

CVRIA

SÚDNY DVOR EURÓPSKEJ ÚNIE

Výročná správa
2010

SÚDNY DVOR EURÓPSKEJ ÚNIE

VÝROČNÁ SPRÁVA 2010

Prehľad činností Súdneho dvora,
Všeobecného súdu a Súdu pre verejnú službu Európskej únie

Luxemburg 2011

www.curia.europa.eu

Súdny dvor
L-2925 Luxemburg
Tel. +352 4303-1

Všeobecný súd
L-2925 Luxemburg
Tel. +352 4303-1

Súd pre verejnú službu Európskej únie
L-2925 Luxemburg
Tel. +352 4303-1

Internetová adresa Súdneho dvora: <http://www.curia.europa.eu>

Redakčná uzávierka: 1. januára 2011

Reprodukcia je povolená s uvedením zdroja. Fotografie môžu byť reprodukované len v kontexte tejto publikácie. Na akékoľvek iné použitie je potrebné vyžiadať si súhlas od Úradu pre vydávanie publikácií Európskej únie.

Viac doplňujúcich informácií o Európskej únii je k dispozícii na internete.
Sú dostupné cez server Európa (<http://europa.eu>).

Katalogizačné údaje nájdete na konci tejto publikácie.

Luxemburg: Úrad pre vydávanie publikácií Európskej únie, 2011

ISBN 978-92-829-1052-8

doi:10.2862/52364

© Európska únia, 2011

Printed in Luxembourg

VYTLAČENÉ NA PAPIERI BIELENOM BEZ POUŽITIA ELEMENTÁRNEHO CHLÓRU (ECF)

Obsah

	Strana
Predslov predsedu Súdneho dvora Vassiliosa Skourisa	5

Kapitola I

Súdny dvor

A – Vývoj a činnosť Súdneho dvora v roku 2010	9
B – Judikatúra Súdneho dvora v roku 2010	11
C – Zloženie Súdneho dvora	55
1. Členovia Súdneho dvora	57
2. Zmeny v zložení Súdneho dvora v roku 2010	71
3. Protokolárne poriadky	73
4. Bývalí členovia Súdneho dvora	75
D – Súdne štatistiky Súdneho dvora	79

Kapitola II

Všeobecný súd

A – Činnosť Všeobecného súdu v roku 2010	109
B – Zloženie Všeobecného súdu	149
1. Členovia Všeobecného súdu	151
2. Zmeny v zložení Všeobecného súdu v roku 2010	163
3. Protokolárne poriadky	165
4. Bývalí členovia Všeobecného súdu	167
C – Súdne štatistiky Všeobecného súdu	169

Kapitola III

Súd pre verejnú službu Európskej únie

A – Činnosť Súdu pre verejnú službu v roku 2010	193
B – Zloženie Súdu pre verejnú službu	203
1. Členovia Súdu pre verejnú službu	205
2. Zmeny v zložení Súdu pre verejnú službu v roku 2010	209
3. Protokolárny poriadok	211
4. Bývalý člen Súdu pre verejnú službu	213
C – Súdne štatistiky Súdu pre verejnú službu	215

Kapitola IV

Pracovné stretnutia a návštevy

A – Oficiálne návštevy a udalosti na Súdnom dvore, Všeobecnom súde a Súde pre verejnú službu	229
B – Študijné návštevy (2010)	233
1. Rozdelenie podľa druhov skupín	233
2. Študijné návštevy – Rozdelenie podľa členských štátov	234
3. Študijné návštevy – Sudcovia vnútroštátnych súdov (2010)	236
4. Vývoj počtu a druhu návštevníkov (2007 – 2010)	236
C – Slávnostné zasadnutia	237
D – Návštevy a účasť na oficiálnych podujatiach	239
<i>Rámcová organizačná štruktúra</i>	<i>244</i>

Úvod

Rok 2010 bol pre Súdny dvor Európskej únie rokom konsolidácie reforiem súdneho systému Únie, ktoré boli zavedené Lisabonskou zmluvou. V tomto roku bol tiež začatý postup na vykonanie najdôležitejšej z týchto reforiem – pristúpenia Európskej únie k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súdny dvor pozorne sledoval vývoj v súvislosti s týmto postupom a bude ho sledovať aj naďalej.

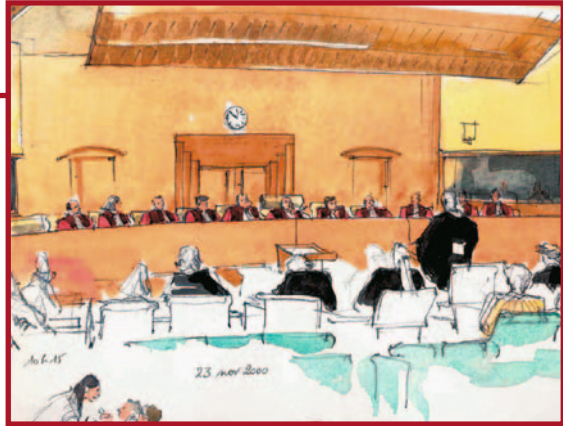
Rok 2010 sa takisto zapíše do histórie vysokým pracovným tempom súdnej činnosti inštitúcie. V tejto súvislosti treba uviesť, že na tri sudy, ktoré tvoria Súdny dvor, bolo podaných celkom 1 406 vecí, čo predstavuje najvyšší počet v histórii inštitúcie a svedčí o trvalom náraste objemu súdnej agendy Únie. Okrem toho treba tiež poukázať na celkové skrátenie dĺžky trvania konaní, ktoré je obzvlášť zreteľné v prípade prejudiciálnych konaní.

V minulom roku opustili Súdny dvor dvaja jeho členovia a vedúci súdnej kancelárie, ako aj štyria členovia Všeobecného súdu, k čomu došlo predovšetkým v rámci čiastočnej obmeny jeho členov. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že menovanie nových členov Súdneho dvora a Všeobecného súdu sa po prvýkrát uskutočnilo podľa nového postupu zavedeného Lisabonskou zmluvou, teda na základe stanoviska výboru upraveného v článku 255 ZFEÚ.

Táto správa poskytuje celkový prehľad o vývoji a činnosti inštitúcie počas roku 2010. Ako každý rok, jedna rozsiahla časť výročnej správy je venovaná stručnému, ale vyčerpávajúcemu opisu hlavnej súdnej činnosti Súdneho dvora, Všeobecného súdu a Súdu pre verejnú službu. Analýzu súdnej činnosti za rok 2010 dopĺňajú a dokresľujú súdne štatistiky každého z týchto súdov.

V. Skouris
Predseda Súdneho dvora

Kapitola I

Súdny dvor

A – Vývoj a činnosť Súdneho dvora v roku 2010

Predkladateľ: predseda Súdneho dvora Vassilios Skouris

Táto prvá časť výročnej správy súhrnným spôsobom predstavuje činnosť Súdneho dvora Európskej únie počas roka 2010. Po prvé podáva prehľad o vývoji tejto inštitúcie v priebehu uplynulého roka s dôrazom na inštitucionálne zmeny, ktoré sa dotkli Súdneho dvora, ako aj na nový vývoj týkajúci sa jeho vnútornej organizácie a pracovných metód. Po druhé obsahuje štatistickú analýzu o vývoji pracovného zaťaženia Súdneho dvora a o priemernej dĺžke trvania konaní. Po tretie uvádza, ako každý rok, hlavné vývojové smery judikatúry podľa jednotlivých oblastí.

1. Vzhľadom na to, že Lisabonská zmluva stanovuje, že Európska únia pristúpi k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDĽP), bol v tomto roku začatý postup na uskutočnenie tohto pristúpenia. Prvá fáza tohto postupu bola ukončená a Európska komisia dostala mandát na rokovanie s Radou Európy. Pristúpenie Európskej únie k EDĽP bude mať nepochybne účinky na celý súdny systém Únie.

Súdny dvor preto vývoj tohto postupu pozorne sledoval a v snahe prispieť k úsiliu vyvíjanému v záujme úspešného završenia zámeru pristúpenia, ktorý vyvoláva pomerne zložité právne otázky, predložil svoje prvé úvahy týkajúce sa osobitného aspektu, ktorý súvisí so spôsobom fungovania súdneho systému Únie, v dokumente uverejnenom 5. mája 2010¹. V tomto dokumente dospel k záveru, že je dôležité, aby v záujme dodržania zásady subsidiarity, ktorá je inherentnou súčasťou uvedeného Dohovoru, a súčasne v záujme zabezpečenia riadneho fungovania súdneho systému Únie existoval mechanizmus zaručujúci, že otázka platnosti aktu Únie bude môcť byť vždy skutočne predložená Súdnemu dvoru na rozhodnutie predtým, než o súlade tohto aktu s EDĽP bude rozhodovať Európsky súd pre ľudské práva.

Pozornosť si tiež zaslúžia zmeny rokovacieho poriadku Súdneho dvora z 23. marca 2010 (Ú. v. EÚ L 92, s. 12). Tieto zmeny predstavujú nevyhnutné úpravy uvedeného rokovacieho poriadku po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy.

2. Súdne štatistiky Súdneho dvora za rok 2010 dokazujú celkovo vysokú produktivitu a značné zlepšenie efektívnosti, pokiaľ ide o dĺžku trvania konaní. Okrem toho tiež treba poukázať na nebývalý nárast počtu začatých vecí v tomto roku, a predovšetkým počtu návrhov na začatie prejudiciálneho konania podaných na Súdny dvor.

Súdny dvor v roku 2010 skončil 522 vecí (čistý počet so zreteľom na spojenie vecí), čo predstavuje mierne zníženie v porovnaní s predchádzajúcim rokom (543 skončených vecí v roku 2009). Z týchto vecí bolo 370 skončených vyhlásením rozsudku a 152 skončených vydaním uznesenia.

Na Súdny dvor bolo v roku 2010 podaných 631 nových vecí (nezávisle od spojenia vecí z dôvodu súvisiacich konaní), čo predstavuje značný nárast v porovnaní s rokom 2009 (562 vecí) a znamená najvyšší počet začatých vecí v histórii Súdneho dvora. Rovnaká situácia je aj v prípade návrhov na začatie prejudiciálneho konania. Počet prejudiciálnych konaní začatých tento rok je druhý rok po sebe najvyšší, aký bol kedy dosiahnutý, a v porovnaní s rokom 2009 vykazuje nárast o 27,4 % (385 vecí v roku 2010 oproti 302 veciam v roku 2009).

¹ http://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2010-05/convention_fr_2010-05-21_12-10-16_11.pdf

Pokiaľ ide o dĺžku trvania konaní, štatistické údaje sú veľmi pozitívne. V prípade prejudiciálnych konaní táto dĺžka dosahuje 16,1 mesiaca. Z porovnania vyplýva, že za celé obdobie, za ktoré má Súdny dvor k dispozícii spoľahlivé štatistické údaje, bola priemerná dĺžka trvania prejudiciálneho konania v roku 2010 najkratšia. Čo sa týka žalôb a odvolaní, priemerná dĺžka trvania konania predstavovala 16,7 mesiaca v prípade žalôb a 14,3 mesiaca v prípade odvolaní, pričom v roku 2009 to bolo 17,1 mesiaca a 15,4 mesiaca.

Okrem reforiem pracovných metód uskutočnených v ostatných rokoch možno zefektívnenie práce Súdneho dvora pri prejednávaní vecí vysvetliť tiež zvýšeným využívaním rôznych procesných prostriedkov, ktoré má Súdny dvor k dispozícii na urýchlenie vybavenia určitých vecí, a to najmä naliehavého prejudiciálneho konania, prednostného prejednania vecí, skráteného súdneho konania, zjednodušeného konania a možnosti rozhodovať bez návrhov generálneho advokáta.

Naliehavé prejudiciálne konanie bolo navrhované v šiestich veciach a určená komora rozhodla, že podmienky požadované článkom 104b rokovacieho poriadku boli splnené v piatich prípadoch. Tieto veci boli skončené s priemernou dĺžkou trvania konania 2,1 mesiaca.

Skrátené súdne konanie bolo navrhované v tomto roku v dvanástich prípadoch, ale podmienky stanovené rokovacím poriadkom boli splnené len v štyroch prípadoch. V súlade s praxou zavedenou v roku 2004 o prípustnosti alebo zamietnutí návrhu na skrátené súdne konanie rozhoduje predseda Súdneho dvora odôvodneným uznesením. Okrem toho bolo v prípade štrnástich vecí rozhodnuté o prednostnom prejednaní.

Súdny dvor používal zjednodušené konanie podľa článku 104 ods. 3 rokovacieho poriadku na zodpovedanie určitých prejudiciálnych otázok. Na základe tohto ustanovenia bolo uznesením skončených celkovo 24 vecí.

Súdny dvor tiež často využíval možnosť, ktorú mu poskytuje článok 20 jeho štatútu, rozhodnúť bez návrhov generálneho advokáta, ak prejednanie vecí nenastoluje novú právnu otázku. Približne 50 % rozsudkov bolo v roku 2010 vyhlásených bez návrhov generálneho advokáta (v porovnaní s 52 % v roku 2009).

Pokiaľ ide o rozdelenie vecí podľa rozhodovacích zložení Súdneho dvora, v roku 2010 rozhodla veľká komora približne 14 %, päťčlenné komory rozhodli 58 % a trojčlenné komory rozhodli približne 27 % vecí skončených rozsudkom alebo uznesením vo veci samej. V porovnaní s predchádzajúcim rokom bol zaznamenaný značný nárast podielu vecí prejednávaných veľkou komorou (8 % v roku 2009) a významný pokles podielu vecí prejednávaných trojčlennými komorami (34 % v roku 2009).

Ďalšie podrobnejšie informácie týkajúce sa štatistických údajov za rok 2010 sa nachádzajú v časti tejto správy venovanej súdnym štatistikám.

B – Judikatúra Súdneho dvora v roku 2010

Táto časť Výročnej správy uvádza prehľad judikatúry v roku 2010.

Otázky ústavnosti alebo inštitucionálne otázky

V roku 2010 bola judikatúra týkajúca sa základných práv značne obohatená.

Vec Volker und Markus Schecke (rozsudok z 9. novembra 2010, spojené veci C-92/09 a C-93/09) umožnila Súdnemu dvoru spresniť požiadavky vyplývajúce z práva na ochranu osobných údajov, a to pri preskúmaní platnosti nariadení (ES) č. 1290/2005 a 259/2008¹, ktoré upravujú financovanie spoločnej poľnohospodárskej politiky, ukladajú povinnosť uverejňovať informácie o fyzických osobách, ktoré sú prijímateľmi pomoci z Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu (EPZF) a Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV), a ukladajú povinnosť sprístupňovať verejnosti uvedené informácie, najmä na internetových stránkach spravovaných vnútroštátnymi orgánmi. Súdny dvor na otázku, ktorá mu bola položená v súvislosti s primeranosťou práva na ochranu osobných údajov priznaného Chartou základných práv Európskej únie a povinnosti transparentnosti v oblasti európskych fondov, uviedol, že zverejňovanie údajov týkajúcich sa mien prijímateľov fondov a poskytovaných súm na internetovej stránke predstavuje vzhľadom na voľný prístup tretích osôb na stránku vo všeobecnosti zásah do práva dotknutých prijímateľov na ich súkromný život a osobitne do ochrany ich osobných údajov. Na to, aby bolo možné takéto zásah odôvodniť, musí byť stanovený zákonom, rešpektovať podstatu týchto práv a podľa zásady proporcionality musí byť nevyhnutný a skutočne zodpovedať cieľom všeobecného záujmu, ktoré uznala Únia, pričom obmedzenia týchto práv sa musia vykonať v rámci toho, čo je striktné nevyhnutné. V tomto kontexte Súdny dvor usúdil, že hoci v demokratickej spoločnosti majú daňoví poplatníci nepochybne právo byť informovaní o využívaní verejných finančných prostriedkov, nič to nemení na skutočnosti, že Rada a Komisia majú povinnosť vykonať vyvážené posúdenie dotknutých záujmov, čo si vyžadovalo pred prijatím napadnutých právnych predpisov preskúmať, či zverejnenie týchto údajov prostredníctvom jedinej internetovej stránky v členskom štáte nešlo nad rámec toho, čo je nevyhnutné na uskutočnenie sledovaných legitímnych cieľov. Súdny dvor teda vyhlásil za neplatné niektoré ustanovenia nariadenia č. 1290/2005, ako aj nariadenie č. 259/2008 v celom rozsahu, pričom nespochybnil účinky zverejnenia zoznamu prijímateľov pomoci z EPZF a EPFRV vnútroštátnymi orgánmi, ku ktorému došlo v období pred dňom vyhlásenia rozsudku.

Stále v súvislosti so základnými právami Súdny dvor vydal 22. decembra 2010 ďalší dôležitý rozsudok (rozsudok DEB Deutsche Energiehandels- und Beratungsgesellschaft, C-279/09) týkajúci sa výkladu zásady účinnej súdnej ochrany, ako je upravená v článku 47 Charty základných práv Európskej únie.

Spor vo veci samej vznikol medzi nemeckou obchodnou spoločnosťou DEB a Spolkovou republikou Nemecko v súvislosti so žiadosťou o právnu pomoc, ktorú podala táto spoločnosť na vnútroštátne súdy. Spoločnosť DEB chcela podať žalobu o zodpovednosť proti Nemecku s cieľom získať náhradu škody, ktorú jej tento štát spôsobil tým, že oneskorene prebral smernicu 98/30/ES

¹ Nariadenie Rady (ES) č. 1290/2005 z 21. júna 2005 o financovaní Spoločnej poľnohospodárskej politiky (Ú. v. EÚ L 209, s. 1), zmenené a doplnené nariadením Rady (ES) č. 1437/2007 z 26. novembra 2007 (Ú. v. EÚ L 322, s. 1), a nariadenie Komisie (ES) č. 259/2008 z 18. marca 2008, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia č. 1290/2005 v súvislosti s uverejňovaním informácií o prijímateľoch pomoci zo zdrojov Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu (EPZF) a Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV) (Ú. v. EÚ L 76, s. 28).

o spoločných pravidlách pre vnútorný trh so zemným plynom². Jej žiadosť o právnu pomoc bola zamietnutá, lebo neboli splnené podmienky, ktoré stanovuje nemecké právo na poskytnutie uvedenej pomoci právnickým osobám. Súd, ktorý rozhodoval o odvolaní podanom proti tomuto zamietnutiu, podal na Súdny dvor návrh na začatie prejudiciálneho konania, v ktorom sa pýtal, či zásada efektivity práva Únie v kontexte konania o žalobe o zodpovednosť štátu v zmysle práva Únie bráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava podmieňovala podanie žaloby na súd zaplatením preddavku na trovy konania a obmedzovala poskytnutie právnej pomoci právnickej osobe, ktorá tento preddavok nie je schopná zaplatiť, splnením veľmi prísnych podmienok.

Súdny dvor rozhodol, že na túto otázku treba odpovedať s prihliadnutím na Chartu základných práv Európskej únie, ktorá od nadobudnutia platnosti Lisabonskej zmluvy nadobudla rovnakú právnu silu ako zmluva. Presnejšie Súdny dvor odkazuje na článok 47 Charty, ktorý stanovuje pre každého, kto sa domáha svojich práv a slobôd zaručených právom Únie, právo na účinný prístup k spravodlivosti. Tretí odsek tohto ustanovenia uvádza, že „právna pomoc sa poskytne osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky v prípade, ak je táto pomoc potrebná na zabezpečenie účinného prístupu k spravodlivosti“. Súdny dvor v prvom rade konštatoval, že nie je vylúčené, že by sa zásady účinnej súdnej ochrany, ako je upravená v článku 47 Charty, mohli dovoľávať právnické osoby s cieľom získať oslobodenie od platenia preddavku na trovy konania a/alebo na zastupovanie advokátom. S prihliadnutím na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý upravuje právo na účinný prístup k spravodlivosti, Súdny dvor ďalej spresnil, že vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či podmienky poskytnutia právnej pomoci nepredstavujú obmedzenie práva na prístup k spravodlivosti, ktoré môžu zasahovať aj do podstaty tohto práva, či sledujú legitímny cieľ, a napokon, či existuje primeraný vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom. Súdny dvor ďalej s prihliadnutím na prvky použité v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva podrobne uvádza okolnosti, ktoré má vnútroštátny súd pri posudzovaní zohľadniť, a to závažnosť konania, zložitosť uplatniteľného práva a konania, a pokiaľ ide konkrétne o právnické osoby, ich formu, či sledujú dosiahnutie zisku, ako aj finančné možnosti ich spoločníkov alebo akcionárov.

Spôsoby, podľa ktorých má vnútroštátny súd konštatovať zodpovednosť štátu v prípade, že si tento štát nesplní povinnosti, ktoré mu vyplývajú z práva Spoločenstva, zostávajú naďalej otázne.

Vo veci *Trasportes Urbanos y Servicios Generales* (rozsudok z 26. januára 2010, C-118/08) vnútroštátny súd žiadal o stanovisko Súdneho dvora v súvislosti s uplatnením pravidla, podľa ktorého možno žalobe o zodpovednosť štátu založenej na porušení práva Únie vnútroštátnym zákonom vyhovieť len v prípade, že sú všetky vnútroštátne opravné prostriedky vyčerpané, hoci sa toto pravidlo neuplatňuje v prípade, keď ide o žalobu o zodpovednosť štátu založenú na porušení ústavy. Súdny dvor po tom, ako pripomenul zásady povinnosti náhrady, ktorú majú členské štáty v prípade porušenia práva Únie na základe jeho prednosti, odpovedal, že právo Únie bráni uplatňovaniu tohto pravidla. Opierajúc sa o zásadu ekvivalencie, Súdny dvor rozhodol, že všetky pravidlá uplatňujúce sa na žaloby sa na žaloby založené na porušení práva Únie a žaloby založené na porušení vnútroštátneho práva uplatňujú bez rozdielu: predmet obidvoch žalôb je rovnaký, keďže ich cieľom je náhrada škody spôsobenej štátom. Vzhľadom na zásadu ekvivalencie jediný rozdiel týkajúci sa príslušnosti súdu na konštatovanie porušenia práva nepostačuje na stanovenie rozdielu medzi týmito dvoma žalobami.

Vo veci *Melki a Abdeli* (rozsudky z 22. júna 2010, C-188/10 a C-189/10) mal Súdny dvor príležitosť rozhodovať o zlučiteľnosti procesného mechanizmu nazývaného „prioritná otázka ústavnosti“,

² Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/30/ES z 22. júna 1998 (Ú. v. ES L 204, s. 1; Mim. vyd. 12/002, s. 28).

ktorý bol nedávno zavedený vo Francúzsku, s právom Únie. Táto otázka umožnila Súdnemu dvoru pripomenúť, že na zabezpečenie prednosti práva Únie fungovanie systému spolupráce medzi ním a vnútroštátnymi súdmi vyžaduje, aby sa vnútroštátny súd mohol v priebehu konania v ktoromkoľvek okamihu, ktorý považuje za vhodný, dokonca aj po skončení incidenčného konania kontroly ústavnosti, slobodne obrátiť na Súdny dvor s akoukoľvek prejudiciálnou otázkou, ktorú pokladá za nevyhnutnú. Článok 267 ZFEÚ preto nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá zavádza incidenčné konanie preskúmania ústavnosti vnútroštátnych zákonov, ak vnútroštátne súdy môžu:

- podať na Súdny dvor kedykoľvek a akýkoľvek návrh na začatie prejudiciálneho konania, a to aj po skončení incidenčného konania preskúmania ústavnosti,
- prijať akékoľvek opatrenie na zabezpečenie predbežnej súdnej ochrany práv, ktoré sú priznané právnym poriadkom Únie,
- po skončení takého incidenčného konania upustiť od uplatnenia dotknutého ustanovenia vnútroštátneho právneho predpisu, pokiaľ rozhodnú, že je v rozpore s právom Únie.

V oblasti, v ktorej sa už toľkokrát rozhodovalo o dôsledkoch spojených s výkladom práva Únie, ktorý podáva Súdny dvor v rámci výkonu svojej právomoci rozhodovať o prejudiciálnej otázke, bola vec *Albron Catering* (rozsudok z 21. októbra 2010, C-242/09) príležitosťou na pripomenutie, že pri výkone svojej právomoci, ktorú mu priznáva článok 267 ZFEÚ, môže Súdny dvor iba výnimočne pri uplatňovaní všeobecnej zásady právnej istoty obsiahnutej v právnom poriadku Únie pristúpiť k obmedzeniu možnosti všetkých dotknutých osôb dovoľávať sa ustanovenia, ktoré vyložil, s cieľom spochybniť právne vzťahy, ktoré vznikli v dobrej viere. Na rozhodnutie o takom obmedzení je nevyhnutné, aby boli splnené dve podstatné kritériá, a to dobrá viera dotknutých osôb a riziko vážnych ťažkostí. Súdny dvor preto rozhodol, že vzhľadom na to, že mu nebol predložený nijaký konkrétny dôkaz, na základe ktorého by bolo možné preukázať existenciu rizika vážnych ťažkostí spojeného s obrovským nárastom súdnych sporov, ktoré by mohli byť v dôsledku tohto rozsudku týkajúceho sa výkladu smernice 2001/23/ES³ začaté proti podnikom, ktoré pristúpili k prevodu podľa tejto smernice, nie je opodstatnené obmedziť časové účinky takéhoto rozsudku.

Čo sa týka vyjadrenia Súdného dvora v súvislosti s definovaním účinkov dohôd uzavretých medzi Úniou a tretími štátmi, treba pripomenúť vec *Brita* (rozsudok z 25. februára 2010, C-386/08), v ktorej bolo položených viacero dôležitých otázok týkajúcich sa výkladu medzinárodných zmlúv, osobitne dohody o pridružení medzi ES a Izraelom⁴.

Súdny dvor spresnil, že pravidlá stanovené vo Viedenskom dohovore o zmluvnom práve⁵ sa vzťahujú na dohodu uzatvorenú medzi štátom a medzinárodnou organizáciou, akou je dohoda o pridružení medzi ES a Izraelom, keďže tieto pravidlá sú vyjadrením všeobecného obyčajového medzinárodného práva. Osobitne ustanovenia dohody o pridružení, ktoré definujú jej územnú pôsobnosť, sa majú vykladať v súlade so zásadou *pacta tertiis nex nocent nec prosunt*. S prihliadnutím na tieto zásady Súdny dvor rozhodol, že colné orgány členského štátu dovozu môžu odmietnuť

³ Smernica Rady 2001/23/ES z 12. marca 2001 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov (Ú. v. ES L 82, s. 16; Mim. vyd. 05/004, s. 98).

⁴ Euro-stredomorská dohoda ustanovujúca pridruženie medzi Európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi na jednej strane a štátom Izrael na strane druhej, podpísaná v Bruseli 20. novembra 1995 (Ú. v. ES L 147, 2000, s. 3; Mim. vyd. 11/033, s. 287, a Mim. vyd. 11/055, s. 167).

⁵ Viedenský dohovor o zmluvnom práve z 23. mája 1969 (Zbierka zmlúv Spojených národov, zv. 1155, s. 331).

priznať preferenčné zaobchádzanie zriadené dohodou o pridružení medzi ES a Izraelom v prípade tovarov pochádzajúcich zo Západného brehu Jordánu. Z ďalšej dohody o pridružení medzi ES a OOP⁶ vyplýva, že colné orgány Západného brehu Jordánu a Pásmu Gazy sú oprávnené vydávať sprievodné osvedčenie, ak možno predmetné výrobky považovať za výrobky s pôvodom na Západnom brehu Jordánu a v Pásme Gazy. Preto vykladať dohodu o pridružení medzi ES a Izraelom tak, že izraelské orgány mali colné právomoci vo vzťahu k výrobkom s pôvodom na Západnom brehu Jordánu, by znamenalo uložiť palestínskym colným orgánom povinnosť nevykonávať právomoci, ktoré im však boli zverené ustanoveniami dohody medzi ES a OOP uvedenými vyššie. Takýto výklad, ktorý by znamenal vytvorenie povinnosti pre tretí subjekt bez jeho súhlasu, by bol teda v rozpore s už citovanou zásadou všeobecného medzinárodného práva *pacta tertiis nec nocent nec prosunt*, kodifikovanou Viedenským dohovorom.

Súdny dvor navyše spresnil, že v rámci konania stanoveného dohodou o pridružení medzi ES a Izraelom colné orgány štátu dovozu nie sú viazané predloženým dôkazom o pôvode a odpoveďou colných orgánov štátu vývozu, keď táto odpoveď neobsahuje dostatočné informácie na určenie skutočného pôvodu výrobkov.

Tak ako predchádzajúce roky, prístup k dokumentom inštitúcií vyvolal mnoho sporov a pozornosť v tejto oblasti pritiahli osobitne tri rozsudky. Vo veci Komisia/Bavarian Lager (rozsudok z 29. júna 2010, C-28/08 P) sa Súdny dvor zaoberal vymedzením rozdielu medzi nariadením (ES) č. 1049/2001⁷ a nariadením (ES) č. 45/2001⁸.

Nariadenie č. 1049/2001 zavádza prístup verejnosti k dokumentom inštitúcií ako všeobecné pravidlo, pričom stanovuje výnimky, najmä v prípade, keď by sa ich zverejnením porušila ochrana súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca, predovšetkým v súlade s právnou úpravou Únie týkajúcou sa ochrany osobných údajov. Podľa Súdneho dvora sa ustanovenia nariadenia č. 45/2001 uplatnia v plnej miere, keď je cieľom žiadosti založenej na nariadení č. 1049/2001 získať prístup k dokumentom obsahujúcim osobné údaje. Tým, že Súd prvého stupňa nezohľadnil tento odkaz na právnú úpravu Únie týkajúcu sa ochrany osobných údajov, a tým, že obmedzil uplatnenie výnimky na situácie, keď dochádza k porušeniu súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca v zmysle článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, podal osobitný a zužujúci výklad nariadenia č. 1049/2001, ktorý nezodpovedá rovnováhe, ktorú chcel normotvorca Únie stanoviť medzi oboma predmetnými nariadeniami.

Vo veci samej Súdny dvor rozhodol, že Komisia z právneho hľadiska správne rozhodla, že zoznam účastníkov stretnutia uskutočneného v rámci konania o nesplnenie povinnosti obsahuje osobné údaje, a že Komisia tým, že pre osoby, ktoré nedali svoj výslovný súhlas, požadovala, aby žiadateľ o prístup preukázal potrebu prenosu týchto osobných údajov, konala v súlade s ustanoveniami článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001.

⁶ Európska dočasná dohoda o pridružení o obchode a spolupráci medzi Európskym spoločenstvom, na jednej strane, a Organizáciou pre oslobodenie Palestíny (OOP) v prospech palestínskych orgánov Západného brehu a Pásmu Gazy, na druhej strane, podpísaná 24. februára 1997 v Bruseli (Ú. v. ES L 187, s. 3; Mim. vyd. 11/026, s. 124).

⁷ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

⁸ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi Spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 2001, s. 1; Mim. vyd. 13/026, s. 102).

V ten istý deň Súdny dvor vydal ďalší veľmi dôležitý rozsudok týkajúci sa oblasti prístupu k dokumentom (rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P), tentoraz v súvislosti s vymedzením vzťahu medzi nariadením č. 1049/2001 a nariadením (ES) č. 659/1999 ustanovujúcim podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93 ES⁹. Súdny dvor rozhodol, že na odôvodnenie zamietnutia prístupu k určitému dokumentu, ktorého sprístupnenie bolo požadované, v zásade nestačí, že tento dokument spadá pod činnosť uvedenú v článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001. Dotknutá inštitúcia musí takisto poskytnúť vysvetlenie v súvislosti s tým, ako by prístup k uvedenému dokumentu mohol konkrétne a skutočne poškodiť záujem chránený výnimkou upravenou v tomto článku. Súdny dvor však v tejto súvislosti spresnil, že dotknutá inštitúcia Spoločenstva sa môže opierať o všeobecné domnienky uplatňujúce sa na určité kategórie dokumentov.

Pokiaľ ide o konania o preskúmaní štátnej pomoci, takéto domnienky môžu vyplývať z nariadenia č. 659/1999, ako aj z judikatúry týkajúcej sa práva nahliadať do dokumentov založených v administratívnom spise Komisie. Nariadenie č. 659/1999 dotknutým osobám nestanovuje nijaké právo na prístup k dokumentom založeným v administratívnom spise Komisie, s výnimkou členského štátu zodpovedného za poskytnutie pomoci. Pokiaľ by totiž dotknuté osoby mohli získať prístup k dokumentom v administratívnom spise Komisie na základe nariadenia č. 1049/2001, došlo by k spochybneniu režimu preskúmania štátnej pomoci. Okrem toho treba zohľadniť skutočnosť, že iné dotknuté osoby v konaniach o preskúmaní štátnej pomoci než dotknutý členský štát nemajú právo nahliadať do dokumentov založených v administratívnom spise Komisie, a teda uznať existenciu všeobecnej domnienky, podľa ktorej sprístupnenie dokumentov založených v administratívnom spise v zásade porušuje ochranu účelu vyšetrovania. Táto všeobecná domnienka nevylučuje právo týchto dotknutých osôb preukázať, že na daný dokument, ktorého sprístupnenie sa požaduje, sa uvedená domnienka nevzťahuje alebo že existuje prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci zverejnenie uvedeného dokumentu podľa článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001.

Podobný mechanizmus domnienok bol takisto predmetom veci Švédsko/API a Komisia (rozsudok z 21. septembra 2010, spojené veci C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P), v ktorej Súdny dvor riešil otázku prístupu k vyjadreniam, ktoré by predložila iná inštitúcia v rámci prejudiciálnych konaní. Podľa Súdneho dvora majú tieto vyjadrenia úplne iné špecifické vlastnosti, pretože svojou povahou sú súčasťou súdnej činnosti Súdneho dvora. Tieto vyjadrenia sú totiž vypracované len na účely uvedeného súdneho konania a tvoria jeho podstatný prvok. Súdna činnosť sama osebe je pritom vylúčená z pôsobnosti práva na prístup k dokumentom stanoveného právnu úpravou Únie. Ochrana prejudiciálnych konaní najmä znamená, že sa musí zaistiť dodržiavanie zásad rovnosti zbraní, ako aj riadneho výkonu spravodlivosti. Keby obsah vyjadrení predložených inštitúciou mal byť predmetom verejnej diskusie, mohla by kritika vznesená nad rámec ich skutočného právneho dosahu ovplyvniť postoj obhajovaný inštitúciou. Takáto situácia by mohla narušiť nevyhnutnú rovnováhu medzi účastníkmi sporu pred súdmi Únie, pretože povinnosť sprístupnenia by mala len inštitúcia, ktorá bola o sprístupnenie svojich dokumentov požiadaná, a nie všetci účastníci konania. Okrem toho vylúčenie súdnej činnosti z oblasti pôsobnosti práva na prístup k dokumentom je odôvodnené nutnosťou zaistiť, aby sa v priebehu celého súdneho konania viedla nerušene diskusia účastníkov konania, ako aj porada súdu. Sprístupnenie vyjadrení by umožnilo, aj keď len v očiach verejnosti, vyvíjať vonkajší nátlak na súdnu činnosť a zasahovať do nerušeného priebehu diskusií. Súdny dvor sa preto domnieval, že existuje všeobecná domnienka, podľa ktorej sprístupnenie vyjadrení predložených inštitúciou v rámci súdneho konania porušuje ochranu tohto konania v zmysle článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001, pokiaľ uvedené konanie ešte prebieha,

⁹ Nariadenie Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93 Zmluvy o ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339).

pričom táto všeobecná domnienka nevylučuje právo uvedených dotknutých osôb preukázať, že na daný dokument sa uvedená domnienka nevzťahuje.

Naopak, pokiaľ je súdna činnosť Súdneho dvora skončená, už nie je odôvodnené predpokladať, že sprístupnenie vyjadrenia do tejto činnosti zasahuje, pričom konkrétne preskúmanie dokumentov, ku ktorým sa požaduje prístup, je teda potrebné, aby sa mohlo určiť, či je možné ich sprístupnenie zamietnuť podľa článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

Európske občianstvo

V tejto oblasti, ktorá sa nepretržite vyvíja, sa Súdny dvor v súvislosti s vecou Tsakouridis (rozsudok z 23. novembra 2010, C-145/09) zaoberal citlivou problematikou podmienok vyhostenia občana Únie, ktorý využíva právo na trvalý pobyt definované v článku 28 smernice 2004/38/ES o slobode pohybu a pobytu¹⁰. Súdny dvor najprv spresnil, že opatrenie vyhostenia musí byť založené na individuálnom preskúmaní situácie dotknutej osoby s prihliadnutím na kritériá, ako sú vek, zdravotný stav, osobné, rodinné a profesionálne záujmy, dĺžka trvania neprítomnosti v hostiteľskom členskom štáte a sila väzby s krajinou pôvodu, pričom rozhodujúcim kritériom na poskytnutie zvýšenej ochrany proti opatreniu vyhostenia zostáva kritérium pobytu v hostiteľskom členskom štáte počas desiatich rokov pred prijatím opatrenia vyhostenia. Okrem toho Súdny dvor zdôraznil, že toto opatrenie vyhostenia možno odôvodniť „naliehavými dôvodmi verejnej bezpečnosti“ alebo „vážnymi dôvodmi verejnej politiky [verejného poriadku – *neoficiálny preklad*] alebo verejnej bezpečnosti“ v zmysle článku 28 smernice 2004/38, iba ak je takéto opatrenie vzhľadom na výnimočnú závažnosť hrozby potrebné na ochranu záujmov, ktoré má chrániť, pod podmienkou, že tento cieľ nemožno dosiahnuť menej prísnymi opatreniami vzhľadom na dĺžku pobytu občana Únie v hostiteľskom členskom štáte. Nakoniec Súdny dvor takisto pripomenul, že boj proti kriminalite spojený s pašovaním omamných látok v organizovanej skupine, čo je skutok, za ktorý bola dotknutá osoba odsúdená, možno zaradiť pod pojem „naliehavé dôvody verejnej bezpečnosti“ alebo „vážne dôvody verejnej politiky [verejného poriadku – *neoficiálny preklad*] alebo verejnej bezpečnosti“ v zmysle článku 28 tejto smernice.

Stále v súvislosti s právami v oblasti voľného pohybu osôb a slobody pobytu, ktoré sú spojené s európskym občianstvom, treba poukázať na vec Bressol a i. (rozsudok z 13. apríla 2010, C-73/08), v ktorej Súdny dvor rozhodoval o zlučiteľnosti vnútroštátnej právnej úpravy obmedzujúcej počet študentov, občanov Únie považovaných za nerezidentov, v univerzitnom odbore medicíny a paramedicíny. Súdny dvor v prvom rade uviedol, že nezávisle od prípadného uplatnenia článku 24 smernice 2004/38 na situáciu určitých študentov, o akú ide vo veci samej, články 18 a 21 ZFEÚ bránia takej vnútroštátnej právnej úprave, ktorá obmedzuje počet študentov považovaných za nerezidentov v tomto členskom štáte, ktorí sa môžu po prvý raz zapísať na inštitúciu vyššieho vzdelávania, pretože táto právna úprava vytvára nerovnosť zaobchádzania medzi študentmi rezidentmi a študentmi nerezidentmi, a tým teda diskrimináciu nepriamo založenú na štátnej príslušnosti. V druhom rade Súdny dvor pripomenul, že takú obmedzujúcu právnu úpravu možno odôvodniť cieľom ochrany verejného zdravia, iba ak príslušné orgány podrobne preskúmajú dotknutú právnu úpravu v troch fázach: preskúmanie existencie skutočného nebezpečenstva so zreteľom na sledovaný cieľ, vhodnosť uvedenej právnej úpravy na uskutočnenie sledovaného cieľa, ako aj primeranosť uvedenej právnej úpravy sledovanému cieľu, a to všetko založené na objektívnych,

¹⁰ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) č. 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46).

podrobných a vyčíslených kritériách. Nakoniec Súdny dvor spresnil, že vnútroštátne orgány sa nemôžu odvolávať na článok 13 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, ktorý bol prijatý Valným zhromaždením Organizácie Spojených národov 16. decembra 1966, ak vnútroštátny súd konštatuje, že právna úprava, o akú ide vo veci samej, nie je zlučiteľná s článkami 18 a 21 ZFEÚ.

Vo veci *Lassal* (rozsudok zo 7. októbra 2010, C-162/09) pritiahol pozornosť Súdneho dvora článok 16 smernice 2004/38. Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týkal presnejšie otázky, či sa malo na účely získania práva na trvalý pobyt stanoveného v uvedenom článku 16 zohľadniť obdobie nepretržitého päťročného pobytu, skončeného pred dátumom prebratia uvedenej smernice, čiže pred 30. aprílom 2006, podľa skorších právnych predpisov Únie, a či v prípade kladnej odpovede mohli obdobia dočasnej neprítomnosti, ku ktorým došlo pred 30. aprílom 2006 a po nepretržitom legálnom päťročnom pobyte, ovplyvniť získanie práva na trvalý pobyt v zmysle uvedenej smernice. Súdny dvor odpovedal na prvú časť otázky kladne, keď rozhodol, že hoci možnosť získať právo na pobyt s výhradou dodržania päťročnej dĺžky trvania sa nenachádzala v právnych predpisoch Únie pred prijatím smernice 2004/38, odmietnuť zohľadnenie tohto nepretržitého obdobia pobytu by uvedenú smernicu úplne zbavilo jej potrebného účinku a viedlo by to k situácii nezlučiteľnej s myšlienkou integrácie, ktorá je jej východiskom. V druhom rade Súdny dvor usúdil, že ciele a účel smernice 2004/38, ktoré smerujú najmä k zjednodušeniu výkonu základného práva voľne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov, k podpore sociálnej súdržnosti a posilneniu vedomia občianstva Únie prostredníctvom práva na trvalý pobyt, by boli vážne ohrozené, ak by toto právo na pobyt bolo odmietnuté občanom Únie, ktorí sa legálne zdržiavali na území hostiteľského členského štátu počas nepretržitého päťročného obdobia skončeného pred 30. aprílom 2006, z jediného dôvodu, že po tomto období, ale pred týmto dátumom došlo k obdobiam dočasnej neprítomnosti kratším než dva po sebe nasledujúce roky.

V rámci judikatúry týkajúcej sa európskeho občianstva treba nakoniec spomenúť vec *Rottmann* (rozsudok z 2. marca 2010, C-135/08), v ktorej Súdny dvor rozhodoval o podmienkach odňatia občianstva členského štátu, ktoré získal naturalizáciou európsky občan, ktorý ho nadobudol na základe podvodu. Podľa Súdneho dvora právo Únie a najmä článok 17 ES nebráni tomu, aby členský štát odňal občanovi Európskej únie občianstvo získané naturalizáciou, pokiaľ bolo nadobudnuté na základe podvodu, keďže takéto rozhodnutie o odňatí zodpovedá dôvodu všeobecného záujmu vzhľadom na podvod, ktorý prerušuje občiansky vzťah medzi členským štátom a jeho občanom. Toto rozhodnutie o odňatí musí pritom nevyhnutne dodržať zásadu proporcionality. Pokiaľ občan, ktorý sa dopustil podvodu, ako v prejednávanej veci, už stratil občianstvo z dôvodu naturalizácie, vnútroštátnym súdom prislúcha preskúmať dôsledky, ktoré zahŕňa rozhodnutie o odňatí v prípade dotknutej osoby, ako aj členov jeho rodiny, a najmä zistiť, či strata všetkých práv, ktoré má každý občan Únie, je odôvodnená vzhľadom na závažnosť porušenia, ktorého sa dotknutá osoba dopustila, na čas uplynutý medzi rozhodnutím o udelení štátneho občianstva a rozhodnutím o jeho odňatí, ako aj na možnosť dotknutej osoby opäť nadobudnúť pôvodné štátne občianstvo. Strata pôvodného štátneho občianstva a strata štátneho občianstva naturalizáciou teda v zásade nie sú nezlučiteľné s právom Únie, hoci rozhodnutie o odňatí štátneho občianstva má za následok stratu občianstva Európskej únie.

Voľný pohyb tovaru

Vo veci *Ker-Optika* (rozsudok z 2. decembra 2010, C-108/09) Súdny dvor konštatoval, že vnútroštátna právna úprava, ktorá zakazuje predaj kontaktných šošoviek pochádzajúcich z iných členských štátov prostredníctvom internetu a ich dodávanie do miesta bydliska spotrebiteľa, pripravuje subjekty z iných členských štátov o osobitne účinný spôsob uvádzania týchto výrobkov na trh, a tak podstatným spôsobom sťažuje ich prístup na vnútroštátny trh, a preto je prekážkou voľného

pohybu tovaru. Súdny dvor uvádza, že členský štát istotne môže požadovať, aby kontaktné šošovky vydávali kvalifikované osoby, ktoré poskytnú zákazníkovi informácie týkajúce sa správneho používania a údržby týchto výrobkov, ako aj nebezpečenstva súvisiaceho s nosením kontaktných šošoviek. Vyhradzovanie vydávania kontaktných šošoviek očným optikám, ktoré ponúkajú služby kvalifikovaného optika, zaručí dosiahnutie cieľa, ktorým je zabezpečenie ochrany zdravia spotrebiteľov. Súdny dvor však pripomína, že tieto služby môže takisto poskytovať očný lekár mimo očnej optiky. Navyše sa tieto služby v zásade vyžadujú len pri prvom dodaní kontaktných šošoviek. Pri ďalšom dodávaní postačuje, že zákazník oznámi predajcovi druh šošoviek, ktoré mu boli predané počas prvého dodania, a oznámi mu prípadnú zmenu svojho zraku konštatovanú očným lekárom. Za týchto podmienok Súdny dvor rozhodol, že cieľ, ktorým je zabezpečiť ochranu zdravia používateľov kontaktných šošoviek, možno dosiahnuť menej obmedzujúcimi opatreniami, než sú tie, ktoré vyplývajú z vnútroštátnej právnej úpravy. Zákaz predaja kontaktných šošoviek prostredníctvom internetu preto nie je primeraný cieľu, ktorým je ochrana verejného zdravia, a teda je v rozpore s pravidlami v oblasti voľného pohybu tovaru.

Voľný pohyb osôb, služieb a kapitálu

V tomto roku vydal Súdny dvor niekoľko dôležitých rozsudkov v oblasti slobody usadiť sa, slobodného poskytovania služieb a voľného pohybu kapitálu, ako aj voľného pohybu pracovníkov. V záujme jasnosti sú vybrané rozsudky zoradené podľa slobody, ktorej sa týkajú, a potom prípadne podľa oblasti dotknutej činnosti.

V oblasti slobody usadiť sa treba citovať spojené veci Blanco Pérez a Chao Gómez (rozsudok z 1. júna 2010, C-570/07 a C-571/07), v ktorých bola spochybnená španielska právna úprava požadujúca získanie predchádzajúceho správneho povolenia na otvorenie nových lekární v danom regióne. Vydanie uvedeného povolenia osobitne súviselo s dodržaním podmienok týkajúcich sa hustoty obyvateľstva a minimálnej vzdialenosti medzi lekárňami v danom regióne. Súdny dvor rozhodol, že článok 49 ZFEÚ v zásade nebráni takejto právnej úprave. Podľa Súdneho dvora sa totiž členský štát môže domnievať, že v niektorých oblastiach jeho územia existuje riziko nedostatku lekární a v dôsledku toho aj riziko nedostatku spoľahlivého a kvalitného zásobovania liekmi. Preto tento štát môže prijať v súvislosti s týmto rizikom právnu úpravu, ktorá stanoví, že na určitý počet obyvateľov môže byť zriadená len jedna lekáreň, aby boli lekárne na štátnom území rovnocenne rozložené. Súdny dvor však spresnil, že článok 49 ZFEÚ bráni takejto právnej úprave, pokiaľ predstavuje v rámci celej geografickej zóny, ktorá má zvláštne demografické vlastnosti, prekážku vytvorenia dostatočného počtu lekární spôsobilých zabezpečiť riadnu lekárenskú službu, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu. Okrem toho Súdny dvor rozhodol, že článok 49 ZFEÚ v spojení s článkom 1 ods. 1 a 2 smernice 85/432 o koordinácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa určitých činností v oblasti farmácie a článkom 45 ods. 2 písm. e) a g) smernice 2005/36 o uznávaní odborných kvalifikácií bráni kritériám stanoveným vnútroštátnou právnou úpravou, na základe ktorých sa vyberajú prevádzkovatelia nových lekární a ktoré stanovujú jednak zvýšenie ohodnotenia odborných kvalifikácií za odbornú činnosť vykonávanú na určitej časti štátneho územia o 20 % a jednak, že ak v prípade hodnotiaceho bodového systému dôjde k zhode, povolenie sa udelí podľa poradia uprednostňujúceho lekárníkov, ktorí vykonávali odbornú činnosť na uvedenej časti štátneho územia, pretože splnenie uvedených kritérií je jednoduchšie pre domácich lekárníkov.

Zásada slobody usadiť sa bola takisto predmetom viacerých rozsudkov z daňovej oblasti. Spomenúť ich treba uviesť v prvom rade vec X Holding (rozsudok z 25. februára 2010, C-337/08), v ktorej Súdny dvor rozhodol, že články 43 ES a 48 ES nebránia právnej úprave členského štátu, ktorá umožňuje materskej spoločnosti vytvoriť jednu daňovú jednotku so svojou dcérskou spoločnosťou rezidentom, ale neumožňuje jej vytvorenie takejto daňovej jednotky s dcérskou spoločnosťou

nerezidentom, ak zisky tejto dcérskej spoločnosti nepodliehajú daňovým predpisom tohto členského štátu. Podľa Súdneho dvora je takýto daňový režim odôvodnený potrebou zachovať rozdelenie daňovej právomoci medzi členskými štátmi. Keďže materská spoločnosť sa môže na základe vlastnej vôle rozhodnúť, že vytvorí daňovú jednotku so svojou dcérskou spoločnosťou, a z roka na rok ju opäť na základe vlastnej vôle zrušiť, možnosť začlenenia dcérskej spoločnosti nerezidenta do jednej daňovej jednotky by jej ponechávala slobodu voľby daňového režimu uplatniteľného na straty tejto dcérskej spoločnosti a slobodu voľby miesta, kde bude tento režim zohľadnený. Navyše skutočnosť, že sa členský štát rozhodne pripustiť dočasné započítanie strát zahraničnej stálej prevádzkarne v mieste hlavného sídla podniku, neznamená, že túto možnosť musí poskytnúť aj dcérskym spoločnostiam nerezidentom materskej spoločnosti rezidenta. Stále prevádzkarne umiestnené v inom členskom štáte a dcérske spoločnosti nerezidenti sa totiž nenachádzajú v porovnateľnej situácii, pokiaľ ide o rozdelenie daňovej právomoci, takže členský štát pôvodu nie je povinný uplatňovať na dcérske spoločnosti nerezidentov rovnaký daňový režim, aký uplatňuje na zahraničné stále prevádzkarne.

Ďalej treba uviesť rozsudok Gielen (rozsudok z 18. marca 2010, C-440/08), ktorý sa týka holandskej právnej úpravy, ktorá v oblasti daní z príjmu upravuje povoľovanie odpočtu pre samostatne zárobkovo činné osoby, ktoré dosiahli určitý počet odpracovaných hodín ako podnikatelia. Táto právna úprava však stanovuje, že hodiny, ktoré daňovníci nerezidenti odpracovali pre podnik, ktorý sa nachádza v inom členskom štáte, sa na tieto účely nezapočítavajú. Podľa Súdneho dvora článok 49 ZFEÚ bráni takej právnej úprave, ktoré má diskriminačné účinky voči daňovníkom nerezidentom, a to aj v prípade, že si títo daňovníci môžu, pokiaľ ide o toto zvýhodnenie, zvoliť režim uplatňujúci sa na daňovníkov rezidentov. V súvislosti s touto otázkou Súdny dvor totiž konštatoval, že existenciu nepriamej diskriminácie na základe štátnej príslušnosti v zmysle článku 49 ZFEÚ nemožno spochybniť skutočnosťou, že daňovníci nerezidenti majú možnosť využiť voľbu rovnakého zaobchádzania, ktorá im dáva na výber medzi diskriminačným daňovým režimom a režimom, ktorý sa uplatňuje na rezidentov, pretože takáto možnosť voľby nie je spôsobilá vylúčiť diskriminačné účinky prvého z týchto dvoch daňových režimov. Pokiaľ by sa takejto voľbe priznal uvedený účinok, malo by to za následok konvalidáciu daňového režimu, ktorý sám osebe porušuje článok 49 ZFEÚ z dôvodu svojej diskriminačnej povahy. Navyše vnútroštátny režim, ktorý obmedzuje slobodu usadiť sa, zostáva nezlučiteľný s právom Únie, aj keby bolo jeho uplatnenie fakultatívne.

Je potrebné uviesť aj tretí rozsudok vydaný Súdnym dvorom v daňovej oblasti, ktorý sa tentoraz týka zásady slobodného poskytovania služieb. V rozsudku Schmelz (rozsudok z 26. októbra 2010, C-97/09) mal Súdny dvor preskúmať, či sú s článkom 49 ES zlučiteľné osobitné úpravy pre malé podniky stanovené v článku 24 ods. 3 a článku 28i šiestej smernice 77/388/ES¹¹ a v článku 283 ods. 1 písm. c) smernice 2006/112/ES¹², ktoré členskými štátmi umožňujú priznať malým podnikom usadeným na ich území oslobodenie od dane z pridanej hodnoty so stratou práva na odpočet, ale túto možnosť nepriznávajú malým podnikom usadeným v iných členských štátoch. Podľa Súdneho dvora síce uvedený režim predstavuje prekážku slobodného poskytovania služieb, avšak v tomto štádiu vývoja režimu dane z pridanej hodnoty cieľ spočívajúci v zabezpečení účinnosti daňových kontrol na účely boja proti podvodom, daňovým únikom a inému zneužitiu, ako aj cieľ režimu malých podnikov, ktorý má posilniť konkurencieschopnosť malých podnikov, odôvodňujú, že uplatnenie oslobodenia od dane z pridanej hodnoty je obmedzené na činnosti malých podnikov

¹¹ Šiesta smernica Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23).

¹² Smernica Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, s. 1).

usadených na území členského štátu, v ktorom je splatná daň z pridanej hodnoty. Osobitne účinná kontrola činností vykonávaných v rámci slobodného poskytovania služieb malým podnikom nesusadeným na uvedenom území nie je v právomoci hostiteľského členského štátu. Navyše pravidlá týkajúce sa administratívnej pomoci stanovené v nariadení (ES) č. 1798/2003 o administratívnej spolupráci v oblasti dane z pridanej hodnoty a ktoré zrušuje nariadenie (EHS) č. 218/92¹³, a v smernici 77/799/EHS¹⁴ nemôžu zabezpečiť účinnú výmenu informácií, pokiaľ ide o malé podniky vykonávajúce činnosti na území členského štátu uplatňujúceho oslobodenie od dane z pridanej hodnoty. Podľa Súdneho dvora preto článok 49 ES nebráni takémuto režimu.

Pokiaľ ide o slobodné poskytovanie služieb, Súdny dvor vydal niekoľko rozsudkov v rôznych oblastiach, ako napríklad v oblasti verejného zdravia, vysielania pracovníkov a hazardných hier.

V rozsudku Komisia/Francúzsko (rozsudok z 5. októbra 2010, C-512/08) Súdny dvor v prvom rade rozhodol, že členský štát, ktorého vnútroštátna právna úprava s výnimkou osobitných situácií spojených najmä so zdravotným stavom poistenca alebo s naliehavou povahou požadovanej starostlivosti podriaďuje úhradu zdravotníckej starostlivosti, ktorá je plánovaná v inom členskom štáte a vyžaduje si použitie špeciálnych lekárskeho prístrojov mimo rámca nemocnice, príslušnou inštitúciou podľa režimu krytia platného v členskom štáte, pod ktorý patrí, požiadavke predchádzajúceho povolenia, sa nedopustil nesplnenia povinností, ktoré mu vyplývajú z článku 49 ES. Podľa Súdneho dvora sa totiž takáto požiadavka vzhľadom na nebezpečenstvá pre organizovanie politiky verejného zdravia a pre finančnú rovnováhu systému sociálneho zabezpečenia zdá za terajšieho stavu práva Únie odôvodneným obmedzením. Tieto nebezpečenstvá súvisia so skutočnosťou, že bez ohľadu na to, či majú špeciálne lekárske prístroje byť inštalované a používané v nemocničnom alebo inom prostredí, musí sa umožniť, aby boli predmetom politiky plánovania, pokiaľ ide najmä o ich počet a zemepisné rozmiestnenie, aby sa prispelo k zabezpečeniu účelnej, stálej, vyváženej a dostupnej ponuky starostlivosti vysokej kvality na celom vnútroštátnom území, ale v rámci možnosti aj k predchádzaniu akémukoľvek plytvaniu finančnými, technickými a ľudskými zdrojmi. Naopak v rozsudku Elchinov (rozsudok z 5. októbra 2010, C-173/09) Súdny dvor rozhodol, že právna úprava členského štátu, ktorá sa vykladá v tom zmysle, že v každom prípade vylučuje náhradu nákladov na nemocničnú starostlivosť poskytnutú v inom členskom štáte bez predchádzajúceho povolenia, nie je v súlade s článkom 49 ES a článkom 22 nariadenia (EHS) č. 1408/71, doplnenom a aktualizovanom nariadením Rady (ES) č. 118/97, zmeneným a doplneným nariadením č. 1992/2006¹⁵. Hoci totiž právo Únie v zásade nebráni systému predchádzajúceho povolenia, ako to dosvedčuje už citovaný rozsudok Komisia/Francúzsko, aj tak je potrebné, aby boli podmienky poskytnutia takého povolenia odôvodnené. Podľa Súdneho dvora to tak v prípade dotknutej právnej úpravy nie je, keďže zbavuje poistenú osobu, ktorá z dôvodov týkajúcich sa jej zdravotného stavu alebo potreby prijať rýchlu starostlivosť v nemocničnom zariadení nemohla požiadať o takéto povolenie alebo čakať na odpoveď príslušnej inštitúcie v súvislosti s náhradou nákladov na takú starostlivosť zo strany tejto inštitúcie, aj keby boli podmienky pre takú náhradu nákladov splnené. Náhrada nákladov na takú starostlivosť však nemôže ohroziť uskutočnenie cieľov nemocničného plánovania a ani vážne ohroziť finančnú rovnováhu systému sociálneho zabezpečenia. Súdny dvor preto dospel k záveru, že táto právna úprava obsahuje neodôvodnené obmedzenie slobodného poskytovania služieb.

¹³ Nariadenie Rady (ES) č. 1798/2003 zo 7. októbra 2003 (Ú. v. EÚ L 264, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 392).

¹⁴ Smernica Rady 77/799/EHS z 19. decembra 1977 o vzájomnej pomoci príslušných úradov členských štátov v oblasti priamych daní (Ú. v. ES L 336, s. 15; Mim. vyd. 09/001, s. 63).

¹⁵ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1992/2006 z 18. decembra 2006, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú v rámci Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 392, s. 1).

Pokiaľ ide ďalej o oblasť vysielania pracovníkov, je vhodné uviesť rozsudok Santos Palhota a i. (rozsudok zo 7. októbra 2010, C-515/08), ktorým Súdny dvor rozhodol, že články 56 ZFEÚ a 57 ZFEÚ bránia právnej úprave členského štátu, ktorá pre zamestnávateľa usadeného v inom členskom štáte, ktorý vysielá pracovníkov na územie svojho štátu, stanovuje povinnosť zaslať predchádzajúce vyhlásenie o vyslaní v rozsahu, v akom je začatie zamýšľaného vyslania podmienené oznámením registračného čísla tohto vyhlásenia zamestnávateľovi a v akom majú vnútroštátne orgány hostiteľského štátu na uskutočnenie tohto oznámenia lehotu piatich pracovných dní od prijatia vyhlásenia. Súdny dvor totiž konštatoval, že takéto konanie musí byť považované za konanie, ktoré má povahu správneho povoloňacieho konania, pričom môže najmä z dôvodu lehoty stanovenej na vydanie tohto povolenia brániť zamýšľanému vyslaniu a v dôsledku toho poskytovaniu služieb zo strany zamestnávateľa vysielaných pracovníkov, a to osobitne vtedy, ak poskytovaná činnosť vyžaduje určitú rýchlosť konania. Podľa Súdneho dvora tieto isté články 56 ZFEÚ a 57 ZFEÚ naproti tomu nebránia právnej úprave členského štátu, ktorá pre zamestnávateľa usadeného v inom členskom štáte, ktorý vysielá pracovníkov na územie prvého štátu, stanovuje povinnosť mať pre svoje vnútroštátne orgány počas obdobia vyslania k dispozícii kópie dokumentov rovnocenných s dokumentmi sociálneho zabezpečenia a pracovnými dokumentmi vyžadovanými právom prvého štátu, ako aj povinnosť zaslať ich uvedeným orgánom po uplynutí tohto obdobia. Takéto opatrenia sú totiž primerané cieľu spočívajúcemu v ochrane pracovníkov, keďže samy osebe umožňujú príslušným orgánom kontrolovať dodržiavanie pracovných podmienok stanovených v článku 3 ods. 1 smernice 96/71/ES¹⁶ vo vzťahu k vyslaným pracovníkom, a teda zabezpečovať ich ochranu.

Súdny dvor mal takisto príležitosť vo viacerých veciach rozhodovať o citlivej problematike vnútroštátnych monopolov v oblasti hazardných hier a športových stávok a spresniť podmienky, ktoré musia tieto monopoly spĺňať, aby ich bolo možné považovať za odôvodnené. V prvom rade Súdny dvor v rozsudkoch *Sporting Exchange* (rozsudok z 3. júna 2010, C-203/08) a *Ladbrokes Betting & Gaming a Ladbrokes International* (rozsudok z 3. júna 2010, C-258/08) rozhodol, že článok 49 ES nebráni vnútroštátnej právnej úprave členského štátu, ktorá podriaďuje organizovanie a propagáciu hazardných hier režimu exkluzivity v prospech jediného hospodárskeho subjektu a ktorá zakazuje akémukoľvek inému hospodárskemu subjektu, vrátane hospodárskeho subjektu so sídlom v inom členskom štáte, ponúkať na území prvého členského štátu služby cez internet, na ktoré sa vzťahuje uvedený režim. Podľa Súdneho dvora sa totiž členský štát vzhľadom na to, že odvetvie hazardných hier ponúkaných cez internet nie je predmetom harmonizácie v rámci Európskej únie, môže nazdávať, že samotná skutočnosť, že hospodársky subjekt legálne ponúka služby patriace do tohto odvetvia cez internet v inom členskom štáte, kde má svoje sídlo a kde už v zásade podlieha zákonným podmienkam a kontrolám zo strany príslušných orgánov tohto iného členského štátu, nie je dostatočnou zárukou ochrany spotrebiteľov tohto členského štátu voči nebezpečenstvu podvodu a trestnej činnosti vzhľadom na ťažkosti, na ktoré môžu v tomto kontexte naraziť orgány členského štátu, v ktorom je usadený predmetný hospodársky subjekt, pri hodnotení profesionálnej odbornosti a čestnosti prevádzkovateľov. Okrem toho z dôvodu neexistencie priameho kontaktu medzi spotrebiteľom a prevádzkovateľom predstavujú hazardné hry, ktoré sú prístupné cez internet, nebezpečenstvá rôznej povahy a zvýšeného významu, čo sa týka prípadných podvodov, ktorých by sa prevádzkovatelia mohli dopustiť voči spotrebiteľom, na rozdiel od tradičných trhov týchto hier. Uvedené obmedzenie teda môže byť vzhľadom na osobitné črty ponuky hazardných hier cez internet považované za odôvodnené cieľom boja proti podvodom a trestnej činnosti. V už citovanom rozsudku *Ladbrokes Betting & Gaming a Ladbrokes International* Súdny dvor dodal, že vnútroštátna právna úprava, ktorej cieľom je potláčať závislosť od hazardných hier, ako aj boj proti podvodom a ktorá skutočne prispieva k dosiahnutiu týchto cieľov, môže byť považovaná za

¹⁶ Smernica 96/71/ES Európskeho Parlamentu a Rady zo 16. decembra 1996 o vysielaní pracovníkov v rámci poskytovania služieb (Ú. v. ES L 18, s. 1; Mim. vyd. 05/002, s. 431).

úpravu, ktorá koherentným a systematickým spôsobom obmedzuje stávkovú činnosť, aj keď je držiteľovi alebo držiteľom výhradného povolenia dovolené zatriktívniť svoju ponuku hazardných hier zavedením nových hazardných hier a prostredníctvom reklamy. Vnútroštátnemu súdu prislúcha overiť, či môžu ilegálne hry v dotknutom členskom štáte predstavovať problém, ktorý by mohla napraviť expanzia povolených a regulovaných činností, a či táto expanzia nemá rozsah, ktorý by ju mohol robiť nezlučiteľnou s cieľom potláčať uvedenú závislosť.

Ďalej sa Súdny dvor v rozsudkoch *Carmen Media Group* (rozsudok z 8. septembra 2010, C-46/08) a *Stoß* (rozsudok z 8. septembra 2010, spojené veci C-316/07, C-358/07 až C-360/07, C-409/07 a C-410/07) zaoberal nemeckou právnou úpravou zakazujúcou akúkoľvek organizáciu alebo sprostredkovanie verejných hazardných hier na internete. Súdny dvor v nadväznosti na už citované rozsudky *Sporting Exchange* a *Ladbrokes Betting & Gaming* a *Ladbrokes International* rozhodol, že v záujme usmernenia túžby hrať a prevádzkovania hier do kontrolovaných obehov môžu členské štáty vytvárať verejné monopoly, keďže takýto monopol je schopný predchádzať nebezpečenstvám spojeným s odvetvím hazardných hier účinnejšie než režim, v ktorom sú súkromní prevádzkovatelia oprávnení organizovať stávkové hry, pokiaľ dodržia právnú úpravu uplatniteľnú na túto oblasť. Osobitne podľa Súdného dvora samotná skutočnosť, že v rámci rôznych druhov hazardných hier jedny podliehajú verejnému monopolu a ďalšie režimu povolení vydaných súkromným prevádzkovateľom, nemôže spochybniť súdržnosť nemeckého systému, pretože tieto hry majú rozdielne charakteristiky. Súdny dvor pritom uviedol, že nemecké súdy sa vzhľadom na zistenia, ku ktorým v týchto veciach dospeli, oprávnene domnievali, že nemecká právna úprava neobmedzuje hazardné hry koherentne a systematicky. Tieto súdy totiž jednak konštatovali, že majitelia verejných monopolov uskutočňujú intenzívnu reklamnú kampaň s cieľom zvýšiť zisk pochádzajúci z lotérií, čím sa odklňajú od cieľa odôvodňujúceho existenciu týchto monopolov, a jednak, pokiaľ ide o hazardné hry, ako sú hry v kasínach a hry na výherných prístrojoch, ktoré nespádajú pod verejný monopol, ale majú väčší potenciál nebezpečenstva závislosti než hry spadajúce pod tento monopol, nemecké orgány vedú alebo tolerujú politiky smerujúce k nabádaniu na účasť na týchto hrách. Za týchto okolností však podľa Súdného dvora preventívny cieľ tohto monopolu nemožno účinne sledovať, takže tento monopol nemožno považovať za odôvodnený.

Navyše v už citovanom rozsudku *Stoß* Súdny dvor pripomenul, že členské štáty disponujú širokou mierou voľnej úvahy na stanovenie úrovne ochrany proti nebezpečenstvám vyplývajúcim z hazardných hier. Z dôvodu neexistencie akejkoľvek harmonizácie tejto oblasti na úrovni Spoločenstva nie sú členské štáty povinné uznať povolenia vydané v iných členských štátoch v tejto oblasti. Z tých istých dôvodov a vzhľadom na nebezpečenstvá, ktoré predstavujú hazardné hry cez internet v porovnaní s bežnými hazardnými hrami, môžu členské štáty aj zakázať ponuku hazardných hier cez internet. Súdny dvor však v už citovanom rozsudku *Carmen Media Group* spresnil, že takýto režim vydávania povolení, ktorý predstavuje odchýlku od slobodného poskytovania služieb, sa musí zakladať na objektívnych, nediskriminačných a vopred známych kritériách, takže musí výkon voľnej úvahy vnútroštátnych orgánov rámcovo vymedziť takým spôsobom, aby nemohla byť vykonávaná svojvoľne. Okrem toho každá osoba, na ktorú sa vzťahuje obmedzujúce opatrenie založené na takejto výnimke, musí mať možnosť podať účinný opravný prostriedok na súdny orgán.

Nakoniec v rozsudku *Winner Wetten* (rozsudok z 8. septembra 2010, C-409/06) Súdny dvor rozhodol, že z dôvodu prednosti priamo uplatniteľného práva Únie sa taká vnútroštátna právna úprava týkajúca sa verejného monopolu na stávky na športové podujatia, ktorá obsahuje neprípustné obmedzenia slobody usadiť sa a slobodného poskytovania služieb, ktoré jednotným a systematickým spôsobom neprispievajú k obmedzeniu stávkovej činnosti, nemôže ďalej uplatňovať počas prechodného obdobia, ako to požaduje aj judikatúra Súdného dvora.

Nakoniec, pokiaľ ide o voľný pohyb kapitálu, pritiahol pozornosť osobitne rozsudok Komisia/Portugalsko (rozsudok z 8. júla 2010, C-171/08). V tejto veci mal Súdny dvor spresniť zlučiteľnosť osobitného režimu „golden shares“ vo vlastníctve Portugalska v privatizovanej spoločnosti Portugal Telecom s článkom 56 ES, ktorý predpokladá osobitné právomoci týkajúce sa voľby jednej tretiny z celkového počtu členov správnej rady, voľby stanoveného počtu členov výkonnej komisie stanovenej v rámci správnej rady, vymenovania aspoň jedného člena z členov správnej rady zvolených na to, aby sa zaoberali najmä určitými otázkami správy, ako aj prijímania dôležitých rozhodnutí valného zhromaždenia. Súdny dvor rozhodol, že Portugalsko si vzhľadom na vplyv, ktorý mu zachovávanie týchto osobitných právomocí priznáva na riadenie spoločnosti a ktorý nezodpovedá počtu jeho akcií, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 56 ES. Pokiaľ ide o výnimky povolené článkom 58 ES, Súdny dvor pripomenul, že na bezpečnosť verejnosti alebo v tomto prípade potrebu zaistenia bezpečnosti disponibility siete telekomunikácií v prípade krízy, vojny alebo terorizmu sa možno odvolávať len v prípade skutočnej a dostatočne závažnej hrozby, ktorá sa týka základného záujmu spoločnosti. Napokon, pokiaľ ide o proporcionalitu predmetného obmedzenia, neistota vyplývajúca zo skutočnosti, že ani vnútroštátny zákon, ani stanovky dotknutej spoločnosti nestanovili kritériá, pokiaľ ide o okolnosti, za ktorých uvedené osobitné právomoci možno vykonávať, predstavuje závažný zásah do slobody pohybu kapitálu, keďže zveruje vnútroštátnym orgánom, pokiaľ ide o použitie takýchto právomocí, mieru voľnej úvahy, ktorá je taká diskrečná, že ju nemožno považovať za proporcionálnu v porovnaní so sledovanými cieľmi.

Vývoj judikatúry sa dotkol aj špecifického odvetvia slobodného poskytovania služieb, akým je verejné obstarávanie. S prihliadnutím na sériu vecí Viking Line (rozsudok z 11. decembra 2007, C-438/05) a Laval un Partneri (rozsudok z 18. decembra 2007, C-341/05) sa vec Komisia/Nemecko (rozsudok z 15. júla 2010, C-271/08) týkala otázky zlučiteľnosti práva na kolektívne vyjednávanie a zásad slobody usadiť sa a slobodného poskytovania služieb v oblasti verejného obstarávania. V tejto veci bolo predmetom žaloby podanej Komisiou určenie nesplnenia povinností Spolkovou republikou Nemecko, ktoré jej vyplývajú zo smerníc 92/50/EHS¹⁷ a 2004/18/ES¹⁸, v rámci zadávania zmlúv na poskytnutie služieb podnikového dôchodkového zabezpečenia podľa kolektívnej zmluvy, na ktorej sa dohodli sociálni partneri. Komisia sa domnievala, že členský štát si tým, že také zmluvy s organizáciami a podnikmi uvedenými v § 6 kolektívnej zmluvy, ktorá sa týka prevedenia časti odmeny na starobné dôchodkové sporenie pre zamestnancov komunálnej verejnej služby, uzatvoril priamo, bez vyhlásenia zadávacieho konania na úrovni Únie, nesplnil povinnosti, ktoré mu vyplývajú z uvedených smerníc, ako aj zo zásad slobody usadiť sa a slobodného poskytovania služieb. Spolková republika Nemecko tvrdila, že zadávanie sporných zmlúv spadá do osobitného kontextu uplatnenia kolektívnej pracovnej zmluvy.

Súdny dvor v tomto rozsudku rozhodol, že základná povaha práva na kolektívne vyjednávanie a sociálny účel kolektívnej zmluvy týkajúcej sa prevedenia časti odmeny na starobné dôchodkové sporenie pre zamestnancov komunálnej verejnej služby nemôžu samy osebe automaticky zbavovať komunálnych zamestnávateľov povinnosti dodržiavať požiadavky vyplývajúce zo smerníc 92/50 a 2004/18, ktorými sa v oblasti verejného obstarávania vykonáva sloboda usadiť sa a slobodné poskytovanie služieb. Výkon základného práva na kolektívne vyjednávanie teda musí byť zlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi zo slobôd chránených ZFEÚ, ktoré sa v tomto prípade týkajú vykonania smerníc 92/50 a 2004/18, a byť v súlade so zásadou proporcionality. Po tom, ako

¹⁷ Smernica Rady 92/50/EHS z 18. júna 1992 o koordinácii postupov verejného obstarávania služieb (Ú. v. ES L 209, s. 1; Mim. vyd. 06/001, s. 322).

¹⁸ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/18/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby (Ú. v. EÚ L 134, s. 114; Mim. vyd. 06/007, s. 132).

Súdny dvor bod po bode preskúmal jednotlivé úvahy, ktoré by odôvodňovali nezaďadanie sporých zmlúv podľa právnych predpisov Únie týkajúcich sa verejného obstarávania služieb, ako je účasť zamestnancov na voľbe orgánu na výkon opatrenia prevodu odmeny, prvky solidárnosti, na ktorých spočívajú ponuky inštitúcií a podnikov uvedených v dotknutej kolektívnej zmluve, alebo napokon ich skúsenosti a finančná stabilita, dospel k záveru, že dodržiavanie uvedených smerníc z oblasti verejného obstarávania v prejednávanej veci nebolo zlučiteľné so sociálnym cieľom sledovaným dotknutou kolektívnou zmluvou. Nakoniec Súdny dvor stanovil, že podmienky, na základe ktorých uvedené smernice odvodzujú kvalifikáciu „verejných zákaziek“, boli v predmetnej veci splnené. Súdny dvor jednak uviedol, že komunálni zamestnávateľia síce v oblasti podnikového dôchodkového zabezpečenia vykonávajú výber, ktorý sa už predtým uskutočnil kolektívnou zmluvou, ale napriek tomu sú verejnými obstarávateľmi, pokiaľ boli v predmetnej veci zastúpení na vyjednávaní o kolektívnej zmluve. Súdny dvor okrem toho konštatoval, že zmluvy skupinového poistenia predstavujú pre zamestnávateľov, ktorí ich uzatvárajú, priamy hospodársky záujem, takže ide o odplatné zmluvy. Súdny dvor preto v tejto veci dospel k záveru o nesplnení povinnosti Spolkovou republikou Nemecko, ktorá nepodriadila zadávanie sporých zmlúv uskutočnené podľa kolektívnej zmluvy verejnému obstarávaniu v súlade s európskymi smernicami týkajúcimi sa verejného obstarávania.

Výklad smernice 2004/18 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby bol predmetom ďalšieho dôležitého rozhodnutia Súdneho dvora vydaného 18. novembra 2010 (rozsudok Komisia/Irsko, C-226/09). V tejto veci sa problém týkal toho, že verejný obstarávateľ, hoci v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania nebol povinný spresniť relatívne váhy, ktoré priradí každému zo zadávacích kritérií, to napriek tomu urobil, a to po uplynutí lehoty stanovenej podnikom na predloženie ponúk. Komisia podala žalobu o nesplnenie povinnosti proti členskému štátu ako verejnému obstarávateľovi založenú na porušení zásady rovnosti zaobchádzania a povinnosti transparentnosti.

Súdny dvor v prvom rade uviedol, že hoci povinnosť uviesť relatívne váhy každého zo zadávacích kritérií verejného obstarávania vyplývajúca z prílohy II A zodpovedá požiadavke záruky dodržiavania zásady rovnosti zaobchádzania a povinnosti transparentnosti, ktorá z nej vyplýva, nie je odôvodnené domnievať sa, že z dôvodu neexistencie osobitných ustanovení v súvislosti s obstarávaním kategórie prílohy II B by bolo potrebné od verejného obstarávateľa, ktorý pritom sám rozhodne o uvedení týchto údajov, požadovať, aby tak povinne urobil pred uplynutím lehoty stanovenej na predloženie ponúk. Podľa Súdneho dvora má verejný obstarávateľ stanovením relatívnej váhy pre tieto kritériá len spresniť spôsoby, podľa ktorých sa majú predložené ponuky posudzovať. Naproti tomu Súdny dvor rozhodol, že zmena váhy kritérií spornej zákazky po prvom preskúmaní predložených ponúk predstavuje porušenie zásady rovnosti zaobchádzania a povinnosti transparentnosti, ktorá z nej vyplýva. Táto zmena odporuje judikatúre Súdneho dvora, podľa ktorej tieto základné zásady práva Únie ukladajú verejným obstarávateľom povinnosť zachovávať rovnaký výklad zadávacích kritérií počas celého zadávacieho konania.

V oblasti voľného pohybu pracovníkov treba uviesť vec *Olympique Lyonnais* (rozsudok zo 16. marca 2010, C-325/08), ktorá sa týka zlučiteľnosti právnej úpravy uplatniteľnej v oblasti profesionálneho futbalu s článkom 45 ZFEÚ. Podľa uvedenej právnej úpravy môže byť „talentovanému“ hráčovi uložená povinnosť náhrady škody, keď po ukončení obdobia svojej výchovy uzavrie profesionálnu hráčsku zmluvu nie s klubom, ktorý ho vychoval, ale s klubom z iného členského štátu. V rozsudku Súdny dvor najprv skúmal, či sporná právna úprava skutočne patrí do pôsobnosti článku 45 ZFEÚ. V tejto veci išlo o Chartu profesionálneho futbalu prijatú Francúzskym futbalovým zväzom. Podľa Súdneho dvora tento text vykazuje vlastnosti kolektívnej zmluvy, ktorej predmetom je úprava zárobkovej činnosti, a ako taký spadá pod právo Únie. Súdny dvor následne konštatoval, že skúmaný systém môže odradiť „talentovaného“ hráča od výkonu svojho práva voľného pohybu. V dôsledku

toho tento systém predstavuje obmedzenie voľného pohybu pracovníkov. Ako však už Súdny dvor rozhodol v rozsudku Bosman¹⁹, vzhľadom na značný spoločenský význam športovej činnosti a najmä futbalu v Únii musí byť cieľ spočívajúci v podpore náboru a výchovy mladých hráčov uznaný ako legitímny. Súdny dvor teda dospel k záveru, že článok 45 ZFEÚ nebráni systému, ktorý na účely uskutočnenia takého cieľa zaručuje odškodnenie klubu, ktorý hráča vychoval, v prípade, keď mladý hráč po ukončení obdobia svojej výchovy uzavrie profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom z iného členského štátu, pod podmienkou, že tento systém je spôsobilý zaručiť uskutočnenie uvedeného cieľa a nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie. Na zaručenie uskutočnenia uvedeného cieľa naopak nie je nevyhnutný systém, ako je predmetný systém, pokiaľ výška náhrady škody, ktorú by „talentovaný hráč“ musel zaplatiť, nezávisí od skutočných nákladov na výchovu.

Stále v oblasti pohybu pracovníkov vydal Súdny dvor v jeden deň dva rozsudky (rozsudky z 23. februára 2010, Ibrahim, C-310/08, a Teixeira, C-480/08) týkajúce sa výkladu článku 12 nariadenia (EHS) č. 1612/68 o slobode pohybu pracovníkov²⁰ a konkrétnejšie jeho súladu so smernicou 2004/38/ES o voľnom pohybe občanov Únie²¹. V týchto dvoch veciach bolo žalobkyniam zamietnuté poskytnutie podpory na bývanie pre ne a ich deti vnútroštátnymi orgánmi, lebo sa na ne nevzťahovalo právo na pobyt v Spojenom kráľovstve podľa práva Únie. Jedna žalobkyňa totiž žila oddelene od svojho manžela, ktorý pracoval v Spojenom kráľovstve, ale nakoniec krajinu opustil, a druhá žalobkyňa, ktorá žila od manžela takisto oddelene, sama stratila postavenie pracovníčky. Keďže ich deti študovali v Spojenom kráľovstve, žalobkyne sa odvolali na už citovaný článok 12 nariadenia, ako ho Súdny dvor vyložil v rozsudku Baumbast a R²². Súdny dvor potvrdil svoju judikatúru a pripomenul, že článok 12 uvedeného nariadenia dovoľuje priznať dieťaťu migrujúceho pracovníka v spojení s právom na prístup k vzdelávaniu v hostiteľskom členskom štáte samostatné právo na pobyt a na tieto účely požaduje len to, aby dieťa žilo aspoň s jedným z rodičov v členskom štáte v čase, keď tam tento rodič mal pobyt ako pracovník. Skutočnosť, že dotknutí rodičia dieťaťa sa medzitým rozviedli, ani to, že jeden z rodičov je občanom Únie a že tento rodič už nie je migrujúcim pracovníkom Únie v hostiteľskom členskom štáte, nemá v tejto súvislosti žiaden vplyv. Podľa Súdneho dvora treba uplatnenie článku 12 nariadenia vykonať nezávisle od ustanovení práva Únie, ktoré výslovne upravujú podmienky výkonu práva na pobyt v inom členskom štáte, pričom táto nezávislosť nebola spochybnená nadobudnutím účinnosti novej smernice o voľnom pohybe európskych občanov. Opierajúc sa o dôsledky tejto nezávislosti Súdny dvor ďalej konštatoval, že právo na pobyt, ktoré prislúcha rodičovi, ktorý sa skutočne stará o dieťa migrujúceho pracovníka, ktoré pokračuje v štúdiu, nepodlieha podmienke, podľa ktorej musia mať rodičia dostatočné zdroje, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu. Nakoniec v druhej veci (vec Teixeira, už citovaná) Súdny dvor takisto spresnil, že hoci vo všeobecnosti právo na pobyt rodiča starajúceho sa o dieťa migrujúceho pracovníka, keď sa toto dieťa v uvedenom hostiteľskom členskom štáte vzdeláva, zaniká dosiahnutím plnoletosti dieťaťa, môže to byť inak v prípade, že by dieťa naďalej potrebovalo prítomnosť a starostlivosť tohto rodiča, aby mohlo vo vzdelávaní pokračovať a dokončiť ho. Vnútroštátnemu súdu teda prislúcha posúdiť, či ide skutočne o taký prípad.

¹⁹ Rozsudok z 15. decembra 1995, C-415/93, Zb. s. I-4921.

²⁰ Nariadenie Rady (EHS) č. 1612/68 z 15. októbra 1968 o slobode pohybu pracovníkov v rámci spoločenstva (Ú. v. ES L 257, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 15).

²¹ Pozri poznámku pod čiarou 10.

²² Rozsudok zo 17. septembra 2002, C-413/99, Zb. s. I-7091.

Aproximácia právnych predpisov

Keďže nie je možné uviesť úplný výpočet prínosov judikatúry v tejto oblasti, kde vládne veľmi veľká rôznorodosť, ktorá zodpovedá stále narastajúcej rozmanitosti zásahov normotvorcu Únie, bude tu daný dôraz na dve oblasti, a to na obchodné praktiky vo všeobecnosti s osobitným dôrazom na ochranu spotrebiteľov a na telekomunikácie, pričom sa vzhľadom na ich zrejmy význam spomenú aj niektoré ďalšie rozhodnutia.

V oblasti nekalých obchodných praktík podnikateľov voči spotrebiteľom bola smernica 2005/29/ES²³ vykladaná v tomto roku pri dvoch príležitostiach. Táto smernica uskutočňuje úplnú harmonizáciu pravidiel týkajúcich sa nekalých obchodných praktík podnikateľov voči spotrebiteľom a vo svojej prílohe I zavádza taxatívny zoznam 31 obchodných praktík, ktoré sa podľa článku 5 ods. 5 tejto smernice považujú za nekalé za akýchkoľvek okolností. Ako výslovne spresňuje jej odôvodnenie č. 17, ide o jediné obchodné praktiky, ktoré môžu byť považované za nekalé bez toho, aby boli jednotlivito posudzované podľa ustanovení článkov 5 až 9 tejto smernice.

V prvej veci *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* (rozsudok z 9. novembra 2010, C-540/08) Súdny dvor preto rozhodol, že uvedená smernica sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnemu ustanoveniu, ktoré vo všeobecnosti zakazuje predaj s výhrou, pričom má za cieľ nielen chrániť spotrebiteľov, ale sleduje aj iné ciele. Praktiky pozostávajúce z toho, že spotrebiteľom sa ponúka výhra spojená s kúpou výrobku alebo služby, sa v prílohe I tejto smernice nenachádzajú, a preto ich nemožno zakázať za akýchkoľvek okolností, ale iba na základe osobitnej analýzy, ktorá umožňuje preukázať ich nekalý charakter. Možnosť zúčastniť sa na súťažnej hre o cenu, ktorá je spojená s nákupom časopisu, teda nie je nekalou obchodnou praktikou v zmysle článku 5 ods. 2 uvedenej smernice len preto, lebo táto možnosť zúčastniť sa na hre predstavuje prinajmenšom pre časť dotknutých spotrebiteľov rozhodujúci motív na kúpu tohto časopisu.

V druhej veci *Plus Warenhandels-gesellschaft* (rozsudok zo 14. januára 2010, C-304/08) Súdny dvor rozhodol, že tá istá smernica rovnako bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sú zásadne zakázané obchodné praktiky, ktoré podmieňujú účasť spotrebiteľov na súťaži o ceny alebo na výhernej hre kúpou tovaru alebo využitím služby bez ohľadu na osobitné okolnosti jednotlivého prípadu. Súdny dvor najprv uviedol, že reklamné kampane, ktoré podmieňujú bezplatnú účasť spotrebiteľa na lotérii kúpou určitého množstva tovaru alebo využitím určitého množstva služby, predstavujú obchodné konanie patriace jednoznačne do oblasti obchodnej stratégie hospodárskeho subjektu a priamo súvisiace s jeho podporou predaja. Predstavujú teda obchodné praktiky v zmysle tejto smernice a v dôsledku toho spadajú do jej pôsobnosti. Súdny dvor ďalej pripomenul, že táto smernica, ktorá uskutočňuje úplnú harmonizáciu pravidiel, výslovne stanovuje, že členské štáty nemôžu prijať prísnejšie opatrenia ako tie, ktoré definuje, a to ani s cieľom dosiahnuť vyššiu úroveň ochrany spotrebiteľov. Keďže ani praktika, o ktorú išlo v tejto veci, nebola uvedená v prílohe I, Súdny dvor konštatoval, že ju nemožno zakázať bez toho, aby bolo vzhľadom na vecné súvislosti jednotlivého prípadu určené, či má „nekalý“ charakter vzhľadom na kritériá vyjadrené uvedenou smernicou. Medzi týmito kritériami sa nachádza okrem iného otázka, či praktika podstatne narušuje alebo je spôsobilá podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu.

²³ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (Ú. v. EÚ L 149, s. 22).

Tento rok Súdny dvor takisto pri dvoch príležitostiach vykladal smernicu 93/13/EHS²⁴ o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

V prvej veci Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid (rozsudok z 3. júna 2010, C-484/08) Súdny dvor pripomenul, že systém ochrany zavedený uvedenou smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide tak o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. Táto smernica uskutočnila len čiastočnú a minimálnu harmonizáciu vnútroštátnych právnych úprav týkajúcich sa nekalých podmienok, pričom členským štátom priznala možnosť zaručiť spotrebiteľovi vyššiu úroveň ochrany, než je úroveň stanovená smernicou. Súdny dvor preto zdôraznil, že členské štáty si môžu v celej oblasti upravenej uvedenou smernicou ponechať alebo prijať prísnejšie pravidlá ako tie, ktoré stanovuje sama smernica, pokiaľ smerujú k zabezpečeniu vyššieho stupňa ochrany spotrebiteľa. V dôsledku toho dospel Súdny dvor k záveru, že táto smernica nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti ceny a odmeny na jednej strane službám či tovarom poskytnutým v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne.

V druhej veci VB Pénzügyi Lízing (rozsudok z 9. novembra 2010, C-137/08) mal Súdny dvor príležitosť podrobnejšie rozobrať rozsudok Pannon GSM (rozsudok zo 4. júna 2009, C-243/08) (pozri Výročnú správu 2009). Pripomenul, že článok 267 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vyložiť pojem „nekalá zmluvná podmienka“ uvedený v článku 3 ods. 1 smernice 93/13 a v jej prílohe, ako aj kritériá, ktoré vnútroštátny súd môže alebo musí zohľadniť pri preskúmaní zmluvnej podmienky vzhľadom na ustanovenia tejto smernice, pričom je úlohou tohto vnútroštátneho súdu, aby so zreteľom na uvedené kritériá stanovil konkrétnu kvalifikáciu predmetnej zmluvnej podmienky podľa osobitných okolností daného prípadu. Nekalý charakter zmluvnej podmienky sa má posudzovať s ohľadom na povahu tovarov alebo služieb, ktoré sú predmetom zmluvy, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe jej uzatvorenia, vrátane skutočnosti, že podmienka obsiahnutá v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom, ktorá priznáva výlučnú právomoc súdu, v ktorého obvode sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, bola do nej vložená bez osobitného vyjednávania. Súdny dvor takisto rozhodol, že vnútroštátny súd musí *ex officio* nariadiť vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie o voľbe výlučnej miestnej príslušnosti súdu nachádzajúce sa v zmluve, ktorá je predmetom sporu, ktorý prejednáva, a ktorá bola uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, patrí do pôsobnosti smernice 93/13, a v prípade, že je to tak, *ex officio* posúdiť prípadnú nekalú povahu tohto ustanovenia. Na účely zabezpečenia efektívnosti ochrany spotrebiteľa požadovanej normotvorcom Únie v situácii, ktorú charakterizuje nerovnosť medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom, ktorá môže byť kompenzovaná iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy, totiž vnútroštátny súd musí vo všetkých prípadoch a bez ohľadu na pravidlá vnútroštátneho práva stanoviť, či sporné ustanovenie bolo alebo nebolo predmetom individuálnej dohody medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom.

Pokiaľ ide ďalej o ochranu spotrebiteľov pri zmluvách uzatváraných mimo prevádzkových priestorov, Súdny dvor vo veci E. Friz (rozsudok z 15. apríla 2010, C-215/08) rozhodol, že smerni-

²⁴ Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288).

ca 85/577/EHS²⁵ sa uplatní na zmluvu uzatvorenú medzi predajcom a spotrebiteľom v rámci nevyžiadaného podomového predaja v mieste jeho bydliska, ktorá sa týka jeho vstupu do uzatvoreného fondu nehnuteľností vo forme osobnej spoločnosti, pokiaľ účelom takého vstupu nie je predovšetkým členstvo v uvedenej spoločnosti, ale finančná investícia. Súdny dvor spresnil, že článok 5 ods. 2 smernice 85/577 preto nebráni vnútroštátnemu pravidlu, podľa ktorého v prípade odvolania prejavu vôle smerujúceho k vstupu do takého fondu nehnuteľností, ku ktorému došlo v rámci nevyžiadaného podomového predaja v mieste bydliska spotrebiteľa, môže spotrebiteľ voči spoločnosti uplatňovať nárok na podiel na likvidačnom zostatku vypočítaný v závislosti od hodnoty jeho podielu ku dňu vystúpenia z tohto fondu, a tak prípadne dosiahnuť vrátenie nižšej sumy, než bol jeho vklad, alebo byť povinný podieľať sa na stratách uvedeného fondu. Aj keď totiž neexistujú nijaké pochybnosti o tom, že cieľom uvedenej smernice je ochrana spotrebiteľov, neznamená to, že táto ochrana je absolútna. Zo všeobecnej štruktúry, ako aj zo znenia viacerých ustanovení tejto smernice vyplýva, že uvedená ochrana podlieha určitým obmedzeniam. Pokiaľ ide o konkrétne dôsledky vyplývajúce z výkonu práva na odstúpenie od zmluvy, oznámenie o odstúpení vedie k obnove pôvodnej situácie tak pre spotrebiteľa, ako aj pre predajcu. To však nič nemení na tom, že nijaké ustanovenie smernice nevylučuje, aby spotrebiteľ mohol mať v niektorých špecifických prípadoch voči predajcovi záväzky a prípadne musel znášať určité dôsledky vyplývajúce z výkonu svojho práva odstúpiť od zmluvy.

Vo vzťahu k blízkej problematike ochrany spotrebiteľa vzhľadom na zmluvy na diaľku Súdny dvor vo veci Heinrich Heine (rozsudok z 15. apríla 2010, C-511/08) rozhodol, že článok 6 ods. 1 prvý pododsek druhá veta a článok 6 ods. 2 smernice 97/7/ES²⁶ sa musia vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá dodávateľovi umožňuje, aby v rámci zmluvy na diaľku na spotrebiteľa preniesol znášanie nákladov na zaslanie tovaru v prípade, že spotrebiteľ uplatní svoje právo na odstúpenie od zmluvy. Ustanoveniami uvedenej smernice týkajúcimi sa právnych následkov odstúpenia od zmluvy sa jasne sleduje cieľ neodradiť spotrebiteľa od uplatnenia svojho práva na odstúpenie od zmluvy. Tomuto cieľu by teda odporoval výklad týchto ustanovení v tom zmysle, že členské štáty sú oprávnené umožniť, aby boli náklady na dodanie tovaru v prípade odstúpenia od zmluvy uložené spotrebiteľovi. Navyše skutočnosť, že na spotrebiteľa by boli okrem priamych nákladov spojených s vrátením tovaru prenesené náklady na dodanie tovaru, by mohla spochybniť rovnomerné rozdelenie rizík medzi zmluvnými stranami zmluvy uzatvorenej na diaľku, keďže spotrebiteľ by musel znášať všetky náklady spojené s prepravou tovaru.

V súvislosti s obchodnými praktikami treba napokon poukázať na vec Lidl (rozsudok z 18. novembra 2010, C-159/09), ktorá má pôvod v reklamnej kampani supermarketu. Ten uverejnil v miestnych novinách reklamu, ktorá porovnávala pokladničné doklady označujúce výrobky prevažne potravinovej povahy zakúpené v dvoch reťazcoch supermarketov a z ktorej bol zrejмый rozdiel v celkových nákladoch, čo napadol dotknutý konkurent. Súdny dvor najprv uviedol, že smernica týkajúca sa klamlivej a porovnávacej reklamy²⁷ sa má vykladať v tom zmysle, že samotná okolnosť, že potravinové výrobky sa odlišujú, pokiaľ ide o ich požívateľnosť a pôžitok, ktorý poskytujú spotrebiteľovi, v závislosti od podmienok a miesta ich výroby, ich prísad a totožnosti výrobcu, nie je spôsobilá vyličiť, že porovnanie takýchto výrobkov môže vyhovieť požiadavke, aby tieto výrobky uspokojovali

²⁵ Smernica Rady 85/577/EHS z 20. decembra 1985 na ochranu spotrebiteľa pri zmluvách uzatváraných mimo prevádzkových priestorov (Ú. v. ES L 372, s. 31; Mim. vyd. 15/001, s. 262).

²⁶ Smernica 97/7/ES Európskeho parlamentu a Rady z 20. mája 1997 o ochrane spotrebiteľa vzhľadom na zmluvy na diaľku (Ú. v. ES L 144, s. 19; Mim. vyd. 15/003, s. 319).

²⁷ Smernica Rady 84/450/EHS z 10. septembra 1984 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov týkajúcich sa klamlivej reklamy (Ú. v. ES L 250, s. 17; Mim. vyd. 15/001, s. 227), zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/55/ES zo 6. októbra 1997 tak, aby zahŕňala porovnávaciu reklamu (Ú. v. ES L 290, s. 18; Mim. vyd. 15/003, s. 365).

rovnaké potreby alebo mali ten istý účel, teda aby medzi nimi existoval dostatočný stupeň zameniteľnosti²⁸. Rozhodnúť, že ak dva potravinové výrobky nie sú zhodné, nemôžu byť porovnávané, by totiž znamenalo vylúčiť akúkoľvek skutočnú možnosť porovnávacej reklamy, pokiaľ ide o osobitne významnú kategóriu výrobkov určených na spotrebu. Súdny dvor dodal, že reklama týkajúca sa porovnania cien potravinových výrobkov, ktoré uvádzajú na trh dva konkurenčné reťazce obchodov, môže mať klamlivú povahu²⁹, najmä ak sa vzhľadom na všetky relevantné okolnosti predmetného prípadu a najmä vzhľadom na informácie alebo zamlčania, ktoré obsahuje táto reklama, zistí, že rozhodnutie značného počtu spotrebiteľov, ktorým je adresovaná, o nákupe sa môže prijať v mylnom presvedčení, že výber tovarov zadávateľa reklamy je reprezentatívny z hľadiska všeobecnej úrovne jeho cien vo vzťahu k úrovni existujúcej u jeho konkurenta, a preto títo spotrebiteľia pri pravidelnom uskutočnení svojich nákupov tovarov bežnej spotreby dosiahnu úsporu približne v rozsahu, aký vyzdvihuje táto reklama, u zadávateľa reklamy, a nie u jeho konkurenta, alebo tiež v mylnom presvedčení, že všetky tovary zadávateľa reklamy sú lacnejšie ako tovary jeho konkurenta. Klamlivú povahu môže mať aj vtedy, ak sa zistí, že na účely porovnania vykonaného výlučne z hľadiska cien boli vybrané potravinové výrobky, medzi ktorými sú v skutočnosti rozdiely spôsobiteľné citelne podmieniť výber priemerného spotrebiteľa bez toho, aby uvedené rozdiely vyplývali z dotknutej reklamy. Napokon Súdny dvor rozhodol, že podmienka kontrolovateľnosti³⁰ vyžaduje, pokiaľ ide o reklamu, ktorá porovnáva ceny dvoch sortimentov tovarov, aby tovary mohli byť presne identifikované na základe informácií, ktoré sú v tejto reklame uvedené, čím umožní adresátovi uistiť sa, že bol v súvislosti s nákupmi bežnej spotreby, ktoré má uskutočniť, správne informovaný.

Judikatúra týkajúca sa odvetvia telekomunikácií bola tento rok osobitne hojná. Predovšetkým vec *Polska Telefonia Cyfrowa* (rozsudok z 1. júla 2010, C-99/09) umožnila Súdnemu dvoru vyložiť článok 30 ods. 2 smernice 2002/22/ES o univerzálnej službe³¹ týkajúci sa nákladov prenosu čísla mobilného telefónu, ktorý telefónnym účastníkom umožní ponechať si rovnaké číslo v prípade zmeny operátora. Podľa Súdneho dvora sa tento článok musí vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny regulačný orgán je povinný zohľadniť náklady, ktoré vznikajú operátorom mobilnej siete v súvislosti s poskytovaním služby prenosu čísla, pri posudzovaní odradzujúceho charakteru priameho poplatku, ktorý majú spotrebiteľia zaplatiť za využitie tejto služby. Orgán však má možnosť stanoviť maximálnu sumu tohto poplatku, ktorý môžu operátori požadovať, na nižšej úrovni, než sú náklady týchto operátorov, ak by výška priameho poplatku vypočítaná len na základe nákladov mohla užívateľov odradiť od využitia možnosti prenosnosti.

Takisto v oblasti telekomunikácií treba poukázať na vec *Alassini a i.* (rozsudok z 18. marca 2010, C-317/08, C-318/08, C-319/08 a C-320/08), v ktorej Súdny dvor odpovedal na prejudiciálnu otázku týkajúcu sa výkladu zásady účinnej súdnej ochrany vo vzťahu k vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje povinný pokus o mimosúdny zmier ako podmienku prípustnosti súdnej žaloby v určitých sporoch medzi poskytovateľmi a koncovými užívateľmi, ktoré sa týkajú smernice o univerzálnej službe³². Podľa Súdneho dvora článok 34 ods. 1 tejto smernice ukladá členským štátom

²⁸ Článok 3a ods. 1 písm. b) smernice 84/450 o klamlivej a porovnávacej reklame, zmenenej a doplnenej smernicou 97/55.

²⁹ Článok 3a ods. 1 písm. a) smernice 84/450 o klamlivej a porovnávacej reklame, zmenenej a doplnenej smernicou 97/55.

³⁰ Článok 3a ods. 1 písm. c) smernice 84/450 o klamlivej a porovnávacej reklame, zmenenej a doplnenej smernicou 97/55.

³¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica univerzálnej služby) (Ú. v. ES L 108, s. 51; Mim. vyd. 13/029, s. 367).

³² Pozri predchádzajúcu poznámku pod čiarou.

ako cieľ zavedenie postupov mimosúdneho riešenia sporov, ktorých účastníkmi sú spotrebitelia, v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje tá istá smernica. Vnútroštátna právna úprava, ktorá upravila konanie o mimosúdnom zmieri a zaviedla jeho povinné využitie pred začatím akéhokoľvek konania na súde, nemôže spochybniť cieľ všeobecného záujmu, ktorý uvedená smernica sleduje, a dokonca smeruje k posilneniu jej potrebného účinku vzhľadom na rýchlejšie a menej nákladné urovnanie sporov, ako aj na odľahčenie pracovnej záťaže súdov, ktoré uvedená právna úprava dosiahla. Súdny dvor preto uviedol, že dodatočný stupeň prístupu k súdu, aký predstavuje predchádzajúce konanie o zmieri, ktoré sa podľa predmetnej právnej úpravy stalo povinným, nie je v rozpore so zásadami ekvivalencie, efektivity a účinnej súdnej ochrany, pokiaľ nevedie k záväznému rozhodnutiu pre účastníkov, nespôsobuje oneskorenie súdneho konania ani príliš vysoké výdavky pre spotrebiteľov, uvedené konanie nie je dostupné výlučne elektronicky a vo výnimočných naliehavých prípadoch sú možné predbežné opatrenia.

Ďalej vo veci Vodafone a i. (rozsudok z 8. júna 2010, C-58/08) sa Súdny dvor mal vysloviť k platnosti nariadenia (ES) č. 717/2007 o roamingu vo verejných mobilných telefónnych sieťach³³ v rámci sporu medzi viacerými operátormi verejných mobilných telefónnych sietí a vnútroštátnymi orgánmi, ktorých predmetom bola platnosť vnútroštátnych predpisov vykonávajúcich uvedené nariadenie. Súdny dvor, ktorému boli predložené tri prejudiciálne otázky, najprv pripomenul, že nariadenie prijaté na základe článku 95 ES zavádza spoločný prístup, aby užívatelia pozemských verejných mobilných telefónnych sietí neplatili neprimerané ceny za roamingové služby v rámci Spoločenstva a aby prevádzkovatelia z rôznych členských štátov mohli pôsobiť v rámci jednotného, koherentného regulačného rámca založeného na objektívne stanovených kritériách, čím prispieva k hladkému fungovaniu vnútorného trhu s cieľom dosiahnuť vysoký stupeň ochrany spotrebiteľov a zachovať hospodársku súťaž medzi prevádzkovateľmi. V druhom rade pri otázke o dodržaní zásad proporcionality a subsidiarity Súdny dvor z dôvodu, že nariadenie stanovuje popri cenových stropoch pre priemerné veľkoobchodné poplatky za minútu aj stropy pre maloobchodné poplatky a povinnosť poskytovať informácie roamingovým účastníkom, rozhodol, že vzhľadom na širokú mieru voľnej úvahy, ktorú má v predmetnej oblasti, mohol normotvorca Spoločenstva so zreteľom na objektívne kritériá a podrobné ekonomické štúdie legitímne usúdiť, že právna úprava, ktorá by pokrývala iba veľkoobchodný trh, by nevedla k rovnakému výsledku ako právna úprava, ktorá pokrýva veľkoobchodný i maloobchodný trh, čo vedie k potrebe takejto právnej úpravy, a informačná povinnosť posilňuje potrebný účinok stanovenia cenových stropov. V ďalšej časti tohto posúdenia dospel Súdny dvor k záveru, že vzhľadom na vzájomnú závislosť medzi veľkoobchodnými a maloobchodnými cenami a na účinky spoločného postupu zavedeného uvedeným nariadením, ktorého cieľ môže byť lepšie dosiahnutý na úrovni Spoločenstva, nedošlo k porušeniu zásady subsidiarity.

Napokon vo veci Komisia/Belgicko (rozsudok zo 6. októbra 2010, C-222/08), ktorej kontextom bolo konanie o nesplnenie povinnosti začaté Komisiou, týkajúce sa čiastočného prebratia článku 12 ods. 1 a článku 13 ods. 1, ako aj prílohy IV časti A smernice o univerzálnej službe³⁴ Belgickým kráľovstvom, Súdny dvor v prvom rade konštatoval, že ak vnútroštátne orgány usúdia, že poskytovanie univerzálnej služby môže predstavovať neodôvodnené zaťaženie, uvedená smernica stanovuje len pravidlá výpočtu čistých nákladov tohto poskytovania, takže dotknutý členský štát neporušil svoje povinnosti, ak sám stanovil podmienky umožňujúce určiť, či uvedené zaťaženie je alebo nie je odôvodnené. Ďalej Súdny dvor spresnil, že prepojením mechanizmov úhrady čistých nákladov, ktoré môžu vzniknúť podniku poskytovaním univerzálnej služby, s existenciou nadmerného zaťaženia tohto podniku chcel normotvorca Spoločenstva vylúčiť, aby všetky čisté náklady na poskytovanie

³³ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 717/2007 z 27. júna 2007 o roamingu vo verejných mobilných telefónnych sieťach v rámci Spoločenstva a o zmene a doplnení smernice 2002/21/ES (Ú. v. EÚ L 171, s. 32).

³⁴ Pozri poznámku pod čiarou 31.

univerzálnej služby automaticky dávali právo na odškodnenie, lebo sa domnieval, že čisté náklady uvedenej služby nepredstavujú nutne nadmerné zaťaženie pre všetky dotknuté podniky. Za týchto podmienok mohlo byť nespravodlivým zaťažením, ktoré musel národný regulačný orgán konštatovať ešte pred akýmkoľvek odškodnením, len zaťaženie, ktoré bolo pre každý dotknutý podnik nadmerné z hľadiska jeho schopnosti znášať ho v závislosti od typických znakov podniku (zariadenie, ekonomická a finančná situácia, podiel na trhu atď.). Súdny dvor okrem toho konštatoval, že dotknutý členský štát, ktorý bol podľa tej istej smernice povinný zaviesť mechanizmy potrebné na odškodnenie podnikov, ktoré znášajú nespravodlivé zaťaženie, si nesplnil povinnosti, ak všeobecne a na základe výpočtu čistých nákladov poskytovateľa univerzálnej služby (predtým jediného poskytovateľa tejto služby) konštatoval, že všetky podniky, ktoré sú teraz povinné poskytovať túto službu, z tohto dôvodu skutočne znášajú nespravodlivé zaťaženie, bez toho, aby konkrétne preskúmal čisté náklady každého dotknutého operátora za služby a všetky vlastnosti daného operátora. Napokon Súdny dvor pripomenul, že povinnosti vyplývajúce z uvedenej smernice si takisto nesplnil členský štát, ktorý do výpočtu čistých nákladov za poskytovanie sociálnej zložky univerzálnej služby nezahrnul trhové výhody, ktoré získavajú podniky poverené jej poskytovaním, vrátane nemotných výhod.

Hoci sa takto posilnil homogénny súbor judikatúry v dvoch osobitne citlivých oblastiach, judikatúra v oblasti zbližovania právnych úprav sa na ne zďaleka neobmedzuje. Dosvedčuje to niekoľko vecí.

Vec *Monsanto Technology* (rozsudok zo 6. júla 2010, C-428/08) priniesla po prvýkrát otázku dosahu európskeho patentu týkajúceho sa reťazca DNA. Spoločnosť Monsanto, od roku 1996 majiteľ európskeho patentu týkajúceho sa reťazca DNA, ktorý po zavedení do DNA sóje robí túto rastlinu rezistentnou voči určitému herbicídu, chcela zabrániť tomu, aby sa do členského štátu dovážala sójová múčka vyrobená v Argentíne z takto geneticky modifikovanej sóje, keďže tento jej vynález v Argentíne nie je chránený patentom. Vnútroštátny súd konajúci vo veci položil Súdnemu dvoru otázku, či samotná prítomnosť reťazca DNA chráneného európskym patentom postačuje na záver, že došlo k porušeniu patentu spoločnosti Monsanto pri uvádzaní múčky na trh v Európskej únii. Podľa Súdneho dvora smernica 98/44/ES³⁵ podmieňuje ochranu poskytovanú európskym patentom tým, že genetická informácia obsiahnutá v patentovanom výrobku alebo tvoriaca tento výrobok plní v súčasnosti svoju funkciu v tom istom materiáli. V tomto ohľade Súdny dvor uviedol, že funkcia vynálezu Monsanto je splnená vtedy, ak genetická informácia chráni rastlinu sóje, ktorá ju obsahuje, proti účinku herbicídu. Táto funkcia chráneného reťazca DNA pritom môže byť splnená len vtedy, ak sa nachádza ako rezíduum v sójovej múčke, ktorá je mŕtvym materiálom získaným po viacerých etapách spracovania sóje. V dôsledku toho je ochrana európskym patentom vylúčená, ak genetická informácia už neplní funkciu, ktorú mala v pôvodnej rastline, z ktorej pochádza. Navyše takú ochranu nemožno poskytnúť z dôvodu, že genetická informácia obsiahnutá v sójovej múčke by mohla opätovne plniť svoju funkciu v inej rastline. Na to, aby mohlo vo vzťahu k nej dôjsť k vzniku ochrany na základe európskeho patentu, by totiž bolo potrebné, aby bol reťazec DNA do tejto inej rastliny skutočne vložený. Za týchto okolností Monsanto nemôže na základe smernice 98/44 zakázať uvádzanie na trh sójovej múčky z Argentíny, ktorá obsahuje jeho biotechnologický vynález ako rezíduum. Napokon Súdny dvor uviedol, že uvedená smernica bráni vnútroštátnemu pravidlu, ktoré poskytuje absolútnu ochranu patentovanému reťazcu DNA bez ohľadu na to, či tento reťazec plní svoju funkciu v materiáli, v ktorom je obsiahnutý, alebo nie. Ustanovenia tej istej smernice, ktoré stanovujú kritérium skutočného plnenia tejto funkcie, totiž predstavujú úplnú harmonizáciu tejto oblasti v Európskej únii.

³⁵ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/44/ES zo 6. júla 1998 o právnej ochrane biotechnologických vynálezov (Ú. v. ES L 213, s. 13; Mim. vyd. 13/020, s. 395).

Vo veci Association of the British Pharmaceutical Industry (rozsudok z 22. apríla 2010, C-62/09) mal Súdny dvor príležitosť vyložiť smernicu 2001/83/ES³⁶. Hoci táto smernica v rámci propagácie liekov u lekárov alebo lekárníkov v zásade zakazuje, aby sa im poskytovali, ponúkali alebo sľubovali peňažné alebo vecné výhody, Súdny dvor rozhodol, že táto smernica nebráni systémom finančných podnetov, ktoré zriadili vnútroštátne orgány zodpovedné za zdravie verejnosti s cieľom znížiť svoje výdavky v danej oblasti a ktoré uprednostňujú, aby lekári na účely liečby niektorých chorôb predpisovali špecificky určené lieky obsahujúce odlišnú účinnú látku od tej, ktorú obsahoval dovtedy predpisovaný liek alebo liek, ktorý by mohol byť predpísaný, keby takýto systém podnetov neexistoval. Politika zdravia definovaná členským štátom a verejné výdavky, ktoré na to dáva, vo všeobecnosti nesledujú dosiahnutie zisku ani nijaký komerčný cieľ. Systém finančných podnetov, ktorý patrí do takej politiky, teda nemožno považovať za systém, ktorý by patril do rámca obchodnej propagácie liekov. Súdny dvor však pripomenul, že verejné orgány sú povinné poskytnúť odborníkom z farmaceutického priemyslu informácie, ktoré preukazujú, že predmetný systém sa opiera o objektívne kritériá a že nedochádza k diskriminácii liekov pochádzajúcich z iných členských štátov vo vzťahu k tuzemským liekom. Navyše tieto orgány musia takýto systém zverejniť a dať týmto odborníkom k dispozícii posúdenia stanovujúce terapeutickú rovnováhu medzi dostupnými účinnými látkami patriacimi do rovnakej terapeutickej triedy, ktorá je predmetom systému.

Vo veci Komisia/Nemecko (rozsudok z 9. marca 2010, C-518/07) týkajúcej sa spracovávaní osobných údajov Súdny dvor rozhodol, že záruka nezávislosti vnútroštátnych dozorných orgánov stanovená v smernici 95/46/ES³⁷ má zabezpečiť účinnosť a spoľahlivosť dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov v oblasti ochrany fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a musí byť vykladaná vzhľadom na tento cieľ. Táto záruka nebola vytvorená preto, aby uvedeným orgánom ako takým a ich úradníkom priznala osobitné postavenie, ale s cieľom posilniť ochranu osôb a subjektov dotknutých ich rozhodnutiami, takže dozorné orgány musia pri vykonávaní svojich úloh konať objektívne a nestranne. V dôsledku toho musí byť týmto dozorným orgánom povereným dohľadom nad spracovaním osobných údajov v neverejnom sektore priznaná nezávislosť, ktorá im umožní vykonávať svoje úlohy bez vonkajšieho vplyvu. Táto nezávislosť vylučuje nielen akýkoľvek vplyv zo strany kontrolovaných subjektov, ale aj akýkoľvek príkaz a iný vonkajší vplyv, či už priamy alebo nepriamy, ktorý by mohol spochybniť to, aby uvedené orgány vykonávali úlohy, ktoré spočívajú v zabezpečení spravodlivej rovnováhy medzi ochranou základného práva na súkromie a voľným pohybom osobných údajov. Samotné riziko, že orgány štátneho dohľadu budú môcť politicky ovplyvňovať rozhodnutia príslušných dozorných orgánov, postačuje na narušenie nezávislého plnenia úloh týchto orgánov. Jednak môže ísť o „predpokladanú poslušnosť“ týchto orgánov v súvislosti s rozhodovacou praxou orgánu štátneho dohľadu. Jednak úloha strážcu práva na súkromie, ktorú zastávajú uvedené orgány, vyžaduje, aby boli ich rozhodnutia, ako aj samotné orgány mimo akéhokoľvek podozrenia zo zaujatosti. Štátny dohľad vykonávaný nad vnútroštátnymi dozornými orgánmi teda nie je zlučiteľný s požiadavkou nezávislosti.

Rozsudok Padawan (rozsudok z 21. októbra 2010, C-467/08) vydaný v oblasti autorských práv a príbuzných práv priniesol spresnenia, pokiaľ ide o pojem, kritériá a obmedzenia primeranej kompenzácie za rozmnoženinu na súkromné použitie. Smernica 2001/29/ES o zosúladení niektorých

³⁶ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/83/ES zo 6. novembra 2001, ktor[ou] sa ustanovuje zákonník spoločenstva o humánnych liekoch (Ú. v. ES L 311, s. 67; Mim. vyd. 13/027, s. 69), zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2004/27/ES z 31. marca 2004 (Ú. v. EÚ L 136, s. 34; Mim. vyd. 13/034, s. 262).

³⁷ Článok 28 ods. 1 druhý pododsek smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355).

aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti³⁸ pripúšťa výnimku pre rozmnoženinu na súkromné použitie, ktorú do vnútroštátneho práva zaviedli určité členské štáty, pod podmienkou, že nositelia práv rozmnožovania dostanú primeranú kompenzáciu. V tomto rozsudku Súdny dvor predovšetkým spresnil, že pojem „primeraná kompenzácia“ v zmysle článku 5 ods. 2 písm. b) smernice 2001/29 je autonómnym pojmom práva Únie, ktorý sa má vykladať jednotne vo všetkých členských štátoch, ktoré zaviedli výnimky pre rozmnoženiny na súkromné použitie. Ďalej spresnil, že „spravodlivá rovnováha“, ktorú treba nájsť medzi dotknutými osobami, predpokladá, že primeraná kompenzácia bude nevyhnutne vypočítaná na základe kritéria ujmy spôsobenej autorom chránených diel v dôsledku zavedenia výnimky pre rozmnoženinu na súkromné použitie. Navyše Súdny dvor uviedol, že „poplatok za rozmnoženinu na súkromné použitie“ nezaťažuje priamo súkromných používateľov zariadení, prístrojov a nosičov slúžiacich na rozmnožovanie, ale osoby, ktoré majú uvedené zariadenia, prístroje a nosiče k dispozícii, lebo tieto osoby sú ľahšie identifikovateľné a majú možnosť premietnuť skutočné zaťaženie súvisiace s týmto financovaním na súkromných používateľov. Napokon Súdny dvor usúdil, že je nevyhnutná spojitosť medzi uplatnením poplatku určeného na financovanie primeranej kompenzácie za rozmnožovacie zariadenia a ich údajným použitím na vyhotovovanie rozmnoženín na súkromné použitie. V dôsledku toho uplatňovanie poplatku za súkromnú rozmnoženinu bez rozdielu, najmä s ohľadom na zariadenia, prístroje a nosiče slúžiace na digitálne rozmnožovanie, ktoré nie sú sprístupnené súkromným používateľom a ktoré sú zjavne vyhradené na iné použitie, než je vyhotovovanie rozmnoženiny na súkromné účely, nie je v súlade so smernicou 2001/29. Naopak, pokiaľ sú predmetné zariadenia sprístupnené fyzickým osobám na súkromné účely, nie je vôbec nevyhnutné preukazovať, či tieto fyzické osoby skutočne vyhotovili rozmnoženiny na súkromné použitie pomocou týchto zariadení, a tak skutočne spôsobili ujmu autorovi chráneného diela. Tieto fyzické osoby sa totiž legitímne považujú za osoby, ktoré majú plný prospech z tohto sprístupnenia, teda môžu využívať všetky funkcie, ktoré uvedené zariadenia ponúkajú, vrátane funkcie spojenej s rozmnožovaním.

Vo veci Kyrian (rozsudok zo 14. januára 2010, C-233/08) sa návrh na začatie prejudiciálneho konania týkal v prvom rade otázky, či vzhľadom na článok 12 ods. 3 smernice 76/308/EHS o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok týkajúcich sa určitých poplatkov, odvodov, daní a ďalších opatrení³⁹, zmenenej a doplnenej smernicou 2001/44/ES⁴⁰, majú sudy členského štátu, v ktorom má sídlo dožiadaný orgán, právomoc overiť vykonateľnosť exekučného titulu vydaného v inom členskom štáte. Súdny dvor v tomto rozsudku spresnil, že sudy dožiadaného členského štátu v zásade nemajú právomoc overovať vykonateľnosť exekučného titulu okrem prípadu, ak preskúmajú súlad exekučného titulu s verejným poriadkom uvedeného štátu. Naproti tomu Súdny dvor rozhodol, že pokiaľ doručenie predstavuje „opatrenie na vymáhanie pohľadávky“ v zmysle článku 12 ods. 3 smernice 76/308, súd dožiadaného členského štátu má právomoc overiť, či boli tieto opatrenia vykonané riadne v súlade s platnými zákonmi a inými právnymi predpismi uvedeného členského štátu. V druhom rade sa mal Súdny dvor vysloviť k otázke, či na to, aby bolo doručenie exekučného titulu v súlade s právom, musí byť tento dokument dlžníkovi zaslaný v jazyku členského štátu, v ktorom má sídlo dožiadaný orgán. Smernica 76/308 v tomto ohľade nestanovuje nič. Podľa Súdneho dvora je však vzhľadom na účel tohto predpisu, ktorým je zabezpečiť riadne doručenie všetkých aktov a rozhodnutí, opodstatnený záver, že na to, aby bol adresát exekučného titulu schopný uplatniť svoje práva, musí mu byť tento titul doručený v úradnom jazyku dožiadaného členského štátu. Navyše Súdny dvor usúdil, že na to, aby bolo zaručené dodržanie tohto práva,

³⁸ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 (Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).

³⁹ Smernica Rady 76/308/EHS z 15. marca 1976 (Ú. v. ES L 73, s. 18; Mim. vyd. 02/001, s. 44).

⁴⁰ Smernica Rady 2001/44/ES z 15. júna 2001 (Ú. v. ES L 175, s. 17; Mim. vyd. 02/012, s. 27).

vnútroštátnemu súdu prináleží uplatniť svoje vnútroštátne právo a súčasne dbať o zabezpečenie plnej účinnosti práva Únie.

Hospodárska súťaž

Tak v oblasti štátnej pomoci, ako aj v oblasti pravidiel hospodárskej súťaže uplatňujúcich sa na podniky došlo k zaujímavému vývoju judikatúry.

Pokiaľ ide o štátnu pomoc vo veci Komisia/Deutsche Post (rozsudok z 2. septembra 2010, C-399/08 P), Súdny dvor posudzoval metódu, ktorú uplatňuje Komisia, aby dospela k záveru o existencii výhody predstavujúcej štátnu pomoc v prospech súkromnej spoločnosti poverenej službou všeobecného hospodárskeho záujmu (ďalej len „SVHZ“). Kým Komisia sa domnievala, že verejné zdroje poskytované tomuto podniku ako náhrada za poskytovanie SVHZ presahovali dodatočné náklady, ktoré vznikli v súvislosti s touto službou, a že táto nadmerná náhrada predstavovala štátnu pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom, Súd prvého stupňa toto rozhodnutie zrušil, pretože Komisia dostatočne nepreukázala existenciu výhody v zmysle článku 87 ods. 1 ES a nemohla predpokladať existenciu výhody, ktorá podniku vyplývala z verejných zdrojov, bez predchádzajúceho overenia, či tieto zdroje skutočne presahovali všetky dodatočné náklady spojené s poskytovaním služby všeobecného hospodárskeho záujmu, ktoré tento podnik znášal. Súdny dvor potvrdil analýzu Súdu prvého stupňa a zamietol odvolací dôvod Komisie založený na porušení článku 87 ods. 1 ES a článku 86 ods. 2 ES. Súdny dvor najskôr pripomenul, že na to, aby finančná náhrada priznaná podniku poverenému SVHZ mohla byť vyňatá z kvalifikácie ako štátna pomoc, musia byť splnené konkrétne podmienky spočívajúce najmä v tom, aby táto náhrada nepresiahla sumu, ktorá je potrebná na pokrytie všetkých alebo časti nákladov vzniknutých pri plnení úloh verejnej služby, pričom sa zohľadnia príslušné tržby, ako aj primeraný zisk z plnenia týchto povinností (podmienky stanovené v rozsudku z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Zb. s. I-7747, body 74 a 75), a potom Súdny dvor pri preskúmaní platnosti financovania takejto služby z hľadiska práva štátnej pomoci vyvodil, že Komisia je povinná overiť, či je táto podmienka splnená. Súdny dvor následne rozhodol, že Súd prvého stupňa v tejto súvislosti zohľadnil nedostatky metódy uplatnenej Komisiou a v dôsledku toho mohol z právneho hľadiska oprávnene dospieť k záveru, že analýza Komisie mala nedostatky, a to bez toho, aby pristúpil k preneseniu dôkazného bremena či nahradil analytickú metódu Komisie svojou vlastnou. Obmedzujúca povaha podmienok, za ktorých môže byť náhrada za poskytnutie SVHZ vyňatá z kvalifikácie ako štátna pomoc, teda nezabavuje Komisiu povinnosti riadneho dokázania v prípade, keď sa domnieva, že uvedené podmienky nie sú splnené.

Vo veci Komisia/Scott (rozsudok z 2. septembra 2010, C-290/07 P) bolo Súdnemu dvoru predložené odvolanie proti rozsudku Súdu prvého stupňa, ktorý zrušil rozhodnutie Komisie o vyhlásení nezlučiteľnosti štátnej pomoci poskytnutej francúzskymi orgánmi americkej spoločnosti, vyplývajúcej z predaja pozemku za podmienok, ktoré neodzrkadľovali skutočnú situáciu na trhu, pričom bolo potrebné spresniť hranice súdneho preskúmania uskutočňovaného Všeobecným súdom v prípade, že pri identifikácii štátnej pomoci dochádza k vážnym ťažkostiam jej hodnotenia. Komisia Súdu prvého stupňa vytýkala, že prekročil hranice svojho preskúmania, keď identifikoval nesprávne posúdenie v rámci uplatnenej metódy a výpočtu, ktorými sa vyznačuje porušenie povinnosti náležite viesť konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 Zmluvy ES. Súdny dvor prijal tento odvolací dôvod, pričom v prvom rade pripomenul zásady potvrdené v rozsudku Tetra Laval (rozsudok z 15. februára 2005, Komisia/Tetra Laval, C-12/03 P, Zb. s. I-987, bod 39), z ktorého vyplýva, že súd Únie musí preveriť nielen vecnú správnosť predložených dôkazných prostriedkov, ich spoľahlivosť a súladnosť, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú celok relevantných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posúdení komplexnej situácie, a či sú spôsobilé opodstatniť závery, ktoré sa z nich vyvodili. Toto pripomenutie však obsahuje významné obmedzenie, podľa ktorého

súdu Únie neprináleží, aby v rámci tohto preskúmania nahradil posúdenie Komisie vlastným posúdením. V druhom rade Súdny dvor zdôraznil, že Komisia bola povinná použiť kritérium súkromného investora, aby sa zistilo, či je cena, ktorú zaplatil údajný príjemca pomoci, taká, akú by mohol stanoviť súkromný investor konajúci za normálnych podmienok hospodárskej súťaže. Súdny dvor rozhodol, že v prejednávanej veci Súd prvého stupňa neidentifikoval také zjavne nesprávne posúdenie Komisie, ktoré by odôvodňovalo zrušenie rozhodnutia o nezlučiteľnosti pomoci, čím prekročil hranice súdneho preskúmania. Nakoniec podľa Súdného dvora Súd prvého stupňa nemohol Komisii vytýkať, že ignorovala určité informácie, ktoré mohli byť užitočné, keďže boli poskytnuté až po konaní vo veci formálneho zisťovania a Komisia nebola povinná opätovne otvoriť uvedené konanie v nadväznosti na získanie týchto nových informácií.

Vo veci NDSHT/Komisia (rozsudok z 18. novembra 2010, C-322/09 P) musel Súdny dvor vymedziť obsah pojmu „napadnuteľný akt“ inštitúcie Spoločenstva. Bolo mu totiž predložené odvolanie s cieľom zrušiť rozsudok Súdu prvého stupňa, ktorým sa vyhlásila za neprípustnú žaloba o zrušenie rozhodnutia obsiahnutého v listoch Komisie zaslaných spoločnosti NDSHT, týkajúcich sa sťažnosti v súvislosti so štátnou pomocou, ktorú mesto Štokholm údajne protiprávne poskytlo konkurenčnej spoločnosti. Odvolateľka NDSHT tvrdila, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď posúdil sporné listy, v ktorých Komisia rozhodla o nevyhovení sťažnosti NDSHT, ako neformálne oznámenie, ktoré je nenapadnuteľné podľa článku 230 ES. Podľa platných procesných predpisov, pokiaľ totiž Komisia po preskúmaní sťažnosti konštatuje, že prešetrenie neumožňuje dospieť k záveru o existencii štátnej pomoci v zmysle článku 87 ES, implicitne odmieta začať konanie upravené v článku 88 ods. 2 ES. Podľa Súdného dvora však dotknutý akt nemožno kvalifikovať ako jednoduché neformálne oznámenie ani ako predbežné opatrenie, pokiaľ vyjadruje konečné stanovisko Komisie o skončení predbežného preskúmania, ktorým odmieta začať konanie vo veci formálneho zisťovania, čo má pre odvolateľku citelné následky. V tomto kontexte Súdny dvor, ktorý potvrdil, že odvolateľka bola konkurenčným podnikom spoločnosti, ktorá mala prospech z oznámených opatrení, v dôsledku čoho patrila medzi dotknuté osoby v zmysle článku 88 ods. 2 ES, rozhodol, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že sporný akt nemal povahu napadnuteľného rozhodnutia podľa článku 4 nariadenia (ES) č. 659/1999, hoci bez ohľadu na svoj druh a formu vyvolával záväzné právne účinky spôsobilé ovplyvniť záujmy odvolateľky. Súdny dvor teda zrušil dotknutý rozsudok, zamietol námietku neprístupnosti založenú na nespôsobilosti sporného aktu byť predmetom žaloby o neplatnosť a vrátil vec na vecné posúdenie Všeobecnému súdu.

Pokiaľ ide o pravidlá hospodárskej súťaže uplatňujúce sa na podniky, osobitnú pozornosť si zaslúžia dva rozsudky: prvý sa týka uplatnenia pravidiel hospodárskej súťaže na skupiny spoločností a druhý rozsahu zásady ochrany dôvernosti korešpondencie medzi advokátmi a ich klientmi.

Rozsudkom Knauf Gips/Komisia z 1. júla 2010 (C-407/08 P) Súdny dvor rozhodol, že v prípade skupiny spoločností, na ktorej čele stoja viaceré právnické osoby, sa Komisia nedopúšťa nesprávneho posúdenia, ak považuje jednu z týchto spoločností za jedinú zodpovednú za konanie spoločností tejto skupiny, ktoré spoločne tvoria hospodársku jednotku. Skutočnosť, že na čele skupiny nestojí jediná právnická osoba, totiž nebráni tomu, aby bola jedna spoločnosť považovaná za zodpovednú za konanie tejto skupiny. Vlastná právna štruktúra skupiny spoločností, ktorá sa vyznačuje absenciou jednej právnickej osoby na čele skupiny, nie je rozhodujúca, pokiaľ táto štruktúra neodráža skutočné fungovanie a organizáciu tejto skupiny. Súdny dvor sa osobitne domnieval, že neexistencia právnych väzieb podriadenosti medzi dvoma spoločnosťami na čele skupiny nespochybňuje záver, podľa ktorého sa jedna z týchto dvoch spoločností musí považovať za zodpovednú za konanie skupiny, pretože druhá spoločnosť v skutočnosti neurčuje svoje správanie na predmetnom trhu nezávisle.

Rozsudok Knauf Gips/Komisija prináša navyše spresnenia, pokiaľ ide o práva podnikov v priebehu správneho konania a pri uplatňovaní opravných prostriedkov. Súdny dvor v ňom totiž spresňuje, že žiadne ustanovenie práva Únie neukladá príjemcovi oznámenia o výhradách povinnosť namietat proti jednotlivým skutkovým a právnym zisteniam počas správneho konania, pretože v opačnom prípade to už neskôr v súdnom konaní nebude možné, keďže takéto obmedzenie je v rozpore so základnými zásadami zákonnosti a dodržania práva na obhajobu.

Vo veci Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisija (rozsudok zo 14. septembra 2010, C-550/07 P) sa naskladá aj otázka týkajúca sa práv podnikov v priebehu vyšetrovaní Komisie. Komisia totiž pristúpila ku kontrolám a zabavila mnohé dokumenty, medzi nimi aj kópie e-mailov, ktoré si vymenili generálny riaditeľ a koordinátor pre právo hospodárskej súťaže Akzo Nobel, advokát zapísaný v zozname advokátov holandskej advokátskej komory a zamestnaný Akzo Nobel. V tomto kontexte musel Súdny dvor spresniť, či interní advokáti zamestnaní určitým podnikom požívajú ochranu dôvernosti ich korešpondencie rovnako ako externí advokáti. Súdny dvor rozhodol, že ani vývoj právnej situácie v rámci členských štátov Únie, ani prijatie nariadenia (ES) č. 1/2003 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy⁴¹ neodôvodňuje vývoj judikatúry⁴² v tom zmysle, aby sa interným advokátom priznala ochrana dôvernosti. Súdny dvor spresnil, že uplatnenie tejto ochrany podlieha dvom kumulatívnym podmienkam. Na jednej strane musí byť komunikácia s advokátom spojená s výkonom práva na obhajobu klienta a na druhej strane musí ísť o komunikáciu pochádzajúcu od nezávislých advokátov, teda advokátov nespojených s klientom pracovnoprávnym vzťahom. Požiadavka nezávislosti implikuje neexistenciu akéhokoľvek pracovnoprávného vzťahu medzi advokátom a jeho klientom, pričom ochrana na základe zásady dôvernosti sa nevzťahuje na komunikáciu v rámci podniku alebo skupiny interných advokátov. Interný advokát napriek svojmu zápisu do komory advokátov a podrobeniu sa profesijným pravidlám, ktoré z neho vyplývajú, nepožíva rovnaký stupeň nezávislosti vo vzťahu k svojmu zamestnávateľovi ako advokát vykonávajúci svoju činnosť v externej advokátskej kancelárii vo vzťahu k svojmu klientovi. Za takýchto okolností je pre interného advokáta náročnejšie ako pre externého advokáta účinne čeliť prípadným konfliktom záujmov medzi svojimi profesijnými povinnosťami a cieľmi sledovanými jeho klientom. Interný advokát tak z dôvodu svojej ekonomickej závislosti, ako aj z dôvodu úzkeho spojenia so zamestnávateľom nemá profesijnú nezávislosť, ktorá by bola porovnateľná s nezávislosťou externého advokáta.

Dane

Súdny dvor musel v troch veciach (rozsudky zo 4. marca 2010, C-197/08, C-198/08 a C-221/08) rozhodnúť o žalobách o nesplnenie povinnosti, ktoré podala Komisia proti Francúzskej republike, Rakúskej republike a Írsku v oblasti stanovenia minimálnych maloobchodných cien určitých tabakových výrobkov (cigarety, ako aj iné tabakové výrobky v prípade Francúzska, cigarety a jemne rezaný tabak v prípade Rakúska a cigarety v prípade Írska). Komisia sa obrátila na Súdny dvor, lebo sa domnievala, že dotknuté vnútroštátne právne úpravy boli v rozpore so smernicou 95/59/ES⁴³, ktorá stanovuje predpisy týkajúce sa spotrebných daní na tieto výrobky, keďže zasahovali do slobody výrobcov a dovozcov určiť minimálne maloobchodné ceny svojich výrobkov, a teda do slobodnej hospodárskej súťaže.

⁴¹ Nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 (Ú. v. EÚ L 1, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).

⁴² Rozsudok Súdného dvora z 18. mája 1982, AM & S Europe/Komisija, 155/79, Zb. s. 1575.

⁴³ Smernica Rady 95/59/ES z 27. novembra 1995 o iných daniach, ktoré ovplyvňujú spotrebu vyrobeného tabaku, ako je daň z obratu (Ú. v. ES L 291, s. 40; Mim. vyd. 09/001, s. 283), zmenená a doplnená smernicou Rady 2002/10/ES z 12. februára 2002 (Ú. v. ES L 46, s. 26; Mim. vyd. 03/035, s. 182).

Súdny dvor rozhodol, že systém minimálnej ceny nemôže byť považovaný za zlučiteľný s uvedenou smernicou, pokiaľ nie je upravený tak, že v každom prípade vylučuje porušenie konkurenčnej výhody vyplývajúcej niektorým výrobcom alebo dovozcom týchto výrobkov z nižších výrobných nákladov. Rozhodol totiž, že členské štáty, ktoré stanovujú minimálnu maloobchodnú cenu za cigarety, si nespĺnili povinnosti, ktoré im vyplývajú z článku 9 ods. 1 smernice 95/59, pretože tento režim v žiadnom prípade neumožňuje vylúčiť, že stanovené minimálne ceny porušujú konkurenčnú výhodu, ktorá by niektorým výrobcom alebo dovozcom tabakových výrobkov mohla vyplývať z nižších výrobných nákladov. Podľa Súdneho dvora totiž takýto režim, ktorý navyše stanovuje minimálnu cenu v závislosti od priemernej ceny uplatňovanej na trhu pre každú kategóriu cigariet, môže odstrániť rozdiely v cenách konkurenčných výrobkov a priblížiť ich k cene najdrahšieho výrobku. Takýto režim teda porušuje slobodu výrobcov a dovozcov stanoviť si vlastnú maximálnu maloobchodnú cenu zaručenú článkom 9 ods. 1 druhým pododsekom smernice 95/59.

Členské štáty sa pokúsili odôvodniť svoje právne úpravy odkazom na Rámcový dohovor Svetovej zdravotníckej organizácie o kontrole tabaku (WHO)⁴⁴. Súdny dvor rozhodol, že tento dohovor nemá vplyv na zlučiteľnosť či nezlučiteľnosť dotknutého režimu s článkom 9 ods. 1 smernice 95/59, keďže zmluvným stranám neukladá konkrétnu povinnosť vo vzťahu k cenovej politike týkajúcej sa tabakových výrobkov, ale len opisuje možné opatrenia s ohľadom na vnútroštátne ciele zdravia, pokiaľ ide o boj proti tabakizmu. Článok 6 ods. 2 tohto dohovoru iba stanovuje, že zmluvné strany prijímú alebo ponechávajú v platnosti opatrenia, „ktoré môžu zahŕňať“ vykonanie daňovej politiky a „prípadne“ cenovej politiky v súvislosti s tabakovými výrobkami. Členské štáty sa navyše odvolávali na ustanovenia článku 30 ES v snahe odôvodniť prípadné porušenie článku 9 ods. 1 smernice 95/59 na základe cieľa ochrany zdravia a života osôb. Súdny dvor rozhodol, že článok 30 ES nemožno chápať v tom zmysle, že povoľuje iné opatrenia než množstevné obmedzenia dovozu a vývozu, ako aj opatrenia s rovnakým účinkom uvedené v článkoch 28 ES a 29 ES.

Napokon sa Súdny dvor domnieval, že smernica 95/59 nebráni tomu, aby členské štáty sledovali cieľ boja proti tabakizmu, ktorý sa odráža v ciele ochrany verejného zdravia, a pripomenul, že daňová právna úprava predstavuje dôležitý a efektívny nástroj boja proti konzumácii tabakových výrobkov, a teda ochrany verejného zdravia, keďže cieľ zabezpečiť, aby ceny týchto výrobkov boli vyššie, možno vhodne dosiahnuť aj ich vyšším zdaňovaním, lebo zvýšenie spotrebných daní sa skôr alebo neskôr prejaví zvýšením maloobchodných cien bez zasiahnutia do slobody stanoviť ceny. Súdny dvor ďalej uviedol, že zákaz stanovenia minimálnych cien nebráni členským štátom, aby zakázali predaj tabakových výrobkov so stratou, pokiaľ sa nezasiahne do slobody výrobcov a dovozcov stanoviť minimálne maloobchodné ceny svojich výrobkov. Hospodárske subjekty týmto spôsobom nebudú môcť absorbovať vplyv daní na tieto ceny tým, že by svoje výrobky predávali za nižšie ceny, než je súčet výrobných nákladov a všetkých daní.

Ochranné známky

Vo veci Audi/ÚHVT (rozsudok z 21. januára 2010, C-398/08 P) Súdny dvor rozhodol, že reklamný slogan možno za určitých podmienok považovať za rozlišovacie označenie, a preto môže byť predmetom platnej ochrannej známky v súlade s ustanoveniami článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia (ES) č. 40/94⁴⁵. Súdny dvor teda zrušil rozhodnutie o zamietnutí zápisu dotknutej ochrannej známky tvorenej sloganom „Vorsprung durch Technik“ („náskok vďaka technike“). Skutočnosť, že ochrannú

⁴⁴ Rámcový dohovor Svetovej zdravotníckej organizácie o kontrole tabaku schválený rozhodnutím Rady č. 2004/513/ES z 2. júna 2004 (Ú. v. EÚ L 213, s. 8).

⁴⁵ Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146).

známku tvorí reklamný slogan, ktorý by mohli použiť iné podniky, totiž nie je dostatočným kritériom na to, aby bola zbavená rozlišovacej spôsobilosti. Takúto ochrannú známku môže teda dotknutá verejnosť vnímať ako reklamný slogan a súčasne označenie obchodného pôvodu tovarov a/alebo služieb, čo je úlohou ochrannej známky. Súdny dvor ďalej uviedol niekoľko kritérií, ktoré možno uplatniť na reklamné slogany: výraz, ktorý môže mať viacero významov, predstavovať slovnú hračku alebo byť vnímaný ako fantazijný, prekvapivý a neočakávaný, a preto zapamätateľný. Prítomnosť takýchto vlastností, aj keď nie je nevyhnutná, však môže dotknutému označeniu poskytnúť rozlišovaciu spôsobilosť. Podľa Súdneho dvora, aj keď sú reklamné slogany zložené z objektívneho odkazu, ochranné známky vytvorené na základe takéhoto sloganu nestrácajú len z tohto dôvodu rozlišovaciu spôsobilosť, ibaže by boli opisné. Podľa Súdneho dvora na to, aby reklamný slogan prihlásený ako ochranná známka mal rozlišovaciu spôsobilosť, musí obsahovať určitú originalitu a výstižnosť, vyžadovať minimálne výkladové úsilie alebo spúšťať u dotknutej verejnosti rozpoznávací proces. Súdny dvor teda dospel k záveru, že akokoľvek je dotknutý slogan jednoduchý, nie je možné považovať ho za bežný do tej miery, aby mohlo byť bezprostredne a bez akéhokoľvek ďalšieho preskúmania vylúčené, že ochranná známka pozostávajúca z tohto sloganu môže informovať spotrebiteľa o obchodnom pôvode tovarov alebo služieb, ktorých sa týka jej prihláška.

V spojených veciach Google France SARL a Google Inc./Louis Vuitton Malletier SA, Google France SARL/Viaticum SA a Luteciel SARL a Google France SARL/Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a i. (rozsudok z 23. marca 2010, C-236/08 až C-238/08) Súdny dvor konajúci na základe prejudiciálneho návrhu francúzskeho Cour de cassation rozhodol o vzájomnej zodpovednosti poskytovateľov služieb odkazov a inzerentov v prípade použitia „AdWords“. Súdny dvor teda musel vykladať ustanovenia nariadenia č. 40/94⁴⁶ a smernice 89/104/EHS⁴⁷, aby spresnil pojem použitie ochrannej známky v zmysle článku 9 ods. 1 uvedeného nariadenia a článku 5 ods. 1 a 2 uvedenej smernice. Spoločnosť Google prevádzkuje internetový vyhľadávač spočívajúci v používaní kľúčových slov a ponúka službu platených odkazov s názvom „AdWords“. Táto služba umožňuje každému podnikateľskému subjektu, aby sa prostredníctvom výberu jedného alebo viacerých kľúčových slov v prípade zhody medzi týmito alebo týmito slovami a týmto slovom alebo slovami uvedenými vo vyhľadávaní vykonanom používateľom internetu v rámci internetového vyhľadávacieho objavil reklamný odkaz na jeho stránku spolu s reklamnou správou. Keď používateľ internetu pri používaní internetového vyhľadávacieho spoločnosti Google zadá pojem obsahujúci jeho ochranné známky, objavia sa v rubrike „sponzorované odkazy“ v prvom prípade odkazy na stránky ponúkajúce imitácie výrobkov spoločnosti Louis Vuitton Malletier a v druhom prípade odkazy na stránky konkurentov spoločnosti Viaticum a Centre national de recherche en relations humaines. Tieto spoločnosti, majitelia ochranných známok použitých ako „AdWords“, teda žalovali spoločnosť Google s cieľom, aby sa rozhodlo, že Google porušuje ich práva z ochranných známok.

Cour de cassation, ktorý rozhodoval na poslednom stupni v konaniach začatých na návrh majiteľov ochranných známok proti spoločnosti Google, sa Súdneho dvora pýtal na zákonnosť používania takých označení, ktoré zodpovedajú ochranným známkam, ako kľúčových slov v rámci služby odkazov na internete bez súhlasu ich majiteľov. Inzerenti používajú tieto označenia pre svoje výrobky alebo služby. To však neplatí v prípade poskytovateľa služby odkazov, keď umožňuje inzerentom vybrať ako kľúčové slová označenia zhodné s ochrannými známkami, pričom poskytovateľ služby odkazov ukladá tieto označenia a na základe nich zobrazuje reklamy svojich zákazníkov.

⁴⁶ Pozri predchádzajúcu poznámku pod čiarou.

⁴⁷ Prvá smernica Rady z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. ES L 40, 1989, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92).

Súdny dvor spresnil, že používanie označenia zhodného alebo podobného ako ochranná známka majiteľa treťou osobou implikuje prinajmenšom to, že táto tretia osoba používa označenie v rámci svojej obchodnej komunikácie. Podľa Súdneho dvora poskytovateľ služby odkazov umožňuje svojim inzerentom používať označenia zhodné alebo podobné ako ochranné známky vlastnené tretími osobami bez toho, aby ich používal sám. Hoci sa majiteľ ochranných známok nemôže dovolávať práv z ochranných známok voči poskytovateľovi služieb odkazov, ktorý ich sám nepoužíva, môže sa dovolávať svojich ochranných známok proti inzerentom, ktorí prostredníctvom kľúčového slova zodpovedajúceho ochranným známkam nechávajú spoločnosť Google zobraziť oznámenia, ktoré používateľom internetu neumožňujú alebo len ťažko umožňujú identifikovať podnik, ktorý je pôvodcom tovarov alebo služieb uvedených v reklame. Používateľ internetu teda môže byť uvedený do omylu, pokiaľ ide o pôvod predmetných tovarov alebo služieb. Dochádza tak k zasiahnutiu do funkcie ochrannej známky spočívajúcej v zaručení pôvodu tovarov alebo služieb spotrebiteľom („funkcia označenia pôvodu“ ochrannej známky). Súdny dvor zdôraznil, že vnútroštátnemu súdu prináleží v jednotlivých prípadoch posúdiť, či v rámci skutkových okolností sporu, ktorý prejednáva, došlo k takémuto zasahovaniu alebo či existuje hrozba takéhoto zasahovania do funkcie označenia pôvodu. Pokiaľ ide o používanie označenia zodpovedajúceho ochrannej známke inej osoby ako kľúčového slova na účely zobrazenia reklamných odkazov zo strany inzerentov na internete, Súdny dvor sa domnieval, že toto používanie môže mať určité dôsledky na reklamné používanie ochrannej známky jej majiteľom, ako aj na jeho obchodnú stratégiu. Tieto dosahy na používanie označenia zhodného s ochrannou známkou tretími osobami však samy osebe nepredstavujú zasahovanie do „funkcie reklamy“ ochrannej známky.

Súdnemu dvoru bola predložená aj otázka týkajúca sa zodpovednosti takého hospodárskeho subjektu, akým je spoločnosť Google, za údaje svojich zákazníkov, ktoré uchováva na svojom serveri. Otázky zodpovednosti sa spravujú vnútroštátnym právom. Právo Únie však stanovuje obmedzenia zodpovednosti v prospech sprostredkovateľov poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti⁴⁸. Pokiaľ ide o otázku, či služba odkazov na internete, akou je „AdWords“, predstavuje službu informačnej spoločnosti spočívajúcu v uchovávaní informácií poskytnutých inzerentom a či má v dôsledku toho poskytovateľ služby odkazov obmedzenú zodpovednosť, Súdny dvor uviedol, že vnútroštátnemu súdu prináleží, aby preskúmal, či je úloha vykonávaná týmto poskytovateľom neutrálna, t. j. či je jeho konanie výlučne technické, automatické a pasívne, čo implikuje, že tento poskytovateľ nepozná ani nekontroluje údaje, ktoré ukladá. Okrem toho, ak sa podľa Súdneho dvora ukáže, že poskytovateľ služby odkazov nemal aktívnu úlohu, nemôže byť považovaný za zodpovedného za údaje, ktoré ukladá na žiadosť inzerenta, ibaže by po tom, ako sa dozvedel o protiprávnosti týchto údajov alebo činností tohto inzerenta, bezodkladne neodstránil uvedené údaje alebo k nim neznemožnil prístup.

Sociálna politika

Pozornosť Súdneho dvora zaujali rôzne aspekty sociálnej politiky vyplývajúcej z početných smerníc prijatých v tejto oblasti.

Vo veci Albron Catering (rozsudok z 21. októbra 2010, C-242/09) mal Súdny dvor možnosť spresniť pojem „prevádzateľ“ v zmysle smernice 2001/23/ES o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov

⁴⁸ Smernica 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (Ú. v. ES L 178, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).

alebo závodov⁴⁹. Podľa jej tretieho odôvodnenia má táto smernica „chrániť zamestnancov pre prípad zmeny zamestnávateľa“. V tomto zmysle jej článok 3 ods. 1 stanovuje, že „práva a povinnosti prevádzateľa vyplývajúce z pracovnej zmluvy alebo z pracovnoprávneho vzťahu, ktorý existoval ku dňu prevodu, sa z dôvodu tohto prevodu prevedú na nadobúdateľa“. Cieľom otázky položenej Súdnemu dvoru v tejto veci bolo zistiť, či v prípade prevodu podniku patriaceho do skupiny na podnik nepatriaci do tejto skupiny v zmysle smernice 2001/23 možno za „prevádzateľa“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. a) uvedenej smernice považovať aj podnik skupiny, ku ktorému boli zamestnanci trvalo pridelení, avšak bez toho, aby s ním uzavreli pracovnú zmluvu, pokiaľ je súčasťou tejto skupiny aj podnik, s ktorým dotknutí zamestnanci takúto pracovnú zmluvu uzavreli. Súdny dvor odpovedal kladne. Požiadavka podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/23, aby ku dňu prevodu existovala pracovná zmluva, alebo alternatívne, a teda rovnocenne, aby existoval pracovnoprávny vzťah, totiž vedie k záveru, že podľa zámeru normotvorcu Únie sa na to, aby sa na zamestnancov mohla vzťahovať ochrana priznaná touto smernicou, v žiadnom prípade nevyžaduje zmluvný vzťah s prevádzateľom.

Vo veci Roca Álvarez (rozsudok z 30. septembra 2010, C-104/09) Súdny dvor rozhodol, že vnútroštátne opatrenie, ktoré stanovuje, že zamestnankyne, ktoré majú dieťa a sú v postavení zamestnankyne v závislom pracovnom pomere, si počas prvých deviatich mesiacov po narodení tohto dieťaťa môžu rôznymi spôsobmi uplatniť nárok na prestávku na dojčenie, zatiaľ čo zamestnanci, ktorí majú dieťa a sú v rovnakom postavení, si túto prestávku na dojčenie môžu uplatniť iba vtedy, keď je matka dieťaťa zamestnankyňou v závislom pracovnom pomere, je v rozpore s právom Únie, najmä s článkom 2 ods. 1, 3 a 4 a článkom 5 smernice 76/207/EHS⁵⁰. Súdny dvor totiž uviedol, že vzhľadom na to, že túto prestávku si môže vziať rovnako otec v závislom pracovnom pomere, ako aj matka v závislom pracovnom pomere, z tejto možnosti výberu vyplýva, že kŕmenie v čase starostlivosti o dieťa môže zabezpečiť rovnako dobre otec aj matka, a zdá sa, že sa poskytuje pracovníkom z dôvodu, že sú rodičmi dieťaťa. Táto prestávka sa nedá chápať ako ochrana biologického stavu ženy počas tehotenstva alebo ochrana osobitných vzťahov medzi matkou a dieťaťom. Navyše podľa Súdného dvora zamietnutie poskytnúť nárok na uvedenú prestávku na dojčenie otcom v postavení zamestnancov iba z toho dôvodu, že matka dieťaťa také postavenie nemá, by mohlo mať za účinok, že žena, ktorá je samostatne zárobkovo činná, bude donútená obmedziť svoju zárobkovú činnosť a sama znášať záťaž vyplývajúcu z narodenia dieťaťa bez možnosti prijať pomoc jeho otca. V dôsledku toho Súdny dvor rozhodol, že takéto opatrenie sa nemôže chápať ani ako opatrenie s účinkom odstraňovania alebo obmedzenia existujúcich faktických nerovností, ktoré sa môžu vyskytovať pre ženy v sociálnom živote, v zmysle článku 2 ods. 4 smernice 76/207, ani ako opatrenie, ktorého účelom je dosiahnutie materiálnej, nie formálnej rovnosti znížením faktických nerovností, ku ktorým môže dochádzať v sociálnom živote, a tým predchádzanie nevýhodám v profesijnej kariére dotknutej osoby alebo ich kompenzovanie v súlade s článkom 157 ods. 4 ZFEÚ.

Vo veci Danosa (rozsudok z 11. novembra 2010, C-232/09) bola Súdnemu dvoru najskôr položená otázka, či sa má osoba, ktorá poskytuje služby kapitálovej spoločnosti, pričom je zároveň členom jej riadiaceho orgánu, považovať za pracovníka v zmysle smernice 92/85/EHS o zavedení opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci tehotných pracovníčok a pracovníčok

⁴⁹ Smernica Rady 2001/23/ES z 12. marca 2001 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov (Ú. v. ES L 82, s. 16; Mim. vyd. 05/004, s. 98).

⁵⁰ Smernica Rady 76/207/EHS z 9. februára 1976 o vykonávaní zásady rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami, pokiaľ ide o prístup k zamestnaniu, odbornej príprave a postupu v zamestnaní a o pracovné podmienky (Ú. v. ES L 39, s. 40; Mim. vyd. 05/001, s. 187).

krátko po pôrode alebo dojčiacich pracovníčok⁵¹. Súdny dvor odpovedal kladne, a to pod podmienkou, že dotknutá osoba vykonáva svoju činnosť počas určitého obdobia pod vedením alebo kontrolou iného orgánu tejto spoločnosti a že za túto činnosť dostáva odmenu. Tiež spresnil, že právna povaha *sui generis* pracovnoprávného vzťahu z hľadiska vnútroštátneho práva nemôže mať nijaký dosah na postavenie pracovníka v zmysle práva Únie. Súdny dvor musel vzhľadom na zákaz prepustenia stanovený v článku 10 smernice 92/85 následne overiť zlučiteľnosť vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá umožňuje odvolať konateľku kapitálovej spoločnosti bez toho, aby sa zohľadnilo jej tehotenstvo. Podľa Súdneho dvora za predpokladu, že dotknutá osoba má postavenie „tehotnej pracovníčky“ v zmysle tejto smernice, uvedená právna úprava sa musí považovať za nezlučiteľnú s touto smernicou. V prípade, že nie je v takejto situácii, Súdny dvor doplnil, že žalobkyňa sa môže dovolávať uplatnenia smernice 76/207/EHS, zmenenej a doplnenej smernicou 2002/73/ES⁵². Na základe zásady zákazu diskriminácie a najmä ustanovení smernice 76/207 sa ochrana pred prepustením musí žene priznať nielen v priebehu materskej dovolenky, ale aj počas celého obdobia tehotenstva. Preto podľa Súdneho dvora, aj keby dotknutá konateľka postavenie „tehotnej pracovníčky“ nemala, platí, že jej odvolanie z dôvodu tehotenstva alebo z dôvodu založeného predovšetkým na tehotenstve sa môže týkať iba žien, čím predstavuje priamu diskrimináciu na základe pohlavia, ktorá je v rozpore s článkom 2 ods. 1 a 7 a článkom 3 ods. 1 písm. c) smernice 76/207.

Takisto veci Gassmayr a Parviainen (rozsudky z 1. júla 2010, C-194/08 a C-471/08) viedli Súdny dvor k tomu, aby rozhodol o výklade smernice 92/85, už citovanej⁵³. Konkrétnejšie bol Súdny dvor vyzvaný, aby rozhodol o otázkach týkajúcich sa výpočtu príjmu, ktorý sa musí platiť pracovníčkam počas tehotenstva alebo materskej dovolenky, pokiaľ sú dočasne preradené na iné pracovné miesto alebo oslobodené od práce. Podľa Súdneho dvora článok 11 bod 1 smernice 92/85 nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že tehotná pracovníčka dočasne oslobodená od práce z dôvodu tehotenstva má právo na odmenu ekvivalentnú priemernej mzde, ktorú dostávala počas referenčného obdobia predchádzajúceho jej tehotenstvu, s výnimkou príplatku za služobnú pohotovosť. Pokiaľ ide o tehotnú pracovníčku, ktorá bola v súlade s článkom 5 ods. 2 smernice 92/85 dočasne preradená z dôvodu tehotenstva na pracovné miesto, na ktorom vykonáva iné úlohy, ako vykonávala pred týmto preradením, nemá nárok na mzdu, ktorú poberala v priemere pred týmto preradením. Členské štáty, prípadne sociálni partneri, teda nie sú povinní na základe článku 11 bodu 1 tejto smernice zachovať počas tohto dočasného preradenia zložky mzdy alebo príplatky, ktoré závisia od výkonu osobitných úloh dotknutou pracovníčkou v osobitných podmienkach a ktorých cieľom je predovšetkým kompenzovať ťažkosti súvisiace s týmto výkonom. Na druhej strane však Súdny dvor rozhodol, že okrem zachovania svojej základnej mzdy má tehotná pracovníčka oslobodená od práce alebo pracovníčka, ktorej je zakázané pracovať, na základe uvedeného článku 11 bodu 1 nárok na zložky mzdy alebo príplatky, ktoré súvisia s jej profesijným postavením, ako sú príplatky za riadenie, odpracované roky a odbornú kvalifikáciu.

Ďalej v rozsudku Chatzi (rozsudok zo 16. septembra 2010, C-149/10) Súdny dvor spresnil pôsobnosť doložky 2.1 rámcovej dohody o rodičovskej dovolenke, ktorá tvorí prílohu smernice 96/34/ES

⁵¹ Smernica Rady 92/85/EHS z 19. októbra 1992 o zavedení opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci tehotných pracovníčok a pracovníčok krátko po pôrode alebo dojčiacich pracovníčok (desiata samostatná smernica v zmysle článku 16 ods. 1 smernice 89/391/EHS) (Ú. v. ES L 348, s. 1; Mim. vyd. 05/002, s. 110).

⁵² Smernica Rady z 9. februára 1976 o vykonávaní zásady rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami, pokiaľ ide o prístup k zamestnaniu, odbornej príprave a postupu v zamestnaní a o pracovné podmienky (Ú. v. ES L 39, s. 40; Mim. vyd. 05/001, s. 187), ako aj smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/73/ES z 23. septembra 2002, ktorou sa mení a dopĺňa už citovaná smernica Rady 76/207/EHS (Ú. v. ES L 269, s. 15; Mim. vyd. 05/004, s. 255).

⁵³ Pozri poznámku pod čiarou 51.

o rámcovej dohode o rodičovskej dovolenke uzavretej medzi UNICE, CEEP a ETUC⁵⁴. V prvom rade Súdny dvor rozhodol, že toto ustanovenie sa nemôže vykladať v tom zmysle, že priznáva individuálne právo na rodičovskú dovolenku na každé dieťa, a to jednak z dôvodu samotného znenia rámcovej dohody, ako aj jej cieľa. V druhom rade Súdny dvor zamietol výklad doložky 2.1 rámcovej dohody o rodičovskej dovolenke, podľa ktorej narodenie dvojčiat zakladá právo na počet rodičovských dovolení rovnajúci sa počtu narodených detí. Zároveň však spresnil, že táto doložka vykladaná vzhľadom na zásadu rovnosti zaobchádzania ukladá vnútroštátnemu zákonodarcovi povinnosť, aby zaviedol režim rodičovskej dovolenky, ktorý v závislosti od situácie existujúcej v dotknutom členskom štáte zabezpečuje rodičom dvojčiat zaobchádzanie, ktoré náležite prihliada na ich špecifické potreby. Nakoniec ponechal na vnútroštátny súd, aby preskúmal, či vnútroštátna právna úprava zodpovedá tejto požiadavke, a prípadne ju vykladal v maximálnej možnej miere v súlade s právom Únie.

Viacero vecí umožnilo Súdnemu dvoru, aby opätovne potvrdil existenciu zásady zákazu diskriminácie na základe veku a ešte presnejšie konkretizoval jej dosah.

Vec Andersen (rozsudok z 12. októbra 2010, C-499/08) poskytla Súdnemu dvoru možnosť rozhodnúť o výklade článku 2 a článku 6 ods. 1 smernice 2000/78/ES⁵⁵, ktorá stanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolani. Podľa Súdneho dvora tieto ustanovenia bránia vnútroštátnej právnej úprave, na základe ktorej pracovníci, ktorí majú nárok na to, aby im zamestnávateľ vyplácal starobný dôchodok v rámci dôchodkového systému, do ktorého vstúpili pred dosiahnutím veku 50 rokov, nemôžu výlučne na základe tejto skutočnosti dostať osobitné odstupné určené na podporu opätovného profesijného začlenenia pracovníkov, ktorí majú v podniku odpracovaných viac než 12 rokov. Súdny dvor totiž konštatoval, že právna úprava dotknutá vo veci samej stanovuje rozdielne zaobchádzanie na základe veku. Toto zaobchádzanie zbavuje určitých pracovníkov nároku na osobitné odstupné výlučne z dôvodu, že majú nárok na starobný dôchodok. Súdny dvor ďalej skúmal prípadné odôvodnenie tohto rozdielného zaobchádzania podľa podmienok stanovených v smernici 2000/78. Rozhodol, že ak aj uvedená právna úprava je primeraná vo vzťahu k oprávneným cieľom zákonnej politiky zamestnanosti a trhu práce, presahuje rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie týchto cieľov. V dôsledku tejto právnej úpravy sú z poskytovania odstupného vylúčení nielen všetci pracovníci, ktorí skutočne budú od svojho zamestnávateľa poberať starobný dôchodok, ale aj všetci pracovníci, ktorí majú nárok na takýto dôchodok, ale zamýšľajú naďalej pokračovať v profesionálnej kariére. Táto právna úprava teda nie je odôvodnená, v dôsledku čoho je nezlučiteľná so smernicou 2000/78.

Vo veci Küçükdevici (rozsudok z 19. januára 2010, C-555/07) Súdny dvor rozhodol, že zásada zákazu diskriminácie na základe veku, ako ju konkretizuje už citovaná smernica 2000/78, sa má vykladať v tom zmysle, že jej odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá na účely výpočtu dĺžky výpovednej doby nezohľadňuje dobu zamestnania odpracovanú zamestnancom pred dovŕšením 25. roka života. Ďalej Súdny dvor pripomenul, že smernica nemôže zakladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na smernicu ako takú voči nemu nemožno odvolávať. Uviedol však, že smernica 2000/78 len konkretizuje zásadu rovnosti zaobchádzania v zamestnaní a povolani a že zásada zákazu diskriminácie na základe veku je všeobecnou zásadou práva Únie. V dôsledku toho dospel k záveru, že je na vnútroštátnom súde prejednávajúcom spor, v ktorom ide o zásadu zákazu diskriminácie na základe

⁵⁴ Smernica Rady 96/34/ES z 3. júna 1996 o rámcovej dohode o rodičovskej dovolenke, uzavretej medzi UNICE, CEEP a ETUC (Ú. v. ES L 145, s. 4; Mim. vyd. 05/002, s. 285), zmenená a doplnená smernicou Rady 97/75/ES z 15. decembra 1997, ktorou sa mení, dopĺňa a rozširuje na Spojené kráľovstvo smernica 96/34/ES o rámcovej dohode o rodičovskej dovolenke, uzatvorenej medzi UNICE, CEEP a ETUC (Ú. v. ES L 10, s. 24; Mim. vyd. 05/003, s. 263).

⁵⁵ Smernica Rady 2000/78/ES z 27. novembra 2000, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolani (Ú. v. ES L 303, s. 16; Mim. vyd. 05/004, s. 79).

veku, ako ju konkretizuje smernica 2000/78, aby v rámci svojej právomoci zabezpečil osobám podliehajúcim jeho jurisdikcii právnu ochranu, ktorá im vyplýva z práva Únie, a zabezpečil jeho plnú účinnosť tým, že neuplatní žiadne ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré by bolo v rozpore s touto zásadou.

Nakoniec vo veciach Wolf, Petersen (rozsudky z 12. januára 2010, C-229/08 a C-341/08) a Rosenbladt (rozsudok z 12. októbra 2010, C-45/09) Súdny dvor rozhodol o pôsobnosti zásady zákazu diskriminácie na základe veku v duchu už citovanej smernice 2000/78. V prvej veci Súdny dvor rozhodol, že vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá na prijatie do strednej technickej služby hasičov stanovuje hornú vekovú hranicu 30 rokov, možno napriek tomu, že zavádza rozdiel v zaobchádzaní na základe veku v zmysle článku 2 ods. 2 písm. a) smernice 2000/78, považovať za primeranú cieľu, ktorý spočíva v zabezpečení operatívnej a riadneho fungovania služby hasičov z povolania a predstavuje oprávnený cieľ v zmysle článku 4 ods. 1 tejto smernice. Navyše sa zdá, že uvedená právna úprava nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie tohto cieľa, keďže skutočnosť, že osoba disponuje osobitne dôležitou fyzickou spôsobilosťou, možno v zmysle posledného uvedeného ustanovenia považovať za skutočnú a rozhodujúcu požiadavku na výkon povolania hasiča strednej technickej služby a nevyhnutnosť disponovať úplnou fyzickou spôsobilosťou na výkon tohto povolania sa spája s vekom členov tejto služby.

V druhej veci Súdny dvor rozhodol, že článok 2 ods. 5 smernice 2000/78 bráni vnútroštátnemu opatreniu, ktoré stanovuje maximálnu vekovú hranicu na vykonávanie povolania zmluvného zubného lekára, v tomto prípade 68 rokov, ak je jeho jediným deklarovaným cieľom ochrana zdravia pacientov pred poklesom výkonnosti zubných lekárov po dovŕšení tohto veku, pokiaľ sa rovnaká veková hranica neuplatní aj na nezmluvných zubných lekárov. Naproti tomu článok 6 ods. 1 uvedenej smernice takémuto opatreniu nebráni, pokiaľ je jeho cieľom rozdeliť pracovné príležitosti medzi generácie v rámci povolania zmluvného zubného lekára, ak je toto opatrenie vzhľadom na situáciu na dotknutom trhu práce primerané a nevyhnutné na dosiahnutie tohto cieľa. V tretej veci Súdny dvor rozhodol, že článok 6 ods. 1 smernice 2000/78 nebráni takému vnútroštátnemu ustanoveniu, na základe ktorého sa za platné považujú ustanovenia o automatickom zániku pracovných zmlúv z dôvodu, že zamestnanec dosiahol vek odchodu do dôchodku, pokiaľ je uvedené ustanovenie objektívne a rozumne odôvodnené legitímny cieľom týkajúcim sa politiky zamestnanosti a trhu práce a pokiaľ sú prostriedky na dosiahnutie tohto cieľa primerané a nevyhnutné.

Životné prostredie

Vo veci Komisia/Taliansko (rozsudok zo 4. marca 2010, C-297/08) Súdny dvor musel skúmať, či si Talianska republika, ako tvrdila Komisia, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo smernice 2006/12/ES⁵⁶. Skutočností vytýkané Taliansku sa týkali zneškodňovania odpadov len v rámci samotného regiónu Kampánia.

Pokiaľ ide o infraštruktúru na valorizáciu a zneškodňovanie mestského odpadu, Súdny dvor pripomenul, že na vybudovanie jednotnej a primeranej siete zariadení na zneškodňovanie odpadov členské štáty disponujú voľnou úvahou, pokiaľ ide o výber územného základu, ktorý považujú za primeraný na to, aby dosiahli vnútroštátnu sebestačnosť. Pre určité typy odpadov sa z dôvodu ich osobitných znakov môže spracovanie užitočne zoskupovať do jednej alebo niekoľkých štruktúr na vnútroštátnej úrovni či dokonca v spolupráci s ďalšími členskými štátmi. Na druhej strane pre mestské odpady, ktoré nie sú nebezpečné, a preto si nevyžadujú špecializované zariadenia, musia členské štáty zabezpečiť sieť zariadení na zneškodňovanie odpadu čo najbližšie k miestam produkcie,

⁵⁶ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/12/ES z 5. apríla 2006 o odpadoch (Ú. v. EÚ L 114, s. 9).

čím nie je dotknutá možnosť zavedenia medziregionálnej či dokonca cezhraničnej spolupráce, ktorá zodpovedá zásade blízkosti. Ani protesty obyvateľstva, ani neplnenie zmlúv, dokonca ani existencia kriminálnych aktivít nie sú prípadmi vyššej moci, ktoré by mohli odôvodňovať nespĺnenie povinností vyplývajúcich z uvedenej smernice či neexistenciu účinného a včasného vytvorenia infraštruktúr.

Pokiaľ ide o nebezpečenstvo pre ľudské zdravie a ujmu spôsobenú životnému prostrediu, Súdny dvor pripomenul, že táto smernica stanovuje ciele ochrany životného prostredia a ochrany zdravia človeka, nespresňuje však konkrétny obsah opatrení, ktoré musia byť prijaté, a ponecháva členským štátom určitú mieru voľnej úvahy. V zásade nie je možné priamo vyvodiť zo skutočného stavu, ktorý nie je v súlade s cieľmi stanovenými v uvedenom článku 4 ods. 1 tejto smernice, že dotknutý členský štát si nutne nespĺnil povinnosti, ktoré mu vyplývajú z tohto ustanovenia, čiže prijať opatrenia nevyhnutné na zaistenie zneškodňovania odpadu bez ohrozovania ľudského zdravia a poškodzovania životného prostredia. Napriek tomu pretrvávanie takéhoto stavu, najmä ak dlhodobo značne poškodzuje životné prostredie, bez toho, aby zasiahli príslušné orgány, môže znamenať, že členské štáty prekročili mieru voľnej úvahy, ktorú im zveruje toto ustanovenie. V dôsledku toho si Talianska republika tým, že nevybudovala primeranú a jednotnú sieť zariadení na zhodnocovanie a zneškodňovanie odpadov v blízkosti ich produkcie a neprijala všetky opatrenia potrebné na zabránenie ohrozeniu ľudského zdravia a poškodenia životného prostredia v regióne Kampánia, nespĺnila povinnosti v dvoch ohľadoch.

Obidva rozsudky ERG a i. z 9. marca 2010, vyhlásené jednotlivo vo veci C-378/08 a v spojených veciach C-379/08 a C-380/08, umožnili Súdnemu dvoru zaoberať sa výkladom smernice 2004/35/ES o environmentálnej zodpovednosti⁵⁷.

Vo veci C-378/08 sa Súdny dvor domnieval, že uvedená smernica o environmentálnej zodpovednosti nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá príslušnému orgánu umožňuje predpokladať existenciu príčinnej súvislosti medzi prevádzkovateľmi a zisteným znečistením, a to z dôvodu, že znečistená zóna sa nachádza v blízkosti ich zariadení. V súlade so zásadou znečisťovateľ platí však na to, aby bolo možné takúto príčinnú súvislosť predpokladať, musí mať tento orgán konkrétne a prípustné dôkazy, ktoré môžu opodstatniť jeho domnienku, napríklad, že zistené znečistenie sa nachádza v blízkosti zariadenia prevádzkovateľa a že nájdené znečisťujúce látky sa zhodujú so zložkami, ktoré uvedený prevádzkovateľ používa v rámci svojich činností. Okrem toho príslušný orgán nie je povinný preukázať nedbanlivosť prevádzkovateľov, ktorých činnosti sa považujú za spôsobujúce environmentálne škody. Naproti tomu je úlohou tohto orgánu najskôr vyhľadať pôvod zisteného znečistenia, pričom v tejto súvislosti disponuje voľnou úvahou, pokiaľ ide o konania, použité prostriedky a dĺžku takéhoto vyhľadávania.

V spojených veciach C-379/08 a C-380/08 Súdny dvor rozhodol, že príslušný orgán je oprávnený podstatným spôsobom zmeniť nápravné opatrenia environmentálnych škôd, o ktorých sa rozhodlo po kontradiktórnom konaní vedenom v spolupráci s dotknutými prevádzkovateľmi, ktoré už boli vykonané alebo s ktorých výkonom sa začína. S cieľom prijať takéto rozhodnutia však tento orgán musí:

– vypočítať prevádzkovateľov, okrem prípadu, ak ide o naliehavú environmentálnu situáciu, ktorá si vyžaduje okamžitý zásah príslušného orgánu,

⁵⁷ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/35/ES z 21. apríla 2004 o environmentálnej zodpovednosti pri prevencii a odstraňovaní environmentálnych škôd (Ú. v. EÚ L 143, s. 56; Mim. vyd. 15/008, s. 357).

– vyzvať najmä osoby, na ktorých pôde sa majú vykonať tieto nápravné opatrenia, aby predložili svoje pozorovania, ktoré zohľadní,

– a uviesť vo svojom rozhodnutí dôvody svojho výberu a prípadne dôvody, ktoré môžu vysvetliť, prečo podrobné skúmanie nebolo urobené alebo nemohlo byť urobené napríklad z dôvodu naliehavosti environmentálnej situácie.

Súdny dvor tiež rozhodol, že táto smernica o environmentálnej zodpovednosti nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá príslušnému orgánu umožňuje podmieniť výkon práva prevádzkovateľov použiť svoje pozemky tým, že vykonávajú práce, ktoré si vyžadujú environmentálne nápravné opatrenia, a to aj v prípade, že sa netýkajú uvedených pozemkov z dôvodu, že už boli predmetom skorších opatrení „bonifikácie“ alebo že nikdy neboli znečistené. Takéto opatrenie však musí byť odôvodnené cieľom, ktorým je zabrániť zhoršeniu environmentálnej situácie, alebo v súlade so zásadou predchádzania škodám cieľom, ktorým je predchádzať vzniku alebo opätovnému vzniku ďalších environmentálnych škôd na pozemkoch prevádzkovateľov susediacich s pobrežím, ktoré je predmetom opatrení.

Víza, azyl, prisťahovalectvo

Pozornosť si zasluhuje viacero rozsudkov týkajúcich sa tejto neustále sa vyvíjajúcej oblasti. Vo veci Melki a Abdeli (rozsudky z 22. júna 2010, C-188/10 a C-189/10) Súdny dvor rozhodol, že článok 67 ods. 2 ZFEÚ, ako aj články 20 a 21 nariadenia (ES) č. 562/2006⁵⁸ bránia vnútroštátnym právnym predpisom, ktoré policajným orgánom dotknutého členského štátu zverujú právomoc kontrolovať totožnosť osôb výlučne v pásme 20 kilometrov od pozemnej hranice tohto štátu so zmluvnými štátmi Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, a to bez ohľadu na ich správanie a konkrétne okolnosti zakladajúce riziko narušenia verejného poriadku, s cieľom overiť, či sa dodržiavajú zákonom stanovené povinnosti týkajúce sa držby, nosenia a predkladania dokladov a potvrdení, bez toho, aby stanovili nevyhnutné medze tejto právomoci, ktoré by zaručovali, že praktický výkon uvedenej právomoci nemôže mať účinok rovnocenný hraničným kontrolám.

Vo veci Chakroun (rozsudok zo 4. marca 2010, C-578/08) mal Súdny dvor príležitosť spresniť svoju judikatúru týkajúcu sa práva na zlúčenie rodiny.

Po prvé sa domnieval, že slovné spojenie „aby sa uchýlil k systému sociálnej pomoci“ uvedené v článku 7 ods. 1 úvodnej časti a písm. c) smernice 2003/86/ES⁵⁹ sa má vykladať v tom zmysle, že toto ustanovenie členskému štátu umožňuje prijať právnú úpravu týkajúcu sa zlúčenia rodiny, na základe ktorej sa odoprie zlúčenie rodiny garantovi, ktorý preukázal, že má trvalé a pravidelné príjmy, ktoré sú dostatočné na pokrytie vlastných potrieb a potrieb svojich rodinných príslušníkov, ale ktorý by vzhľadom na výšku svojich príjmov mohol mať nárok na osobitnú sociálnu pomoc na pokrytie osobitných a individuálne určených nákladov potrebných na živobytie, na zníženie daní schválené zo strany územných celkov v závislosti od príjmov alebo na opatrenia na podporu príjmu v rámci obecnej politiky na podporu jednotlivcov s nízkymi príjmami.

Súdny dvor po druhé rozhodol, že smernica 2003/86 a najmä článok 2 úvodná časť a písm. d) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že tomuto ustanoveniu odporuje vnútroštátna právna

⁵⁸ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) (Ú. v. EÚ L 105, s. 1).

⁵⁹ Smernica Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny (Ú. v. EÚ L 251, s. 12; Mim. vyd. 19/006, s. 224).

úprava, ktorá pri uplatňovaní požiadaviek na príjem v zmysle článku 7 ods. 1 úvodnej časti a písm. c) uvedenej smernice rozlišuje, či rodinné vzťahy vznikli pred vstupom alebo po vstupe garanta na územie hostiteľského členského štátu.

Vo veci Bolbol (rozsudok zo 17. júna 2010, C-31/09) Súdny dvor vykladal článok 12 ods. 1 písm. a) prvú vetu smernice 2004/83/ES⁶⁰. Osobitosťou tejto smernice je, že v kontexte Európskej únie preberá povinnosti vyplývajúce zo Ženevského dohovoru⁶¹. Súdny dvor pripomenul, že konkrétne pravidlá dohovoru, ktoré sa uplatňujú na vystaňovaných Palestínčanov, sa týkajú len osôb, ktoré v súčasnosti požívajú ochranu alebo pomoc Úradu Organizácie Spojených národov pre pomoc a prácu v prospech palestínskych utečencov na Blízkom východe (ďalej len „UNRWA“). V dôsledku toho sa tieto osobitné predpisy uplatňujú len na osoby, ktoré naozaj využívali pomoc poskytovanú UNRWA. Naopak osoby, ktoré spĺňajú alebo spĺňali podmienky na poskytnutie ochrany alebo pomoci týmto orgánom, zostávajú v pôsobnosti všeobecných ustanovení dohovoru. Ich žiadosti o priznanie postavenia utečencov musia byť predmetom individuálneho preskúmania a možno im vyhovieť len v prípade prenasledovania z dôvodu príslušnosti k rase alebo náboženstvu, štátnej príslušnosti alebo z politických dôvodov. Pokiaľ ide o otázku dôkazu o skutočnom využívaní pomoci poskytovanej UNRWA, Súdny dvor zdôraznil, že ak registrácia v UNRWA predstavuje dostatočný dôkaz, príjemcovi sa musí umožniť, aby o tom poskytol dôkaz akýmkoľvek iným spôsobom.

Vo veciach B a D (rozsudky z 9. novembra 2010, C-57/09 a C-101/09) Súdny dvor spresnil spôsoby uplatnenia ustanovenia o vylúčení z postavenia utečenca stanoveného v článku 12 ods. 2 písm. b) a c) smernice 2004/83/ES⁶². Bol konfrontovaný jednak s uchádzačom o postavenie utečenca a jednak s osobou s priznaným postavením utečenca, pričom obe patrili k organizáciám, ktoré sú uvedené v zozname Európskej únie osôb, skupín a subjektov zapojených do teroristických činov zostavenom v kontexte boja proti terorizmu na základe rezolúcie Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov.

Súdny dvor začal skúmať otázku, či v prípade, že dotknutá osoba bola členom organizácie, ktorá je uvedená v zozname, aktívne podporovala ozbrojený boj vedený touto organizáciou a prípadne v nej zastávala významnú pozíciu, ide o „závažný nepolitický trestný čin“ alebo o „činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov“ v zmysle uvedenej smernice. V tomto ohľade Súdny dvor spresnil, že vylúčenie osoby, ktorá patrila k organizácii používajúcej teroristické metódy, z postavenia utečenca podlieha individuálnemu preskúmaniu konkrétnych skutočností umožňujúcich príslušnému orgánu posúdiť, či existujú vážne dôvody domnievať sa, že táto osoba sa v rámci činností danej organizácie dopustila vážneho nepolitického trestného činu, je vinná za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a so zásadami Organizácie Spojených národov, podnecovala k takému trestnému činu alebo činom alebo sa inak podieľala na ich páchaní v zmysle smernice.

Z toho po prvé vyplýva, že samotná okolnosť, že dotknutá osoba patrila k takej organizácii, nemôže mať automaticky za následok, že musí byť vylúčená z priznania postavenia utečenca. Po druhé Súdny dvor poukázal na to, že samotné podieľanie sa na činnostiach teroristickej skupiny nemôže znamenať automatické uplatnenie dôvodov vylúčenia uvedených v tej istej smernici, pretože takéto vylúčenie si vyžaduje úplné preskúmanie všetkých okolností každého jednotlivého prípadu.

⁶⁰ Smernica Rady 2004/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 304, s. 2; Mim. vyd. 19/007, s. 96).

⁶¹ Ženevský dohovor z 28. júla 1951 o právnom postavení utečencov [Zbierka dohovorov Spojených národov, zv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)].

⁶² Pozri poznámku pod čiarou 60.

Súdny dvor ďalej konštatoval, že vylúčenie z priznania postavenia utečenca podľa jedného z dotknutých ustanovení o vylúčení nie je podmienené tým, či zo strany dotknutej osoby hrozí nebezpečenstvo pre hostiteľský členský štát. Cieľom dôvodov vylúčenia je potrestať len činy spáchané v minulosti. V systéme tejto smernice existujú iné ustanovenia, ktoré umožňujú príslušným orgánom prijať potrebné opatrenia, pokiaľ určitá osoba predstavuje aktuálne nebezpečenstvo.

Napokon Súdny dvor vykladal uvedenú smernicu tom zmysle, že členské štáty môžu udeliť azyl podľa svojho vnútroštátneho práva osobe, ktorá je vylúčená z postavenia utečenca podľa jedného z ustanovení tejto smernice o vylúčení, pod podmienkou, že tento druh ochrany si nebude možné myliť s postavením utečenca v zmysle tej istej smernice.

Vo veciach Salahadin Abdulla a i. (rozsudky z 2. marca 2010, C-175/08, C-176/08, C-178/08, C-179/08) sa Súdny dvor zaoberal podmienkami zániku postavenia utečenca z dôvodov súvisiacich so zmenou okolností, ktoré odôvodňovali jeho priznanie v zmysle článku 11 ods. 1 písm. e) už citovanej smernice 2004/83.

Súdny dvor sa domnieval, že postavenie utečenca zaniká, ak v dotknutej tretej krajine nastala významná zmena okolností, ktorá nemá dočasný charakter, a vzhľadom na to zanikli okolnosti, ktoré odôvodňovali obavu utečenca z prenasledovania, a keď sa už ani z iných dôvodov nemusí obávať prenasledovania. Aby dospeli k záveru, že obava utečenca z prenasledovania nie je dôvodná, musia príslušné orgány overiť, či aktér alebo aktéri ochrany tretích krajín uvedení v článku 7 ods. 1 smernice 2004/83 prijali primerané opatrenia na zabránenie prenasledovaniu, na účely čoho musia disponovať účinným súdnym systémom na odhaľovanie, stíhanie a trestanie činov predstavujúcich prenasledovanie. Príslušné orgány sa musia tiež ubezpečiť, že dotknutý štátny príslušník bude mať v prípade zániku postavenia utečenca k tejto ochrane prístup.

Ďalej Súdny dvor analyzoval predpoklad, že okolnosti, ktoré viedli k priznaniu postavenia utečenca, zanikli, a spresnil podmienky, za ktorých musia príslušné orgány v prípade potreby overiť, či neexistujú iné okolnosti, ktoré by odôvodňovali, že dotknutá osoba sa môže oprávnenne obávať prenasledovania. V rámci tejto analýzy Súdny dvor najmä zdôraznil, že tak v štádiu priznania postavenia utečenca, ako aj v štádiu skúmania otázky jeho zachovania sa posúdenie týka tej istej otázky, a to otázky, či predstavujú zistené okolnosti takú hrozbu prenasledovania, že dotknutá osoba sa môže vzhľadom na svoju individuálnu situáciu odôvodnene obávať, že bude skutočne vystavená aktom prenasledovania. V dôsledku toho Súdny dvor dospel k záveru, že pri posudzovaní rizika prenasledovania sa má použiť ten istý štandard pravdepodobnosti, aký sa použil pri priznávaní postavenia utečenca.

Súdna spolupráca v občianskych veciach a vo veciach medzinárodného práva súkromného

„Komunitarizáciu“ súdnej spolupráce v občianskych veciach sprevádzalo, ako sa dalo očakávať, posilnenie úlohy súdu Spoločenstva.

Počas roka 2010 Súdny dvor vyhlásil viacero dôležitých rozhodnutí týkajúcich sa výkladu osobitných ustanovení uplatňujúcich sa na zmluvy, ktoré sú upravené nariadením Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach⁶³.

⁶³ Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42).

Pamätnou bude najskôr vec Car Trim (rozsudok z 25. februára 2010, C-381/08), v ktorej Súdny dvor rozhodoval o výklade článku 5 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 44/2001, ktorý stanovuje dve samostatné definície, jednu v oblasti zmluvy o predaji tovaru a druhú v oblasti zmluvy o poskytovaní služieb, aby sa zjednodušilo pravidlo osobitnej právomoci upravené článkom 5 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 v zmluvných veciach, ktoré priznáva právomoc súdu miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby. V oblasti zmluvy o predaji tovaru článok 5 ods. 1 písm. b) prvá zarážka tohto nariadenia definuje miesto plnenia tohto záväzku ako miesto dodania tovaru stanovené v zmluve. V oblasti zmluvy o poskytovaní služieb článok 5 ods. 1 písm. b) druhá zarážka toho istého nariadenia odkazuje na miesto poskytovania služieb stanovené v zmluve. Prejudiciálna otázka položená Súdnemu dvoru v tejto veci sa týka jednak definície kritérií rozlišujúcich „predaj tovaru“ od „poskytnutia služieb“ v zmysle článku 5 ods. 1 písm. b) uvedeného nariadenia a jednak určenia miesta plnenia záväzku dodania tovaru v prípade zásielkového predaja, najmä za predpokladu, že zmluva nič nestanovila.

Pokiaľ ide o prvú časť otázky, Súdny dvor odpovedal, že článok 5 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 44/2001 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvy, ktorých predmetom je dodanie tovaru, ktorý sa má vyhotoviť alebo vyrobiť, sa majú napriek tomu, že si kupujúci stanovil určité požiadavky týkajúce sa zaobstarania, spracovania a dodania tovaru bez toho, aby poskytol materiál, a že dodávateľ je zodpovedný za kvalitu a súlad tovaru so zmluvou, kvalifikovať ako „predaj tovaru“ v zmysle článku 5 bodu 1 písm. b) prvej zarážky nariadenia. Na druhú časť prejudiciálnej otázky týkajúcej sa určenia miesta plnenia zmluvy v prípade zásielkového predaja Súdny dvor najskôr odpovedal, že v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. b) prvou zarážkou nariadenia č. 44/2001 v prípade zásielkového predaja sa má miesto, kam sa podľa zmluvy tovar dodal alebo mal dodať, určiť na základe ustanovení zmluvy. Ďalej uviedol, že ak na základe týchto ustanovení nie možné určiť miesto dodania bez odvolania sa na hmotné právo uplatniteľné na zmluvu, je týmto miestom miesto fyzického odovzdania tovaru, ktorým kupujúci získal alebo mal získať právo skutočne nakladať s týmto tovarom v konečnom mieste jeho určenia. Súdny dvor sa domnieva, že toto riešenie nielen zodpovedá cieľom predvídateľnosti a blízkosti, ale je aj v súlade so základným cieľom zmluvy o predaji tovaru, ktorým je jeho odovzdanie kupujúcemu predávajúcim, pričom je toto plnenie skončené len v prípade dopravenia tovaru do konečného miesta jeho určenia.

Dve spojené veci Pammer a Hotel Alpenhof (rozsudky zo 7. decembra 2010, C-585/08 a C-144/09), ktoré sa týkajú uplatnenia nariadenia č. 44/2001 v zmluvných veciach, si tiež zasluhujú pozornosť. V tomto rozsudku Súdny dvor rozhodol o výklade článku 15 nariadenia týkajúceho sa zmlúv uzavretých spotrebiteľmi. Konkrétnejšie, rovnaká prejudiciálna otázka v týchto dvoch veciach sa týkala definície pojmu „činnosť smerovaná“ do členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko, uvedeného v článku 15 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 44/2001. Tento pojem, ktorého cieľom je umožniť uplatnenie osobitných ustanovení nariadenia chrániacich spotrebiteľa na zmluvy uzavreté prostredníctvom internetu, v uvedenom nariadení nie je definovaný. Iba spoločné vyhlásenie Komisie a Rady týkajúce sa článku 15 nariadenia č. 44/2001 spresňuje, že „len skutočnosť, že internetová stránka je dostupná, nepostačuje na uplatnenie článku 15, ešte je totiž potrebné, aby stránka podnecovala na uzatváranie zmlúv na diaľku a aby k uzatvoreniu takejto zmluvy na diaľku skutočne aj došlo“. Ďalej uviedol, že skutočnosti, ako sú jazyk alebo peňažná mena bežne používaná na internetovej stránke, nie sú dostatočnými dôkazmi.

Na spresnenie znenia uvedeného nariadenia Súdny dvor stanovuje všeobecnú definíciu pojmu „smerovaná činnosť“ v kontexte elektronického obchodu a následne poskytuje demonštratívny výpočet okolností umožňujúcich usudzovať, že činnosť podnikateľa je smerovaná do členského štátu bydliska spotrebiteľa. Po prvé Súdny dvor tvrdí, že pojem „smerovaná činnosť“ musí byť vykladaný autonómne, a stanovuje, že obchodník svoju činnosť smeruje prostredníctvom internetu do členského štátu bydliska spotrebiteľa, pokiaľ pred prípadným uzavretím zmluvy so spotrebiteľom

z týchto internetových stránok a celkovej činnosti podnikateľa vyplýva, že zamýšľal obchodovať so spotrebiteľmi s bydliskom v jednom alebo vo viacerých členských štátoch vrátane toho, v ktorom má bydlisko tento spotrebiteľ, v tom zmysle, že bol pripravený uzatvárať s nimi zmluvy. Po druhé uvádza, nie však taxatívne, skutočnosti predstavujúce výslovné prejavy vôle podnikateľa oslovovať spotrebiteľov usadených v inom než jeho členskom štáte, ktoré musí vnútroštátny súd preveriť, ako sú medzinárodná povaha činnosti, uvedenie trasy cesty z ostatných členských štátov do miesta, kde má podnikateľ sídlo, používanie iného jazyka alebo inej meny než jazyka alebo meny zvyčajne používaných v členskom štáte, v ktorom má podnikateľ sídlo, s možnosťou vykonať a potvrdiť rezerváciu v tomto inom jazyku, uvedenie telefonických kontaktných údajov s medzinárodnou predvoľbou, vynaloženie výdavkov na odkazové služby na internete, aby sa spotrebiteľom s bydliskom v ostatných členských štátoch uľahčil prístup na stránku podnikateľa alebo jeho sprostredkovateľa, používanie doménového mena prvej úrovne, ktorá je iná než prvá úroveň členského štátu, v ktorom má podnikateľ sídlo, a zmienka o medzinárodnej klientele tvorenej klientmi s bydliskom v rôznych členských štátoch. Nakoniec po tretie Súdny dvor v týchto dvoch rozsudkoch potvrdil nedostatočnosť takých dôkazov, ako sú dostupnosť internetovej stránky podnikateľa v členskom štáte bydliska spotrebiteľa, uvedenie adresy elektronickej pošty alebo ostatných kontaktných údajov alebo používanie jazyka alebo meny, ktoré sa bežne používajú v členskom štáte sídla obchodníka.

Ďalej vo veci Pammer Súdny dvor rozhodol, že cesta nákladnou loďou sa môže považovať za „cestu za jednu cenu (balík cestovných služieb)“ v zmysle článku 15 ods. 3 nariadenia č. 44/2001, pokiaľ spĺňa podmienky vyžadované na to, aby predstavovala „balík služieb“ v zmysle článku 2 ods. 1 smernice 90/314/EHS⁶⁴. Podľa tohto predpisu musí zájazd obsahovať za jednu cenu okrem dopravy aj ubytovanie a trvať viac než 24 hodín. Treba poukázať na to, že na účely koherencie medzinárodného súkromného práva Únie sa Súdny dvor pri výklade článku 15 ods. 3 nariadenia č. 44/2001 rozhodol zohľadniť zodpovedajúce ustanovenia nariadenia (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky, ktoré výslovne odkazuje na pojem „balík cestovných služieb“ v zmysle už citovanej smernice 90/314.

Výklad nariadenia (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci, uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000⁶⁵, viedol k trom rozsudkom, ktoré je potrebné spomenúť. Tieto rozhodnutia sa týkajú návrhov na vrátenie dieťaťa v prípade jeho nezákonného premiestnenia mimo územia obvyklého pobytu. Treba podotknúť, že dve z týchto rozhodnutí boli vyhlásené v rámci naliehavého prejudiciálneho konania podľa článku 104b Rokovacieho poriadku Súdneho dvora. Toto konanie sa uplatňuje od 1. marca 2008 na návrhy na začatie prejudiciálneho konania týkajúce sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, aby sa Súdnemu dvoru umožnilo rozhodnúť v podstatne skrátených lehotách o najcitlivejších otázkach, akými sú otázky, ktoré môžu vzniknúť v určitých situáciách obmedzujúcich slobodu, keď je odpoveď na položenú otázku určujúca na posúdenie právnej situácie osoby vo väzbe alebo osoby, ktorej je odňatá sloboda, alebo vo veciach rodičovských práv a povinností a starostlivosti o deti, pokiaľ právomoc súdu, ktorý o veci rozhoduje na základe práva Únie, závisí od odpovede na prejudiciálnu otázku.

Vo veci Povse (rozsudok z 1. júla 2010, C-211/10) položil rakúsky súd Súdnemu dvoru v rámci uvedeného naliehavého konania sériu prejudiciálnych otázok týkajúcich sa výkladu ustanovení nariadenia č. 2201/2003 o zverení dieťaťa do starostlivosti a jeho vrátení. V spore vo veci samej voči sebe stáli rodičia dieťaťa, ktoré matka nezákonne premiestnila zo spoločného bydliska v Taliansku do Rakúska.

⁶⁴ Smernica Rady z 13. júna 1990, o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb (Ú. v. ES L 158, s. 59; Mim. vyd. 13/010, s. 132).

⁶⁵ Nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 (Ú. v. ES L 338, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 243).

Zložitosť tejto veci spočívala v skutočnosti, že sa paralelne viedli konania, jedno pred talianskymi súdmi a druhé pred rakúskymi súdmi, a to s rôznymi výsledkami. Prvá prejudiciálna otázka sa týkala otázky, či také predbežné opatrenie, aké vyhlásil taliansky súd, ktoré zrušovalo zákaz uložený matke opustiť územie Talianska s dieťaťom a dočasne zverujúce dieťa do osobnej starostlivosti oboch rodičov spolu so súhlasom, aby sa dieťa zdržiavalo v Rakúsku až do prijatia právoplatného rozhodnutia, je „rozsudok o opatrovníckom práve alebo práve na zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti, z ktorého nevyplýva povinnosť návratu dieťaťa“ v zmysle článku 10 písm. b) bodu iv) nariadenia č. 2201/2003. Účinkom takéhoto rozhodnutia vyhláseného súdom členského štátu predchádzajúceho obvyklého pobytu dieťaťa je postúpenie právomoci tohto súdu na súd členského štátu, do ktorého bolo unesené dieťa odvedené. Súdny dvor rozhodol, že predbežné rozhodnutie nie je „rozsudkom o opatrovníckom práve alebo práve na zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti, z ktorého nevyplýva povinnosť návratu dieťaťa“ v zmysle článku 10 písm. b) bodu iv) uvedeného nariadenia, a nemôže založiť postúpenie právomoci na súdy členského štátu, do ktorého bolo dieťa protiprávne premiestnené. Tento záver vyplýva zo systému nariadenia a slúži tiež záujmom dieťaťa. Opačné riešenie by mohlo odrádzať súd členského štátu, ktorý má právomoc a v ktorého obvode sa nachádza skoršie bydlisko dieťaťa, od prijatia predbežného opatrenia vyžadovaného v záujme dieťaťa. Po druhé bola Súdnemu dvoru položená otázka výkladu článku 11 ods. 8 nariadenia č. 2201/2003. Podľa tohto ustanovenia také rozhodnutie o nevrátení podľa článku 13 Haagskeho dohovoru z roku 1980, aké v prejednávanej veci vyhlásili rakúski sudcovia v konaní na návrh otca, nemôže brániť výkonu akéhokoľvek nasledujúceho rozsudku nariaďujúceho návrat dieťaťa vydaného súdom, ktorý má právomoc podľa nariadenia č. 2201/2003, akým je rozsudok, ktorý dosiahol otec v konaní vo veci samej pred talianskymi súdmi po vyhlásení rakúskeho rozhodnutia o nevrátení. Súdnemu dvoru bola položená otázka, či by sa rozhodnutie nariaďujúce návrat dieťaťa malo na účely svojho vykonania zakladať na právoplatnom rozhodnutí vydanom tým istým súdom v otázke opatrovníckeho práva alebo práva na zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti. Súdny dvor odpovedal záporne, keďže takýto výklad je ťažko zlučiteľný s cieľom konať bez prieťahov, ktorý sleduje článok 11 toho istého nariadenia, a s prednosťou danou právomoci súdu pôvodu. Po tretie Súdny dvor spresnil, že článok 47 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že rozhodnutie, ktorým sa priznáva dočasné právo opatrovníctva alebo dočasné právo na zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti, ktoré následne vydal súd členského štátu výkonu a ktoré sa podľa práva tohto štátu považuje za vykonateľné, môže brániť výkonu osvedčeného rozhodnutia nariaďujúceho návrat dieťaťa, ktoré vydal skôr príslušný súd členského pôvodu. Pokiaľ ide o nezlučiteľný charakter osvedčeného rozhodnutia v zmysle článku 47 ods. 2 druhého pododseku toho istého nariadenia s neskorším vykonateľným rozhodnutím, musí sa overiť len so zreteľom na prípadné rozhodnutia vyhlásené neskôr súdmi členského štátu pôvodu, ktoré majú právomoc. Nakoniec Súdny dvor po štvrté rozhodol, že výkon osvedčeného rozhodnutia nemožno odmietnuť v členskom štáte výkonu z dôvodu, že vzhľadom na zmenu okolností, ktorá nastala po jeho prijatí, môže tento výkon závažne zasiahnuť do najlepšieho záujmu dieťaťa. Takáto zmena je teda vecnou otázkou, ktorú má rozhodnúť príslušný súd členského štátu pôvodu.

Otázka práva na zverenie do starostlivosti a protiprávneho premiestnenia dieťaťa v rámci uplatnenia nariadenia č. 2201/2003 bola rovnako jadrom veci McB. (rozsudok z 5. októbra 2010, C-400/10), ktorá bola tiež prejednaná v rámci naliehavého prejudiciálneho konania. Táto vec odhaľuje rozdiely existujúce medzi vnútroštátnymi právnymi poriadkami členských štátov v oblasti práva na zverenie dieťaťa do starostlivosti otca, ktorý nie je manželom matky dieťaťa. V niektorých vnútroštátnych právnych poriadkoch sa totiž biologickému otcovi dieťaťa nepriznáva zo zákona právo na zverenie dieťaťa do starostlivosti, ale nadobudnutie tohto práva je podmienené rozhodnutím príslušného vnútroštátneho súdu, prostredníctvom ktorého sa mu takéto právo priznáva. To je prípad írskeho práva, ktoré sa uplatňovalo vo veci samej. Z toho vyplýva, že bez rozhodnutia, ktorým sa mu dieťa zveruje do starostlivosti, nemôže otec preukázať nezákonnosť premiestnenia dieťaťa podľa článku 2 ods. 11 nariadenia č. 2201/2003, aby mohol podať návrh na návrat dieťaťa do krajiny jeho obvyklého pobytu. Návrh na začatie prejudiciálneho konania predložený Súdnemu dvoru vo veci McB.

sa týkal otázky, či právo členského štátu, ktoré podmieňuje zverenie dieťaťa do starostlivosti otcovi dieťaťa, ktorý nie je manželom matky, získaním súdneho rozhodnutia, je zlučiteľné s nariadením č. 2201/2003 vykladaným v súlade s článkom 7 Charty základných práv Európskej únie o rešpektovaní súkromného a rodinného života.

Súdny dvor najskôr zdôraznil, že hoci pojem „opatrovnícke právo“ (právo na zverenie do osobnej starostlivosti) dotknuté nariadenie vymedzuje samostatným spôsobom, z článku 2 ods. 11 písm. a) uvedeného nariadenia vyplýva, že otázka určenia držiteľa tohto práva patrí do pôsobnosti uplatňujúceho sa vnútroštátneho práva, definovaného ako právo členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním. Následne Súdny dvor rozhodol, že skutočnosť, že biologický otec na rozdiel od matky nie je automatickým držiteľom práv na zverenie svojho dieťaťa do osobnej starostlivosti podľa článku 2 nariadenia č. 2201/2003, nemá vplyv na základný obsah jeho práva na súkromný a rodinný život stanovený v článku 7 Charty základných práv Európskej únie, pokiaľ sa jeho právu navrhnuť príslušnému súdu zverenie dieťaťa do jeho osobnej starostlivosti poskytuje ochrana.

Nakoniec je potrebné uviesť vec *Purrucker* (rozsudok z 15. júla 2010, C-256/09), v ktorej Súdny dvor rozhodoval o uplatniteľnosti ustanovení nariadenia č. 2201/2003 o uznávaní a výkone rozsudkov vyhlásených súdom iného členského štátu na predbežné opatrenia prijaté v oblasti zverenia dieťaťa do osobnej starostlivosti na základe článku 20 uvedeného nariadenia. Po prvé Súdny dvor pripomenul rozlišovanie medzi pravidlami článkov 8 až 14 uvedeného nariadenia, ktoré určujú vecnú právomoc, a pravidlom článku 20 ods. 1 toho istého nariadenia, ktoré umožňuje súdu členského štátu, dokonca aj v prípade, že jeho vecná právomoc nie je preukázaná, prijať predbežné a ochranné opatrenia, pokiaľ sú súčasne splnené tri podmienky, a to, že prijaté opatrenia sú naliehavé, prijaté vo vzťahu k osobám a veciam, ktoré sa nachádzajú v členskom štáte, v ktorom má tento súd sídlo, a majú dočasnú povahu. Po druhé Súdny dvor rozhodol, že systém uznávania a výkonu rozhodnutí upravený článkami 21 a nasl. nariadenia č. 2201/2003 sa neuplatňuje na predbežné opatrenia prijaté na základe článku 20 uvedeného nariadenia. Súdny dvor totiž zdôraznil, že normotvorca Únie nemal záujem na takom uplatnení, ako to vyplýva jednak z legislatívnej histórie a jednak z ekvivalentných ustanovení predchádzajúcich právnych nástrojov, ako sú nariadenie (ES) č. 1347/2000 a Bruselský dohovor II. Navyše tiež prijal tvrdenie, že pokiaľ ide o predbežné opatrenia, uplatnenie systému uznávania a výkonu rozhodnutí upraveného nariadením č. 2201/2003 v akomkoľvek inom členskom štáte vrátane členského štátu, ktorý má právomoc rozhodovať vo veci samej, by spôsobilo vznik nebezpečenstva obchádzania pravidiel právomoci stanovených týmito nariadením a vznik nebezpečenstva „forum shopping“. Táto situácia by bola v rozpore s cieľmi sledovanými uvedeným nariadením a najmä so zohľadnením najvyššieho záujmu dieťaťa prostredníctvom prijatia rozhodnutí, ktoré sa ho týkajú, súdom geograficky najbližším jeho zvyčajnému bydlisku, ktorý normotvorca Únie považuje za najvhodnejší na posúdenie opatrení, ktoré sa majú prijať v záujme dieťaťa. Nakoniec po tretie Súdny dvor rozhodol o nevyhnutnosti umožniť žalovanému v naliehavom konaní podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu nariaďujúcemu predbežné opatrenia. Súdny dvor sa totiž domnieval, že vzhľadom na dôležitosť predbežných opatrení – bez ohľadu na to, či ich nariaďuje súd, ktorý má alebo nemá právomoc rozhodnúť vo veci samej –, ktoré môžu byť nariadené v oblasti rodičovských práv, je dôležité, aby osoba dotknutá takýmto konaním, napriek tomu, že ju vypočul súd, ktorý prijal opatrenia, mohla podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu nariaďujúcemu predbežné opatrenia. Je podstatné, aby táto osoba mohla nechať súd líšiaci sa od toho, ktorý prijal uvedené opatrenia, a rozhodujúci veľmi rýchlo, preskúmať právomoc rozhodovať vo veci samej, ktorú si priznal súd prijímajúci predbežné opatrenia, alebo ak z rozhodnutia vyplýva, že uvedený súd má právomoc alebo si priznal právomoc rozhodnúť vo veci samej na základe tohto nariadenia, aj dodržanie podmienok stanovených v článku 20 uvedeného nariadenia.

Súdna spolupráca v trestných veciach

Charakteristický nástroj v oblasti policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach – európsky zatykač – ostáva naďalej zdrojom judikatúry.

Vo veci Mantello (rozsudok zo 16. novembra 2010, C-261/09) Súdny dvor vykladal článok 3 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV⁶⁶, ktorý umožňuje súdnemu orgánu členského štátu výkonu odmietnuť vykonať európsky zatykač, ak je vykonávajúci súdny orgán informovaný o tom, že požadovaná osoba bola s „konečnou platnosťou odsúdená za rovnaké trestné činy“ niektorým členským štátom. V prvom rade, pokiaľ ide o otázku výkladu pojmu „rovnaké trestné činy“, Súdny dvor rozhodol, že na účely vydania a vykonania európskeho zatykača predstavuje pojem „rovnaké trestné činy“ uvedený v článku 3 bode 2 rámcového rozhodnutia samostatný pojem práva Únie. Navyše v článku 54 dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, je uvedený pojem „ten istý čin“, ktorý zodpovedá pojmu „rovnaké trestné činy“, pričom je vykladaný tak, že sa vzťahuje na skutkovú podstatu a zahŕňa existenciu celku konkrétnych okolností, ktoré sú navzájom nerozlučiteľne spojené, nezávisle od právneho posúdenia týchto činov alebo od chráneného právneho záujmu. Vzhľadom na spoločný cieľ článku 54 uvedeného dohovoru a článku 3 bodu 2 rámcového rozhodnutia, ktorý pozostáva zo snahy vyhnúť sa tomu, aby bola osoba trestne stíhaná alebo odsúdená za ten istý čin, výklad tohto pojmu podaný v rámci dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, teda platí aj v kontexte rámcového rozhodnutia 2002/584.

Ďalej Súdny dvor zdôraznil, že hľadaná osoba sa považuje za odsúdenú s konečnou platnosťou za rovnaké trestné činy, ak je po trestnom konaní ďalšia obžaloba s konečnou platnosťou vylúčená, alebo je osoba s konečnou platnosťou oslobodená. Táto „konečná“ povaha rozsudku sa posudzuje na základe práva členského štátu, v ktorom bol taký rozsudok vyhlásený. V dôsledku toho rozhodnutie, ktoré podľa práva členského štátu, ktorý začal trestné stíhanie, s konečnou platnosťou nevylučuje žalobu na vnútroštátnej úrovni vo vzťahu k určitým skutkom, nepredstavuje procesnú prekážku, pokiaľ ide o prípadné začatie alebo pokračovanie trestného stíhania za ten istý skutok v inom členskom štáte Únie. Keď v odpovedi na žiadosť vykonávajúceho súdneho orgánu o informácie orgán, ktorý vydal zatykač, na základe svojho vnútroštátneho práva výslovne konštatoval, že predchádzajúci rozsudok vyhlásený v jeho právnom poriadku nie je konečným rozsudkom týkajúcim sa skutkov uvedených v jeho zatykači, vykonávajúci súdny orgán v zásade nemôže odmietnuť vykonanie európskeho zatykača.

Zahraničná a bezpečnostná politika

V rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky Súdny dvor na návrh Oberlandesgericht Düsseldorf spresnil pôsobnosť obmedzujúcich opatrení zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (rozsudok z 29. júna 2010, C-550/09) a poskytol svoj výklad článkov 2 a 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001⁶⁷.

Na účely vykonania určitých rezolúcií Organizácie Spojených národov prijala Rada spoločnú pozíciu 2001/931/SZBP⁶⁸ a nariadenie č. 2580/2001, ktoré ukladajú zmrazenie prostriedkov osôb

⁶⁶ Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34).

⁶⁷ Nariadenie Rady (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, s. 70; Mim. vyd. 18/001, s. 207).

⁶⁸ Spoločná pozícia Rady 2001/931/SZBP z 27. decembra 2001 o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 93; Mim. vyd. 18/001, s. 217).

a subjektov zapísaných na zozname zostavenom a pravidelne aktualizovanom rozhodnutiami Rady. Uvedené nariadenie okrem iného zakazuje, aby boli prostriedky priamo alebo nepriamo sprístupnené osobám a subjektom zaradeným do tohto zoznamu.

Do júna 2007 boli prijaté rozhodnutia bez toho, aby sa osobám a subjektom uvedeným na zozname oznámili špecifické dôvody ich zápisu do tohto zoznamu. V nadväznosti na rozsudok Súdu prvého stupňa⁶⁹, ktorý vyhlásil zápis jednej skupiny do zoznamu za neplatný najmä z dôvodu, že ho Rada neodôvodnila, v dôsledku čoho nebolo možné súdne preskúmanie vo veci samej, Rada svoj postup pri zápise zmenila. Pri prijímaní nového rozhodnutia, ktorým sa aktualizuje tento zoznam⁷⁰, ktoré nadobudlo účinnosť 29. júna 2007, teda Rada poskytla dotknutým osobám a skupinám odôvodnenia vysvetľujúce dôvody ich zápisu. Súd prvého stupňa vo svojich neskorších rozsudkoch vyhlásil za neplatný zápis viacerých ďalších subjektov z rovnakých dôvodov, ako sú uvedené v rozsudku T-228/02, už citovanom. Dňa 2. mája 2002 bola na predmetný zoznam zapísaná organizácia Devrimci Halk Kurtulus Partisi-Cephesi (DHKP-C). Odvtedy Rada prijala rôzne rozhodnutia, ktorými sa aktualizoval tento zoznam. DHKP-C ostáva na zozname stále zapísaná.

Vec, ktorá bola predložená Súdnemu dvoru, sa týkala dvoch nemeckých štátnych príslušníkov, proti ktorým bolo začaté trestné konanie v Nemecku. Pánom E a F sa vytýkalo, že od 30. augusta 2002 do 5. novembra 2008 boli členmi DHKP-C. Boli vzatí do väzby z dôvodu príslušnosti k teroristickej skupine a bolo proti nim začaté trestné konanie. Vnútroštátny súd, keďže mal pochybnosti o platnosti zápisu DHKP-C do zoznamu, požiadal Súdny dvor, či sa v kontexte rozsudkov Súdu prvého stupňa, ktoré zrušili zápis určitých osôb a subjektov do zoznamu z dôvodu porušenia základných procesných záruk, musí zápis DHKP-C v období pred 29. júnom 2007 tiež považovať za neplatný napriek tomu, že DHKP-C o zrušenie tohto zápisu nežiadala.

Na úvod Súdny dvor zdôraznil, že vo veci prejednávanej vnútroštátnym súdom by mohlo dôjsť k uloženiu trestov odňatia slobody. V tomto kontexte zdôraznil, že Európska únia je právnou úniou, ktorej inštitúcie podliehajú preskúmaniu súladu ich aktov najmä so Zmluvou FEÚ a všeobecnými zásadami práva. V kontexte vnútroštátneho konania má každý účastník právo namietať neplatnosť ustanovení obsiahnutých v aktoch Únie, ktoré slúžia ako základ na rozhodnutie alebo vnútroštátny akt prijatý proti nemu, a priviesť vnútroštátny súd k tomu, aby sa v tejto súvislosti obrátil na Súdny dvor prostredníctvom prejudiciálnej otázky, ak tento účastník nemal právo podať priamu žalobu proti týmto ustanoveniam na Všeobecný súd.

Pokiaľ ide o platnosť rozhodnutí Rady prijatých do júna 2007, Súdny dvor uviedol, že žiadne z týchto rozhodnutí neobsahovalo odôvodnenie týkajúce sa zákonných podmienok uplatnenia nariadenia na DHKP-C ani vysvetlenie špecifických a konkrétnych dôvodov, pre ktoré sa Rada domnievala, že zápis DHKP-C do zoznamu bol alebo zostal odôvodnený. Obžalovaní sú tak zbavení informácií, ktoré sú podstatné na preskúmanie dôvodnosti zápisu DHKP-C do zoznamu v období pred 29. júnom 2007 a na ubezpečenie sa najmä o presnosti a relevantnosti skutočností, ktoré viedli k tomuto zápisu, hoci je tento zápis čiastočne základom obžaloby podanej proti nim. Nedostatok odôvodnenia týkajúci sa zápisu by tiež mohol znemožniť primerané súdne preskúmanie jeho zákonnosti. Možnosť tohto preskúmania je nevyhnutná na zabezpečenie spravodlivej rovnováhy medzi požiadavkami boja proti medzinárodnému terorizmu a ochranou základných práv a slobôd.

⁶⁹ Rozsudok z 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada (T-228/02).

⁷⁰ Rozhodnutie Rady z 28. júna 2007, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušujú rozhodnutia 2006/379/ES a 2006/1008/ES (Ú. v. EÚ L 169, s. 58).

Pokiaľ ide o otázku, či rozhodnutie z júna 2007 retroaktívne potvrdilo zápis DHKP-C do zoznamu, Súdny dvor konštatoval, že toto rozhodnutie v žiadnom prípade nemôže prispieť k odôvodneniu odsúdenia v trestnom konaní za skutky vzťahujúce sa na obdobie predchádzajúce jeho vstupu do účinnosti. Takýto výklad by popieral zásadu zákazu retroaktivity ustanovení, ktoré by mohli viesť k odsúdeniu. Za týchto podmienok Súdny dvor rozhodol, že je úlohou vnútroštátneho súdu v kontexte konania vo veci samej ponechať ako neuplatnené rozhodnutia Rady prijaté pred júnom 2007, ktoré v dôsledku toho nemôžu prispieť k odôvodneniu trestného stíhania proti pánom E a F, pokiaľ ide o obdobie pred 29. júnom 2007.

Napokon Súdny dvor poskytol široký výklad zákazu stanoveného článkom 2 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 2580/2001 sprístupniť prostriedky osobám alebo subjektom zaradeným do zoznamu. Podľa Súdneho dvora tento zákaz zahŕňa každý akt, ktorého vykonanie je potrebné na to, aby osoba, skupina alebo subjekt zaradené do zoznamu upraveného v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 mohli účinne získať úplné dispozičné právo k dotknutým prostriedkom, iným finančným aktívam alebo ekonomickým zdrojom. Podľa Súdneho dvora takýto význam nezávisí od existencie či neexistencie vzťahov medzi autorom a prijímateľom dotknutého aktu sprístupnenia.

Vo veci M a i. (rozsudok z 29. apríla 2010, C-340/08) Súdny dvor rozhodoval o otázke, či dávky sociálneho zabezpečenia a sociálnej pomoci, ako sú príspevkov na bežné výdavky, príspevkov na dieťa a dávka na bývanie, priznané manželkám domnelých teroristov zapísaných do zoznamu nariadenia (ES) č. 881/2002⁷¹, spadajú medzi prostriedky blokované na základe tohto nariadenia.

Súdny dvor konštatoval, že vzhľadom na určité rozdiely medzi rôznymi jazykovými verziami uvedeného nariadenia a rezolúciou Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov, ktorú toto nariadenie vykonáva, je potrebné vykladať uvedené nariadenie v závislosti od jeho predmetu, ktorým je boj proti medzinárodnému terorizmu. Cieľom zmrazenia finančných prostriedkov je zabrániť tomu, aby mali dotknuté osoby prístup k ekonomickým alebo finančným zdrojom bez ohľadu na ich povahu, ktoré by mohli použiť na podporu teroristických činností. Tento cieľ sa musí chápať v tom zmysle, že zmrazenie finančných prostriedkov sa uplatňuje len na aktíva, ktoré možno konvertovať na finančné prostriedky, tovary alebo služby, ktoré možno použiť na podporu teroristických činností. Súdny dvor poznamenal, že sa netvrdilo, že by dotknuté manželky tieto finančné prostriedky odovzdávali svojim manželom namiesto toho, aby ich použili na základné výdavky svojej domácnosti, ani sa nespochybňovalo, že predmetné prostriedky manželky naozaj využívajú na uspokojenie základných potrieb domácnosti, ktorej súčasťou sú osoby zapísané do zoznamu. Konvertibilita týchto finančných prostriedkov na prostriedky, ktoré by mohli slúžiť na podporu teroristických činností, sa zdá len málo pravdepodobná, pretože dávky sú stanovené na úrovni, ktorá má pokryť len striktné základné potreby dotknutých osôb. Preto Súdny dvor dospel k záveru, že vecný prospech, ktorý by mohol osobe zo zoznamu vyplynúť nepriamo z vyplatenia sociálnych dávok manželke, neohrozuje cieľ tohto nariadenia. V dôsledku toho sa uvedené nariadenie neuplatňuje na poskytovanie dávok sociálneho zabezpečenia alebo sociálnej pomoci manželkám osôb zapísaných do zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov.

⁷¹ Nariadenie Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane (Ú. v. ES L 139, s. 9; Mim. vyd. 18/001, s. 294).

C – Zloženie Súdneho dvora

(Protokolárny poriadok k 7. októbru 2010)

Prvý rad zľava doprava:

Predseda komory A. Arabadjiev, prvý generálny advokát Y. Bot, predsedovia komôr K. Lenaerts a A. Tizzano, predseda Súdneho dvora V. Skouris, predsedovia komôr J. N. Cunha Rodrigues, J.-C. Bonichot, K. Schieman a J.-J. Kasel.

Druhý rad zľava doprava:

Sudcovia M. Ilešič a G. Arestis, generálna advokátka J. Kokott, sudca A. Rosas, predseda komory D. Šváby, sudkyňa R. Silva de Lapuerta, sudcovia E. Juhász, A. Borg Barthet a J. Malenovský.

Tretí rad zľava doprava:

Generálni advokáti J. Mazák a P. Mengozzi, sudcovia L. Bay Larsen, E. Levits, U. Løhmus a A. Ó Caoimh, generálna advokátka E. Sharpston, sudkyňa P. Lindh, sudca T. von Danwitz.

Štvrtý rad zľava doprava:

Sudca E. Jarašiūnas, generálny advokát P. Cruz Villalón, sudkyne M. Berger a C. Toader, generálna advokátka V. Trstenjak, sudca M. Safjan, generálny advokát N. Jääskinen, sudkyňa A. Prechal, tajomník A. Calot Escobar.

1. Členovia Súdneho dvora

(podľa poradia nástupu do funkcie)

Vassilios Skouris

narodený v roku 1948; v roku 1970 vyštudoval Právnickú fakultu Slobodnej univerzity v Berlíne; doktorát z ústavného a správneho práva ukončil na univerzite v Hamburgu (1973); profesor na univerzite v Hamburgu (1972 – 1977); profesor verejného práva na univerzite v Bielefelde (1978); profesor verejného práva na univerzite v Solúne (1982); minister vnútra (v rokoch 1989 a 1996); člen správnej rady Krétskej univerzity (1983 – 1987); riaditeľ Centra medzinárodného a európskeho hospodárskeho práva v Solúne (1997 – 2005); predseda Gréckeho združenia pre európske právo (1992 – 1994); člen Gréckeho národného výboru pre výskum (1993 – 1995); člen Vyššieho výboru pre výber gréckych úradníkov (1994 – 1996); člen vedeckej rady Akadémie európskeho práva v Trevíri (od roku 1995); člen správnej rady Gréckej národnej justičnej akadémie (1995 – 1996); člen vedeckej rady ministerstva zahraničných vecí (1997 – 1999); predseda Gréckej ekonomickej a sociálnej rady v roku 1998; sudca Súdneho dvora od 8. júna 1999; predseda Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Antonio Tizzano

narodený v roku 1940; profesor práva Európskej únie na univerzite La Sapienza v Ríme; profesor na univerzitách Istituto Orientale (1969 – 1979) a Federico II v Neapoli (1979 – 1992), Katánii (1969 – 1977) a Mogadiše (1967 – 1972); advokát na talianskom Kasačnom súde; právny poradca stáleho talianskeho zastúpenia pri Európskych spoločenstvách (1984 – 1992); člen talianskej delegácie na rokovaní týkajúci sa pristúpenia Španielskeho kráľovstva a Portugalskej republiky k Európskym spoločenstvám a rokovaní týkajúcich sa Jednotného európskeho aktu a Zmluvy o Európskej únii; autor mnohých publikácií, vrátane komentárov k európskym zmluvám a kódexov Európskej únie; zakladateľ a od roku 1996 riaditeľ revue *Il Diritto dell'Unione Europea*; člen riadiacich alebo redakčných výborov viacerých právnických periodík; pôsobil ako prednášajúci na mnohých medzinárodných kongresoch, konferenciách a prednáškach na viacerých medzinárodných inštitúciách, vrátane Akadémie medzinárodného práva v Haagu (1987); člen skupiny nezávislých expertov určených na preskúmanie hospodárenia Európskej komisie (1999); generálny advokát Súdneho dvora od 7. októbra 2000 do 3. mája 2006; sudca Súdneho dvora od 4. mája 2006.

José Narciso da Cunha Rodrigues

narodený v roku 1940; rôzne súdne funkcie (1964 – 1977); poverenec vlády pre rôzne úlohy súvisiace s uskutočnením a koordináciou štúdií o reforme súdnictva; zástupca vlády pri Európskej komisii pre ľudské práva a pred Európskym súdom pre ľudské práva (1980 – 1984); expert riadiaceho výboru pre ľudské práva Rady Európy (1980 – 1985); člen komisie pripravujúcej novelu trestného zákona a trestného poriadku; Procurador-Geral da República (1984 – 2000); člen kontrolného výboru Európskeho úradu pre boj proti podvodom – OLAF (1999 – 2000); sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2000.

Christiaan Willem Anton Timmermans

narodený v roku 1941; referendár na Súdnom dvore (1966 – 1969); úradník Komisie Európskych spoločenstiev (1969 – 1977); doktor práv (Leydenská univerzita); profesor európskeho práva na Groningenskej univerzite (1977 – 1989); sudca Odvolacieho súdu v Arnheme; publikačná činnosť; zástupca generálneho riaditeľa právneho oddelenia Komisie Európskych spoločenstiev (1989 – 2000); profesor európskeho práva na Amsterdamskej univerzite; sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2000 do 10. júna 2010.

Allan Rosas

narodený v roku 1948; doktor práv na Turkuskej univerzite (Fínsko); profesor práv na Turkuskej univerzite (1978 – 1981) a v Åbo Akademi (Turku/Åbo) (1981 – 1996); riaditeľ Inštitútu ľudských práv Åbo Akademi (1985 – 1995); rôzne univerzitné posty a národné a medzinárodné funkcie; člen vedeckých spoločností; koordinátor niekoľkých národných a medzinárodných výskumných projektov najmä v oblastiach európskeho práva, medzinárodného práva, ľudských práv a základných práv, ústavného práva a komparatívneho správneho práva; zástupca fínskej vlády ako člen alebo poradca na mnohých medzinárodných konferenciách a stretnutiach; expert na fínsky právny systém, najmä vo vládných alebo v parlamentných právnych komisiách, ako aj pri OSN, UNESCO, OBSE a pri Rade Európy; od roku 1995 hlavný právny poradca právneho oddelenia Európskej komisie, poverený externými vzťahmi; od marca 2001 zástupca generálneho riaditeľa právneho oddelenia Európskej komisie; sudca Súdneho dvora od 17. januára 2002.

Rosario Silva de Lapuerta

narodená v roku 1954; ukončené právnické vzdelanie (Univerzita Complutense v Madride); súdna úradníčka v Malage; abogado del Estado právneho oddelenia ministerstva dopravy, turistického ruchu a komunikácie, neskôr právneho oddelenia ministerstva zahraničných vecí; vedúca súdna úradníčka právneho oddelenia zastupujúceho štát v konaní pred Súdnym dvorom a zástupkyňa generálneho riaditeľa oddelenia právnej pomoci ministerstva spravodlivosti na medzinárodnej a európskej úrovni; členka poradnej skupiny Komisie zaoberajúcej sa perspektívou vývoja súdneho systému Spoločenstva; vedúca španielskej delegácie skupiny Priatelia predsedníctva pre reformu súdneho systému Spoločenstva zmluvou v Nice a *ad hoc* skupiny pre Súdny dvor vytvorenej Radou; profesorka európskeho práva na Diplomatickej škole v Madride; spoluriaditeľka časopisu *Noticias de la Unión Europea*; sudkyňa Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Koen Lenaerts

narodený v roku 1954; ukončené právnické vzdelanie a doktorát (Katolícka univerzita v Leuvene); Master of Laws, Master in Public Administration (Harvardova univerzita); asistent (1979 – 1983), neskôr profesor európskeho práva na Katolíckej univerzite v Leuvene; referendár na Súdnom dvore (1984 – 1985); profesor na Collège d'Europe v Bruggách (1984 – 1989); advokát Bruselskej advokátskej komory (1986 – 1989); hosťujúci profesor na Harvard Law School (1989); sudca Súdu prvého stupňa od 25. septembra 1989 do 6. októbra 2003; sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Juliane Kokott

narodená v roku 1957; štúdium práva na univerzitách v Bonne a Ženeve; LL. M. na Americkej univerzite vo Washingtone; doktorka práv (univerzita v Heidelbergu, 1985; Harvardská univerzita, 1990); hosťujúca profesorka na univerzite v Berkeley (1991); profesorka nemeckého a medzinárodného verejného práva a európskeho práva na univerzitách v Augsburgu (1992), Heidelbergu (1993) a Düsseldorfe (1994); zastupujúca sudkyňa nemeckej vlády na Medzinárodnom zmierovacom a arbitrážnom súde pri OBSE; viceprezidentka Spolkovej poradnej rady pre globálne zmeny životného prostredia (WBGU, 1996); profesorka medzinárodného práva, medzinárodného obchodného práva a európskeho práva na univerzite v St. Gallene (1999); riaditeľka Inštitútu európskeho práva a medzinárodného obchodného práva na univerzite v St. Gallene (2000); zástupkyňa riaditeľa študijného odboru špecializovaného na obchodné právo na univerzite v St. Gallene (2001); generálna advokátka Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Konrad Hermann Theodor Schiemann

narodený v roku 1937; štúdium práva v Cambridgei; barrister (1964 – 1980); Queen's Counsel (1980 – 1986); sudca na High Court of England and Wales (1986 – 1995); Lord Justice of Appeal (1995 – 2003); od roku 1985 člen senior a v roku 2003 pokladník Honourable Society of the Inner Temple; sudca Súdneho dvora od 8. januára 2004.

Pranas Kūris

narodený v roku 1938; právnické vzdelanie získal na Vilniuskej univerzite (1961); kandidát právnych vied na Moskovskej univerzite (1965); doktorát (Dr. hab.) na Moskovskej univerzite (1973); stážista na Institut des Hautes Études Internationales (pod vedením prof. Ch. Rousseaua) univerzity v Paríži (1967 – 1968); člen Litovskej akadémie vied (1996); doktor *honoris causa* Litovskej právnickej univerzity (2001); rôzne prednášateľské a správne funkcie na Vilniuskej univerzite (1961 – 1990); odborný asistent, habilitovaný profesor, profesor medzinárodného verejného práva, dekan právnickej fakulty; niekoľko vládnych funkcií v oblastiach litovskej diplomacie a spravodlivosti; minister spravodlivosti (1990 – 1991), štátny radca (1991), veľvyslanec Litovskej republiky v Belgicku, Luxembursku a Holandsku (1992 – 1994); sudca (bývalého) Európskeho súdu pre ľudské práva (jún 1994 – november 1998); sudca Najvyššieho súdu Litvy a jeho predseda (december 1994 – október 1998); sudca Európskeho súdu pre ľudské práva (od októbra 1998); účasť na niekoľkých medzinárodných konferenciách; člen delegácie Litovskej republiky pre vyjednávanie so ZSSR (1990 – 1992); autor mnohých publikácií (približne 200); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004 do 6. októbra 2010.

Endre Juhász

narodený v roku 1944; diplom z práva získal na univerzite v Szege-de, Maďarsko (1967); advokátske skúšky (1970); postgraduálne štúdium porovnávacieho práva na Štrasburskej univerzite, Francúzsko (1969, 1970, 1971, 1972); úradník právneho oddelenia ministerstva zahraničného obchodu (1966 – 1974), riaditeľ legislatívneho odboru (1973 – 1974); prvý obchodný atašé maďarského veľvyslanectva v Bruseli, zodpovedný za otázky týkajúce sa Spoločenstva (1974 – 1979); riaditeľ na ministerstve zahraničného obchodu (1979 – 1983); prvý obchodný atašé, potom obchodný poradca maďarského veľvyslanectva vo Washingtone, Spojené štáty (1983 – 1989); generálny riaditeľ ministerstva obchodu a ministerstva medzinárodných obchodných vzťahov (1989 – 1991); hlavný vyjednávač asociačnej dohody medzi Maďarskou republikou, Európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi (1990 – 1991); generálny tajomník ministerstva medzinárodných obchodných vzťahov, riaditeľ úradu európskych záležitostí (1992); štátny tajomník ministerstva medzinárodných obchodných vzťahov (1993 – 1994); štátny tajomník, predseda úradu pre európske záležitosti ministerstva priemyslu a obchodu (1994); mimoriadny a splnomocnený veľvyslanec, vedúci diplomatickej misie Maďarskej republiky pri Európskej únii (január 1995 – máj 2003); hlavný vyjednávač pre pristúpenie Maďarskej republiky k Európskej únii (júl 1998 – apríl 2003); minister bez kresla pre koordináciu otázok európskej integrácie (od mája 2003); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

George Arestis

narodený v roku 1945; diplom z práva získal na univerzite v Aténach (1968); M. A. Comparative Politics and Government na Kentskej univerzite v Canterbury (1970); vykonával advokátske povolanie na Cypre (1972 – 1982); v roku 1982 vymenovaný za sudcu, v roku 1995 za predsedu District Court; Administrative President District Court Nikózie (1997 – 2003); sudca Najvyššieho súdu Cypru (2003); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Anthony Borg Barthet U. O. M.

narodený v roku 1947; doktor práv na Maltskej kráľovskej univerzite v roku 1973; do štátnej správy vstúpil ako Notary to Government v roku 1975; poradca republiky v roku 1978, prvý poradca republiky v roku 1979, zástupca Attorney General v roku 1988, v roku 1989 ho maltský prezident vymenoval za Attorney General; vyučujúci občianskeho práva na polovičný úväzok na Maltskej univerzite (1985 – 1989); člen Maltskej univerzitnej rady (1998 – 2004); člen komisie pre správu spravodlivosti (1994 – 2004); člen výboru guvernérov Arbitrážneho centra Malty (1998 – 2004); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Marko Ilešič

narodený v roku 1947; doktor práv (Univerzita v Ľubľane); špecializácia na porovnávacie právo (univerzity v Štrasburgu a Coimbre); justičná skúška; profesor občianskeho, obchodného a medzinárodného súkromného práva; prodekan (1995 – 2001) a dekan Právnickej fakulty Univerzity v Ľubľane (2001 – 2004); autor mnohých právnych publikácií; honorárny sudca a predseda senátu Pracovného súdu v Ľubľane (1975 – 1986); predseda Športového súdu Slovinska (1978 – 1986); predseda Arbitrážnej komory Burzy v Ľubľane; rozhodca pri Obchodnej komore Juhoslávie (do roku 1991) a Slovinska (od roku 1991); rozhodca Medzinárodnej obchodnej komory v Paríži; sudca odvolacieho súdu UEFA a FIFA; predseda Únie združení slovinských advokátov (1993 – 2005); člen International Law Association, Medzinárodného námorného výboru a niekoľkých ďalších medzinárodných právnych združení; sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Jiří Malenovský

narodený v roku 1950; doktor práv na Karlovej univerzite v Prahe (1975); odborný asistent (1974 – 1990), prodekan (1989 – 1991) a vedúci katedry medzinárodného a európskeho práva (1990 – 1992) na Masarykovej univerzite v Brne; sudca Ústavného súdu ČSFR (1992); veľvyslanec pri Rade Európy (1993 – 1998); predseda Výboru delegátov ministrov Rady Európy (1995); generálny riaditeľ ministerstva zahraničných vecí (1998 – 2000); predseda českej a slovenskej sekcie Asociácie medzinárodného práva (1999 – 2001); sudca Ústavného súdu (2000 – 2004); člen Legislatívnej rady (1998 – 2000); člen Stáleho arbitrážneho súdu v Haagu (od roku 2000); profesor medzinárodného verejného práva na Masarykovej univerzite v Brne (2001); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Uno Lõhmus

narodený v roku 1952, doktor práv v roku 1986; člen advokátskej komory (1977 – 1998); hosťujúci profesor trestného práva na Tartuskej univerzite; sudca Európskeho súdu pre ľudské práva (1994 – 1998); predseda Najvyššieho súdu Estónska (1998 – 2004); člen právnej komisie pre ústavu; poradca výboru pripravujúceho trestný zákonník; člen pracovnej skupiny pripravujúcej trestný poriadok; autor niekoľkých publikácií o ľudských právach a ústavnom práve; sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Egils Levits

narodený v roku 1955; diplom z práva a politických vied získal na Hamburskej univerzite; vedecký spolupracovník na právnickej fakulte univerzity v Kieli; poradca lotyšského parlamentu pre otázky medzinárodného práva, ústavného práva a legislatívnej reformy; veľvyslanec Lotyšska v Nemecku a vo Švajčiarsku (1992 – 1993), v Rakúsku, vo Švajčiarsku a v Maďarsku (1994 – 1995); podpredseda vlády a minister spravodlivosti poverený funkciou ministra zahraničných vecí (1993 – 1994); zmierovací sudca Zmierovacieho a arbitrážneho súdu pre OBSE (od roku 1997); člen Stáleho arbitrážneho súdu (od roku 2001); zvolený za sudcu Európskeho súdu pre ľudské práva v roku 1995; znovuzvolený v rokoch 1998 a 2001; autor mnohých publikácií v oblasti ústavného a správneho práva, legislatívnej reformy a práva Spoločenstva; sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Aindrias Ó Caoimh

narodený v roku 1950; bakalár občianskeho práva (National University of Ireland, University College Dublin, 1971); barrister (King's Inns, 1972); diplom z vyšších štúdií európskeho práva (University College Dublin, 1977); barrister zapísaný v írskej komore (1972 – 1999); prednášateľ európskeho práva (King's Inns v Dubline); Senior Counsel (1994 – 1999); zástupca írskej vlády v mnohých veciach prejednávaných Súdny dvorom Európskych spoločenstiev; sudca High Court Írska (od roku 1999); bencher (dekan) Honorable Society of King's Inns (od roku 1999); podpredseda Írskej spoločnosti pre európske právo; člen Asociácie pre medzinárodné právo (írska pobočka); syn Andreasa O'Keeffeho (Aindrias Ó Caoimh), sudcu Súdneho dvora v rokoch 1974 – 1985; sudca Súdneho dvora od 13. októbra 2004.

Lars Bay Larsen

narodený v roku 1953; diplom z politických vied (1976) a práva (1983) na Kodanskej univerzite; úradník ministerstva spravodlivosti (1983 – 1985); prednášajúci (1984 – 1991), neskôr pridružený profesor rodinného práva na Kodanskej univerzite; vedúci sekcie v Advokatsamfund (1985 – 1986); vedúci oddelenia (1986 – 1991) na ministerstve spravodlivosti; prijatý do komory (1991); vedúci divízie (1991 – 1995), vedúci oddelenia polície (1995 – 1999) a vedúci právneho oddelenia (2000 – 2003) ministerstva spravodlivosti; zástupca Dánska vo Výbore K-4 (1995 – 2000), v Schengen Central Group (1996 – 1998) a Europol Management Board (1998 – 2000); sudca Højesteret (2003 – 2006); sudca Súdneho dvora od 11. januára 2006.

Eleanor Sharpston

narodená v roku 1955; štúdium ekonómie, jazykov a práva na King's College v Cambridgei (1973 – 1977); asistentka a vedecká pracovníčka v Corpus Christi College v Oxforde (1977 – 1980); prijatá do komory (Middle Temple, 1980); barrister (1980 – 1987 a 1990 – 2005); referendárka u generálneho advokáta, neskôr u sudcu sira Gordona Slyna (1987 – 1990); profesorka európskeho a porovnávacieho práva (Director of European Legal Studies) na University College London (1990 – 1992); profesorka na právnickej fakulte (1992 – 1998), neskôr pridružená profesorka (1998 – 2005) na Cambridgeskej univerzite; Fellow of King's College v Cambridgei (od roku 1992); pridružená profesorka a vedecká pracovníčka v Centre for European Legal Studies na Cambridgeskej univerzite (1998 – 2005); Queen's Counsel (1999); bench of Middle Temple (2005); generálna advokátka Súdneho dvora od 11. januára 2006.

Paolo Mengozzi

narodený v roku 1938; profesor medzinárodného práva a vedúci katedry Jeana Monneta pre právo Európskych spoločenstiev na Bolonskej univerzite; doktor *honoris causa* univerzity Carlos III v Madride; hosťujúci profesor na univerzitách Johns Hopkins (Bologna Center), St. Johns (New York), v Georgtowne, Paris II, na Georgijskej univerzite (Atény) a na Medzinárodnom univerzitnom inštitúte (Luxemburg); koordinátor European Business Law Pallas Program organizovaného na pôde univerzity v Nijmegene; člen poradného výboru Komisie Európskych spoločenstiev pre verejné obstarávanie; zástupca štátneho tajomníka pre oblasť priemyslu a obchodu v súvislosti s talianskym predsedníctvom Rady; člen analytickej skupiny Európskeho spoločenstva pre Svetovú obchodnú organizáciu (WTO) a riaditeľ v akademickom roku 1997 vo výskumnom centre Akadémie medzinárodného práva v Haagu venovanom WTO; sudca Súdu prvého stupňa od 4. marca 1998 do 3. mája 2006; generálny advokát Súdneho dvora od 4. mája 2006.

Pernilla Lindh

narodená v roku 1945; právnické vzdelanie získala na Lundskej univerzite; právna referentka a sudkyňa Súdu prvého stupňa v Trollhättane (1971 – 1974); právna referentka na Odvolacom súde v Štokholme (1974 – 1975); sudkyňa na Súde prvého stupňa v Štokholme (1975); radkyňa pre právne a administratívne veci u predsedu Odvolacieho súdu v Štokholme (1975 – 1978); splnomocnenkyňa v Domstolverket (národná správa súdnictva) (1977); radkyňa na úrade kancelára pre súdnictvo (Justice Chancellor) (1979 – 1980); prísediaca sudkyňa na Odvolacom súde v Štokholme (1980 – 1981); právna radkyňa na ministerstve obchodu (1981 – 1982); právna radkyňa, neskôr riaditeľka a generálna riaditeľka pre právne veci na ministerstve zahraničných vecí (1982 – 1995); hodnosť veľvyslankyne v roku 1992; podpredsedníčka Swedish Market Court; zodpovedná za právne a inštitucionálne otázky pri rokovaniach EHP (podpredsedníčka, neskôr predsedníčka skupiny EZVO) a pri rokovaniach o pristúpení Švédskeho kráľovstva k Európskemu spoločenstvu; sudkyňa Súdu prvého stupňa od 18. januára 1995 do 6. októbra 2006; sudkyňa Súdneho dvora od 7. októbra 2006.

Yves Bot

narodený v roku 1947; vyštudoval právnickú fakultu v Rouene; doktor práv (univerzita Paris II); hosťujúci profesor na právnickej fakulte v Le Mans; prokurátor, neskôr prvý prokurátor na prokuratúre v Le Mans (1974 – 1982); prokurátor na Tribunal de grande instance v Dieppe (1982 – 1984); námestník prokurátora na Tribunal de grande instance v Štrasburgu (1984 – 1986); prokurátor na Tribunal de grande instance v Bastii (1986 – 1988); generálny advokát na Odvolacom súde v Caen (1988 – 1991); prokurátor na Tribunal de grande instance v Le Mans (1991 – 1993); chargé de mission na ministerstve spravodlivosti (1993 – 1995); prokurátor na Tribunal de grande instance v Nanterre (1995 – 2002); prokurátor na Tribunal de grande instance v Paríži (2002 – 2004); generálny prokurátor na odvolacom súde v Paríži (2004 – 2006); generálny advokát na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Ján Mazák

narodený v roku 1954; doktor práv (Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, 1978); profesor občianskeho práva (1994) a práva Spoločenstva (2004); riaditeľ Ústavu európskeho práva na Právnickej fakulte UPJŠ v Košiciach (2004); sudca na Krajskom súde v Košiciach (1980); podpredseda (1982) a predseda (1990) Mestského súdu v Košiciach; člen Slovenskej advokátskej komory (1991); právny poradca Ústavného súdu (1993 – 1998); štátny tajomník ministerstva spravodlivosti (1998 – 2000); predseda Ústavného súdu (2000 – 2006); člen Benátskej komisie (2004); generálny advokát na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Jean-Claude Bonichot

narodený v roku 1955; diplom z práva na univerzite v Metz, diplom na Inštitúte politických vied v Paríži, bývalý študent École nationale d'administration; spravodajca (1982 – 1985), vládny komisár (1985 – 1987 a 1992 – 1999); prísediaci (1999 – 2000); predseda šiestej podsekcie sporového kolégia na Conseil d'État (2000 – 2006); súdny referendár na Súdnom dvore (1987 – 1991); riaditeľ kancelárie ministra práce, zamestnanosti a odborného vzdelávania, neskôr riaditeľ kancelárie štátneho ministra, ministra pre verejnú službu a modernizáciu správy (1991 – 1992); vedúci právnej misie Conseil d'État v Caisse nationale d'assurance maladie des travailleurs salariés (2001 – 2006); hosťujúci profesor na univerzite v Metz (1988 – 2000), neskôr na univerzite Paris I (od roku 2000); autor viacerých publikácií v odbore správneho práva, práva Spoločenstva a európskeho práva ľudských práv; zakladateľ a predseda redakčného výboru *Bulletin de jurisprudence de droit de l'urbanisme*, spoluzakladateľ a člen redakčného výboru *Bulletin juridique des collectivités locales*, predseda vedeckého výboru pre výskum týkajúci sa inštitúcií a práva urbanizmu a bývania; sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2006.

Thomas von Danwitz

narodený v roku 1962; štúdiá v Bonne, Ženeve a Paríži; štátna skúška z práva (1986 a 1992); doktor práv (univerzita v Bonne, 1988); medzinárodný diplom z verejnej správy (École nationale d'administration, 1990); habilitácia (univerzita v Bonne, 1996); profesor nemeckého verejného práva a európskeho práva (1996 – 2003), dekan právnickej fakulty na Ruhrskej univerzite v Bochume (2000 – 2001); profesor nemeckého verejného práva a európskeho práva (Univerzita v Kolíne nad Rýnom, 2003 – 2006); riaditeľ inštitútu verejného práva a správnej vedy (2006); hosťujúci profesor na Fletcher School of Law and Diplomacy (2000), na Univerzite François Rabelaisa (Tours 2001 – 2006) a na univerzite Paris I (2005 – 2006); titul doktor *honoris causa* na Univerzite François Rabelaisa (Tours 2010); sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2006.

Verica Trstenjak

narodená v roku 1962; justičná skúška (1987); doktorka práv na Univerzite v Ľublani (1995); profesorka (od roku 1996) teórie štátu a práva (právnej vedy) a súkromného práva; vedecká pracovníčka; doktorandské štúdium na Zürišskej univerzite, na Inštitúte pre porovnávacie právo vo Viedni, na Inštitúte Maxa Plancka pre medzinárodné právo súkromné v Hamburgu, na Slobodnej univerzite v Amsterdame; hosťujúca profesorka na univerzitách vo Viedni a Freiburgu (Nemecko) a na právnickej škole Bucerius v Hamburgu; riaditeľka právnej sekcie (1994 – 1996) a štátna tajomníčka ministerstva vedy a techniky (1996 – 2000); generálna tajomníčka vlády (2000); členka pracovnej skupiny pre európsky občiansky zákonník (Study Group on European Civil Code) od roku 2003; vedúca výskumného projektu Humboldt (Humboldt Stiftung), uverejnila viac než sto právnych článkov a viaceré knihy o európskom a súkromnom práve; cena Združenia slovinských právnikov „právnik roka 2003“; členka redakčnej rady viacerých právnických časopisov; generálna tajomníčka Združenia slovinských právnikov, členka viacerých právnických združení, okrem iných aj Gesellschaft für Rechtsvergleichung; sudkyňa Súdu prvého stupňa od 7. júla 2004 do 6. októbra 2006; generálna advokátka Súdneho dvora od 7. októbra 2006.

Alexander Arabadjiev

narodený v roku 1949; štúdium práva (Univerzita Sv. Klimenta Ochridského v Sofii); sudca na Súde prvého stupňa v Blagoevgrade (1975 – 1983); sudca na Krajskom súde v Blagoevgrade (1983 – 1986); sudca na Najvyššom súde (1986 – 1991); sudca na Ústavnom súde (1991 – 2000); člen Európskej komisie pre ľudské práva (1997 – 1999); člen Európskeho konventu o budúcnosti Európy (2002 – 2003); poslanec (2001 – 2006); pozorovateľ pri Európskom parlamente; sudca Súdneho dvora od 12. januára 2007.

Camelia Toader

narodená v roku 1963; právnické vzdelanie (1986), doktorka práv (1997) (Bukureštská univerzita); justičná čakateľka na Súde prvého stupňa v Buftey (1986 – 1988); sudkyňa Súdu prvého stupňa 5. obvodu v Bukurešti (1988 – 1992); zapísaná do advokátskej komory v Bukurešti (1992); docentka (1992 – 2005), neskôr od roku 2005 profesorka občianskeho práva a európskeho zmluvného práva na Bukureštskej univerzite; viacero doktorandských a výskumných štúdií v Inštitúte Maxa Plancka pre medzinárodné súkromné právo v Hamburgu (1992 – 2004); vedúca odboru európskej integrácie na ministerstve spravodlivosti (1997 – 1999); sudkyňa Najvyššieho súdu (1999 – 2007); hosťujúca profesorka na Viedenskej univerzite (2000); lektorka práva Spoločenstva v Národnom justičnom inštitúte (2003, 2005 – 2006); členka redakčnej rady niekoľkých právnych časopisov; od roku 2010 pridružená členka Medzinárodnej akadémie porovnávacieho práva a honorárna výskumníčka Centra pre štúdie európskeho práva Inštitútu pre právny výskum Rumunskej akadémie vied; sudkyňa Súdneho dvora od 12. januára 2007.

Jean-Jacques Kasel

narodený v roku 1946; doktor práv, bakalárska skúška (osobitný diplom) zo správneho práva (ULB, 1970); diplom z IEP v Paríži (Ecofin, 1972); advokátsky koncipient; právny poradca Banque de Paris et des Pays-Bas (1972 – 1973); atašé, neskôr vyslanecký tajomník na ministerstve zahraničných vecí (1973 – 1976); predseda pracovných skupín Rady ministrov (1976); prvý tajomník zastupiteľského úradu, zástupca stáleho predstaviteľa pri OECD (Paríž 1976 – 1979); vedúci kancelárie podpredsedu vlády (1979 – 1980); predseda Európskej politickej spolupráce (1980); poradca a neskôr zástupca vedúceho kancelárie predsedu Komisie Európskych spoločenstiev (1981); riaditeľ pre záležitosti rozpočtu a služobného poriadku na generálnom sekretariáte Rady ministrov (1981 – 1984); radca pri stálom zastúpení pri Európskych spoločenstvách (1984 – 1985); predseda rozpočtového výboru; splnomocnený vyslanec, riaditeľ pre politické a kultúrne záležitosti (1986 – 1991); diplomatický poradca predsedu vlády (1986 – 1991); veľvyslanec v Grécku (1989 – 1991, nerezidentný), predseda politického výboru (1991); veľvyslanec, stály zástupca pri Európskych spoločenstvách (1991 – 1998); predseda Coreper (prvý polrok 1997); veľvyslanec (Brusel 1998 – 2002); stály predstaviteľ pri NATO (1998 – 2002); dvorný maršal a vedúci kancelárie jeho kráľovskej výsosti veľkovojvodu (2002 – 2007); sudca Súdneho dvora od 15. januára 2008.

Marek Safjan

narodený v roku 1949; doktor práv (Varšavská univerzita, 1980); doktor právnych vied (Varšavská univerzita, 1990); profesor práva (1998); riaditeľ Inštitútu občianskeho práva Varšavskej univerzity (1992 – 1996); zástupca rektora Varšavskej univerzity (1994 – 1997); generálny tajomník poľskej sekcie združenia Priatelia francúzskej právnej kultúry Henriho Capitanta (1994 – 1998); zástupca Poľska vo výbore pre bioetiku Rady Európy (1991 – 1997); sudca Ústavného súdu (1997 – 1998), neskôr jeho predseda (1998 – 2006); člen Medzinárodnej akadémie porovnávacieho práva (od roku 1994) a jej podpredseda (od roku 2010), člen Medzinárodného združenia pre právo, etiku a vedu (od roku 1995), člen Poľského helsinského výboru; člen poľskej Akadémie umenia a literatúry; vyznamenanie za zásluhy udelené generálnym tajomníkom Rady Európy (2007); autor mnohých publikácií v oblasti občianskeho práva, lekárskeho práva a európskeho práva; sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2009.

Daniel Šváby

narodený v roku 1951; doktor práv (univerzita v Bratislave); sudca Okresného súdu v Bratislave; sudca odvolacieho súdu poverený občianskoprávnou agendou a podpredseda Krajského súdu v Bratislave; člen sekcie občianskeho a rodinného práva pri Inštitúte práva ministerstva spravodlivosti; dočasný sudca Najvyššieho súdu poverený obchodnou agendou; člen Európskej komisie pre ľudské práva (Štrasburg); sudca Ústavného súdu (2000 – 2004); sudca Súdu prvého stupňa od 12. mája 2004 do 6. októbra 2009; sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2009.

Maria Berger

narodená v roku 1956; štúdium práva a ekonómie (1975 – 1979), doktorka práv; asistentka a vyučujúca na Inštitúte verejného práva a politických vied Innsbruckej univerzity (1979 – 1984); úradníčka spolkového ministerstva pre vedu a výskum, nakoniec zástupkyňa vedúceho sekcie (1984 – 1988); úradníčka poverená otázkami týkajúcimi sa EÚ na úrade spolkového kancelára (1988 – 1989); vedúca odboru európskej integrácie úradu spolkového kancelára (príprava pristúpenia Rakúska k Európskej únii) (1989 – 1992); riaditeľka Dozorného úradu EZVO v Ženeve a Bruseli (1993 – 1994); podpredsedníčka Donau-Universität v Kremse (1995 – 1996); poslankyňa Európskeho parlamentu (november 1996 – január 2007 a december 2008 – júl 2009) a členka právneho výboru; náhradníčka v Európskom konvente o budúcnosti Európy (február 2002 – júl 2003); členka mestskej rady mesta Perg (september 1997 – september 2009); spolková ministerka spravodlivosti (január 2007 – december 2008); sudkyňa Súdneho dvora od 7. októbra 2009.

Niilo Jääskinen

narodený v roku 1958; magister práv (1980), diplom z práva (1982), doktorát (2008) na Helsinskej univerzite; vyučujúci na Helsinskej univerzite (1980 – 1986); referendár a dočasný sudca Súdu prvého stupňa v Rovaniemi (1983 – 1984); právny poradca (1987 – 1989), neskôr vedúci sekcie európskeho práva ministerstva spravodlivosti (1990 – 1995); právny radca ministerstva zahraničných vecí (1989 – 1990); poradca a tajomník pre európske záležitosti Veľkého výboru Fínskeho parlamentu (1995 – 2000); dočasný sudca (júl 2000 – december 2002), neskôr sudca (január 2003 – september 2009) Najvyššieho správneho súdu; zodpovedný za právne a ústavné otázky v rámci rokovaní o pristúpení Fínskej republiky k Európskej únii; generálny advokát Súdneho dvora od 7. októbra 2009.

Pedro Cruz Villalón

narodený v roku 1946; štúdium práva (1963 – 1968) a doktorát na Sevillskej univerzite (1975); postgraduálne štúdium na univerzite vo Freiburgu im Breisgau (1969 – 1971); asociovaný profesor ústavného práva na Sevillskej univerzite (1978 – 1986); vedúci katedry ústavného práva na Sevillskej univerzite (1986 – 1992); referendár na španielskom Ústavnom súde (1986 – 1987); sudca španielskeho Ústavného súdu (1992 – 1998); predseda španielskeho Ústavného súdu (1998 – 2001); výskumný pracovník na Wissenschaftskolleg v Berlíne (2001 – 2002); vedúci katedry ústavného práva na Autonómnej univerzite v Madride (2002 – 2009); volený radca Štátnej rady (2004 – 2009); autor mnohých publikácií; generálny advokát Súdneho dvora od 14. decembra 2009.

Alexandra (Sacha) Prechal

narodená v roku 1959; štúdium práva na Groningenskej univerzite (1977 – 1983); doktorka práv na Amsterdamskej univerzite (1995); odborná asistentka na právnickej fakulte v Maastrichte (1983 – 1987); referendárka na Súdnom dvore Európskych spoločností (1987 – 1991); lektorka v Inštitúte Európa Právnickej fakulty Amsterdamskej univerzity (1991 – 1995); profesorka európskeho práva na Tilburskej univerzite (1995 – 2003); profesorka európskeho práva na Právnickej fakulte Utrechtskej univerzity a členka správnej rady Inštitútu Európa Utrechtskej univerzity (od roku 2003); členka redakčných rád niekoľkých národných a medzinárodných právnických časopisov; autorka početných publikácií; členka holandskej Kráľovskej akadémie vied; sudkyňa Súdneho dvora od 10. júna 2010.

Egidijus Jarašiūnas

narodený v roku 1952; diplom z práva získal na Vilniuskej univerzite (1974 – 1979); doktor právnych vied na Litovskej akadémii práva (1999); advokát Litovskej advokátskej komory (1979 – 1990); poslanec Najvyššej rady Litovskej republiky (1990 – 1992), neskôr člen Seimas Litovskej republiky a člen Komisie štátu a práva (1992 – 1996); sudca Ústavného súdu Litovskej republiky (1996 – 2005), neskôr poradca predsedu litovského Ústavného súdu (od roku 2006); asistent na katedre ústavného práva Právnickej fakulty Univerzity Mykolasa Romerisa (1997 – 2000), neskôr hosťujúci profesor (2000 – 2004), profesor (od roku 2004) a nakoniec vedúci katedry ústavného práva (2005 – 2007); dekan Právnickej fakulty Univerzity Mykolasa Romerisa (2007 – 2010); člen Benátskej komisie (2006 – 2010), signatár aktu obnovenia nezávislosti Litvy z 11. marca 1990; autor mnohých právnych publikácií; sudca Súdneho dvora od 6. októbra 2010.

Roger Grass

narodený v roku 1948; ukončil Inštitút politických vied v Paríži a vyššie štúdiá verejného práva; zástupca prokurátora republiky na Krajskom súde vo Versailles; hlavný referent Súdneho dvora; generálny tajomník generálnej prokuratúry Odvolacieho súdu v Paríži; kancelária ministra spravodlivosti; referendár predsedu Súdneho dvora; tajomník Súdneho dvora od 10. februára 1994 do 6. októbra 2010.

Alfredo Calot Escobar

narodený v roku 1961; právnické vzdelanie na Valencijskej univerzite (1979 – 1984); obchodný analytik v Rade obchodných komôr autonómnej oblasti Valencie (1986); právnik lingvista na Súdnom dvore (1986 – 1990); právnik lingvista poverený revíziou prekladov právnych textov na Súdnom dvore (1990 – 1993); administratívny pracovník na oddelení pre tlač a informácie Súdneho dvora (1993 – 1995); administratívny pracovník na sekretariáte inštitucionálneho výboru Európskeho parlamentu (1995 – 1996); atašé tajomníka Súdneho dvora (1996 – 1999); referendár na Súdnom dvore (1999 – 2000); vedúci prekladateľskej sekcie španielskeho jazyka na Súdnom dvore (2000 – 2001); riaditeľ, neskôr generálny riaditeľ prekladateľského oddelenia na Súdnom dvore (2001 – 2010); tajomník Súdneho dvora od 7. októbra 2010.

2. Zmeny v zložení Súdneho dvora v roku 2010

Slávnostné zasadnutie z 10. júna 2010

Po demisii Christiaana Timmermansa zástupcovia vlád členských štátov Európskej únie vymenovali rozhodnutím z 2. júna 2010 Alexandru Prechalovú za sudkyňu Súdneho dvora Európskej únie na zostávajúce obdobie mandátu sudcu Timmermansa, čiže na obdobie od 10. júna 2010 do 6. októbra 2012.

Slávnostné zasadnutie zo 6. októbra 2010

Po demisii Pranas Kūrisa zástupcovia vlád členských štátov Európskej únie vymenovali rozhodnutím z 29. septembra 2010 Egidijusa Jarašiūnasa za sudcu Súdneho dvora Európskej únie na zostávajúce obdobie mandátu pána Kūrisa, čiže na obdobie od 6. októbra 2010 do 6. októbra 2012.

Po demisii Rogera Grassa, ktorý od 10. februára 1994 vykonával funkciu tajomníka Súdneho dvora, zvolili sudcovia a generálni advokáti 14. septembra 2010 Alfreda Calota Escobara za tajomníka Súdneho dvora Európskej únie na obdobie šiestich rokov, čiže od 7. októbra 2010 do 6. októbra 2016.

3. Protokolárne poriadky

od 1. januára 2010 do 10. júna 2010

V. SKOURIS, predseda Súdneho dvora
A. TIZZANO, predseda prvej komory
J. N. CUNHA RODRIGUES, predseda druhej komory
K. LENAERTS, predseda tretej komory
J.-C. BONICHOT, predseda štvrtej komory
P. MENGGOZZI, prvý generálny advokát
R. SILVA de LAPUERTA, predsedníčka siedmej komory
E. LEVITS, predseda piatej komory
P. LINDH, predsedníčka šiestej komory
C. TOADER, predsedníčka ôsmej komory
C. W. A. TIMMERMANS, sudca
A. ROSAS, sudca
J. KOKOTT, generálna advokátka
K. SCHIEMANN, sudca
P. KÜRIS, sudca
E. JUHÁSZ, sudca
G. ARESTIS, sudca
A. BORG BARTHET, sudca
M. ILEŠIČ, sudca
J. MALENOVSKÝ, sudca
U. LÖHMUS, sudca
A. Ó CAOIMH, sudca
L. BAY LARSEN, sudca
E. SHARPSTON, generálna advokátka
Y. BOT, generálny advokát
J. MAZÁK, generálny advokát
T. von DANWITZ, sudca
V. TRSTENJAK, generálna advokátka
A. ARABADJIEV, sudca
J.-J. KASEL, sudca
M. SAFJAN, sudca
D. ŠVÁBY, sudca
M. BERGER, sudkyňa
N. JÄÄSKINEN, generálny advokát
P. CRUZ VILLALÓN, generálny advokát

R. GRASS, tajomník

od 11. júna 2010 do 6. októbra 2010

V. SKOURIS, predseda Súdneho dvora
A. TIZZANO, predseda prvej komory
J. N. CUNHA RODRIGUES, predseda druhej komory
K. LENAERTS, predseda tretej komory
J.-C. BONICHOT, predseda štvrtej komory
P. MENGGOZZI, prvý generálny advokát
R. SILVA de LAPUERTA, predsedníčka siedmej komory
E. LEVITS, predseda piatej komory
P. LINDH, predsedníčka šiestej komory
C. TOADER, predsedníčka ôsmej komory
A. ROSAS, sudca
J. KOKOTT, generálna advokátka
K. SCHIEMANN, sudca
P. KÜRIS, sudca
E. JUHÁSZ, sudca
G. ARESTIS, sudca
A. BORG BARTHET, sudca
M. ILEŠIČ, sudca
J. MALENOVSKÝ, sudca
U. LÖHMUS, sudca
A. Ó CAOIMH, sudca
L. BAY LARSEN, sudca
E. SHARPSTON, generálna advokátka
Y. BOT, generálny advokát
J. MAZÁK, generálny advokát
T. von DANWITZ, sudca
V. TRSTENJAK, generálna advokátka
A. ARABADJIEV, sudca
J.-J. KASEL, sudca
M. SAFJAN, sudca
D. ŠVÁBY, sudca
M. BERGER, sudkyňa
N. JÄÄSKINEN, generálny advokát
P. CRUZ VILLALÓN, generálny advokát
A. PRECHAL, sudkyňa

R. GRASS, tajomník

od 7. októbra 2010 do 31. decembra 2010

V. SKOURIS, predseda Súdneho dvora
A. TIZZANO, predseda prvej komory
J. N. CUNHA RODRIGUES, predseda druhej komory
K. LENAERTS, predseda tretej komory
J.-C. BONICHOT, predseda štvrtej komory
Y. BOT, prvý generálny advokát
K. SCHIEMANN, predseda ôsmej komory
A. ARABADJIEV, predseda šiestej komory
J.-J. KASEL, predseda piatej komory
D. ŠVÁBY, predseda siedmej komory
A. ROSAS, sudca
R. SILVA de LAPUERTA, sudkyňa
J. KOKOTT, generálna advokátka
E. JUHÁSZ, sudca
G. ARESTIS, sudca
A. BORG BARTHET, sudca
M. ILEŠIČ, sudca
J. MALENOVSKÝ, sudca
U. LÖHMUS, sudca
E. LEVITS, sudca
A. Ó CAOIMH, sudca
L. BAY LARSEN, sudca
E. SHARPSTON, generálna advokátka
P. MENGGOZZI, generálny advokát
P. LINDH, sudkyňa
J. MAZÁK, generálny advokát
T. von DANWITZ, sudca
V. TRSTENJAK, generálna advokátka
C. TOADER, sudkyňa
M. SAFJAN, sudca
M. BERGER, sudkyňa
N. JÄÄSKINEN, generálny advokát
P. CRUZ VILLALÓN, generálny advokát
A. PRECHAL, sudkyňa
E. JARAŠIŪNAS, sudca

A. CALOT ESCOBAR, tajomník

4. Bývalí členovia Súdneho dvora

Massimo Pilotti, sudca (1952 – 1958), predseda od roku 1952 do roku 1958
Petrus Serrarens, sudca (1952 – 1958)
Adrianus Van Kleffens, sudca (1952 – 1958)
Jacques Rueff, sudca (1952 – 1959 a 1960 – 1962)
Otto Riese, sudca (1952 – 1963)
Maurice Lagrange, generálny advokát (1952 – 1964)
Louis Delvaux, sudca (1952 – 1967)
Charles Léon Hammes, sudca (1952 – 1967), predseda od roku 1964 do roku 1967
Karl Roemer, generálny advokát (1953 – 1973)
Nicola Catalano, sudca (1958 – 1962)
Rino Rossi, sudca (1958 – 1964)
Andreas Matthias Donner, sudca (1958 – 1979), predseda od roku 1958 do roku 1964
Alberto Trabucchi, sudca (1962 – 1972), potom generálny advokát (1973 – 1976)
Robert Lecourt, sudca (1962 – 1976), predseda od roku 1967 do roku 1976
Walter Strauss, sudca (1963 – 1970)
Joseph Gand, generálny advokát (1964 – 1970)
Riccardo Monaco, sudca (1964 – 1976)
Josse J. Mertens de Wilmars, sudca (1967 – 1984), predseda od roku 1980 do roku 1984
Pierre Pescatore, sudca (1967 – 1985)
Alain Louis Dutheil de Lamothe, generálny advokát (1970 – 1972)
Hans Kutscher, sudca (1970 – 1980), predseda od roku 1976 do roku 1980
Henri Mayras, generálny advokát (1972 – 1981)
Cearbhall O'Dalaigh, sudca (1973 – 1974)
Max Sørensen, sudca (1973 – 1979)
Gerhard Reischl, generálny advokát (1973 – 1981)
Jean-Pierre Warner, generálny advokát (1973 – 1981)
Stuart Alexander J. Mackenzie, sudca (1973 – 1988), predseda od roku 1984 do roku 1988
Aindrias O'Keeffe, sudca (1975 – 1985)
Adolphe Touffait, sudca (1976 – 1982)
Francesco Capotorti, sudca (1976), potom generálny advokát (1976 – 1982)
Giacinto Bosco, sudca (1976 – 1988)
Thymen Koopmans, sudca (1979 – 1990)
Ole Due, sudca (1979 – 1994), predseda od roku 1988 do roku 1994
Ulrich Everling, sudca (1980 – 1988)
Alexandros Chloros, sudca (1981 – 1982)
Simone Rozès, generálna advokátka (1981 – 1984)
Pieter Verloren van Themaat, generálny advokát (1981 – 1986)
sir Gordon Slynn, generálny advokát (1981 – 1988), potom sudca (1988 – 1992)
Fernand Grévisse, sudca (1981 – 1982 a 1988 – 1994)
Kai Bahlmann, sudca (1982 – 1988)
Yves Galmot, sudca (1982 – 1988)
Federico G. Mancini, generálny advokát (1982 – 1988), potom sudca (1988 – 1999)
Constantinos Kakouris, sudca (1983 – 1997)
Marco Darmon, generálny advokát (1984 – 1994)

René Joliet, sudca (1984 – 1995)
Carl Otto Lenz, generálny advokát (1984 – 1997)
Thomas Francis O'Higgins, sudca (1985 – 1991)
Fernand Schockweiler, sudca (1985 – 1996)
José Luís da Cruz Vilaça, generálny advokát (1986 – 1988)
José Carlos de Carvalho Moitinho de Almeida, sudca (1986 – 2000)
Jean Mischo, generálny advokát (1986 – 1991 a 1997 – 2003)
Gil Carlos Rodríguez Iglesias, sudca (1986 – 2003), predseda od roku 1994 do roku 2003
Manuel Díez de Velasco, sudca (1988 – 1994)
Manfred Zuleeg, sudca (1988 – 1994)
Walter van Gerven, generálny advokát (1988 – 1994)
Giuseppe Tesauro, generálny advokát (1988 – 1998)
Francis Geoffrey Jacobs, generálny advokát (1988 – 2006)
Paul Joan George Kapteyn, sudca (1990 – 2000)
John L. Murray, sudca (1991 – 1999)
Claus Christian Gulmann, generálny advokát (1991 – 1994), potom sudca (1994 – 2006)
Edward David Alexander Ogilvy, sudca (1992 – 2004)
Michael Bendik Elmer, generálny advokát (1994 – 1997)
Georges Cosmas, generálny advokát (1994 – 2000)
Günter Hirsch, sudca (1994 – 2000)
Antonio Mario La Pergola, sudca (1994 a 1999 – 2006), generálny advokát (1995 – 1999)
Jean-Pierre Puissochet, sudca (1994 – 2006)
Philippe Léger, generálny advokát (1994 – 2006)
Hans Ragnemalm, sudca (1995 – 2000)
Nial Fennelly, generálny advokát (1995 – 2000)
Leif Sevón, sudca (1995 – 2002)
Melchior Wathelet, sudca (1995 – 2003)
Peter Jann, sudca (1995 – 2009)
Dámaso Ruiz-Jarabo Colomer, generálny advokát (1995 – 2009)
Romain Schintgen, sudca (1996 – 2008)
Krateros Ioannou, sudca (1997 – 1999)
Siegbert Alber, generálny advokát (1997 – 2003)
Antonio Saggio, generálny advokát (1998 – 2000)
Fidelma O'Kelly Macken, sudkyňa (1999 – 2004)
Stig von Bahr, sudca (2000 – 2006)
Ninon Colneric, sudkyňa (2000 – 2006)
Leendert A. Geelhoed, generálny advokát (2000 – 2006)
Christine Stix-Hackl, generálna advokátka (2000 – 2006)
Christiaan Willem Anton Timmermans, sudca (2000 – 2010)
Luís Miguel Pórigues Pessoa Maduro, generálny advokát (2003 – 2009)
Jerzy Makarczyk, sudca (2004 – 2009)
Ján Klučka, sudca (2004 – 2009)
Pranas Kūris, sudca (2004 – 2010)

Predsedomia

Massimo Pilotti (1952 – 1958)

Andreas Matthias Donner (1958 – 1964)

Charles Léon Hammes (1964 – 1967)

Robert Lecourt (1967 – 1976)

Hans Kutscher (1976 – 1980)

Josse J. Mertens de Wilmars (1980 – 1984)

Stuart Alexander John Mackenzie (1984 – 1988)

Ole Due (1988 – 1994)

Gil Carlos Rodríguez Iglésias (1994 – 2003)

Tajomníci

Albert van Houtte (1953 – 1982)

Paul Heim (1982 – 1988)

Jean-Guy Giraud (1988 – 1994)

Roger Grass (1994 – 2010)

D – Súdne štatistiky Súdneho dvora

Činnosť Súdneho dvora vo všeobecnosti

1. Začaté, skončené a prebiehajúce konania (2006 – 2010)

Začaté konania

2. Charakteristika konaní (2006 – 2010)
3. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2010)
4. Žaloby o nesplnenie povinnosti členským štátom (2006 – 2010)

Skončené konania

5. Charakteristika konaní (2006 – 2010)
6. Rozsudky, uznesenia, stanoviská (2010)
7. Rozhodovacie zloženie (2006 – 2010)
8. Konania skončené rozsudkom, stanoviskom alebo uznesením vo veci samej (2006 – 2010)
9. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006 – 2010)
10. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2010)
11. Rozsudky o nesplnení povinnosti členským štátom: výsledok rozhodnutia (2006 – 2010)
12. Dĺžka trvania konaní (rozsudky a uznesenia vo veci samej) (2006 – 2010)

Prebiehajúce konania k 31. decembru

13. Charakteristika konaní (2006 – 2010)
14. Rozhodovacie zloženie (2006 – 2010)

Rôzne

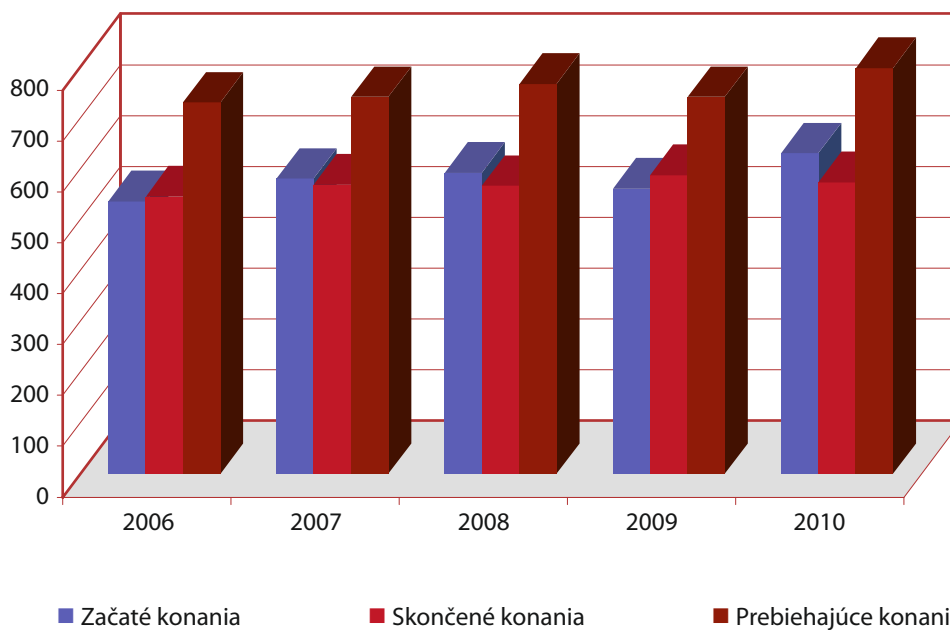
15. Skrátené súdne konania (2006 – 2010)
16. Naliehavé prejudiciálne konania (2008 – 2010)
17. Konania o nariadení predbežného opatrenia (2010)

Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2010)

18. Začaté konania a rozsudky
19. Podané návrhy na začatie prejudiciálneho konania (podľa členských štátov a podľa rokov)
20. Podané návrhy na začatie prejudiciálneho konania (podľa členských štátov a podľa súdnych orgánov)
21. Podané žaloby o nesplnenie povinnosti členským štátom

1. Činnosť Súdneho dvora vo všeobecnosti

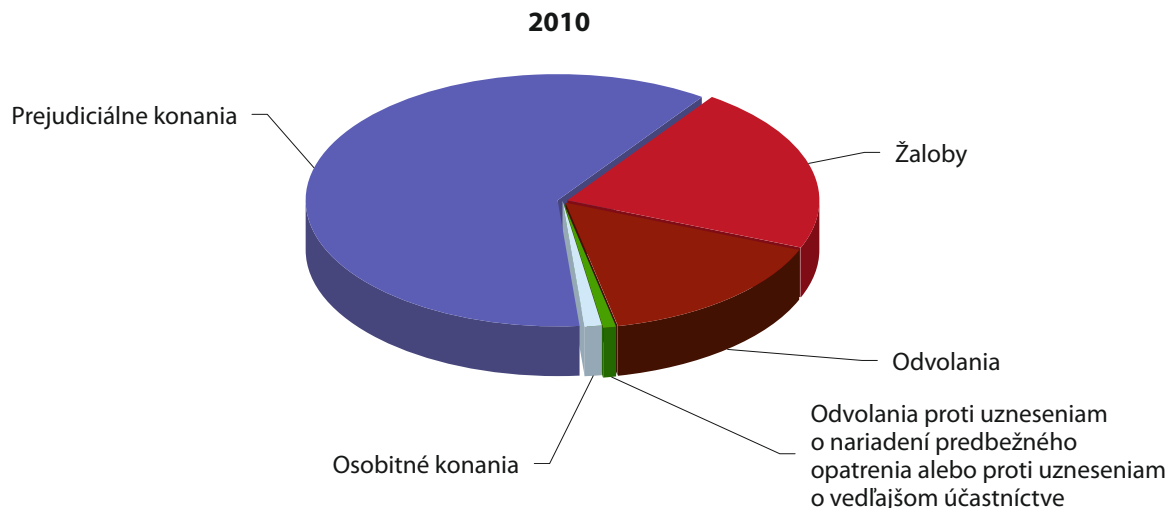
Začaté, skončené, prebiehajúce konania (2006 – 2010)¹

	2006	2007	2008	2009	2010
Začaté konania	537	581	593	562	631
Skončené konania	546	570	567	588	574
Prebiehajúce konania	731	742	768	742	799

¹ Uvedené číselné údaje (približné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

2. Začaté konania – Charakteristika konaní (2006 – 2010)¹

	2006	2007	2008	2009	2010
Prejudiciálne konania	251	265	288	302	385
Žaloby	201	222	210	143	136
Odvolania	80	79	78	105	97
Odvolania proti uzneseniam o nariadení predbežného opatrenia alebo proti uzneseniam o vedľajšom účastníctve	3	8	8	2	6
Stanoviská			1	1	
Osobitné konania ²	2	7	8	9	7
Spolu	537	581	593	562	631
Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia	1	3	3	2	2

¹ Uvedené číselné údaje (približné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

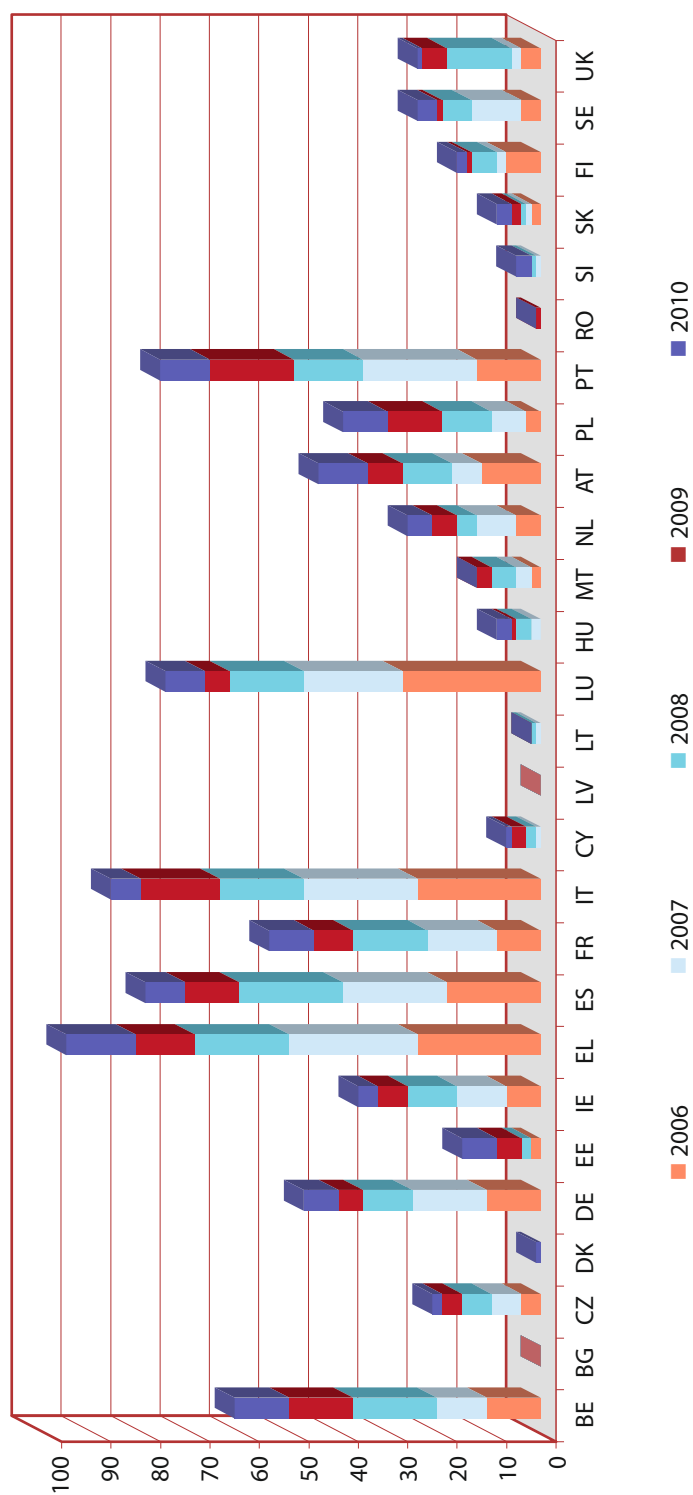
² Za „osobitné konania“ sa považujú: oprava rozsudku (článok 66 rokovacieho poriadku); určenie výšky trov konania (článok 74 rokovacieho poriadku); pomoc súvisiaca s trovami konania (článok 76 rokovacieho poriadku); návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie (článok 94 rokovacieho poriadku); návrh tretej osoby na zmenu rozsudku (článok 97 rokovacieho poriadku); obnova konania (článok 98 rokovacieho poriadku); výklad rozsudku (článok 102 rokovacieho poriadku); preskúmanie návrhu prvého generálneho advokáta, aby Súdny dvor preskúmal rozhodnutie Všeobecného súdu (článok 62 Štatútu Súdneho dvora); konanie o nariadení zákazu nakladať s majetkom (protokol o výsadách a imunitách); konania vo veci imunity (protokol o výsadách a imunitách).

3. Začaté konania – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2010)¹

	Žaloby	Prejudiciálne konania	Odvolaania	Odvolaania proti uzneseniam o nariadení o predbežného opatrenia alebo proti uzneseniam o vedľajšom účastníctve	Spolu	Osobitné konania
Prístup k dokumentom			4		4	
Vonkajšia činnosť Európskej únie		5	1		6	
Poľnohospodárstvo	5	20			25	
Štátna pomoc	4	4	15		24	1
Občianstvo Únie		2			2	
Hospodárska súťaž		5	13		20	2
Finančné predpisy (rozpočet, finančný rámec, vlastné zdroje, boj proti podvodom...)	1	5			6	
Podnikové právo	12	1			13	
Inštitucionálne právo	2	1	17		22	2
Všeobecné a odborné vzdelávanie, mládež a šport			1		1	
Energia		7			7	
Registrácia, hodnotenie, autorizácia a obmedzovanie chemických látok (nariadenie REACH)	1				1	
Životné prostredie	34	26			61	1
Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti	5	38			43	
Dane	5	57			62	
Sloboda usadiť sa	1	5			6	
Voľný pohyb kapitálu	4	3			7	
Voľný pohyb tovaru		5			5	
Voľný pohyb osôb	2	10	1		13	
Slobodné poskytovanie služieb	13	38			51	
Verejné obstarávanie	6	5	4		15	
Obchodná politika		1	3		4	
Hospodárska a menová politika			1		1	
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	1		6		7	
Priemyselná politika	6	6			12	
Sociálna politika	5	40			45	
Zásady práva Únie	1	11			12	
Duševné a priemyselné vlastníctvo		19	30		49	
Ochrana spotrebiteľa	1	9			10	
Aproximácia právnych predpisov	10	16			26	
Verejné zdravie	1	3			4	
Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov	2	7			9	
Doprava	13	11	1		25	
Colná únia a spoločný colný sadzobník		21			21	
ZFEÚ	135	381	97	6	619	2
Výsady a imunity		4			4	
Konanie						5
Služobný poriadok úradníkov	1				1	
Rôzne	1	4			5	5
SPOLU CELKOVO	136	385	97	6	624	7

¹ Uvedené číselné údaje (približné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

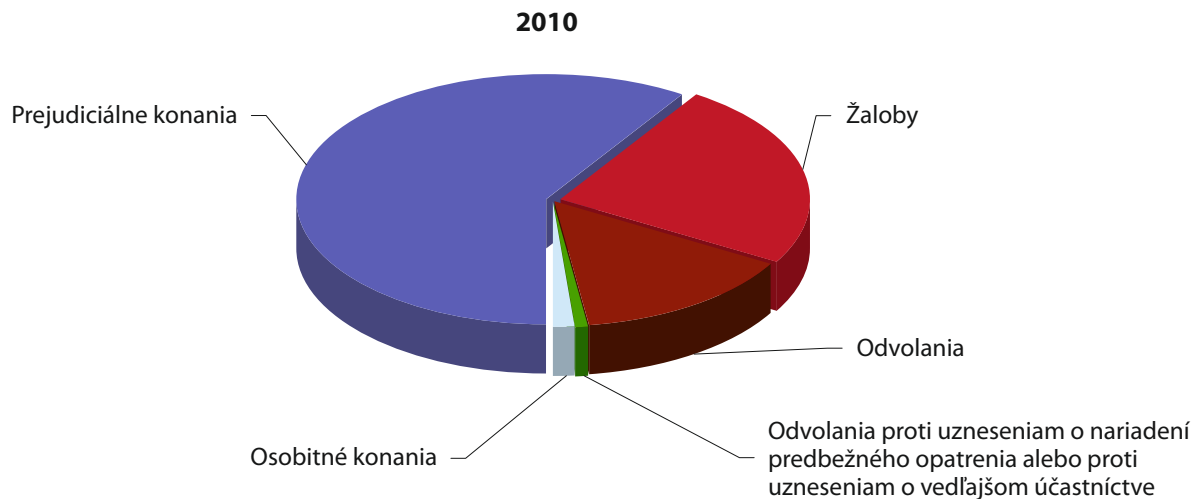
4. Začaté konania – Žaloby o nesplnenie povinnosti členským štátom (2006 – 2010)¹

	2006	2007	2008	2009	2010
Belgicko	11	10	17	13	11
Bulharsko					
Česká republika	4	6	6	4	2
Dánsko					1
Nemecko	11	15	10	5	7
Estónsko	2		2	5	7
Írsko	7	10	10	6	4
Grécko	25	26	19	12	14
Španielsko	19	21	21	11	8
Francúzsko	9	14	15	8	9
Taliansko	25	23	17	16	6
Cyprus		1	2	3	1
Lotyšsko					
Litva		1	1		
Luxembursko	28	20	15	5	8
Maďarsko		2	3	1	3
Malta	2	3	5	3	
Holandsko	5	8	4	5	5
Rakúsko	12	6	10	7	10
Poľsko	3	7	10	11	9
Portugalsko	13	23	14	17	10
Rumunsko				1	
Slovinsko		1	1		3
Slovensko	2	1	1	2	3
Fínsko	7	2	5	1	2
Švédsko	4	10	6	1	4
Spojené kráľovstvo	4	2	13	5	1
Spolu	193	212	207	142	128

¹ Uvedené číselné údaje (približné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

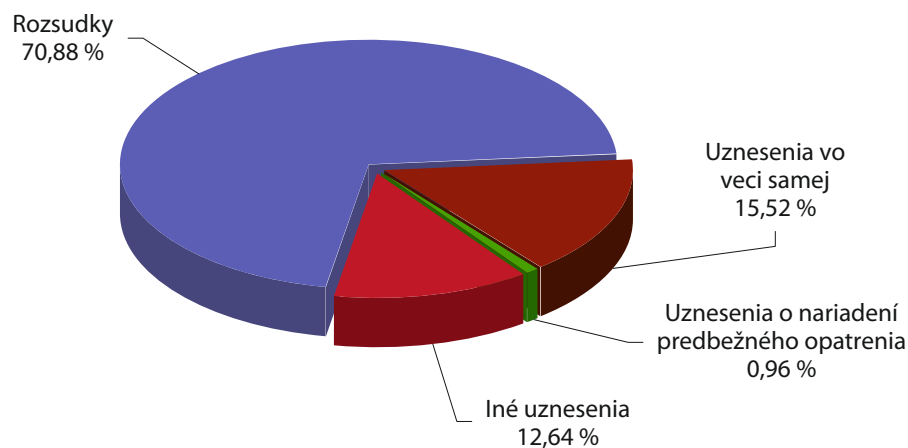
5. Skončené konania – Charakteristika konaní (2006 – 2010)¹

	2006	2007	2008	2009	2010
Prejudiciálne konania	266	235	301	259	339
Žaloby	212	241	181	215	139
Odvolania	63	88	69	97	84
Odvolania proti uzneseniam o nariadení predbežného opatrenia alebo proti uzneseniam o vedľajšom účastníctve	2	2	8	7	4
Stanoviská	1			1	
Osobitné konania	2	4	8	9	8
Spolu	546	570	567	588	574

¹ Uvedené číselné údaje (približné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

6. Skončené konania – Rozsudky, uznesenia, stanoviská (2010)¹

	Rozsudky	Uznesenia vo veci samej ²	Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia ³	Iné uznesenia ⁴	Stanoviská	Spolu
Prejudiciálne konania	239	33		21		293
Žaloby	97			42		139
Odvolaania	34	43	1	3		81
Odvolaania proti uzneseniam o nariadení predbežného opatrenia alebo proti uzneseniam o vedľajšom účastníctve			4			4
Stanoviská						
Osobitné konania		5				5
Spolu	370	81	5	66		522

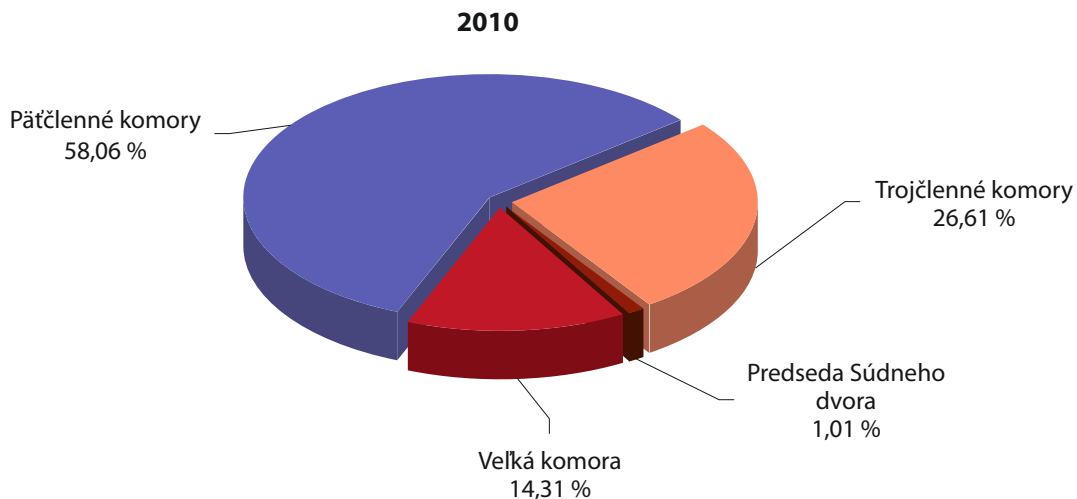
¹ Uvedené číselné údaje (presné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí s ohľadom na spojenie vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedna skupina spojených vecí = jedna vec).

² Uznesenia, ktorými sa konanie končí, iné než uznesenia o výmaze, zastavení konania alebo vrátení veci Všeobecnému súdu.

³ Uznesenia vydané v nadväznosti na návrh podľa článkov 278 ZFEÚ a 279 ZFEÚ (predtým články 242 ES a 243 ES) alebo podľa článku 280 ZFEÚ (predtým článok 244 ES) alebo podľa príslušných ustanovení ZESAE alebo v nadväznosti na odvolanie proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia alebo proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve.

⁴ Uznesenia ukončujúce konanie výmazom, zastavením alebo vrátením veci Všeobecnému súdu.

7. Skončené konania – Rozhodovacie zloženie (2006 – 2010)¹

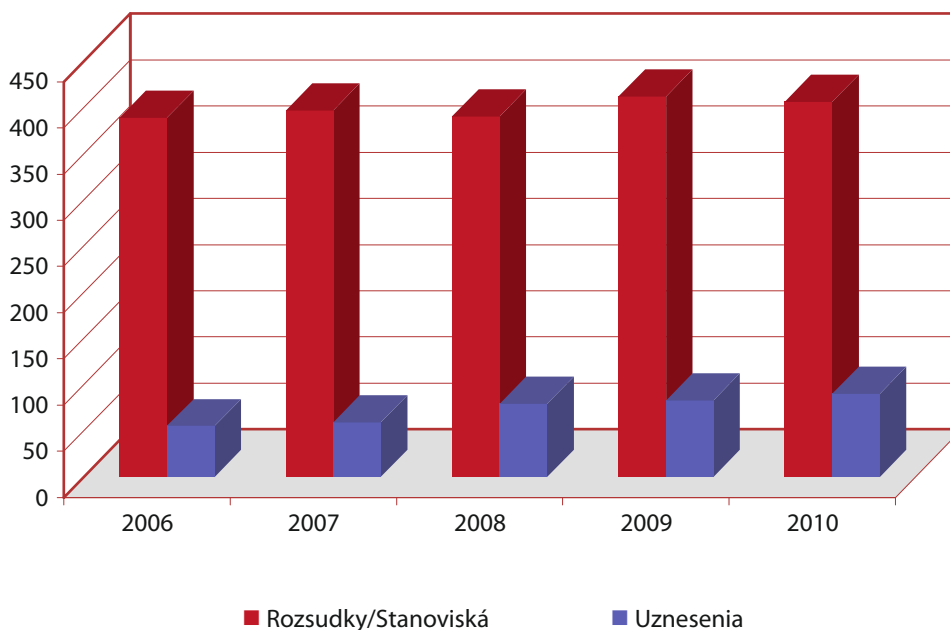

	2006			2007			2008			2009			2010		
	Rozsudky/ Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/ Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/ Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/ Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/ Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu
Plénium	2		2												
Veľká komora	55		55	51		51	66		66	41		41	70	1	71
Pätčlenné komory	265	13	278	241	8	249	259	13	272	275	8	283	280	8	288
Trojčlenné komory	67	41	108	105	49	154	65	59	124	96	70	166	56	76	132
Predseda Súdneho dvora		1	1		2	2		7	7		5	5		5	5
Spolu	389	55	444	397	59	456	390	79	469	412	83	495	406	90	496

¹ Uvedené číselné údaje (približné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

² Uznesenia, ktorými sa konanie končí, iné než uznesenia o výmaze, zastavení konania alebo vrátení veci Všeobecnému súdu.

8. Konania skončené rozsudkom, stanoviskom alebo uznesením vo veci samej (2006 – 2010)^{1 2}

	2006	2007	2008	2009	2010
Rozsudky/Stánoviská	389	397	390	412	406
Uznesenia	55	59	79	83	90
Spolu	444	456	469	495	496

¹ Uvedené číselné údaje (približné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

² Uznesenia, ktorými sa konanie končí, iné než uznesenia o výmaze, zastavení konania alebo vrátení veci Všeobecnému súdu.

9. Konania skončené rozsudkom, stanoviskom alebo uznesením vo veci samej – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006 – 2010)¹

	2006	2007	2008	2009	2010
Aproximácia právnych predpisov	19	21	21	32	15
Bruselský dohovor	4	2	1	2	
Colná únia a spoločný colný sadzobník ³	9	12	8	5	15
Dane	55	44	38	44	66
Doprava	9	6	4	9	4
Duševné a priemyslené vlastníctvo	20	21	22	31	38
Energia	6	4	4	4	2
Finančné predpisy (rozpočet, finančný rámec, vlastné zdroje, boj proti podvodom...)					1
Hospodárska a menová politika		1	1	1	1
Hospodárska súťaž	30	17	23	28	13
Inštitucionálne právo	15	6	15	29	26
Obchodná politika	1	1	1	5	2
Občianstvo Únie	4	2	7	3	6
Ochrana spotrebiteľa ²					3
Podnikové právo	9	16	17	17	17
Poľnohospodárstvo	30	23	54	18	15
Priemyselná politika		11	12	6	9
Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti	9	17	4	26	24
Pristúpenie nových štátov		1		1	
Regionálna politika	2	7	1	3	2
Rímsky dohovor				1	
Rozpočet Spoločenstiev					1
Sloboda usadiť sa	21	19	29	13	17
Slobodné poskytovanie služieb	17	24	8	17	30
Sociálna politika	29	26	25	33	36
Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov	7	7	5	3	6
Spoločná politika rybolovu	7	6	6	4	2
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika		4	2	2	2
Spoločný colný sadzobník ³	7	10	5	13	7
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti	2		1		
Štátna pomoc	23	9	26	10	16
Vlastné zdroje Spoločenstiev	6	3		10	5
Voľný pohyb kapitálu	4	13	9	7	6
Voľný pohyb osôb	20	19	27	19	17
Voľný pohyb tovaru	8	14	12	13	6
Vonkajšia činnosť Európskej únie	11	9	8	8	10
Výsady a imunity	1	1	2		
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky					1
Zásady práva Únie	1	4	4	4	4
Životné prostredie ²					9
Životné prostredie a spotrebiteľa ²	40	50	43	60	48
Zmluva ES	426	430	445	481	482
Zmluva EÚ	3	4	6	1	4
Zmluva UO	1	1	2		
Zmluva AE	4	1			
Konanie	2	3	5	5	6
Služobný poriadok úradníkov	9	17	11	8	4
Rôzne	11	20	16	13	10
SPOLU CELKOVO	444	456	469	495	496

¹ Uvedené číselné údaje (približné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

² Položka „Životné prostredie a spotrebiteľa“ bola v prípade konaní začatých po 1. decembri 2009 rozdelená na dve samostatné položky.

³ Položky „Spoločný colný sadzobník“ a „Colná únia“ boli v prípade konaní začatých po 1. decembri 2009 zlúčené do jednej položky.

10. Konania skončené rozsudkom, stanoviskom alebo uznesením vo veci samej – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2010)¹

	Rozsudky/Stánoviská	Uznesenia ²	Spolu
Aproximácia právnych predpisov	15		15
Colná únia a spoločný colný sadzobník ⁴	12	3	15
Dane	58	8	66
Doprava	4		4
Duševné vlastníctvo	19	19	38
Energia	2		2
Európske občianstvo	6		6
Finančné predpisy (rozpočet, finančný rámec, vlastné zdroje, boj proti podvodom...)	1		1
Hospodárska a menová politika		1	1
Hospodárska súťaž	8	5	13
Inštitucionálne právo	11	15	26
Obchodná politika	2		2
Ochrana spotrebiteľa ³	1	2	3
Podnikové právo	17		17
Poľnohospodárstvo	14	1	15
Priemyselná politika	8	1	9
Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti	23	1	24
Regionálna politika	1	1	2
Rozpočet Spoločenstiev	1		1
Sloboda usadiť sa	14	3	17
Slobodné poskytovanie služieb	26	4	30
Sociálna politika	31	5	36
Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov	4	2	6
Spoločná politika rybolovu	1	1	2
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	2		2
Spoločný colný sadzobník ⁴	7		7
Štátna pomoc	14	2	16
Vlastné zdroje Spoločenstiev	5		5
Voľný pohyb kapitálu	5	1	6
Voľný pohyb osôb	16	1	17
Voľný pohyb tovaru	5	1	6
Vonkajšia činnosť Európskej únie	10		10
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	1		1
Zásady práva Únie	2	2	4
Životné prostredie ³	9		9
Životné prostredie a spotrebiteľia ³	44	4	48
Zmluva ES	399	83	482
Zmluva EÚ	4		4
Konanie		6	6
Služobný poriadok úradníkov	3	1	4
Rôzne	3	7	10
SPOLU CELKOVO	406	90	496

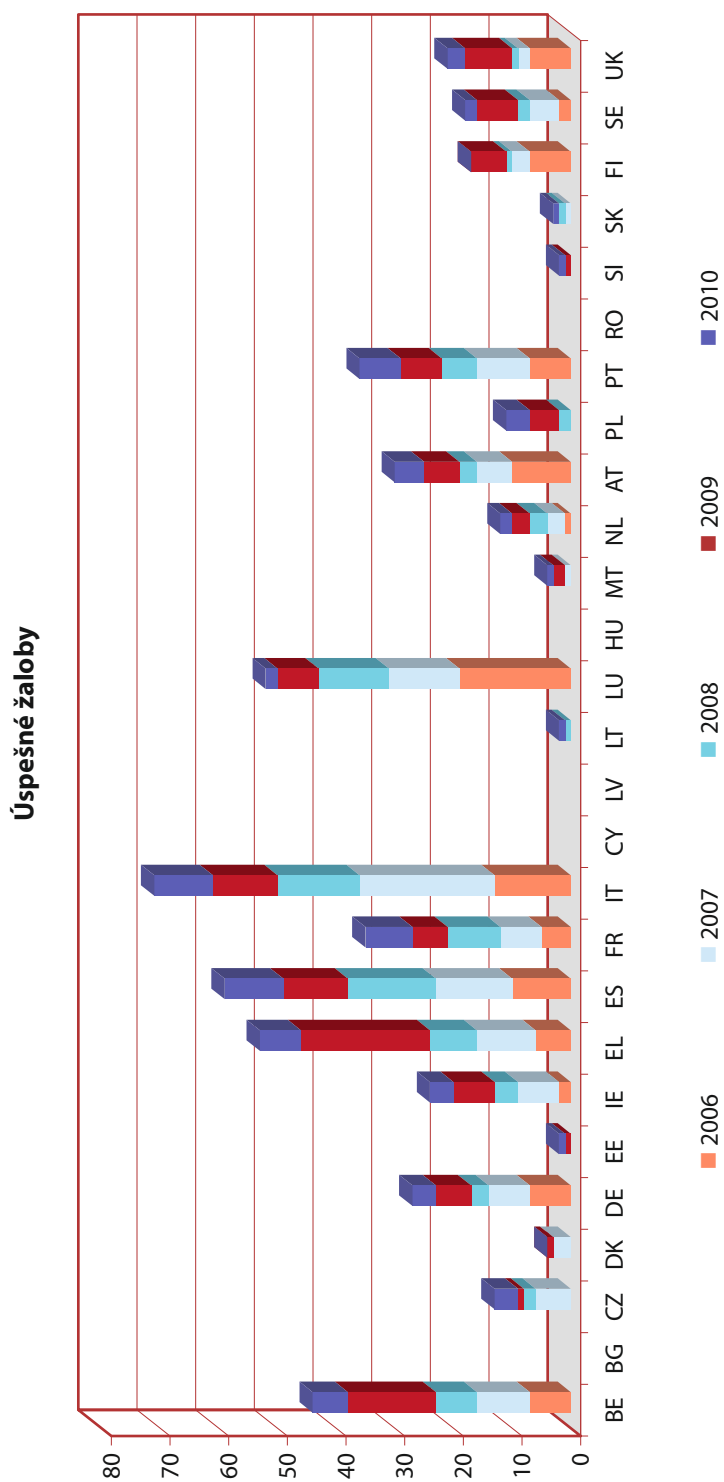
¹ Uvedené číselné údaje (približné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

² Uznesenia, ktorými sa konanie končí, iné než uznesenia o výmaze, zastavení konania alebo vrátení veci Všeobecnému súdu.

³ Položka „Životné prostredie a spotrebiteľia“ bola v prípade konaní začatých po 1. decembri 2009 rozdelená na dve samostatné položky.

⁴ Položky „Spoločný colný sadzobník“ a „Colná únia“ boli v prípade konaní začatých po 1. decembri 2009 zlúčené do jednej položky.

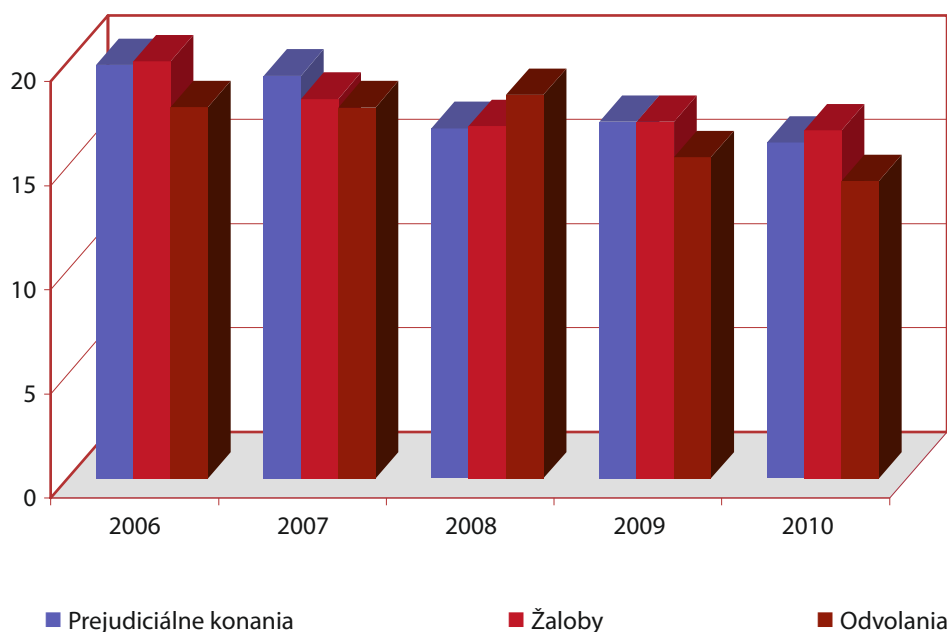
11. Skončené konania – Rozsudky o nesplnení povinnosti členským štátom: výsledok rozhodnutia (2006 – 2010)¹

	2006		2007		2008		2009		2010	
	Úspešné	Zamietnuté	Úspešné	Zamietnuté	Úspešné	Zamietnuté	Úspešné	Zamietnuté	Úspešné	Zamietnuté
Belgicko	7		9	1	7		15	1	6	1
Bulharsko										
Česká republika			6		2		1		4	
Dánsko			3				1			
Nemecko	7		7	1	3	3	6	2	4	2
Estónsko							1		1	
Írsko	2	1	7	2	4		7		4	
Grécko	6		10	3	8	1	22		7	
Španielsko	10	1	13	1	15	1	11		10	2
Francúzsko	5		7		9	1	6		8	2
Taliansko	13	1	23	2	14	1	11	4	10	
Cyprus										
Lotyšsko										
Litva					1				1	
Luxembursko	19		12		12		7		2	
Maďarsko										
Malta			1				2		1	1
Holandsko	1	1	3	1	3		3		2	1
Rakúsko	10		6		3		6		5	
Poľsko					2		5		4	1
Portugalsko	7		9		6		7	1	7	1
Rumunsko										
Slovinsko							1		1	
Slovensko			1		1				1	
Fínsko	7		3	1	1	1	6	1		
Švédsko	2	1	5		2	1	7		2	
Spojené kráľovstvo	7	3	2	4	1		8	1	3	1
Spolu	103	8	127	16	94	9	133	10	83	12

¹ Uvedené číselné údaje (presné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí s ohľadom na spojenie vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedna skupina spojených vecí = jedna vec).

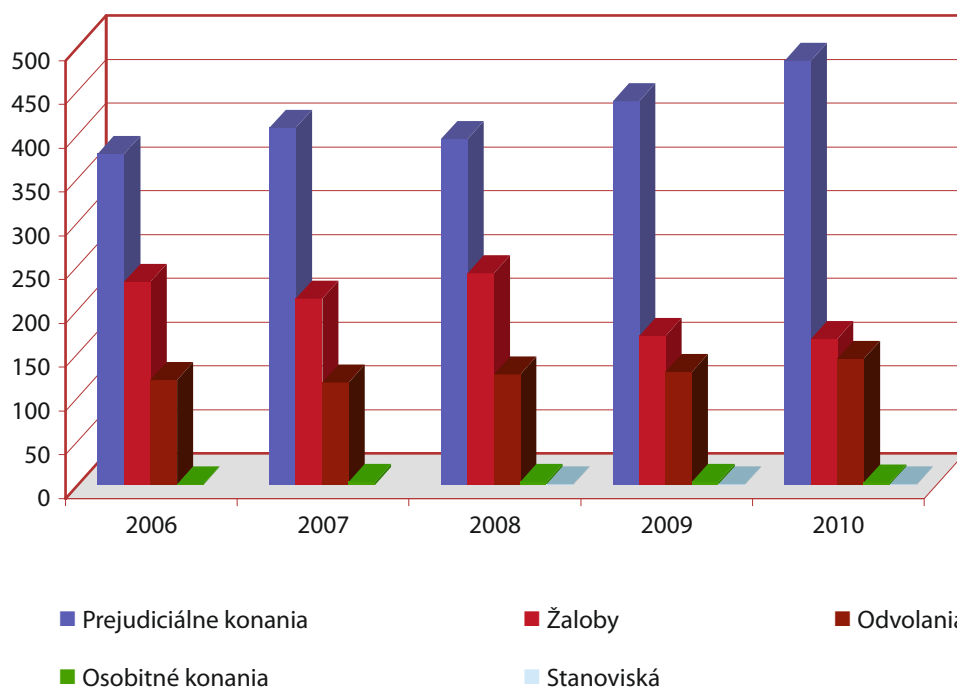
12. Skončené konania – Dĺžka trvania konaní (2006 – 2010)¹ (rozsudky a uznesenia vo veci samej)

	2006	2007	2008	2009	2010
Prejudiciálne konania	19,8	19,3	16,8	17,1	16,1
Naliehavé prejudiciálne konania			2,1	2,5	2,1
Žaloby	20	18,2	16,9	17,1	16,7
Odvolania	17,8	17,8	18,4	15,4	14,3

¹ Dĺžka trvania konaní je vyjadrená v mesiacoch a v desatinách mesiaca.
Z výpočtu dĺžky trvania konaní sú vylúčené: konania zahrňujúce medzitýmny rozsudok alebo vykonanie dôkazu; stanoviská; osobitné konania (konkrétne: určenie výšky trov konania, pomoc súvisiaca s trovami konania, návrh na zrušenie rozsudku, návrh tretej osoby na zmenu rozsudku, výklad rozsudku, obnova konania, oprava rozsudku, konanie o nariadení zákazu nakladať s majetkom); veci končiac sa uznesením o výmaze, zastavení konania alebo vrátení veci Všeobecnému súdu; konania o nariadení predbežného opatrenia, ako aj odvolania proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve.

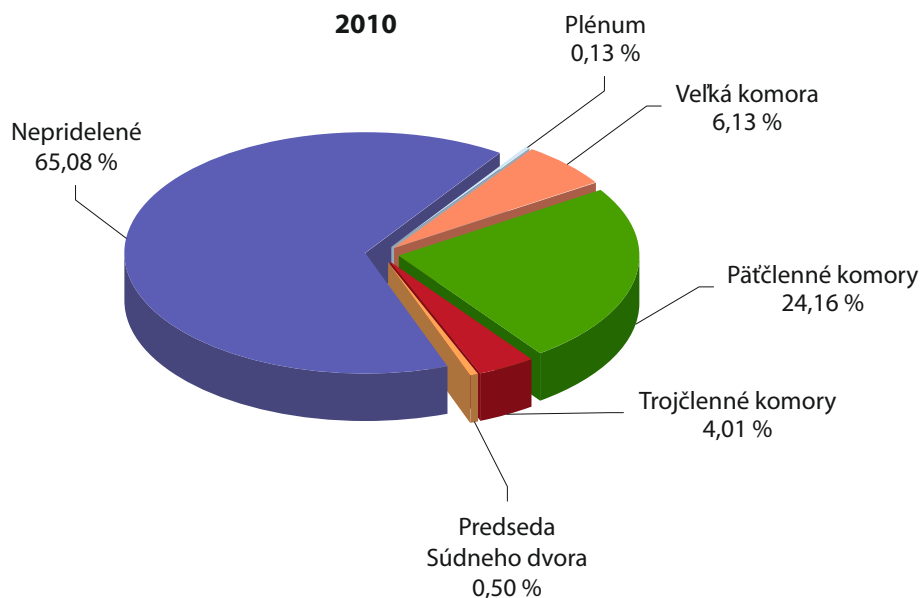
13. Prebiehajúce konania k 31. decembru – Charakteristika konaní (2006 – 2010)¹

	2006	2007	2008	2009	2010
Prejudiciálne konania	378	408	395	438	484
Žaloby	232	213	242	170	167
Odvolania	120	117	126	129	144
Osobitné konania	1	4	4	4	3
Stanoviská			1	1	1
Spolu	731	742	768	742	799

¹ Uvedené číselné údaje (približné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

14. Prebiehajúce konania k 31. decembru – Rozhodovacie zloženie (2006 – 2010)¹

	2006	2007	2008	2009	2010
Nepridelené	489	481	524	490	520
Plénum					1
Veľká komora	44	59	40	65	49
Päťčlenné komory	171	170	177	169	193
Trojčlenné komory	26	24	19	15	32
Predseda Súdneho dvora	1	8	8	3	4
Spolu	731	742	768	742	799

¹ Uvedené číselné údaje (približné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

15. Rôzne – Skrátené súdne konania (2006 – 2010)¹

	2006		2007		2008		2009		2010	
	Povolenie	Zamietnutie	Povolenie	Zamietnutie	Povolenie	Zamietnutie	Povolenie	Zamietnutie	Povolenie	Zamietnutie
Žaloby				1						1
Prejudiciálne konania		5		5	2	6	1	3	4	7
Odvolania				1				1		
Osobitné konania								1		
Spolu		5		7	2	6	1	5	4	8

16. Rôzne – Naliehavé prejudiciálne konania (2008 – 2010)²

	2008		2009		2010	
	Povolenie	Zamietnutie	Povolenie	Zamietnutie	Povolenie	Zamietnutie
Poľnohospodárstvo		1				
Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach	2	1		1		
Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti	1	1	2		5	1
Spolu	3	3	2	1	5	1

¹ Od 1. júla 2000 môže byť vec na základe ustanovení článkov 62a a 104a rokovacieho poriadku prejednaná v skrátenom súdnom konaní.

² Od 1. marca 2008 možno návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veciach týkajúcich sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti prejednať v naliehavom konaní podľa ustanovení článku 104b rokovacieho poriadku.

17. Rôzne – Konania o nariadení predbežného opatrenia (2010)¹

	Začaté konania o nariadení predbežného opatrenia	Odvolania proti uzneseniam o nariadení predbežného opatrenia alebo proti uzneseniam o vedľajšom účastníctve	Výsledok rozhodnutia		
			Zamietnutie	Povolenie	Výmaz alebo zastavenie konania
Prístup k dokumentom	1				
Štátna pomoc		1			
Hospodárska súťaž		2	3		
Inštitucionálne právo		2	1		
Životné prostredie		1			
Obchodná politika	1				
Duševné a priemyslené vlastníctvo	1		1		
SPOLU CELKOVO	3	6	5		

¹ Uvedené číselné údaje (presné číselné údaje) uvádzajú celkový počet vecí s ohľadom na spojenie vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedna skupina spojených vecí = jedna vec).

18. Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2010) – Začaté konania a rozsudky

Roky	Začaté konania ¹							Rozsudky/ Stanoviská ²
	Žaloby	Prejudiciálne konania	Odvolať	Odvolať pro- ti uzneseniam o nariadení predbežného opatrenia ale- bo proti uzne- seniam o vedľajšom účastníctve	Žiadosti o stanovisko	Spolu	Návrhy na na- riadenie pred- bežného opatrenia	
1953	4					4		
1954	10					10		2
1955	9					9	2	4
1956	11					11	2	6
1957	19					19	2	4
1958	43					43		10
1959	46				1	47	5	13
1960	22				1	23	2	18
1961	24	1			1	26	1	11
1962	30	5				35	2	20
1963	99	6				105	7	17
1964	49	6				55	4	31
1965	55	7				62	4	52
1966	30	1				31	2	24
1967	14	23				37		24
1968	24	9				33	1	27
1969	60	17				77	2	30
1970	47	32				79		64
1971	59	37				96	1	60
1972	42	40				82	2	61
1973	131	61				192	6	80
1974	63	39				102	8	63
1975	61	69			1	131	5	78
1976	51	75			1	127	6	88
1977	74	84				158	6	100
1978	146	123			1	270	7	97
1979	1 218	106				1 324	6	138
1980	180	99				279	14	132
1981	214	108				322	17	128
1982	217	129				346	16	185
1983	199	98				297	11	151
1984	183	129				312	17	165
1985	294	139				433	23	211
1986	238	91				329	23	174
1987	251	144				395	21	208
1988	193	179				372	17	238
1989	244	139				383	19	188

>>>

Roky	Začaté konania ¹							Rozsudky/ Stanoviská ²
	Žaloby	Prejudiciálne konania	Odvolať	Odvolať proti uzneseniam o nariadení predbežného opatrenia alebo proti uzneseniam o vedľajšom účastníctve	Žiadosti o stanovisko	Spolu	Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia	
1990	221	141	15	1		378	12	193
1991	140	186	13	1	2	342	9	204
1992	251	162	24	1	2	440	5	210
1993	265	204	17			486	13	203
1994	125	203	12	1	3	344	4	188
1995	109	251	46	2		408	3	172
1996	132	256	25	3		416	4	193
1997	169	239	30	5		443	1	242
1998	147	264	66	4		481	2	254
1999	214	255	68	4		541	4	235
2000	197	224	66	13	2	502	4	273
2001	187	237	72	7		503	6	244
2002	204	216	46	4		470	1	269
2003	277	210	63	5	1	556	7	308
2004	219	249	52	6	1	527	3	375
2005	179	221	66	1		467	2	362
2006	201	251	80	3		535	1	351
2007	221	265	79	8		573	3	379
2008	210	288	77	8	1	584	3	333
2009	143	302	104	2	1	552	1	377
2010	136	385	97	6		624	2	370
Spolu	8 601	7 005	1 118	85	19	16 828	351	8 637

¹ Približné číselné údaje nezahŕňajú osobitné konania.

² Presné číselné údaje.

19. Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2010) – Podané návrhy na začatie prejudiciálneho konania (podľa členských štátov a podľa rokov)¹

	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	IE	EL	ES	FR	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	Iné¹	Spolu	
1961																		1											1	
1962																		5											5	
1963															1			5											6	
1964											2							4											6	
1965					4					2								1											7	
1966																		1											1	
1967	5				11					3					1			3											23	
1968	1				4					1	1							2											9	
1969	4				11					1					1														17	
1970	4				21					2	2							3											32	
1971	1				18					6	5				1			6											37	
1972	5				20					1	4							10											40	
1973	8				37					4	5				1			6											61	
1974	5				15					6	5							7									1		39	
1975	7			1	26					15	14				1			4								1			69	
1976	11				28					8	12							14								1			75	
1977	16			1	30					14	7							9								5			84	
1978	7			3	46					12	11							38								5			123	
1979	13			1	33					18	19				1			11								8			106	
1980	14			2	24					14	19							17								6			99	
1981	12			1	41					17	11				4			17								5			108	
1982	10			1	36					39	18							21								4			129	
1983	9			4	36					15	7							19								6			98	
1984	13			2	38					34	10							22								9			129	
1985	13				40					45	11				6			14									8			139
																													>>>	

>>>

	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	IE	EL	ES	FR	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	Iné¹	Spolu
1986	13			4	18		4	2	1	19	5				1			16									8		91
1987	15			5	32		2	17	1	36	5				3			19									9		144
1988	30			4	34				1	38	28				2			26									16		179
1989	13			2	47		1	2	2	28	10				1			18		1							14		139
1990	17			5	34		4	2	6	21	25				4			9		2							12		141
1991	19			2	54		2	3	5	29	36				2			17		3							14		186
1992	16			3	62			1	5	15	22				1			18		1							18		162
1993	22			7	57		1	5	7	22	24				1			43		3							12		204
1994	19			4	44		2		13	36	46				1			13		1							24		203
1995	14			8	51		3	10	10	43	58				2			19	2	5						6	20		251
1996	30			4	66			4	6	24	70				2			10	6	6					3	4	21		256
1997	19			7	46		1	2	9	10	50				3			24	35	2					6	7	18		239
1998	12			7	49		3	5	55	16	39				2			21	16	7					2	6	24		264
1999	13			3	49		2	3	4	17	43				4			23	56	7					4	5	22		255
2000	15			3	47		2	3	5	12	50							12	31	8					5	4	26	1	224
2001	10			5	53		1	4	4	15	40				2			14	57	4					3	4	21		237
2002	18			8	59			7	3	8	37				4			12	31	3					7	5	14		216
2003	18			3	43		2	4	8	9	45				4			28	15	1					4	4	22		210
2004	24			4	50		1	18	8	21	48				1	2		28	12	1					4	5	22		249
2005	21		1	4	51		2	11	10	17	18				2	3		36	15	1	2				4	11	12		221
2006	17		3	3	77		1	14	17	24	34			1	1	4		20	12	2	3			1	5	2	10		251
2007	22	1	2	5	59	2	2	8	14	26	43			1		2		19	20	7	3	1		1	5	6	16		265
2008	24		1	6	71	2	1	9	17	12	39	1	3	3	4	6		34	25	4	1				4	7	14		288
2009	35	8	5	3	59	2		11	11	28	29	1	4	3		10	1	24	15	10	3	1	2	1	2	5	28	1	302
2010	37	9	3	10	71		4	6	22	33	49		3	2	9	6		24	15	8	10	17	1	5	6	6	29		385
Spolu	651	18	15	135	1802	6	55	151	244	816	1056	2	10	10	73	33	1	767	363	32	77	19	3	8	64	87	505	2	7005

¹ Vec C-265/00, Campina Melkunie (Cour de justice Benelux/Súdny dvor Beneluxu/Benelux Gerichtshof).

Vec C-196/09, Miles a i. (Chambre de recours des écoles européennes/Rada pre sťažnosti európskych škôl).

20. Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2010) – Podané návrhy na začatie prejudiciálneho konania (podľa členských štátov a podľa súdnych orgánov)

			Spolu
Belgicko	Cour constitutionnelle	17	
	Cour de cassation	77	
	Conseil d'État	62	
	Iné súdne orgány	495	651
Bulharsko	Софийски градски съд Търговско отделение	1	
	Iné súdne orgány	17	18
Česká republika	Nejvyšší soud	1	
	Nejvyšší správní soud	5	
	Ústavní soud		
	Iné súdne orgány	9	15
Dánsko	Højesteret	29	
	Iné súdne orgány	106	135
Nemecko	Bundesgerichtshof	130	
	Bundesverwaltungsgericht	100	
	Bundesfinanzhof	272	
	Bundesarbeitsgericht	23	
	Bundessozialgericht	74	
	Staatsgerichtshof des Landes Hessen	1	
	Iné súdne orgány	1 202	1 802
Estónsko	Riigikohus	1	
	Iné súdne orgány	5	6
Írsko	Supreme Court	18	
	High Court	15	
	Iné súdne orgány	22	55
Grécko	Άρειος Πάγος	10	
	Συμβούλιο της Επικρατείας	44	
	Iné súdne orgány	97	151
Španielsko	Tribunal Supremo	35	
	Audiencia Nacional	1	
	Juzgado Central de lo Penal	7	
	Iné súdne orgány	201	244
Francúzsko	Cour de cassation	93	
	Conseil d'État	63	
	Iné súdne orgány	660	816
Taliansko	Corte suprema di Cassazione	108	
	Corte Costituzionale	1	
	Consiglio di Stato	64	
	Iné súdne orgány	883	1 056
Cyprus	Ανώτατο Δικαστήριο	2	
	Iné súdne orgány		2
Lotyšsko	Augstākā tiesa	9	
	Satversmes tiesa		
	Iné súdne orgány	1	10

>>>

			Spolu
Litva	Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas	1	
	Lietuvos Aukščiausiasis	3	
	Lietuvos vyriausiasis administracinis Teismas	3	
	Iné súdne orgány	3	10
Luxembursko	Cour supérieure de justice	10	
	Cour de cassation	8	
	Conseil d'État	13	
	Cour administrative	7	
	Iné súdne orgány	35	73
Maďarsko	Legfelsőbb Bíróság	3	
	Fővárosi Ítéltábla	2	
	Szegedi Ítéltábla	1	
	Iné súdne orgány	27	33
Malta	Qorti Kostituzzjonali		
	Qorti tal-Appell		
	Iné súdne orgány	1	1
Holandsko	Raad van State	74	
	Hoge Raad der Nederlanden	194	
	Centrale Raad van Beroep	49	
	College van Beroep voor het Bedrijfsleven	139	
	Tariefcommissie	34	
	Iné súdne orgány	277	767
Rakúsko	Verfassungsgerichtshof	4	
	Oberster Gerichtshof	78	
	Oberster Patent- und Markensenat	3	
	Bundesvergabeamt	24	
	Verwaltungsgerichtshof	61	
	Vergabekontrollsenat	4	
	Iné súdne orgány	189	363
Poľsko	Sąd Najwyższy	5	
	Naczelny Sąd Administracyjny	12	
	Trybunał Konstytucyjny		
	Iné súdne orgány	15	32
Portugalsko	Supremo Tribunal de Justiça	2	
	Supremo Tribunal Administrativo	40	
	Iné súdne orgány	35	77
Rumunsko	Tribunal Dâmbovița	2	
	Iné súdne orgány	17	19
Slovinsko	Vrhovno sodišče		
	Ustavno sodišče		
	Iné súdne orgány	3	3

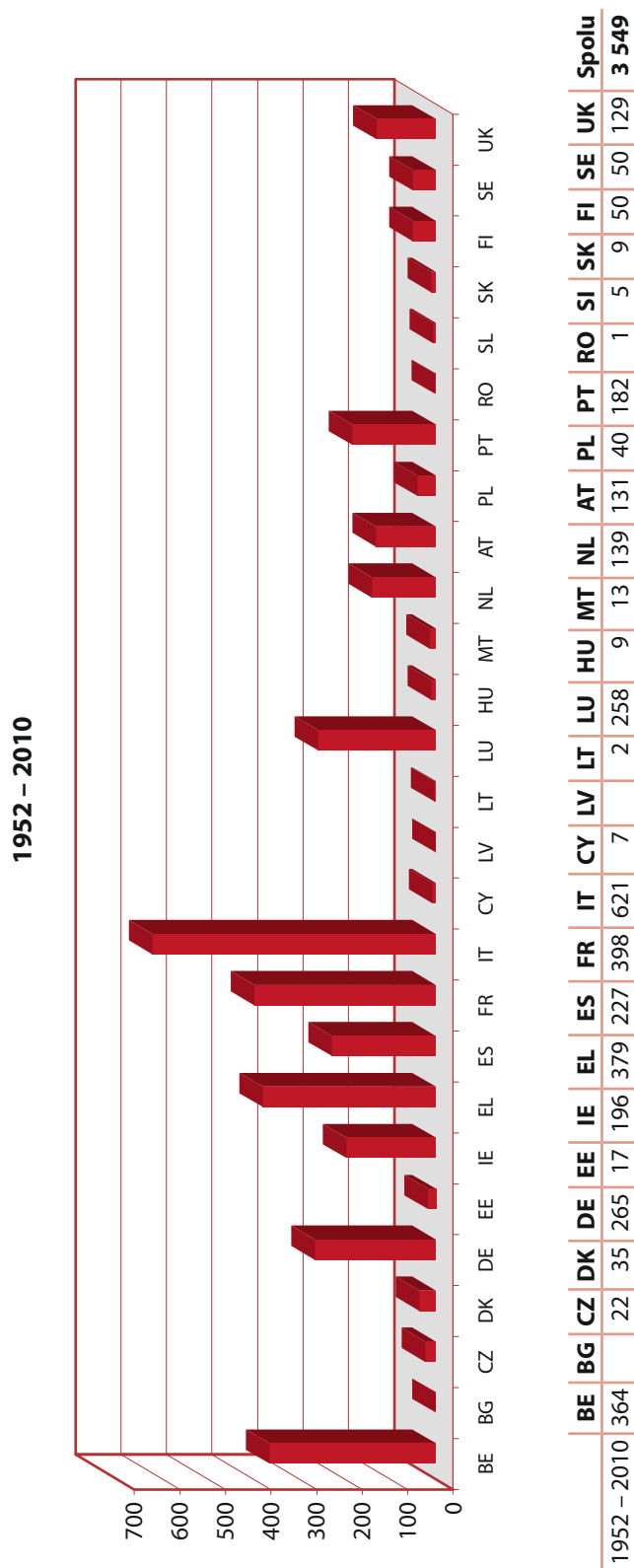
>>>

			Spolu
Slovensko	Ústavný súd		
	Najvyšší súd	5	
	Iné súdne orgány	3	8
Fínsko	Korkein hallinto-oikeus	29	
	Korkein oikeus	11	
	Iné súdne orgány	24	64
Švédsko	Högsta Domstolen	14	
	Marknadsdomstolen	5	
	Regeringsrätten	24	
	Iné súdne orgány	44	87
Spojené kráľovstvo	House of Lords	40	
	Court of Appeal	64	
	Iné súdne orgány	401	505
Iné	Cour de justice Benelux/Benelux Gerechtshof ¹	1	1
	Rada pre sťažnosti európskych škôl ²	1	1
Spolu			7 005

¹ Vec C-265/00, Campina Melkunie.

² Vec C-196/09, Miles a i.

21. Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2010) – Podané žaloby o nesplnenie povinnosti členským štátom

Kapitola II

Všeobecný súd

A – Činnosť Všeobecného súdu v roku 2010

Predkladateľ: predseda Všeobecného súdu Marc Jaeger

Rok 2010 bol pre Všeobecný súd rokom čiastočnej obnovy, ktorá sa týkala jeho 14 členov. Kým 11 z nich obnovilo svoje pôsobenie, Všeobecný súd sa s ľútosťou rozlúčil s troma svojimi členmi, ktorých pôsobenie na súde dosiahlo kumulatívne 27 rokov. Týmito členmi boli sudcovia Všeobecného súdu od roku 1998 A. W. H. Meij a M. Vilaras a sudca tohto súdu od roku 2007 V. M. Ciucă, ktorých v uvedenom poradí nahradili M. Van der Woude, D. Gratsias a A. Popescu. Na kolégium Všeobecného súdu malo tiež dosah odstúpenie T. Čipeva 29. júna 2010, ktorý bol sudcom Všeobecného súdu od roku 2007. V januári 2011 ešte nebol predložený návrh kandidáta, ktorý by ho nahradil.

Výrazný vplyv uvedených okolností na súdny kalendár (keďže osem riadnych zložení súdu obsahovalo aspoň jedného člena, ktorého mandát sa mal v roku 2010 ukončiť) si vyžadoval osobitný spôsob organizácie s cieľom zabrániť narušeniu súdnej činnosti.

Okrem toho išlo o prvý rok, v ktorom bol výbor, vytvorený v zmysle článku 255 ZFEÚ, vyzvaný predložiť pred rozhodnutím vlád členských štátov svoje stanovisko k vhodnosti kandidátov vykonávať funkciu sudcu, čo je úloha vyplývajúca tomuto výboru z Lisabonskej zmluvy. Aj keď uvedený postup, ktorého cieľom je zabezpečiť tak nezávislosť, ako aj kompetentnosť členov Súdneho dvora a Všeobecného súdu, možno len uvítať, pravdou zostáva, že spomalil čiastočnú obnovu. Je dôležité, aby všetky subjekty postupu menovania sudcov v budúcnosti zabránili takýmto oneskoreniam, čiže aj závažným prekážkam plynulého fungovania súdneho systému, ktoré spôsobujú. Výsledky Všeobecného súdu v roku 2010 nemožno analyzovať bez zohľadnenia skutočností, ktoré nesúvisia s vôľou a so snahou tohto súdu potýkať sa s vývojom sporov charakterizovaným nevídaným nárastom, rôznorodosťou a zložitou.

Zo štatistického hľadiska bol rok 2010 poznačený viacerými tendenciami. Prvou je výrazný nárast počtu podaných vecí z 568 (v roku 2009) na 636 (v roku 2010), pričom ide o doteraz najvyšší počet¹. Druhou tendenciou je udržanie počtu rozhodnutých vecí na úrovni, ktorá zreteľne presahuje číslo 500 (527 rozhodnutých vecí), a to aj napriek už spomínaným nepriaznivým okolnostiam. Tento výsledok však nestačil zastaviť nárast neskončených konaní, ktoré k 31. decembru 2010 dosiahli počet 1 300 vecí. Tretia tendencia sa týka trvania konania, ktoré je zásadným kritériom posudzovania súdnej činnosti. Z dôvodu dôrazu na rýchlosť spracovania vecí sa trvanie konania významne skrátilo, a to v priemere o 2,5 mesiaca (z 27,2 mesiaca v roku 2009 na 24,7 mesiaca v roku 2010). Tento pokles je ešte výraznejší v prípade vecí, v ktorých sa rozhoduje rozsudkom v hlavných oblastiach sporov predložených Všeobecnému súdu od jeho vytvorenia (teda v iných oblastiach, ako sú odvolania a duševné vlastníctvo), pričom tu bolo zaznamenané skrátenie konania o viac ako sedem mesiacov.

Pokračujúce reformy a významné snahy súdu by mali tieto výsledky do istej miery zlepšiť. Tento cieľ však nemožno dosiahnuť na úkor kvality súdneho preskúmania, ktorá je garantom účinnosti súdnej ochrany vytvárajúcej Úniu práva.

Nasledujúci text by mal poskytnúť predstavu o rôznorodosti a niekedy aj komplexnosti činnosti Všeobecného súdu ako súdu rozhodujúceho o zákonnosti (I), náhrade škody (II), odvolaniach (III) a o nariadení predbežných opatrení (IV).

¹ Ak sa nepočítajú veľké skupiny rovnakých alebo podobných vecí.

I. Konania týkajúce sa zákonnosti

O prípustnosti žalôb o neplatnosť

1. Akty, ktoré môžu byť predmetom žaloby

Aktmi, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť v zmysle článku 263 ZFEÚ, sú opatrenia s právne záväznými účinkami, ktoré môžu zasiahnuť do záujmov žalobcu tým, že podstatným spôsobom menia jeho právne postavenie².

V rozsudku z 20. mája 2010, Nemecko/Komisia (T-258/06, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd preskúmal podmienky, za ktorých možno oznámenie Komisie uverejnené v sérii C úradného vestníka považovať za napadnuteľný akt.

V predmetnej veci Spolková republika Nemecko navrhla zrušenie oznámenia³, ktorého cieľom bolo informovať o všeobecnom postoji Komisie vzťahujúcom sa na uplatňovanie všetkých základných noriem týkajúcich sa zadávania verejných zákaziek, ktoré priamo vyplývajú z pravidiel a zo zásad Zmluvy, predovšetkým zo zásady zákazu diskriminácie a zásady transparentnosti, na zadávanie verejných zákaziek, na ktoré sa vôbec nevzťahujú smernice „o verejnom obstarávaní“ alebo sa na ne vzťahujú len čiastočne⁴.

Všeobecný súd sa s cieľom určiť napadnuteľnosť tohto aktu, o ktorom Komisia tvrdila, že má len výkladovú povahu, zameral na zistenie, či oznámenie vzhľadom na svoj obsah môže vyvolať nové právne účinky v porovnaní s účinkami vyplývajúcimi z uplatnenia základných zásad Zmluvy. Bolo teda potrebné posúdiť, či oznámenie iba vysvetľuje ustanovenia o voľnom pohybe tovaru, slobode usadiť sa a slobodnom poskytovaní služieb, zásady zákazu diskriminácie, rovnosti zaobchádzania a proporcionality a pravidlá o transparentnosti a vzájomnom uznávaní uplatniteľné na zákazky, na ktoré sa vôbec nevzťahujú smernice „o verejnom obstarávaní“ alebo sa na ne vzťahujú len čiastočne, alebo či v súvislosti s týmito ustanoveniami, zásadami a pravidlami zavádza osobitné, resp. nové povinnosti. Samotná skutočnosť, že výkladové oznámenie z hľadiska formy, povahy alebo znenia nie je aktom, ktorý vyvoláva právne účinky, nepostačuje na konštatovanie, že oznámenie vôbec nie je právne záväzné. Ani skutočnosť, že tento akt bol alebo nebol predmetom zverejnenia, nie je v tejto súvislosti relevantná.

Po podrobnom preskúmaní obsahu oznámenia Všeobecný súd dospel k záveru, že neobsahuje nové pravidlá zadávania verejných zákaziek, ktoré by išli nad rámec povinností vyplývajúcich z existujúceho práva, čiže za týchto podmienok oznámenie nevyvoláva záväzné právne účinky, ktoré by mohli ovplyvniť právne postavenie Spolkovej republiky Nemecko.

² Rozsudok z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9.

³ Pozri takisto výkladové oznámenie Komisie o právnych predpisoch Spoločenstva uplatniteľných na zadávanie verejných zákaziek, na ktoré sa úplne alebo čiastočne nevzťahujú smernice „o verejnom obstarávaní“ (Ú. v. EÚ C 179, 2006, s. 2).

⁴ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/17/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov obstarávania subjektov pôsobiacich v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb (Ú. v. EÚ L 134, s. 1; Mim. vyd. 06/007, s. 19) a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/18/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby (Ú. v. EÚ L 134, s. 114; Mim. vyd. 06/007, s. 132).

2. Časová platnosť článku 263 ZFEÚ

Článok 230 štvrtý odsek ES podriaďuje prípustnosť žaloby podanej jednotlivcami proti aktom, ktoré im nie sú určené, dvojitej podmienke, a to, aby boli žalobcovia napadnutým aktom priamo a osobne dotknutí. Podľa judikatúry iné fyzické alebo právnické osoby ako tie, ktorým je rozhodnutie určené, môžu tvrdiť, že sa ich rozhodnutie osobne týka, iba vtedy, keď sa ich dotýka na základe ich určitých osobitných vlastností alebo na základe okolnosti, ktorá ich charakterizuje v porovnaní s akoukoľvek inou osobou, a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené⁵.

Po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy 1. decembra 2009 boli podmienky prípustnosti žaloby o neplatnosť zmenené. Podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ môže akákoľvek fyzická alebo právnická osoba podať žalobu proti aktom, ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia.

Ešte predtým, ako sa Všeobecný súd mohol zamerať na vecný výklad týchto ustanovení, musel v tomto roku riešiť problém ich časového uplatnenia. Vzhľadom na význam tejto otázky Všeobecný súd zasadal vo veľkej komore.

Predmetom dvoch dotknutých vecí, a to Norilsk Nickel Harjavalta a Umicore/Komisia, ako aj Etimine a Etiproducts/Komisia (uznesenia zo 7. septembra 2010, T-532/08 a T-539/08, zatiaľ neuverejnené v Zbierke), bol návrh na zrušenie smernice 2008/58/ES⁶ a nariadenia (ES) č. 790/2009⁷, ktoré zmenili klasifikáciu určitých zlúčením uhličitánu nikelnatého a borátov.

Keďže žaloba bola podaná 5. decembra 2008, Komisia podala námietku neprípustnosti, pričom tvrdila, že napadnuté akty sa žalobcov netýkajú osobne v zmysle článku 230 ES. Po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy žalobcovia tvrdili, že na základe nových ustanovení článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ sa táto podmienka prípustnosti viac na napadnuté akty nemá uplatňovať. Vznikla preto otázka, či sa článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ uplatňuje *ratione temporis* na dotknuté žaloby a všeobecnejšie na všetky neskončené konania od nadobudnutia platnosti Lisabonskej zmluvy.

Všeobecný súd konštatoval, že ZFEÚ neobsahuje v tejto súvislosti nijaké prechodné ustanovenie, a zdôraznil, že z ustálenej judikatúry vyplýva jednak to, že podľa zásady *tempus regit actum* sa otázka prípustnosti žaloby musí riešiť na základe pravidiel platných v čase, v ktorom bola podaná, a jednak to, že podmienky prípustnosti žaloby sa posudzujú v čase jej podania, teda v čase doručenia návrhu, ktorého úprava je možná len v prípade, že sa uskutoční pred uplynutím lehoty na podanie žaloby. Opačné riešenie by prinášalo riziko svojvôle pri výkone spravodlivosti, lebo prípustnosť žaloby by závisela od neistého dátumu vyhlásenia rozhodnutia Všeobecného súdu, ktorým sa ukončí konanie.

Toto posúdenie neoslabuje téza, podľa ktorej článok 263 ZFEÚ patrí medzi procesné pravidlá, v súvislosti s ktorými judikatúra uznala, že na rozdiel od hmotnoprávnych pravidiel sa majú uplatňovať všeobecne na všetky spory prebiehajúce v čase, keď nadobudli platnosť. Dokonca aj v prípade, že

⁵ Rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, Zb. s. 197, 223.

⁶ Smernica Komisie 2008/58/ES z 21. augusta 2008, ktorou sa po tridsiaty raz prispôsobuje technickému pokroku smernica Rady 67/548/EHS o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa klasifikácie, balenia a označovania nebezpečných látok (Ú. v. EÚ L 246, s. 1).

⁷ Nariadenie Komisie (ES) č. 790/2009 z 10. augusta 2009, ktorým sa na účely prispôsobenia technickému a vedeckému pokroku mení a dopĺňa nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 o klasifikácii, označovaní a balení látok a zmesí (Ú. v. EÚ L 235, s. 1).

otázky súdnej právomoci spadajú do oblasti procesných pravidiel, Všeobecný súd konštatoval, že na účely určenia platných ustanovení, na základe ktorých má byť prípustnosť žaloby o neplatnosť podanej proti aktu Európskej únie posúdená, je potrebné uplatniť zásadu *tempus regit actum*.

3. Záujem na konaní

Pojem záujem na konaní, ktorý podmieňuje prípustnosť žaloby o neplatnosť, bol z viacerých hľadísk uvedených ďalej predmetom istých spresnení.

Po prvej žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou je prípustná len v rozsahu, v akom má žalobca záujem na zrušení napadnutého aktu. Na to, aby taký právny záujem mohol existovať, musí byť samotné zrušenie aktu spôsobilé vyvolať právne následky, alebo inými slovami, žaloba musí byť v prípade úspešného výsledku prospešná pre účastníka konania, ktorý ju podal⁸. Záujem na konaní musí pretrvávať až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, inak by muselo byť konanie zastavené⁹.

V rozsudku z 19. januára 2010, Co-Frutta/Komisia (T-355/04 a T-446/04, Zb. s. II-1)¹⁰, Všeobecný súd upresnil posúdenie záujmu na konaní v situácii, v ktorej po podaní žiadosti o prístup k dokumentom Komisie osoba podliehajúca súdnej právomoci podala dve žaloby, jednu smerujúcu k zrušeniu implicitného rozhodnutia Komisie, ktorým sa odmieta prístup, a druhú smerujúcu k zrušeniu explicitného rozhodnutia Komisie prijatého po prvom, implicitnom rozhodnutí.

V predmetnej veci spoločnosť Co-Frutta, ktorá bola založená podľa talianskeho práva a je činná v oblasti dozrievania banánov, podala žiadosť o prístup k informáciám na generálne riaditeľstvo (GR) Komisie pre poľnohospodárstvo týkajúcu sa dovozcov banánov zapísaných v Európskom spoločenstve. Po tom, ako dostala zápornú odpoveď zo strany generálneho riaditeľa GR pre poľnohospodárstvo, podala žalobkyňa opakovanú žiadosť generálnemu tajomníkovi Komisie, pričom na túto žiadosť dostala implicitnú zápornú odpoveď po uplynutí 15 dní stanovených nariadením č. 1049/2001¹¹. Žalobkyňa spochybnila zákonnosť týchto dvoch rozhodnutí pred Všeobecným súdom (vec T-355/04).

O dva mesiace neskôr generálny tajomník Komisie prijal explicitné rozhodnutie, v ktorom v zásade potvrdil svoje implicitné rozhodnutie, avšak priznal čiastočný prístup k požadovaným dokumentom. Žalobkyňa podala proti tomuto rozhodnutiu novú žalobu (vec T-446/04).

V tejto súvislosti Všeobecný súd konštatoval, že žalobkyňa z dôvodu prijatia neskoršieho explicitného rozhodnutia, ktorého zrušenie tiež navrhovala, už nemá záujem na konaní proti implicitnému rozhodnutiu, čiže už nie je potrebné rozhodnúť o žalobe vo veci T-355/04. Prijatím explicitného rozhodnutia totiž Komisia *de facto* pristúpila k odvolaniu implicitného rozhodnutia prijatého predtým. Všeobecný súd okrem toho uviedol, že prípadné zrušenie z dôvodu vady týkajúcej sa formy implicitného rozhodnutia môže viesť len k novému rozhodnutiu, ktoré by bolo rovnaké ako explicitné rozhodnutie, pokiaľ ide o meritum veci. Okrem toho skúmanie žaloby proti implicitnému rozhodnutiu nemožno odôvodniť ani cieľom vyhnúť sa zopakovaniu vytýkanej protiprávnosti, ani cieľom

⁸ Pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. septembra 2004, MCI/Komisia, T-310/00, Zb. s. II-3253, bod 44 a tam citovanú judikatúru.

⁹ Rozsudok zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, Zb. s. I-4333, bod 42.

¹⁰ Pozri tiež rozsudok z 10. decembra 2010, Ryanair/Komisia, T-494/08 až T-500/08 a T-509/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

¹¹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

uľahčiť prípadnú žalobu o náhradu škody, lebo uvedené ciele môžu byť dosiahnuté preskúmaním žaloby proti explicitnému rozhodnutiu, teda jedinej žaloby považovanej za prípustnú.

Po druhé v rozsudku z 11. mája 2010, PC-Ware Information Technologies/Komisia (T-121/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd uplatnil judikatúru, podľa ktorej aj keď sa záujem na konaní posudzuje najmä vzhľadom na priamy prospech, ktorý žalobcovi prinesie zrušenie dotknutého aktu, jeho žaloba je prípustná aj v prípade, ak by požadované zrušenie mohlo zabrániť zopakovaniu namietanej protiprávnosti v budúcnosti¹². Všeobecný súd preto rozhodol o prípustnosti žaloby podanej záujemcom vylúčeným v rámci verejného obstarávania, smerujúcej proti rozhodnutiu Komisie, ktorým sa zamietajú jeho ponuky, hoci zákazka už bola čiastočne realizovaná. Všeobecný súd rozhodol, že pokiaľ ide o rámcovú zmluvu, akou je tá vo veci samej, ktorej predmetom je jednorazový nákup softvérov a licencií dodávateľa Microsoft a ktorá môže v budúcnosti slúžiť ako predloha na uzatváranie podobných zmlúv v rámci verejného obstarávania, existuje záujem vyhnúť sa tomu, aby sa protiprávnosť namietaná žalobkyňou v budúcnosti nezopakovala.

Po tretie v rozsudku z 21. mája 2010, Francúzsko a i./Komisia (T-425/04, T-444/04, T-450/04 a T-456/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), Všeobecný súd pripomenul osobitnú situáciu, ktorú Zmluva v súvislosti s členskými štátmi upravuje, pokiaľ ide o preukázanie záujmu na konaní, pričom tento pojem odlišuje od pojmu napadnuteľný akt.

Všeobecný súd zdôraznil, že Zmluva jasne rozlišuje medzi právom inštitúcií Spoločenstva a členských štátov podať žalobu o neplatnosť na jednej strane a právom fyzických osôb a právnických osôb podať takúto žalobu na druhej strane, pričom každý členský štát má právo napadnúť zákonosť rozhodnutí Komisie žalobou o neplatnosť bez toho, aby bol výkon tohto práva podmienený odôvodnením záujmu na konaní. Na to, aby bola žaloba členského štátu prípustná, tento štát nemusí preukazovať, že akt Komisie, ktorý napáda, má vo vzťahu k nemu právne účinky. Okrem toho pojem záujem na konaní nemožno zamieňať s konceptom napadnuteľného aktu, podľa ktorého akt, aby mohol byť predmetom žaloby o neplatnosť, musí spôsobovať ujmu, čo treba vymedziť v závislosti od jeho podstaty. Keďže v predmetnej veci je napadnuté rozhodnutie takýmto napadnuteľným aktom, ktorý má právne záväzné účinky, môže Francúzska republika už na základe svojho postavenia členského štátu podať žalobu o neplatnosť bez toho, aby musela v tejto súvislosti odôvodniť záujem na konaní.

Pravidlá hospodárskej súťaže platné pre podniky

1. Všeobecné poznámky

a) Pojem združenie podnikateľov

V rozsudku z 26. októbra 2010, CNOP a CCG/Komisia (T-23/09, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd zmierňuje kvalifikáciu združenia podnikateľov v rámci rozhodnutí Komisie o inšpekcii. Článok 20 ods. 4 nariadenia (ES) č. 1/2003¹³ upresňuje, že Komisia môže pristúpiť k akýmkoľvek potrebným inšpekciám u podnikateľov a v združeniach podnikateľov. Vo veci, ktorá viedla k tomuto rozsudku, Conseil national de l'Ordre des pharmaciens (CNOP) a Conseil central de la section G (CCG) de l'Ordre national des pharmaciens (ONP), ktorým bolo určené napadnuté rozhodnutie, spolu s ONP spochybňovali kvalifikáciu podnikateľov alebo združení podnikateľov uplatnenú

¹² Rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. marca 1999, Gencor/Komisia, T-102/96, Zb. s. II-753, bod 41.

¹³ Nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).

Komisiou vo vzťahu k nim a v dôsledku toho aj možnosť Komisie vykonať inšpekcie v ich priestoroch. Všeobecný súd najprv zdôraznil, že treba zohľadniť osobitnú povahu rozhodnutí o inšpekcii. Konkrétne, vzhľadom na skutočnosť, že takéto rozhodnutia sa vydávajú na začiatku vyšetrovania, by v tomto štádiu nemalo byť s konečnou platnosťou určené, či akty alebo rozhodnutia osôb, ktorým sú určené, alebo iných osôb možno označiť za dohody medzi podnikateľmi, rozhodnutia združení podnikateľov alebo zosúladené postupy v rozpore s článkom 81 ods. 1 ES (teraz článok 101 ods. 1 ZFEÚ), alebo za postupy uvedené v článku 82 ES (teraz článok 102 ZFEÚ). V tomto štádiu totiž nejde o posúdenie konkrétneho správania, lebo účelom inšpekcie je práve zhromaždiť dôkazy o predpokladanom správaní. Všeobecný súd následne uviedol, že Komisia konštatovala, že ONP a žalobkyne sú organizáciami združujúcimi a zastupujúcimi určitý počet osôb, ktoré možno považovať za podnikateľov v zmysle článku 81 ES. Otázka, či žalobkyne pri výkone svojich právomocí spadajú do pôsobnosti článku 81 ES, by bola zjavne predčasná a musí sa posudzovať v rámci konečného rozhodnutia. Všeobecný súd preto dospel k záveru, že Komisia bola oprávnená usudzovať, že v štádiu, v ktorom bolo prijaté napadnuté rozhodnutie, boli ONP a žalobkyne združeniami podnikateľov v zmysle článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003.

b) Vymedzenie trhov

Rozsudok z 15. decembra 2010, CEAHR/Komisia (T-427/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), umožnil Všeobecnému súdu pripomenúť metódu definovania relevantného trhu, ak ide o trhy záručného a pozáručného servisu. V tomto rozsudku Všeobecný súd poznamenal, že v napadnutom rozhodnutí Komisia uviedla, že trh záručného a pozáručného servisu pre primárne výrobky určitej značky nemusí predstavovať samostatný relevantný trh v dvoch situáciách: po prvé, ak má spotrebiteľ možnosť zvoliť si náhradné diely iného výrobcu, a po druhé, ak si môže zvoliť iný primárny výrobok a vyhnúť sa tak vyšším cenám na trhu náhradných dielov. Všeobecný súd však v tejto súvislosti upresnil, že Komisia musí preukázať, že v prípade mierneho a stáleho zvýšenia ceny sekundárnych výrobkov by si dostatočný počet spotrebiteľov zvolil iné primárne alebo sekundárne výrobky a takéto zvýšenie by tak neprinieslo zisk. Dodal, že poukázanie len na čisto teoretickú možnosť prechodu na iný primárny výrobok nie je na účely definovania relevantného trhu dostačujúce, pretože uvedená možnosť spočíva na koncepte existencie účinnej hospodárskej súťaže. Všeobecný súd dospel k záveru, že Komisia sa tým, že usúdila, že primárne aj sekundárne výrobky sú v danom prípade súčasťou toho istého trhu, pričom nepreukázala, že mierne zvýšenie ceny výrobkov výrobcu na sekundárnom trhu by malo za následok presun dopytu na výrobky iných výrobcov na primárnom trhu, dopustila zjavne nesprávneho posúdenia.

c) Inšpekcie

Povinnosť odôvodnenia

V už citovanom rozsudku CNOP a CCG/Komisia Všeobecný súd upresnil rozsah povinnosti odôvodnenia, ktorú má Komisia v rámci rozhodnutia o inšpekcii. Všeobecný súd najprv uviedol, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje osobitné zdôvodnenie, prečo sa profesijné združenie, ako je to v danej veci, a jeho orgány považujú za združenia podnikateľov. Následne však poznamenáva, že vzhľadom na štádium správneho konania, v ktorom sa vydáva rozhodnutie o inšpekcii, Komisia v uvedenom okamihu nemá k dispozícii presné informácie, ktoré by jej umožnili analyzovať, či sledované správanie alebo akty možno považovať za rozhodnutia podnikateľov alebo združení podnikateľov v zmysle článku 81 ES. Všeobecný súd pripomína, že práve vzhľadom na osobitnú povahu rozhodnutí o inšpekcii judikatúra v oblasti povinnosti odôvodnenia uviedla druhy informácií, ktoré musia byť súčasťou rozhodnutia o inšpekcii, aby mohli osoby, ktorým je rozhodnutie určené, uplatniť svoje práva na obranu v tomto štádiu správneho konania. Ak by bola Komisii uložená prísnejšia povinnosť odôvodnenia, nezohľadňovalo by to náležitým spôsobom predbežnú povahu inšpekcie.

Všeobecný súd preto usúdil, že Komisia nebola povinná uviesť v napadnutom rozhodnutí nad rámec vysvetlení v ňom uvedených osobitnú právnu analýzu, na základe ktorej považovala osoby, ktorým bolo rozhodnutie určené, za združenia podnikateľov.

Dôkazné bremeno

V rozsudku z 15. decembra 2010, E.ON Energie/Komisia (T-141/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd potvrdil pokutu vo výške 38 miliónov eur uloženú spoločnosti E.ON Energie AG za porušenie pečate, ktorú umiestnila Komisia v priestoroch tejto spoločnosti počas inšpekcie. Tento prvý prípad uplatnenia článku 23 ods. 1 písm. e) nariadenia č. 1/2003 viedol Všeobecný súd k podrobnejšiemu preskúmaniu otázky dôkazného bremena v prípadoch tohto druhu.

V tejto súvislosti Všeobecný súd pripomína v súvislosti s dôkazným bremenom pri porušení práva hospodárskej súťaže zásadu, podľa ktorej ak Komisia vychádza z priamych dôkazov, ktoré v zásade postačujú na preukázanie existencie porušenia, uvedenie možnosti, že nastala okolnosť, ktorá by mohla ovplyvniť dôkaznú hodnotu uvedených dôkazov, dotknutému podniku nepostačuje na to, aby Komisia znášala dôkazné bremeno, že tieto okolnosti nemohli ovplyvniť ich dôkaznú hodnotu. Naopak, dotknutému podniku prislúcha preukázať na požadovanej právnej úrovni jednak existenciu okolnosti, na ktorú poukazuje, a jednak to, že táto okolnosť spochybňuje dôkaznú hodnotu dôkazov, z ktorých vychádza Komisia, okrem prípadu, keď dotknutý podnik nemôže predložiť takýto dôkaz z dôvodu správania samotnej Komisie. Okrem toho, hoci je Komisia povinná preukázať porušenie pečate, neprislúcha jej naopak preukazovať, že boli skutočne sprístupnené priestory, ktoré boli zapečatené, alebo že sa manipulovalo s dokumentmi, ktoré tam boli uložené. V každom prípade Všeobecný súd v danom prípade usúdil, že žalobkyni prislúchalo vykonať nevyhnutné opatrenia na zabránenie akejkoľvek manipulácie so spornou pečaťou, lebo bola jasne informovaná o význame spornej pečate a následkoch jej porušenia.

Pokuty

Vo veci, ktorá viedla k už citovanému rozsudku E.ON Energie/Komisia, žalobkyňa rovnako tvrdila, že pokuta vo výške 38 miliónov eur je neprimeraná. Všeobecný súd však vo svojom rozsudku uviedol, že Komisia zohľadnila skutočnosť, že porušenie pečate v danom prípade predstavovalo prvý prípad uplatnenia článku 23 ods. 1 písm. e) nariadenia č. 1/2003, pričom rovnako upresnil, že bez ohľadu na túto okolnosť po prvé mala žalobkyňa k dispozícii množstvo právnych expertov v oblasti kartelového práva, po druhé zmena nariadenia č. 1/2003 bola prijatá viac ako tri roky pred inšpekciou, ktorej bola žalobkyňa predmetom, po tretie žalobkyňa bola informovaná o dôsledkoch porušenia pečate a po štvrté niekoľko týždňov predtým boli v budovách iných spoločností skupiny žalobkyne umiestnené iné pečate. Okrem toho Všeobecný súd zdôraznil, že samotná skutočnosť, že pečať bola porušená, znamená odstránenie jej ochranného účinku, a postačuje preto na existenciu porušenia. Všeobecný súd nakoniec usúdil, že pokutu vo výške 38 miliónov eur, čo zodpovedá približne 0,14 % obratu žalobkyne, nemožno vzhľadom na osobitnú závažnosť porušenia pečate, veľkosť žalobkyne a potrebu zabezpečiť dostatočne odstrašujúci účinok pokuty, aby pre podniky nebolo výhodné porušiť pečať umiestnenú Komisiou v rámci inšpekcie, považovať vo vzťahu k porušeniu za neprimeranú.

2. Prínos v oblasti článku 81 ES (teraz článok 101 ZFEÚ)

a) Nepretržité porušenie

V rozsudku z 19. mája 2010, IMI a i./Komisia (T-18/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), sa preskúmanie Všeobecného súdu sústredilo predovšetkým na neprerušenosť účasti žalobkyň na porušení. Všeobecný súd v tejto súvislosti zdôraznil, že ak aj obdobie medzi dvoma prejavmi určitého

protisúťažného správania predstavuje relevantné kritérium na stanovenie nepretržitej povahy porušenia, nič to nemení na tom, že otázku, či uvedené obdobie je, alebo nie je dostatočne dlhé na to, aby mohlo predstavovať prerušenie porušenia, nemožno preskúmať abstraktne, ale v kontexte fungovania daného kartelu. V predmetnej veci uviedol, že obdobie, v ktorom neexistovali tajné kontakty alebo prejavy zo strany žalobkyní, bolo o viac ako jeden rok dlhšie než interval, v ktorom spoločnosti zúčastnené na karteli bežne prejavovali svoju vzájomnú vôľu obmedziť hospodársku súťaž. Podľa Všeobecného súdu sa Komisia tým, že usúdila, že žalobkyne sa zúčastnili na karteli nepretržitým spôsobom počas sporného obdobia, dopustila nesprávneho právneho posúdenia, a upravil sumu pokuty uloženú žalobkyniam, aby sa zohľadnila ich postupná účasť na karteli, tým, že znížil rozsah zvýšenia pokuty na základe trvania porušenia zo 110 % na 100 %.

b) Výpočet pokút

Žaloby podané proti rozhodnutiam Komisie postihujúcim kartely nazývané „priemyselné nite“, „inštalčné rúry“ a „španielsky tabak“ umožnili Všeobecnému súdu upresnenia a príklady určitého počtu okolností, ktoré vstupujú do výpočtu sumy pokút.

Východisková suma

V rozsudku z 28. apríla 2010, BST/Komisia (T-452/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), pokiaľ ide o skutočnú hospodársku schopnosť pôvodcov porušenia spôsobiť škodu hospodárskej súťaži, Všeobecný súd uviedol, že aj keď vertikálna integrácia a rozsah škály výrobkov môžu prípadne predstavovať skutočnosti relevantné pre posúdenie vplyvu, ktorý môže mať podnik na trhu, a tiež dopĺňajúce indície o tomto vplyve vo vzťahu k trhovým podielom alebo k obratu na relevantnom trhu, v prejednávanej veci sa treba domnievať, že tvrdenia žalobcu založené na vertikálnej integrácii ostatných dotknutých podnikov nepreukazujú, že by tieto podniky na relevantnom trhu disponovali osobitnými a významnými konkurenčnými výhodami.

Rozdielne zaobchádzanie

Vo veci Chalkor/Komisia (rozsudok z 19. mája 2010, T-21/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní) a vo veci, ktorá viedla k už citovanému rozsudku IMI a i./Komisia, Komisia dospela k záveru, že nie je potrebné uplatniť rozdielne zaobchádzanie na porušiteľov, ktorí sa zúčastnili len na jednej zo zložiek kartelu nazývaného „inštalčné rúry“, a na tých porušiteľov, ktorí sa tiež zúčastnili na inej zložke tohto kartelu, pretože spolupráca na úrovni tejto druhej zložky nebola citeľne užšia ako spolupráca v rámci prvej. Všeobecný súd však v týchto rozsudkoch usúdil, že podnik, ktorého zodpovednosť je preukázaná, pokiaľ ide o viacero častí jedného kartelu, viac prispieva k účinnosti a závažnosti tohto kartelu ako porušiteľ, ktorý je výlučne zapojený do jedinej časti tohto istého kartelu a dopúšťa sa tak závažnejšieho porušenia. Toto posúdenie sa musí nevyhnutne uskutočniť v štádiu stanovovania špecifickej východiskovej sumy, lebo zohľadnenie poľahčujúcich okolností umožňuje len upraviť základnú sumu pokuty v závislosti od spôsobov vykonania kartelu porušiteľom. V dôsledku toho Všeobecný súd znížil východiskovú sumu pokuty o 10 % pre každú zo žalobkyní v týchto veciach.

Hranica 10 % obratu

V rozsudku z 28. apríla 2010, Gütermann a Zwicky/Komisia (T-456/05 a T-457/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd pripomína, že prinajmenšom v situáciách, keď neexistuje žiadna informácia, že podnik ukončil svoje obchodné činnosti alebo skreslil svoj obrat, aby sa vyhol uloženiu veľkej pokuty, sa treba domnievať, že Komisia je povinná určiť hornú hranicu pokuty v závislosti od posledného obratu, ktorý odráža úplný rok hospodárskej činnosti. V danom prípade Všeobecný

súd poznamenal, že spoľahlivé údaje, ako sú nulový obrat počas viacerých rokov, neexistencia zamestnancov alebo neexistencia konkrétnych dôkazov využitia jeho priestorov alebo investičných projektov s cieľom ich využitia, umožňujú domnievať sa, že spoločnosť Zwicky & Co. AG nepokračovala vo výkone normálnej hospodárskej činnosti v zmysle judikatúry. V dôsledku toho Všeobecný súd usúdil, že na účely stanovenia hranice 10 % obratu, ktorá sa nesmie prekročiť pri výpočte výšky pokuty podľa článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, mala Komisia vychádzať z posledného obratu spoločnosti Zwicky & Co. vyplývajúceho z jej skutočných hospodárskych činností a nie z obratu podniku, ktorý prevzal túto spoločnosť po ukončení jej činností.

Príťažujúce okolnosti

Vo veci Deltafina/Komisia (rozsudok z 8. septembra 2010, T-29/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), Komisia usúdila, že žalobkyňa zohrávala úlohu vodcu v karteli a v dôsledku toho jednak zvýšila základnú výšku pokuty o 50 % z dôvodu príťažujúcich okolností a jednak vzala túto úlohu do úvahy pri znížení pokuty len o 10 % z dôvodu spolupráce. Vo svojom rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že Komisia sa v tejto súvislosti dopustila chyby. Najprv pripomína, že na to, aby podnik mohol byť kvalifikovaný ako vodca, musí predstavovať podstatnú hnaciu silu kartelu a mať osobitnú a konkrétnu zodpovednosť pri fungovaní tohto kartelu. Hoci v danom prípade skutočnosti uvedené Komisiou dokazujú, že žalobkyňa zohrávala aktívnu a priamu úlohu v karteli spracovateľov tabaku, nie sú dostatočné na to, aby dokázali, že táto spoločnosť predstavovala podstatnú hnaciu silu tohto kartelu a ani že zohrávala významnejšiu rolu než ktorýkoľvek iný španielsky spracovateľ. Všeobecný súd predovšetkým zdôraznil, že žiadna skutočnosť zo spisu nenaznačuje, že spoločnosť Deltafina SpA prevzala akúkoľvek iniciatívu s cieľom vytvoriť uvedený kartel alebo prinútiť španielskych spracovateľov, aby k nemu pristúpili, ani to, že okrem iného vykonávala činnosti bežne súvisiace s úlohou vodcu kartelu, ako sú vedenie stretnutí alebo sústredenie a rozdeľovanie určitých údajov. Preto pri výkone svojej právomoci súdneho preskúmania v neobmedzenom rozsahu Všeobecný súd znížil výšku pokuty uloženéj spoločnosti Deltafina z 11,88 na 6,12 milióna eur.

c) Prípísateľnosť protiprávneho správania – Solidárna zodpovednosť

V rozsudku z 13. septembra 2010, Trioplast Industrier/Komisia (T-40/06, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd prináša viaceré upresnenia pravidiel uplatňujúcich sa na nástupnícke materské spoločnosti vzájomne solidárne zodpovedné za zaplatenie pokuty uloženéj ich dcérskej spoločnosti.

Najprv uvádza, že prístup, ktorý spočíva v tom, že materskej spoločnosti ukladá rovnakú východiskovú sumu pokuty ako dcérskej spoločnosti, ktorá sa priamo zúčastnila na karteli, bez toho, aby bola táto suma v prípade časového následníctva viacerých materských spoločností rozdelená, nemožno ako taký považovať za neprimeraný. Cieľom, ktorý Komisia sleduje, je totiž umožniť, aby materskej spoločnosti mohla byť uložená rovnaká východisková suma pokuty ako suma, ktorá by jej bola uložená za predpokladu, že by sa sama priamo zúčastnila na karteli, čo je v súlade s cieľom politiky hospodárskej súťaže.

Následne Všeobecný súd poznamenal, že v prípade porušenia, ktorého sa dopustila dcérska spoločnosť, ktorá počas obdobia porušenia postupne patrila viacerým hospodárskym jednotkám, nemožno *a priori* považovať za neprimerané, ak súčet súm pokút uložených materským spoločnostiam je vyšší ako suma alebo súčet súm uložených uvedenej dcérskej spoločnosti.

Naopak, Všeobecný súd konštatoval, že je pochybením, ak napadnuté rozhodnutie zveruje Komisii úplnú slobodu, pokiaľ ide o vymáhanie pokuty od jednej alebo druhej dotknutej právnickej osoby

v závislosti od ich platobnej schopnosti. Podľa slobody voľby suma skutočne vymáhaná od žalobcu závisí od súm vymáhaných od predchádzajúcich materských spoločností a opačne, hoci tieto spoločnosti spolu nikdy netvorili spoločnú hospodársku jednotku a nie sú preto solidárne zodpovedné. Všeobecný súd dodáva, že zásada individualizácie trestov a sankcií vyžaduje, aby suma skutočne zaplatená žalobcom neprekročila podiel jeho solidárnej zodpovednosti, teda podiel zodpovedajúci časti pokuty uloženej žalobcovi vo vzťahu k celkovej výške súm, v akých boli následnícke materské spoločnosti postupne solidárne zodpovedné za zaplatenie pokuty uloženej dcérskej spoločnosti. V danom prípade Všeobecný súd dospel k záveru, že rozhodnutie je nezlučiteľné s povinnosťou Komisie umožniť žalobcovi jednoznačne poznať presnú výšku pokuty, ktorú má zaplatiť s ohľadom na obdobie, za ktoré je solidárne zodpovedný, za porušenie spolu so svojou dcérskou spoločnosťou. V dôsledku toho čiastočne zrušil toto rozhodnutie a stanovil sumu uloženú Trioplast Industrier na 2,73 milióna eur, pričom táto suma je základom, na ktorom Komisia musí určiť podiel žalobcu na solidárnej zodpovednosti následníckych materských spoločností za zaplatenie pokuty uloženej ich dcérskej spoločnosti.

3. Prínos v oblasti článku 82 ES (teraz článok 102 ZFEÚ)

V rozsudku z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia (T-321/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), sa Všeobecný súd vyjadril k zákonnosti rozhodnutia Komisie, ktorým bolo konštatované, že žalobkyňa porušila článok 82 ES jednak tým, že predložila vnútroštátnym patentovým úradom zavádzajúce informácie, a jednak tým, že požiadala o zrušenie registrácie farmaceutického výrobku, ktorého patentová ochrana sa končila.

Pokiaľ ide o prvé porušenie, Všeobecný súd rozhodol, že predloženie zavádzajúcich informácií verejným orgánom, aby boli uvedené do omylu a v dôsledku toho povolili priznanie výlučného práva, na ktoré nebol podnik oprávnený alebo na ktoré by bol oprávnený po kratšiu dobu, predstavuje postup, ktorý je nezlučiteľný s hospodárskou súťažou na základe kvality, a ktorý môže byť pre hospodársku súťaž osobitne obmedzujúci.

Zavádzajúca povaha vyhlásení predložených verejným orgánom sa musí posudzovať na základe objektívnych okolností, pričom zámernosť správania a zlý úmysel podniku v dominantnom postavení sa na účely zistenia zneužitia dominantného postavenia nevyžaduje. Okolnosť, že pojem zneužitie dominantného postavenia má objektívny obsah a jeho súčasťou nie je úmysel škodiť, však nevedie k záveru, že úmysel uchýliť sa praktikám, ktoré sú nezlučiteľné s hospodárskou súťažou na základe kvality, je v každom prípade irelevantný, hoci konštatovanie zneužitia by malo v prvom rade spočívať na objektívnom konštatovaní materiálneho uplatnenia predmetného správania.

Pokiaľ ide o druhé zneužitie, t. j. zrušenie registrácie farmaceutického výrobku, ktorého patentová ochrana sa končila, Všeobecný súd usúdil, že hoci existencia dominantného postavenia nezavaruje podnik nachádzajúci sa v takomto postavení práva chrániť svoje vlastné obchodné záujmy, ak sú ohrozené, nemal by využívať regulačné konania, aby zabránil alebo sťažil vstup konkurentov na trh, ak nie sú prítomné dôvody na ochranu legitímnych záujmov podniku zúčastňujúceho sa na hospodárskej súťaži na základe kvality alebo chýbajú objektívne dôvody. Ak podnik, hoci v dominantnom postavení, vypracuje stratégiu, ktorej cieľom je minimalizovať zníženie jeho predajov a byť schopný čeliť konkurencii generických prípravkov, takéto správanie je legitímne a je súčasťou bežnej hospodárskej súťaže, pokiaľ sa zamýšľané správanie neodchyľuje od postupov, ktoré sú súčasťou hospodárskej súťaže na základe kvality.

Po uplynutí doby na výlučné využívanie údajov týkajúcich sa výsledkov farmakologických, toxikologických a klinických testov nie je správanie smerujúce k tomu, aby sa výrobcom generických prípravkov zabránilo uplatniť ich právo na využívanie týchto informácií predložených na účely

uvedenia pôvodného výrobku na trh, nijako podložené legitímnou ochranou investície, ktorá by bola súčasťou hospodárskej súťaže na základe kvality. Okolnosť, že konkurenti dominantného podniku mohli získať registrácie prostredníctvom alternatívnych konaní, nepostačuje na to, aby správanie nebolo zneužitím, ktoré spočívalo v žiadosti o zrušenie registrácie, keďže mohlo prinajmenšom dočasne vylúčiť z trhu konkurenčných výrobcov generických prípravkov.

V rozsudku z 9. septembra 2010, *Tomra Systems a i./Komisia* (T-155/06, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), Všeobecný súd skúmal otázku, či Komisia na preukázanie vylúčenia konkurentov z trhu ako celku mala určiť mieru minimálnej rentability vyžadovanej na účely pôsobenia na relevantnom trhu a ďalej preskúmať, či podiel na trhu, ktorý nebolo možné ovládnuť (to znamená podiel dopytu viazaný predmetnými postupmi), bol dostatočne veľký na to, aby mohol mať účinok vylúčenia konkurentov. Všeobecný súd usúdil, že blokovanie podstatnej časti trhu dominantným podnikom nemôže byť odôvodnené preukázaním, že časť trhu, ktorú možno ovládnuť, je ešte dostatočná na to, aby uvoľnila miesto obmedzenému počtu konkurentov. Na jednej strane totiž zákazníci, ktorí sa nachádzajú v blokovanej časti trhu, musia mať možnosť využiť všetky stupne hospodárskej súťaže, ktoré sú možné na trhu, a konkurenti musia mať možnosť pôsobiť v hospodárskej súťaži na základe kvality na celom trhu a nie iba na jeho časti. Na druhej strane úlohou dominantného podniku nie je určiť, koľko konkurencieschopných konkurentov môže pôsobiť v hospodárskej súťaži, pokiaľ ide o časť dopytu, ktorú je možné ovládnuť.

4. Prínos v oblasti kontroly koncentrácií

a) Pojem napadnuteľný akt

Vec, ktorá viedla k uzneseniu z 2. septembra 2010, *Schemaventotto/Komisija* (T-58/09, zatiaľ neuverejnené v Zbierke), umožnila Všeobecnému súdu podať upresnenia týkajúce sa uplatňovania článku 21 nariadenia Rady (ES) č. 139/2004¹⁴. V tejto súvislosti od zamýšľanej koncentrácie medzi spoločnosťami Abertis Infrastructures SA a Autostrade SpA, ktorú Komisia najprv schválila, uvedené spoločnosti ustúpili predovšetkým vzhľadom na ťažkosti spojené s vývojom právnej úpravy v Taliansku. Tieto spoločnosti boli predmetom predbežného preskúmania Komisie, ktorá dospela k záveru o porušení článku 21 nariadenia č. 139/2004. Vzhľadom na navrhované zmeny právnej úpravy však Komisia 13. augusta 2008 oznámila talianskym orgánom svoje rozhodnutie ukončiť konanie začaté podľa článku 21 nariadenia č. 139/2004. V liste zo 4. septembra 2008 informovala Komisia žalobkyňu o tomto rozhodnutí, ktoré je predmetom žaloby na Všeobecnom súde.

Všeobecný súd v tomto uznesení po prvé usúdil, že týmto listom Komisia len oznámila svoje rozhodnutie neuskutočniť konanie vo veci Abertis/Autostrade týkajúce sa prípadných porušení zistených počas predbežného preskúmania, ktoré nezohľadňovalo schválenie nových vnútroštátnych právnych predpisov.

Všeobecný súd po druhé skúmal, či je toto opatrenie napadnuteľným aktom, t. j. či má právne záväzné účinky, ktoré môžu ovplyvniť záujmy žalobkyne tým, že podstatným spôsobom zmenia jej právne postavenie. V tejto súvislosti Všeobecný súd uvádza, že konanie stanovené v článku 21 ods. 4 nariadenia č. 139/2004 je spojené s kontrolou konkrétnych koncentrácií, ktorú vykonáva Komisia v zmysle uvedeného nariadenia. Komisia je v dôsledku toho povinná prijať vo vzťahu k dotknutému členskému štátu rozhodnutie spočívajúce buď v uznaní predmetného záujmu vzhľadom na jeho zlučiteľnosť so všeobecnými zásadami a ostatnými ustanoveniami práva Únie, alebo

¹⁴ Nariadenie Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. EÚ L 24, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40).

v neuznaní tohto záujmu vzhľadom na jeho nezlučiteľnosť s týmito zásadami a ustanoveniami. Z dôvodu upustenia od navrhovanej koncentrácie už Komisia v danom prípade nemala právomoc na ukončenie konania, začatého podľa článku 21 ods. 4 uvedeného nariadenia, rozhodnutím o uznaní verejného záujmu chráneného predmetnými vnútroštátnymi opatreniami.

Tento záver nemôže byť spochybnený skutočnosťou, že konanie stanovené v článku 21 ods. 4 nariadenia č. 139/2004 nemá len objektívnu, ale aj subjektívnu úlohu, konkrétne chrániť záujmy dotknutých podnikov týkajúce sa návrhu zamýšľanej koncentrácie, v záujme zabezpečenia právnej istoty a rýchlosti konania stanoveného uvedeným nariadením, keďže subjektívna úloha upustením od koncentrácie odpadla.

Komisia preto nemala inú možnosť ako prijať formálne rozhodnutie o zastavení predmetného konania. Keďže toto rozhodnutie nemalo iné účinky, nemohlo predstavovať napadnuteľný akt.

Vo veci *Éditions Jacob/Komisia* (rozsudok z 13. septembra 2010, T-279/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), Komisia vzniesla námietku neprípustnosti voči žalobe žalobkyne proti rozhodnutiu, ktorým bolo pod podmienkou následného prevodu aktív povolené spätné nadobudnutie spoločnosti Vivendi Universal Publishing SA spoločnosťou Lagardère SCA. Komisia usúdila, že skoršie rozhodnutie, ktorým začala hĺbkovú kontrolu návrhu koncentrácie, malo za následok, že predchádzajúce nadobudnutie cieľových aktív spoločnosťou Natexis Banques Populaires SA bolo implicitne, no nevyhnutne, kvalifikované ako nadobudnutie účasti v podniku na účely jej ďalšieho predaja. Napadnuté rozhodnutie bolo preto len čisto potvrdzujúcim rozhodnutím. Všeobecný súd odmietol výklad Komisie a pripomenul, že rozhodnutie o začatí fázy dôkladnej kontroly nie je aktom, ktorý možno napadnúť žalobou, ale prípravným opatrením, ktorého jediným cieľom je začatie postupu určeného na preukázanie skutočností, ktoré majú Komisii umožniť vysloviť sa formou konečného rozhodnutia k zlučiteľnosti koncentrácie so spoločným trhom. Dodáva, že jediným cieľom začatia fázy dôkladnej kontroly je predbežné konštatovanie existencie vážnych pochybností o zlučiteľnosti oznámenej koncentrácie.

b) Pojem koncentrácia

Vo veci *Aer Lingus Group/Komisia* (rozsudok zo 6. júla 2010, T-411/07, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), sa žalobkyňa, ktorá sa opierała o ustanovenia vnútroštátnej právnej úpravy, domáhala rozšírenia pojmu koncentrácia, ako ho stanovuje právo Únie, na prípady, keď z dôvodu nezískania kontroly prevzatie účasti jedného podniku na základnom imaní iného podniku ako také nepriznáva možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv na činnosť tohto druhého podniku. Ryanair Holdings plc predložil verejnú ponuku na kúpu (VPK) všetkých akcií Aer Lingus Group plc, ale od svojho plánu musel upustiť z dôvodu rozhodnutia Komisie, že transakcia je nezlučiteľná so spoločným trhom. V nadväznosti na toto rozhodnutie sa však Aer Lingus Group obrátila na Komisiu, aby nariadila spoločnosti Ryanair Holdings zriecť sa okrem iného svojho menšinového podielu, ktorý už mala na jej základnom imaní. Keďže Komisia tento návrh zamietla, Aer Lingus Group podala žalobu proti tomuto rozhodnutiu.

Vo svojom rozsudku Všeobecný súd pripomenul, že právomoc nariadiť predaj všetkých akcií získaných podnikom v inom podniku existuje len na obnovenie stavu, aký bol pred uskutočnením koncentrácie. Bez získania kontroly, čiže bez uskutočnenia koncentrácie, nemá Komisia nijakú právomoc zrušiť uvedenú „koncentráciu“. Všeobecný súd upresnil, že účelom nariadenia č. 139/2004 nie je chrániť spoločnosti od rozdielných obchodných záujmov, ktoré rozdeľujú ich akcionárov, alebo odstrániť akúkoľvek neistotu pri schvaľovaní dôležitých rozhodnutí týmito akcionármi, lebo tento druh sporov patrí do právomoci vnútroštátnych súdov. Rovnako stotožniť sa s tým, že Komisia mohla nariadiť zrušenie investície do menšinového podielu v konkurenčnom podniku z jediného

dôvodu, že tento podiel za prítomnosti duopolu predstavuje z hospodárskeho hľadiska teoretické nebezpečenstvo alebo nevýhodnosť pre atraktivnosť akcií jedného podniku tvoriaceho tento duopol, by presahovalo právomoci, ktoré boli Komisii priznané na základe kontroly koncentrácií.

V už citovanej veci *Éditions Jacob/Komisia* spochybňovala žalobkyňa právnu kvalifikáciu nadobudnutia cieľových aktív *Natexis Banques Populaires* ako nadobudnutie účasti v podniku s cieľom jej ďalšieho predaja, na ktoré sa vzťahuje článok 3 ods. 5 písm. a) nariadenia (EHS) č. 4064/89¹⁵. Tvrdila, že táto transakcia nazvaná „dočasný prevod“ bola v skutočnosti koncentráciou v zmysle článku 3 ods. 1 písm. b) uvedeného nariadenia, lebo umožnila spoločnosti *Lagardère* nadobudnúť buď výlučnú kontrolu nad cieľovými aktívami prostredníctvom *Natexis Banques Populaires*, alebo spoločnú kontrolu spolu s *Natexis Banques Populaires*, a v dôsledku toho jej umožnila mať možnosť uplatňovať rozhodujúci vplyv na činnosti spojené s cieľovými aktívami.

Podľa Všeobecného súdu tvrdenia o výlučnej kontrole nemôžu obstáť. Z ustanovení zmluvy o prevode v skutočnosti vyplýva, že spoločnosť *Lagardère* nemala vlastnícke alebo užívacie práva k cieľovým aktívam predtým, ako Komisia prijala rozhodnutie o podmienenom povolení, ani práva, ktoré jej dávali možnosť uplatňovať rozhodujúci vplyv v orgánoch spoločností kontrolujúcich cieľové aktíva. Pokiaľ ide o spoločnú kontrolu, Všeobecný súd uvádza, že aj keby dočasný prevod cieľových aktív umožnil spoločnosti *Lagardère* vykonávať spoločne s *Natexis Banques Populaires* rozhodujúci vplyv na činnosti s nimi spojené do završenia dočasného prevodu, koncentrácia, ktorá by z toho vzišla, by v každom prípade predstavovala odlišnú koncentráciu, ako je tá, ktorú oznámila spoločnosť *Lagardère*. Pochybenie Komisie, ktoré by spočívalo v tom, že dočasný prevod cieľových aktív kvalifikovala ako „nadobudnutie účasti v podniku s cieľom jej ďalšieho predaja“ a nie ako nadobudnutie výlučnej alebo spoločnej kontroly, by v každom prípade nemalo nijaký vplyv na zákonnosť rozhodnutia, ktorým bola koncentrácia vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom pod podmienkou následného prevodu aktív, spätného nadobudnutia spoločnosti *Vivendi Universal Publishing* spoločnosťou *Lagardère*.

c) Nárast účinnosti – Overiteľnosť

V už citovanom rozsudku *Ryanair/Komisia* Všeobecný súd najprv poznamenal, že Komisia usúdila, že tak z nariadenia č. 139/2004, ako aj z jej usmernení na posudzovanie horizontálnych fúzií¹⁶ vyplýva, že na to, aby sa mohli vyvážiť negatívne účinky koncentrácie na spotrebiteľov, musí byť nárast efektívnosti, ktorý z nej vyplýva, preukázateľný, spôsobilý zabezpečiť výhodu spotrebiteľom a taký, ktorý nemožno v rovnakej miere získať prostriedkami s menším protisúťažným účinkom ako posudzovaná koncentrácia. Pokiaľ ide o prvú podmienku, Všeobecný súd zdôrazňuje, že na rozdiel od toho, čo uviedla Komisia v napadnutom rozhodnutí, v súlade s usmerneniami podmienka týkajúca sa preukázateľnosti nárastu efektívnosti nevyžaduje, aby oznamovateľ koncentrácie predložil údaje, ktoré môže nezávisle overiť tretia osoba, alebo dokumenty z obdobia pred koncentráciou, ktoré umožňujú objektívne a nezávisle posúdiť rozsah nárastu efektívnosti vyvolaného nadobudnutím. Komisia teda nemohla odmietnuť údaje uvádzané spoločnosťou *Ryanair Holdings* v tejto súvislosti. Všeobecný súd dodáva, že obchodný život zakaždým neumožňuje, aby boli takéto dokumenty predložené v primeranom čase, a dokumenty, ktoré použil podnik pri VPK bez ohľadu na to, či pochádzajú z tohto podniku, alebo od jeho poradcov, môžu mať v dôsledku svojej povahy určitý význam pri podložení obsahu tvrdení o náraste efektívnosti.

¹⁵ Nariadenie Rady (EHS) č. 4064/89 z 21. decembra 1989 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 395, s. 1; korigendum v Ú. v. ES L 257, 1990, s. 13; Mim. vyd. 08/001, s. 31).

¹⁶ Usmernenia na posudzovanie horizontálnych fúzií podľa nariadenia Rady o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. EÚ C 31, 2004, s. 5; Mim. vyd. 08/003, s. 10).

d) Závazky

Splnomocnený zástupca

Vo veci *Éditions Jacob/Komisia* (rozsudok z 13. septembra 2010, T-452/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), Všeobecný súd posudzoval zákonnosť rozhodnutia týkajúceho sa schválenia *Wendel Investissement SA* ako nadobúdateľa prevedených aktív v súlade s rozhodnutím Komisie zo 7. januára 2004, ktoré pod podmienkou následného prevodu aktív schválilo spätné nadobudnutie spoločnosti *Vivendi Universal Publishing* spoločnosťou *Lagardère*. Jeden z predložených žalobných dôvodov bol založený na tom, že schválenie *Wendel Investissement* vychádzalo zo správy vypracovanej mandatórom, ktorý nebol nezávislý. V tejto súvislosti Všeobecný súd jednak uviedol, že mandatár bol vymenovaný počas obdobia, v ktorom bol členom riadiaceho orgánu spoločnosti vlastniacej cieľové aktíva, a jednak to, že svoje funkcie vykonával skutočne súčasne s funkciami člena riadiaceho orgánu tejto spoločnosti. Preto sa nachádzal vo vzťahu závislosti od spoločnosti vzbudzujúcom pochybnosť o neutralite, ktorú mal v rámci výkonu funkcie mandatára preukázať. Keďže vypracoval správu, ktorá hodnotila ponuku spoločnosti *Wendel Investissement* na odkúpenie spätne prevádzaných aktív a ktorá mala určujúci vplyv na rozhodnutie o schválení prijaté Komisiou, Všeobecný súd usúdil, že konštatovaná nezákonnosť odôvodňuje zrušenie rozhodnutia o schválení *Wendel Investissement* ako nadobúdateľa.

Štátna pomoc

Spory týkajúce sa štátnej pomoci tvorili v roku 2010 významnú časť činnosti Všeobecného súdu, v rámci ktorej bolo rozhodnutých 50 vecí. Tieto rozhodnutia sa dajú predstaviť len v krátkosti, pokiaľ ide po prvé o otázky prípustnosti, po druhé o otázky hmotnoprávných predpisov a po tretie o procesné otázky.

1. Prípustnosť

Judikatúra z tohto roka prináša spresnenia týkajúce sa spôsobilosti konať, pokiaľ ide o žaloby smerujúce k spochybneniu rozhodnutia Komisie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za zlučiteľnú so spoločným trhom.

Po prvé vo veci *TF1/Komisia* (rozsudok z 13. septembra 2010, T-193/06, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia Komisie o opatreniach na podporu kinematografie a audiovizuálnej tvorby vo Francúzsku, ktorými sa Komisia rozhodla nevzniesť námietky voči predmetným opatreniam v nadväznosti na ukončenie fázy predbežného preskúmania podľa článku 88 ods. 3 ES.

Na základe tvrdenia, že napadnuté rozhodnutie je formálne určené Francúzskej republike, Komisia spochybnila prípustnosť žaloby podanej žalobkyňou, pričom dospela k záveru, že žalobkyňa nie je rozhodnutím osobne dotknutá.

Všeobecný súd pripomína, že fáza predbežného preskúmania slúži len na to, aby si Komisia mohla urobiť prvý názor o čiastočnej alebo úplnej zlučiteľnosti pomoci. Len vo fáze zisťovania v zmysle článku 88 ods. 2 ES má Komisia povinnosť poskytnúť účastníkom možnosť predložiť svoje pripomienky. Ďalej, ak Komisia bez začatia konania vo veci formálneho zisťovania konštatovala, že pomoc je zlučiteľná so spoločným trhom, osoby, v ktorých prospech je táto procesná záruka stanovená, najmä podniky konkurujúce príjmom tejto pomoci, sú oprávnené podať žalobu smerujúcu k zachovaniu ich procesných práv. Ak však žalobca spochybňuje dôvodnosť rozhodnutia, ktorým

bola posúdená táto pomoc ako taká, samotná skutočnosť, že sa môže považovať za dotknutú osobu v zmysle článku 88 ods. 2 ES, nemôže stačiť na uznanie prípustnosti žaloby.

V danom prípade Všeobecný súd najprv skúmal povahu žalobných dôvodov žalobkyne, predtým ako dospel k záveru, že žiadny z týchto dôvodov zrušenia nesmeruje ku konštatovaniu existencie vážnych ťažkostí vyvolaných predmetnými opatreniami na podporu z hľadiska ich kvalifikácie ako štátnej pomoci alebo ich zlučiteľnosti so spoločným trhom, čo sú ťažkosti, ktoré by Komisiu vystavili povinnosti začať formálne konanie. Žalobkyňa nespochybňovala odmietnutie Komisie začať konanie vo veci formálneho zisťovania uvedené v článku 88 ods. 2 ES a nedovoľovala sa porušenia procesných práv vyplývajúcich z tohto ustanovenia, ale chcela iba dosiahnuť zrušenie rozhodnutia vo veci, ako potvrdila na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu.

Za týchto podmienok sa žaloba netýkala zachovania procesných práv žalobkyne, ktorá teda musela preukázať, že má osobitné postavenie v zmysle judikatúry vychádzajúcej z rozsudku Súdneho dvora Plaumann/Komisia¹⁷, najmä preto, lebo jej postavenie na trhu bolo opatreniami, ktoré sú predmetom rozhodnutia, podstatne ovplyvnené, takže ovplyvnenie jej konkurenčného postavenia sa musí skúmať vzhľadom na príjemcov pomoci z predmetných opatrení pomoci, t. j. hospodárskych subjektov, ktorých činnosťou je produkcia v oblasti kinematografie a audiovizuálnej oblasti. Keďže v danom prípade percento povinnej investície určené z obratu bolo pre všetkých konkurentov rovnaké, skutočnosť, že vzhľadom na vyšší obrat povinnosti investovania žalobkyne presahovali výdavky jej konkurentov, nemala za následok vznik osobitného postavenia žalobkyne a v dôsledku toho ju neindividualizovala podobne ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené v zmysle judikatúry Plaumann/Komisia.

Po druhé v rozsudku z 13. septembra 2010, Grécko a i./Komisia (T-415/05, T-416/05 a T-423/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd rozhodol, že pokiaľ je žalobkyniam priznaný aj po ich vstupe do likvidácie právny záujem na zrušení napadnutého rozhodnutia, vedľajšiemu účastníkovi zostáva s tým spojený záujem vstúpiť do konania na podporu Komisie s cieľom obrany zákonnosti tohto rozhodnutia, hoci len na účel podania návrhov na náhradu škody, po ktorých by mohli prípadne nasledovať žaloby založené na protiprávnom poskytnutí pomoci, ktoré mu spôsobili škodu.

Nakoniec po tretie v rozsudku zo 16. decembra 2010, Holandsko a NOS/Komisia (T-231/06 a T-237/06, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd pripomenul, že správne konanie vo veci štátnej pomoci sa vedie len proti dotknutému členskému štátu. Podniky ako príjemcovia pomoci sú v tomto konaní považované iba za dotknuté osoby. Z toho vyplýva, že takéto dotknuté osoby sa nemôžu dovoľávať práva na obranu priznaného osobám, voči ktorým sa vedie konanie, pričom majú len právo zúčastniť sa na správnom konaní v primeranom rozsahu so zreteľom na okolnosti prejednávanej veci.

2. Hmotnoprávne pravidlá

a) Individuálna pomoc poskytnutá na základe všeobecnej schémy pomoci schválenej Komisiou

V rozsudku z 3. marca 2010, Freistaat Sachsen a i./Komisia (T-102/07 a T-120/07, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd usúdil, že ak je Komisia konfrontovaná s individuálnou pomocou, o ktorej sa tvrdí, že bola uskutočnená podľa vopred schválenej schémy, nemôže ju na začiatku skúmať priamo vo vzťahu k Zmluve ES. Pred začatím akéhokoľvek konania musí byť najprv preskúmané,

¹⁷ Rozsudok z 15. júla 1963, 25/62, Zb. s. 197, 223.

či sa na pomoc vzťahuje všeobecná schéma a či zodpovedá podmienkam uloženým v rozhodnutí o jej schválení. Ak by tak Komisia nepostupovala, mohla by pri skúmaní každej individuálnej pomoci znovu prehodnotiť svoje rozhodnutie o schéme schválenej pomoci, ktoré predpokladá predchádzajúce preskúmanie s ohľadom na článok 87 ES. Pomoc, ktorá je založená na presnom a predvídateľnom uplatnení podmienok stanovených v rozhodnutí o schválení všeobecnej schémy, sa teda považuje za existujúcu pomoc a netreba ju oznamovať Komisii ani skúmať s ohľadom na článok 87 ES.

Všeobecný súd rovnako upresnil, že rozhodovanie Komisie o súlade pomoci s predmetnou schémou patrí do rámca výkonu jej povinnosti dohliadať na uplatňovanie článkov 87 ES a 88 ES. Preto preskúmanie súladu pomoci s touto schémou zo strany Komisie nepredstavuje iniciatívu prekračujúcu rámec jej právomocí. Vzhľadom na to posúdenie zo strany Komisie nemôže byť obmedzené posúdením vnútroštátnych orgánov, ktoré poskytli pomoc.

b) Poskytnutie hospodárskej výhody

V rozsudku z 21. mája 2010, Francúzsko a i./Komisia (T-425/04, T-444/04, T-450/04 a T-456/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd usúdil, že verejné vyhlásenia vnútroštátnych orgánov spôsobili značnú výhodu v prospech podniku, lebo umožnili získať dôveru zo strany finančných trhov. Rovnako umožnili, uľahčili a zlacnili prístup podniku k novým úverom potrebným na refinancovanie jeho dlhov s krátkou dobou splatnosti a tiež prispeli k stabilizácii jeho veľmi slabej finančnej situácie. Tieto vyhlásenia mali rozhodujúci vplyv na reakciu ratingových agentúr. Každý kladný vplyv na hodnotenie podniku len vďaka verejným vyhláseniam, ktoré môžu vytvoriť alebo posilniť dôveru investorov, má preto priamy dopad na výšku nákladov, ktoré musí tento podnik znášať, aby sa mohol na kapitálových trhoch refinancovať.

Všeobecný súd rovnako upresnil, že požiadavka spojitosti medzi zistenou výhodou a záväzkom poskytnutia štátnych zdrojov v zásade vyžaduje, aby uvedená výhoda úzko súvisela so zodpovedajúcim záväzkom zaťažujúcim štátny rozpočet alebo na základe právne záväzných záväzkov, ktoré prijal štát, s vytvorením dostatočne konkrétneho ekonomického rizika pre tento rozpočet. Aby bolo možné vyhlásenia stotožniť so štátnou zárukou alebo vykladať ako vyjadrenie neodvolateľného záväzku poskytnúť presnú finančnú pomoc, ako je splatenie krátkodobého dlhu, musia obsahovať presný, nepodmienený a neodvolateľný záväzok poskytnúť štátne prostriedky a výslovne spresniť buď presnú výšku investície, alebo konkrétne dlhy, na ktoré sa poskytuje záruka, alebo prinajmenšom predbežne stanovený finančný rámec, ako je úverová linka v určitej výške, ako aj podmienky poskytnutia plánovanej pomoci. Samotná skutočnosť, že členský štát sa za týchto okolností odvolával na svoju dobrú povesť na finančných trhoch, však nestačí na preukázanie toho, že jeho prostriedky boli vystavené riziku, ktoré možno považovať za základ prevodu štátnych prostriedkov v zmysle článku 87 ods. 1 ES, ktorý by mal dostatočnú spojitosť s výhodou priznanou jeho vyhláseniami.

V rozsudku z 15. júna 2010, Mediaset/Komisia (T-177/07, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), Všeobecný súd pripomenul, že judikatúra pripustila, že výhoda priamo poskytnutá niektorým fyzickým alebo právnickým osobám, ktoré nie sú nevyhnutne podnikmi, môže predstavovať nepriamu výhodu a tým štátnu pomoc pre ostatné fyzické alebo právnické osoby, ktoré sú podnikmi. Rovnako musí byť zamietnutá téza, podľa ktorej príspevok poskytnutý spotrebiteľom nemôže byť kvalifikovaný ako štátna pomoc v prospech podnikateľov dodávajúcich spotrebné tovary alebo služby.

c) Služby všeobecného hospodárskeho záujmu

V rozsudku z 1. júla 2010, M6 a TF1/Komisia (T-568/08 a T-573/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), Všeobecný súd usúdil, že stanovisko, podľa ktorého je dodržanie štvrtej z podmienok stanovených v bodoch 88 až 93 rozsudku Súdneho dvora z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg¹⁸, predpokladom udelenia výnimky stanovenej v článku 86 ods. 2 ES, vychádza zo zámeny podmienok stanovujúcich kvalifikáciu štátnej pomoci v zmysle článku 87 ods. 1 ES s podmienkami používanými na hodnotenie zlučiteľnosti pomoci podľa článku 86 ods. 2 ES. Jediným a výlučným účelom podmienok už citovaného rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg je kvalifikácia predmetného opatrenia za štátnu pomoc, aby bolo možné určiť, či existuje povinnosť oznámiť toto opatrenie Komisii za predpokladu novej pomoci, alebo v prípade existujúcej pomoci povinnosť spolupráce s touto inštitúciou.

Všeobecný súd rovnako uviedol, že otázka, či by podnik poverený poskytovaním vysielania ako služby všeobecného hospodárskeho záujmu mohol plniť svoje záväzky vyplývajúce zo služby vo verejnom záujme pri nižších nákladoch, je pre posúdenie zlučiteľnosti štátneho financovania tejto služby z hľadiska predpisov Spoločenstva v tejto oblasti irelevantná. Cieľom článku 86 ods. 2 ES pri posúdení proporcionality pomoci je zabrániť tomu, aby operátor poverený poskytovaním služby všeobecného hospodárskeho záujmu získal financovanie presahujúce čisté náklady na službu vo verejnom záujme.

V už citovanom rozsudku Holandsko a NOS/Komisia Všeobecný súd upresnil, že členské štáty disponujú širokou mierou voľnej úvahy pri definovaní toho, čo pokladajú za služby všeobecného hospodárskeho záujmu. Komisia preto môže definovanie takejto služby členským štátom spochybniť iba v prípade zjavného pochybenia. Čo sa týka definície služieb vo verejnom záujme v odvetví vysielania, hoci je pravda, že Komisii neprislúcha rozhodovať, či sa nejaký program má vysielat ako služba všeobecného hospodárskeho záujmu, ani spochybniť povahu alebo kvalitu daného produktu, musí mať ako strážkyňa Zmluvy možnosť v prípade zjavného pochybenia zasiahnuť.

d) Kritérium súkromného investora v trhovom hospodárstve

V rozsudku z 3. marca 2010, Bundesverband deutscher Banken/Komisia (T-163/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd odmietol tvrdenie, že intelektuálny postup spočívajúci v prevereaní, či transakcia prebehla za normálnych podmienok trhového hospodárstva, sa musí nevyhnutne vykonať tak, že sa odkáže na samotného investora alebo iba na podnik príjemcu investície, hoci interakcia medzi rôznymi hospodárskymi prvkami je práve to, čo je typické pre trhovú ekonomiku. Komisia tak môže skúmať otázku, či si podnik mohol zabezpečiť od iných investorov prostriedky prinášajúce mu rovnaké výhody, a prípadne za akých podmienok. Okrem toho tento postup si nevyžaduje ani úplne odhliadnuť od obmedzení spojených s povahou prevádzaného majetku.

Všeobecný súd okrem toho usúdil, že skutočnosť, že jeden z aspektov transakcie implikuje zvýšenie rizika vzniknutého investorovi, odôvodňuje zvýšenie odmeny, iba ak uvedený aspekt obsahuje výhodu pre banku alebo ak tá nemôže odmietnuť navrhnuté prostriedky. Na druhej strane, ak zvýšenie rizika pre investora vyplýva z rozhodnutia, ktoré prijal z dôvodov jemu vlastných bez toho, aby bol ovplyvnený želaniami alebo potrebami banky, uvedená banka mu odmietne zaplatiť zvýšenie odmeny a zabezpečiť si prostriedky od iných investorov.

¹⁸ C-280/00, Zb. s. I-7747.

V už citovanom rozsudku Grécko a i./Komisia Všeobecný súd po pripomenutí, že z článku 87 ods. 1 ES vyplýva, že pojem pomoc je objektívnym pojmom a závisí od jedinej otázky, a to či opatrenie štátu priznáva príjemcovi hospodársku výhodu, ktorú by za bežných trhových podmienok nezískal, rozhodol, že skutočnosť, že operácia je pre orgány verejnej moci poskytujúce pomoc rozumná, ich nezbavuje povinnosti uplatniť kritérium súkromného investora.

e) Povinnosť vymáhania pomoci

V už citovanom rozsudku Grécko a i./Komisia Všeobecný súd posudzoval otázku vymáhania pomoci v prípade hospodárskej kontinuity medzi dvomi spoločnosťami. V prípade takejto kontinuity možno nástupnícku spoločnosť považovať za skutočného príjemcu pomoci podporujúcej predmetné odvetvie, ktorá bola poskytnutá pôvodnej spoločnosti predtým, ako boli jej činnosti prevzaté nástupníckou spoločnosťou. Naopak, ak v prípade rozdelenia neexistuje hospodárska jednota medzi dvomi spoločnosťami, po rozdelení nemožno poskytnutú pomoc vymáhať od nástupníckej spoločnosti len z toho dôvodu, že tento podnik z nej mal nepriamu výhodu. Táto okolnosť sama osebe neumožňuje, aby sa nástupnícka spoločnosť považovala za skutočného príjemcu pomoci poskytnutej pôvodnej spoločnosti.

Pokiaľ ide o rozdelenie povinnosti vrátiť pomoc medzi príjemcov pomoci, Všeobecný súd pripomenul, že Komisia nie je v rozhodnutí konštatujúcim nezlučiteľnosť pomoci a ukladajúcim jej vrátenie povinná presne určiť, v akej miere mal každý z príjemcov pomoci prospech zo sumy predmetnej pomoci. V súlade s článkom 10 ES prislúcha dotknutému členskému štátu, aby v spolupráci s Komisiou určil sumu, ktorú pri vymáhaní pomoci musí vrátiť každý z týchto príjemcov.

Okrem toho kritériá stanovené judikatúrou na určenie skutočného príjemcu pomoci majú objektívnu povahu. Existenciu hospodárskej kontinuity možno určiť na základe rôznych objektívnych okolností, ako je nezaplatenie ceny za prevádzaný majetok v súlade s trhovými podmienkami, alebo objektívna okolnosť, že cieľom prevodu je vyhnúť sa povinnosti vrátiť spornú pomoc.

Konštatovanie existencie hospodárskej kontinuity medzi dvomi podnikmi neumožňuje predpokladať, že vzhľadom na pretrvávajúce hospodárskych ťažkostí týchto dvoch spoločností po rozdelení predstavujú nové opatrenia v prospech nástupníckej spoločnosti, skúmané v napadnutom rozhodnutí, logické pokračovanie predchádzajúcej pomoci a z toho dôvodu rovnako patria do kategórie štátnej pomoci. Súdu Únie v každom prípade prislúcha, aby preveril, či vzhľadom na podstatné okolnosti možno tieto opatrenia rozumne oddeliť od predchádzajúcej štátnej pomoci.

3. Procesné pravidlá

a) Konanie vo veci formálneho zisťovania

V rozsudku z 3. marca 2010, Bundesverband deutscher Banken/Komisia (T-36/06, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd konštatoval, že otázku, či Komisia nesprávne uplatnila kritérium súkromného investora, nemožno zamieňať s otázkou existencie vážnych ťažkostí, ktoré vyžadujú začatie konania vo veci formálneho zisťovania. Okrem iného skutočnosť, že Komisia neodpovedala na určité výhrady vznesené žalobkyňou v rámci paralelného konania, neznamena, žeby sa nemohla vyjadriť k spornej pomoci na základe informácií, ktorými disponovala, a žeby bola z toho dôvodu povinná začať konanie vo veci formálneho zisťovania, aby doplnila svoje vyšetrovanie. Keďže Komisia začala konanie vo veci formálneho zisťovania týkajúce sa obdobných operácií a pri tejto príležitosti sa prejednávala dôležitosť určitých vlastností, ktoré sú spoločné pre všetky operácie, možno usudzovať, že Komisia mala k dispozícii informácie, ktoré jej umožňovali posúdenie relevantnosti uvedených vlastností.

b) Povinnosť odôvodnenia

V už citovanom rozsudku *Freistaat Sachsen a i./Komisia* Všeobecný súd z dôvodu nedostatočného odôvodnenia zrušil rozhodnutie Komisie o existencii štátnej pomoci nezlučiteľnej so spoločným trhom, ktoré vo svojom výpočte sumy pomoci podnikom v ťažkostiach neobsahovalo nijakú zmienku o praxi na finančných trhoch týkajúcej sa kumulácie rizík (podnik v ťažkostiach, chýbajúce záruky atď.), keďže vzťah medzi zvýšením uplatneným Komisiou a osobitným postavením predmetných spoločností sa nezdal byť jasný a voľba uplatneného zvýšenia bola náhodná, alebo sa takou prinajmenšom zdala, pričom oznámenie Komisie o spôsobe stanovenia referenčnej a diskontnej sadzby¹⁹ neobsahovalo nijakú zmienku o uvedenej kumulácii rizík. Komisia mala vysvetliť uplatnenie dodatočných prirážok, ako aj ich výšku na základe analýzy trhových praktík tak, aby žalobcom umožnila v prejednávanej veci napadnúť vhodnú povahu týchto zvýšení a Všeobecnému súdu preskúmať ich zákonnosť.

Okrem toho v už citovanom rozsudku *Mediaset/Komisia* Všeobecný súd upresnil, že povinnosť odôvodnenia uplatnená na posúdenie opatrenia pomoci vyžaduje, aby sa uviedli dôvody, pre ktoré Komisia usúdila, že dotknuté opatrenie patrí do pôsobnosti článku 87 ods. 1 ES. Pokiaľ ide o existenciu narušenia hospodárskej súťaže na spoločnom trhu, Komisia je povinná uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia aspoň okolnosti, za ktorých sa pomoc poskytla, pokiaľ umožňujú preukázať, že pomoc by mohla mať vplyv na obchod medzi členskými štátmi a narúšala by alebo by mohla narúšať hospodársku súťaž, nie je však povinná uskutočniť hospodársku analýzu skutočnej situácie na dotknutých trhoch, trhových podielov podnikov príjemcov pomoci, situácie konkurenčných podnikov a obchodu medzi členskými štátmi. Okrem toho v prípade protiprávne poskytnutej pomoci nie je Komisia povinná preukázať skutočný účinok tejto pomoci na hospodársku súťaž a na obchod medzi členskými štátmi. V opačnom prípade by táto požiadavka viedla k podpore členských štátov, ktoré vyplácajú nezákonnú pomoc, na úkor tých, ktoré pomoc oznamujú ešte v štádiu plánu pomoci. Konkrétne, postačuje, že Komisia preukáže, že posudzovaná pomoc môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a narušiť alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže bez toho, aby bolo potrebné vymedziť relevantný trh.

Ochranná známka Spoločenstva

Rozhodnutia týkajúce sa uplatnenia nariadení (ES) č. 40/94²⁰ a 207/2009²¹ predstavujú aj v roku 2010 dôležitú časť vecí, o ktorých rozhodoval Všeobecný súd (180 vecí, teda 34 % z celkového počtu rozhodnutých vecí v roku 2010).

1. Absolútne dôvody zamietnutia

Článok 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 a nariadenia č. 207/2009 zakazuje zápis označení, ktoré nemajú rozlišovaciu spôsobilosť, ako ochrannej známky Spoločenstva, pričom rozlišovacia spôsobilosť sa musí posudzovať vo vzťahu k tovarom alebo službám, pre ktoré sa zápis požadoval, a vo vzťahu k jej vnímaniu príslušnou skupinou verejnosti.

¹⁹ Oznámenie Komisie 97/C 273/03 o spôsobe stanovenia referenčných a diskontných sadzieb (Ú. v. ES C 273, 1997, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 146).

²⁰ Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146).

²¹ Nariadenie Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 78, s. 1), ktoré nahradilo nariadenie č. 40/94.

V rozsudku z 15. júna 2010, X Technology Swiss/ÚHVT (Oranžové sfarbenie špičky ponožky) (T-547/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), Všeobecný súd zamietol žalobu proti rozhodnutiu odvolacieho senátu Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT), podľa ktorého oranžové sfarbenie vo forme čiapočky pokrývajúcej špičku pančuchového tovaru je pre priemerného spotrebiteľa označením bez rozlišovacej spôsobilosti. Po prvé Všeobecný súd rozhodol, že odvolací senát sa nedopustil pochybenia, keď na prihlasovanú ochrannú známku, ktorú žalobkyňa kvalifikovala ako „pozičnú ochrannú známku“, uplatnil judikatúru týkajúcu sa trojrozmerných ochranných známok. Všeobecný súd totiž spresnil, že kvalifikácia „pozičnej ochrannej známky“ ako obrazovej alebo trojrozmernej ochrannej známky alebo ako osobitnej kategórie ochranných známok nie je relevantná pri posúdení jej rozlišovacej spôsobilosti, pričom skutočnosť, že označenie sa zhoduje so vzhľadom označeného výrobku, je rozhodujúca pre uplatnenie tejto judikatúry. Po druhé Všeobecný súd rozhodol, že ak označenie nie je spôsobilé označovať obchodný pôvod výrobkov, nemôže byť zapísané ako ochranná známka aj napriek tomu, že sa vzťahuje na výrobky, ktoré podliehajú módnym trendom, a že z tohto dôvodu v dotknutom priemyselnom odvetví existuje alebo sa neustále tvorí množstvo podobných označení. Napokon Všeobecný súd objasnil skutočnosť, že nebezpečenstvo, že určitý prvok vzhľadu výrobku alebo služby bude konkurent napodobňovať, nemá vplyv na výklad článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94, pretože hospodársky subjekt, ktorý v obchodnom styku používa označenie, ktoré nespĺňa podmienku stanovenú týmto ustanovením, by prípadne mohol preukázať, že toto označenie nadobudlo rozlišovaciu spôsobilosť používaním v zmysle článku 7 ods. 3 nariadenia č. 40/94, alebo využiť iné právne prostriedky, ktoré má prípadne k dispozícii, napríklad právo súvisiace s dizajnom alebo žalobu založenú na nekalej súťaži.

Navyše v rozsudkoch z 12. novembra 2010, Deutsche Bahn/ÚHVT (Vodorovná kombinácia šedej a červenej farby) (T-404/09, neuverejnený v Zbierke), a Deutsche Bahn/ÚHVT (Zvislá kombinácia šedej a červenej farby) (T-405/09, neuverejnený v Zbierke), sa Všeobecný súd zaoberal otázkou rozlišovacej spôsobilosti kombinácie farieb. Všeobecný súd v týchto dvoch rozsudkoch potvrdil reštriktívny prístup k prihláškam kombinácií farieb ako ochranných známok a konštatoval, že kombinácia farieb nepredstavuje pre príslušnú skupinu verejnosti vnímateľný odklon vo vzťahu k farbám, ktoré sa bežne používajú v prípade uvedených služieb, a nemá preto rozlišovaciu spôsobilosť.

2. Relatívne dôvody zamietnutia

V rozsudku z 22. júna 2010, Montero Padilla/ÚHVT – Padilla Requena (JOSE PADILLA) (T-255/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd spresnil dôvody, na ktorých sa môžu zakladať námietky. Žalobkyňa sa v podstate domáhala, aby Všeobecný súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia odvolacieho senátu ÚHVT z hľadiska článku 9 nariadenia č. 40/94 týkajúceho sa práva poskytnutého ochrannou známkou Spoločenstva. Všeobecný súd spresňuje, že dôvody, na ktorých sa môžu zakladať námietky, ktoré sú uvedené v článku 42 ods. 1 nariadenia č. 40/94, sú len relatívnymi dôvodmi zamietnutia podľa článku 8 toho istého nariadenia, pretože článok 9 tohto nariadenia vymedzuje rozsah práva poskytnutého ochrannou známkou Spoločenstva, čiže účinky jej zápisu, ale netýka sa podmienok zápisu. Článok 9 nariadenia č. 40/94 preto nie je súčasťou právneho rámca, ktorý ÚHVT musí vziať do úvahy pri posudzovaní prihlášky alebo námietky. Okrem toho sa Všeobecný súd domnieva, že zo znenia článku 8 ods. 5 nariadenia č. 40/94, ktorý používa formuláciu „pre ktoré je skoršia ochranná známka zapísaná“, vyplýva, že toto ustanovenie sa uplatní na skoršie ochranné známky v zmysle článku 8 ods. 2 toho istého nariadenia iba vtedy, ak sú tieto známky zapísané. Preto článok 8 ods. 5 nariadenia č. 40/94 chráni, pokiaľ ide o výrobky alebo služby, ktoré nie sú podobné, iba všeobecne známe ochranné známky v zmysle článku 6a Parížskeho dohovoru²²,

²² Parížsky dohovor o ochrane priemyselného vlastníctva z 20. marca 1883 v zmenenom a doplnenom znení.

pre ktoré je predložený dôkaz o zápise. Napokon Všeobecný súd spresnil, že autorské práva nie sú „označením používaným v obchodnom styku“ v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, ako to vyplýva zo štruktúry článku 52 tohto nariadenia. Toto ustanovenie vo svojom odseku 1 písm. c) stanovuje, že ochranná známka Spoločenstva sa vyhlási za neplatnú, ak existuje skoršie právo, ako je uvedené v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, a podmienky stanovené v danom odseku sú splnené. Odsek 2 písm. c) toho istého článku stanovuje, že ochranná známka Spoločenstva sa taktiež vyhlási za neplatnú, ak jej používanie môže byť zakázané na základe „iného“ skoršieho práva, a to najmä autorského práva. Z toho vyplýva, že autorské právo nie je súčasťou skorších práv uvedených v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

3. Vzťah medzi absolútnymi a relatívnymi dôvodmi zamietnutia

V už citovanom rozsudku JOSE PADILLA Všeobecný súd zdôraznil, že zo znenia článku 42 ods. 1 nariadenia č. 40/94, ako aj zo štruktúry toho istého článku a článku 43 tohto nariadenia vyplýva, že absolútne dôvody zamietnutia uvedené v článku 7 tohto nariadenia sa nemajú skúmať ako súčasť námietkového konania. Dôvody, na ktorých sa môžu zakladať námietky, ktoré sú uvedené v bode 42 ods. 1 nariadenia č. 40/94, sú totiž len relatívnymi dôvodmi zamietnutia podľa článku 8 tohto istého nariadenia.

4. Procesné otázky

V rozsudku z 28. apríla 2010, Claro/ÚHVT – Telefónica (Claro) (T-225/09, neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), Všeobecný súd zamietol žalobu proti rozhodnutiu odvolacieho senátu ÚHVT, v ktorom tento odvolací senát posúdil odvolanie ako neprípustné z dôvodu, že v lehote stanovenej v článku 59 nariadenia č. 40/94 nebolo podané žiadne vyjadrenie uvádzajúce dôvody. Žalobkyňa poukázala na zbytočnosť predloženia vyjadrenia jednak z dôvodu skutočnosti, že v celom rozsahu spochybnila rozhodnutie námietkového oddelenia, ktoré vyhoveló námietke na základe relatívneho dôvodu zamietnutia uvedeného v článku 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94, a takisto z dôvodu funkčnej kontinuity medzi jednotlivými oddeleniami ÚHVT, ktoré sú povinné odôvodniť svoje rozhodnutia tak, že odkážu na konanie na nižšom stupni. Všeobecný súd spresňuje, že podanie vyjadrenia uvádzajúceho dôvody odvolania nebolo vôbec zbytočné, pretože je na účastníkovi konania, ktorý podal odvolanie na odvolací senát, aby uviedol dôvody, ktoré sú jeho základom. Naopak, odvolací senát nemá povinnosť určiť prostredníctvom dedukcie dôvody, ktoré sú základom odvolania, o ktorom rozhoduje. Okrem toho, pokiaľ ide o funkčnú kontinuitu, Všeobecný súd opätovne uplatnil zásady stanovené Súdnym dvorom v rozsudku z 13. marca 2007, ÚHVT/Kaul²³, pričom upresnil, že z článku 62 ods. 1 nariadenia č. 40/94 vyplýva, že účinkom podania odvolania je, že odvolací senát je povolaný pristúpiť k novému úplnému preskúmaniu tak právneho, ako aj skutkového základu námietok. Predpokladom takého preskúmania je však prípustnosť odvolania podaného na odvolací senát, pretože ak by bolo neprípustné, odvolací senát má povinnosť zamietnuť ho bez toho, aby sa zaoberal jeho skutkovým základom.

Následne v rozsudku zo 16. júna 2010, Kureha/ÚHVT – Sanofi-Aventis (KREMEZIN) (T-487/08, neuverejnený v Zbierke), sa Všeobecný súd vyjadril k dôkaznej hodnote publikácie Svetovej organizácie duševného vlastníctva (WIPO), ktorá bola predložená oneskorene na účely preukázania existencie skoršej ochrannej známky. Všeobecný súd rozhodol, že žiadne ustanovenie nariadenia č. 40/94 a nariadenia (ES) č. 2868/95²⁴ nebráni tomu, aby sa útvary ÚHVT domnievali,

²³ C-29/05 P, Zb. s. I-2213.

²⁴ Nariadenie Komisie (ES) č. 2868/95 z 13. decembra 1995, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 303, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 189).

že publikácia WIPO o medzinárodnom zápise vyhovuje požiadavkám stanoveným v pravidle 19 ods. 2 nariadenia č. 2868/95. Z tohto dôvodu prípadné spochybnenie dôkaznej hodnoty publikácie WIPO o medzinárodnom zápise sa riadi pravidlom 20 ods. 2 a 4 nariadenia č. 2868/95, pretože tieto dve ustanovenia upravujú pravidlá výmeny pripomienok a dôkazov medzi účastníkmi konania prostredníctvom ÚHVT, zatiaľ čo pravidlo 19 toho istého nariadenia sa týka len komunikácie medzi ÚHVT a namietajúcou stranou. Okrem toho sa Všeobecný súd domnieva, že zo znenia uplatniteľných ustanovení nariadenia č. 40/94 v spojení s nariadením č. 2868/95 vyplýva, že v rámci uplatnenia pravidla 20 nariadenia č. 2868/95 môže ÚHVT na jednej strane vyzvať účastníkov konania, aby predkladali pripomienky, tak často, ako to považuje za potrebné, a na druhej strane zohľadniť, ak to považuje za vhodné, dôkazy, ktoré mu účastníci konania predložili po uplynutí lehoty.

Okrem toho rozsudok z 13. septembra 2010, Inditex/ÚHVT – Marín Díaz de Cerio (OFTEN) (T-292/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), umožnil Všeobecnému súdu spresniť, či sú otázky týkajúce sa dôkazu o riadnom používaní skoršej ochranné známky, ako aj podobnosti dotknutých tovarov, ktoré neboli predložené pred odvolacím senátom ÚHVT, súčasťou rámca sporu na tomto stupni, keďže boli položené pred námietkovým oddelením. V súvislosti s otázkou riadneho používania Všeobecný súd rozhodol, že má osobitnú a predbežnú povahu, pretože na jej základe sa stanoví, či na účely preskúmania námietky môže byť skoršia ochranná známka považovaná za zapísanú pre dotknuté tovary alebo služby. Uvedená otázka tak nepatrí do rámca preskúmania samotnej námietky, keďže dôvod založený na nedostatočnom preukázaní riadneho používania nebol súčasťou predmetu konania pred odvolacím senátom, ktoré sa obmedzilo len na preskúmanie existencie pravdepodobnosti zámeny. Naopak, námietka založená na existencii pravdepodobnosti zámeny predkladá ÚHVT otázku zhody alebo podobnosti tak predmetných ochranných známok, ako aj tovarov a služieb, ktorých sa týka, a to vzhľadom na vzájomnú závislosť medzi prvkami zohľadňovanými v rámci celkového posúdenia pravdepodobnosti zámeny.

Napokon v rozsudku z 9. decembra 2010, Tresplain Investment/ÚHVT – Hoo Hing (Golden Elephant Brand) (T-303/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd pripomína, že dôvody, ktoré žalobkyňa neuviedla pred útvarmi ÚHVT, nie sú v konaní na Všeobecnom súde prípustné. Podľa ustálenej judikatúry však ÚHVT môže vzniknúť povinnosť vziať do úvahy najmä vnútroštátne právne predpisy členského štátu, v ktorom skoršia ochranná známka, ktorá je základom pre návrh na vyhlásenie neplatnosti, požíva ochranu z dôvodu, že obmedzenie skutkového základu preskúmania vykonávaného ÚHVT nevylučuje, že ÚHVT okrem skutočností výslovne uvedených účastníkmi konania zohľadní všeobecne známe skutočnosti, pokiaľ sú tieto skutočnosti potrebné na posúdenie podmienok uplatnenia dôvodu neplatnosti a najmä dôkaznej sily predložených dokumentov. V tomto prípade žalobkyňa uvádza, že v rámci preskúmania existencie klamlivej prezentácie odvolací senát ÚHVT mal zohľadniť skutočnosť, že vedľajší účastník konania neposkytol žiadny dôkaz o prípade zámeny. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že právo členského štátu, v tomto prípade Spojeného kráľovstva, vyžaduje, aby v prípade koexistencie dvoch ochranných známok na trhu bol dôkaz o konkrétnych prípadoch zámeny predložený v rámci žaloby týkajúcej sa neoprávneného používania na vnútroštátnej úrovni, je také tvrdenie, hoci ho žalobkyňa neuplatnila pred ÚHVT, prípustné pod podmienkou, že koexistencia ochranných známok vyplýva zo spisu. Okrem toho Všeobecný súd rozhodol, že skutočnosť, že vedľajší účastník konania sa o danej právnej situácii dozvedel počas konania pred Všeobecným súdom, keďže v čase, keď predložil svoje vyjadrenie k žalobe, Všeobecný súd ešte nezamietol samostatnú žalobu, ktorú podal, ako neprípustnú, nemôže predstavovať novú skutkovú alebo právnu okolnosť v zmysle článku 48 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

5. Dizajny Spoločenstva

V priebehu roku 2010 musel Všeobecný súd po prvýkrát uplatniť nariadenie (ES) č. 6/2002²⁵.

V rozsudku z 18. marca 2010, Grupo Promer Mon Graphic/ÚHVT – PepsiCo (Vyobrazenie okrúhleho predmetu na účely reklamy) (T-9/07, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), Všeobecný súd spresnil, že zoznam dôvodov na výmaz dizajnu Spoločenstva stanovený článkom 25 ods. 1 nariadenia č. 6/2002 treba považovať za taxatívne vymedzený a nenachádza sa v ňom zlá viera majiteľa napadnutého dizajnu Spoločenstva. Všeobecný súd okrem toho vymedzil niektoré základné pojmy nariadenia č. 6/2002. Pokiaľ ide o pojem „rozpor“, Všeobecný súd uvádza, že článok 25 ods. 1 písm. d) nariadenia č. 6/2002 treba vykladať v tom zmysle, že dizajn Spoločenstva je v rozpore so skorším dizajnom, keď s prihliadnutím na mieru voľnosti pôvodcu uvedeného dizajnu pri jeho vytváraní nevyvoláva u informovaného užívateľa celkový dojem odlišný od dojmu, ktorý vyvoláva uvedený skorší dizajn. Navyše Všeobecný súd objasnil rozsah výrazov „miera tvorivej voľnosti pôvodcu pri tvorbe dizajnu“, „informovaný užívateľ“ a „celkový dojem“. Pokiaľ ide o mieru tvorivej voľnosti pôvodcu pri tvorbe dizajnu, Všeobecný súd rozhodol, že sa určuje najmä podľa obmedzení spojených so znakmi súvisiacimi s technickým fungovaním výrobku alebo časti výrobku, alebo aj s právnymi ustanoveniami uplatňujúcimi sa na výrobok. Čo sa týka informovaného užívateľa, Všeobecný súd spresnil, že nejde ani o výrobcu, ani predávajúceho výrobkov, v ktorých majú byť dotknuté dizajny stelesnené, alebo na ktorých majú byť použité, hoci je osobitne obozretný a má určitú znalosť o doterajšom stave v danej oblasti, t. j. o predošlých dizajnoch týkajúcich sa dotknutých výrobkov, ktoré boli sprístupnené ku dňu podania prihlášky napadnutého dizajnu alebo prípadne ku dňu uplatňovaného práva prednosti. Napokon Všeobecný súd spresňuje, že v rámci konkrétneho posúdenia celkového dojmu dotknutých dizajnov je potrebné zohľadniť mieru tvorivej voľnosti pôvodcu pri tvorbe napadnutého dizajnu. Preto v prípade, keď sa podobnosti medzi dotknutými dizajnmi týkajú spoločných znakov, budú tieto podobnosti len málo relevantné pre celkový dojem, ktorý u informovaného užívateľa tieto dizajny vyvolávajú. Z tohto dôvodu čím je voľnosť pôvodcu pri tvorbe napadnutého dizajnu obmedzenejšia, tým menšie odlišnosti medzi dotknutými dizajnmi môžu postačovať, aby u informovaného užívateľa vyvolali celkový odlišný dojem.

Následne v rozsudku z 12. mája 2010, Beifa Group/ÚHVT – Schwan-Stabilo Schwanhäusser (Písacie potreby) (T-148/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd poskytol spresnenia, pokiaľ ide o výklad článku 25 ods. 1 písm. e) nariadenia č. 6/2002, ktorý stanovuje, že dizajn Spoločenstva sa môže vymazať iba vtedy, ak je na neskoršom dizajne použité označenie s rozlišovacou spôsobilosťou a právo Spoločenstva alebo právo členského štátu poskytuje majiteľovi tohto označenia právo zakázať jeho používanie. Podľa Všeobecného súdu sa uvedený článok uplatní aj na prípad podobnosti označení a nielen na prípad ich zhody, takže odvolací senát bez toho, aby vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, podal výklad ustanovenia v tom zmysle, že sa ho majiteľ označenia s rozlišovacou spôsobilosťou môže dovolávať pri podaní návrhu na výmaz neskoršieho dizajnu Spoločenstva, pokiaľ je v tomto dizajne použité označenie podobné jeho označeniu. Všeobecný súd okrem toho skúma otázku podmienok predloženia návrhu na dôkaz o riadnom používaní majiteľom dizajnu Spoločenstva, ktorého sa týka návrh na výmaz, vzhľadom na to, že nariadenie č. 6/2002 neobsahuje v tejto súvislosti osobitné ustanovenia. Všeobecný súd uvádza, že uvedený návrh musí byť výslovný a musí byť podaný na ÚHVT včas. Na druhej strane návrh na predloženie dôkazu o riadnom používaní skoršieho označenia uvádzaný na podporu návrhu na výmaz dizajnu Spoločenstva nemožno prvýkrát predložiť pred odvolacím senátom. Napokon v rozsudku z 22. júna 2010, Shenzhen Taiden/ÚHVT – Bosch Security Systems (Komunikačné zariadenie)

²⁵ Nariadenie Rady (ES) č. 6/2002 z 12. decembra 2001 o dizajnoch spoločnosti (Ú. v. ES L 3, 2002, s. 1; Mim. vyd. 13/027, s. 142).

(T-153/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd spresnil, ako vyplýva z odôvodnenia č. 14 nariadenia č. 6/2002, že pri posúdení, či dizajn má osobitý charakter v zmysle článku 6 toho istého nariadenia, treba zohľadniť povahu výrobku, na ktorom je dizajn použitý alebo v ktorom je dizajn stelesnený, a najmä priemyselné odvetvie, do ktorého patrí. Okrem toho Všeobecný súd objasnil pojem „informovaný užívateľ“, pričom zdôrazňuje, že postavenie „užívateľa“ predpokladá, že dotknutá osoba používa výrobok, v ktorom je stelesnený dizajn, v súlade s účelom, na ktorý je ten istý výrobok určený, a že prívlastok „informovaný“ naznačuje, že užívateľ bez toho, aby bol návrhárom alebo technickým expertom, pozná rozličné dizajny existujúce v dotknutom odvetví, disponuje určitou mierou znalostí, pokiaľ ide o prvky, ktoré tieto dizajny obvykle obsahujú, a z dôvodu jeho záujmu o predmetné výrobky je jeho miera pozornosti pri ich používaní pomerne vysoká. Táto okolnosť však neznamená, že informovaný užívateľ je nad rámec skúseností získaných používaním predmetného výrobku schopný rozlíšiť aspekty vzhľadu výrobku, ktoré sú diktované technickou funkciou výrobku, od aspektov vzhľadu, ktoré sú voliteľné.

Životné prostredie

1. Systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov

Systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov, ktorý zaviedla smernica 2003/87/ES²⁶, predstavuje od roku 2007 pre Všeobecný súd nový a stály zdroj sporov.

Tento rok spomenieme rozsudok z 2. marca 2010, Arcelor/Parlament a Rada (T-16/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke). V rámci žaloby o náhradu škody smerujúcej k náhrade ujmy, ktorú údajne utrpel žalobca v dôsledku prijatia uvedenej smernice, Všeobecný súd rozhodol, že normotvorca Spoločenstva má širokú voľnú úvahu pri výkone právomocí v oblasti životného prostredia na základe článkov 174 ES a 175 ES. Výkon tejto diskrečnej právomoci implikuje na jednej strane potrebu tohto normotvorcu predvídať a posudzovať ekologický, vedecký, technický a hospodársky vývoj komplexnej a neistej povahy a na druhej strane vytvorenie rovnováhy a uskutočnenie výberu týmto normotvorcom medzi rôznymi cieľmi, zásadami a záujmami uvedenými v článku 174 ES. To sa prejavuje v smernici 2003/87 tým, že obsahuje ciele a podkategórie týchto cieľov, ktoré sú navzájom čiastočne rozporuplné.

Navyše Všeobecný súd pripomenul, že inštitúcie rovnako ako členské štáty musia dodržiavať základné slobody, ako je sloboda usadiť sa, ktoré slúžia na dosiahnutie jedného z podstatných cieľov Únie, najmä cieľa realizácie vnútorného trhu. Z toho nevyplýva, že by bol normotvorca Spoločenstva povinný upraviť predmetnú záležitosť takým spôsobom, aby právna úprava Spoločenstva, osobitne ak je vo forme smernice, poskytovala vyčerpávajúce a konečné riešenie určitých problémov vzniknutých vzhľadom na realizáciu vnútorného trhu alebo takým spôsobom, že by došlo k úplnej harmonizácii vnútroštátnych právnych úprav s cieľom odstránenia akejkoľvek mysliteľnej prekážky obchodu. V prípade, že tento normotvorca má reštrukturalizovať alebo vytvoriť zložitý systém, akým je systém obchodovania s emisnými kvótami, môže sa rozhodnúť, že bude postupovať po etapách a vykonávať len postupnú harmonizáciu predmetných vnútroštátnych právnych úprav.

Všeobecný súd zdôraznil, že podľa zásady subsidiarity cieľom právnej úpravy Únie v oblasti ochrany životného prostredia nie je úplná harmonizácia, keďže členské štáty môžu prijať opatrenia zvýšenej ochrany, ktoré podliehajú iba podmienke zlučiteľnosti so Zmluvou a musia byť oznámené

²⁶ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES z 13. októbra 2003, ktorou sa vytvára program obchodovania s pridelenými množstvami emisií skleníkových plynov v rámci spoločenstva, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES (Ú. v. EÚ L 275, s. 32; Mim. vyd. 15/007, s. 631).

Komisii. Samotná skutočnosť, že normotvorca Spoločenstva nechal otvorenú konkrétnu otázku patriacu do pôsobnosti smernice 2003/87 a základnej slobody, sama osebe neodôvodňuje, aby toto opomenutie bolo považované za v rozpore s pravidlami Zmluvy. Okrem toho, keďže vykonanie smernice 2003/87 podlieha preskúmaniu zo strany vnútroštátnych súdov, prináleží týmto súdom položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku v prípade, že sa stretnú s ťažkosťami týkajúcimi sa výkladu alebo platnosti tejto smernice.

Napokon žalobca poukázal na to, že smernica 2003/87 porušuje zásadu právnej istoty z dôvodu neexistencie ustanovenia upravujúceho rozsah finančných dôsledkov, ktoré by mohli vyplývať tak z prípadnej nedostatočnosti emisných kvót vydaných zariadeniu, ako aj z ceny týchto kvót, lebo táto cena je výlučne určovaná silami trhu, ktorý vznikol po zriadení systému obchodovania s emisnými kvótami. V tejto súvislosti Všeobecný súd konštatoval, že právna úprava ceny kvót by mohla brániť hlavnému cieľu smernice 2003/87, teda zníženiu emisií skleníkových plynov prostredníctvom výkonného systému obchodovania s emisnými kvótami, v rámci ktorého náklady na emisie a vykonané investície s cieľom zníženia emisií sú v podstate určené trhovými mechanizmami. V prípade nedostatku kvót je podnietenie prevádzkovateľov k tomu, aby znížili svoje emisie skleníkových plynov, závislé od komplexného hospodárskeho rozhodnutia prijatého po zohľadnení najmä cien emisných kvót disponibilných na trhu s emisiami a nákladov na prípadné opatrenia na zníženie emisií, ktorých cieľom môže byť buď zníženie výroby, alebo investovanie do efektívnejších výrobných prostriedkov z hľadiska energetickej účinnosti. V takomto systéme zvýšenie nákladov na emisie nemôže byť upravené vopred normotvorcom, inak by sa znížili, ba dokonca úplne zmizli ekonomické podnety, ktoré sú základom fungovania systému obchodovania s emisnými kvótami a bránilo by sa takto účinnosti tohto systému.

Nedostatok predvídateľnosti vývoja trhu predstavuje inherentný a neoddeliteľný prvok hospodárskeho mechanizmu typického pre systém obchodovania s emisnými kvótami, ktorý podlieha klasickým pravidlám ponuky a dopytu, a nemôže byť v rozpore so zásadou právnej istoty.

2. Letecká doprava – Zahraničné vzťahy

V rozsudku z 9. septembra 2010, Švajčiarsko/Komisia (T-319/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), Všeobecný súd rozhodoval o spore, ktorého predmetom bola dohoda medzi Európskym spoločenstvom a Švajčiarskou konfederáciou o leteckej doprave²⁷ a nemecké opatrenia týkajúce sa priblíženia k letisku Zürich (Švajčiarsko).

Vzhľadom na blízkosť nemeckej hranice väčšina letov pristávajúcich v Zürichu a väčšina vzletov ráno a neskoro večer musí využiť nemecký vzdušný priestor. Využívanie tohto vzdušného priestoru v rokoch 1984 až 2001 bolo predmetom bilaterálnej dohody, neskôr rokovanií medzi Švajčiarskou konfederáciou a Spolkovou republikou Nemecko. V roku 2003 nemecké spolkové orgány pre letectvo prijali vnútroštátnu právnu úpravu v oblasti leteckej dopravy. Táto vnútroštátna právna úprava stanovuje opatrenia, ktorých cieľom bolo v podstate zabrániť za normálnych meteorologických podmienok tomu, aby medzi 21. a 7. hodinou v pracovných dňoch a medzi 20. a 9. hodinou počas víkendov a sviatkov dochádzalo k preletom v nízkej výške nad nemeckým územím blízko hranice so Švajčiarskom na účely zníženia hluku, ktorému je vystavené miestne obyvateľstvo.

²⁷ Dohoda medzi Európskym spoločenstvom a Švajčiarskou konfederáciou o leteckej doprave, podpísaná 21. júna 1999 v Luxemburgu (Ú. v. ES L 114, 2002, s. 73; Mim. vyd. 11/041, s. 94).

Švajčiarska konfederácia, ktorá vychádzala z dohody medzi Spoločenstvom a Švajčiarskou konfederáciou o leteckej doprave [ktorá na účely tejto dohody uplatňuje nariadenie (EHS) č. 2408/92²⁸], predložila Komisii sťažnosť a žiadala ju o prijatie rozhodnutia, aby Spolková republika Nemecko prestala uplatňovať opatrenia zavedené vnútroštátnou právnou úpravou. Keďže táto sťažnosť bola zamietnutá, Švajčiarska konfederácia podala proti tomuto rozhodnutiu žalobu, pričom poukázala najmä na porušenie zásad rovnosti zaobchádzania, proporcionality a voľného poskytovania služieb v oblasti leteckej dopravy.

Všeobecný súd v prvom rade konštatoval, že Komisia nevychádzala z nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnievala, že nemecké opatrenia nestanovujú podmienky ani neobmedzujú alebo nezakazujú výkon práv dopravy. Nemecké opatrenia totiž neznamenajú nijaký zákaz, a to ani podmienený alebo čiastočný, týkajúci sa preletu cez nemecký vzdušný priestor pre lety z letiska Zürich alebo na toto letisko, ale obmedzujú sa len na jednoduchú zmenu trasy predmetných letov po vzlete alebo pred pristaním na letisku Zürich.

Navyše, pokiaľ ide o porušenie zásady rovnosti zaobchádzania v neprospech švajčiarskych leteckých dopravcov využívajúcich letisko Zürich ako oporné letisko, Všeobecný súd zdôraznil, že konštatovanie, že opatrenie vedie k tomu istému výsledku ako diskriminácia založená na štátnej príslušnosti, nepostačuje na záver o jeho nezlučiteľnosti s článkom 3 predmetnej dohody, a je potrebné preskúmať, či uvedené opatrenie neodôvodňujú objektívne okolnosti a či nie je primerané cieľu sledovanému týmto opatrením. Blízkosť turistickej zóny, ktorá je preto obzvlášť citlivá, pokiaľ ide o hlukové emisie, však predstavuje objektívnu skutočnosť, ktorá odôvodňuje prijatie týchto opatrení voči samotnému letisku Zürich. Okrem toho Všeobecný súd konštatoval, že nemecké opatrenia sú primerané cieľu, ktorý sledujú, teda znížiť hluk pochádzajúci z lietadiel nad časťou nemeckého územia hraničiacou so Švajčiarskom počas nočných hodín a víkendov, a že Spolková republika Nemecko nemala k dispozícii iné prostriedky na zníženie hluku. Dodržiavanie množstva hluku by mohlo byť ťažko kontrolovateľné a jeho porušenie by sa mohlo ukázať ako nepostihnuteľné na rozdiel od povinností spojených so stanovením minimálnych výšok letu.

Napokon v rámci prípadného skúmania porušenia voľného poskytovania služieb v oblasti leteckej dopravy Všeobecný súd zdôraznil, že cieľ zníženia hluku predstavuje špecifický aspekt ochrany životného prostredia patriacej medzi naliehavé dôvody všeobecného záujmu, ktoré môžu odôvodniť obmedzenia základných slobôd zaručených Zmluvou ES, medzi ktoré patrí aj voľné poskytovanie služieb, a že predmetné opatrenia sú primerané tomuto cieľu.

Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika

Všeobecný súd tento rok vyhlásil päť rozsudkov týkajúcich sa obmedzujúcich opatrení prijatých proti osobám v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky. Konkrétne vo dvoch rozsudkoch z 9. a 30. septembra 2010 musel Všeobecný súd rozvinúť svoju už rozsiahlu judikatúru v oblasti boja proti terorizmu.

Po prvé, pokiaľ ide o rozsah súdnej kontroly v súvislosti s opatreniami zmrazenia finančných prostriedkov prijatými na účely vykonania rezolúcií Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov, rozsudok Všeobecného súdu z 30. septembra 2010, Kadi/Komisia (T-85/09, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), vyvodzuje závery z rozsudku Súdneho dvora

²⁸ Nariadenie Rady (EHS) č. 2408/92 z 23. júla 1992 o prístupe leteckých dopravcov spoločenstva k leteckým trasám v rámci spoločenstva (Ú. v. ES L 240, s. 8; Mim. vyd. 07/001, s. 420).

z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia²⁹, ktorým bol zrušený rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. septembra 2005, Kadi/Rada a Komisia³⁰. V tomto rozsudku Súdny dvor vyvrátil stanovisko Súdu prvého stupňa a rozhodol, že súd Únie má plnú právomoc preskúmať zákonnosť opatrení prijatých Spoločenstvom, ktoré vykonávajú rezolúcie prijaté Bezpečnostnou radou Organizácie Spojených národov. V rámci rozhodovania vo veci samej Súdny dvor najskôr zrušil nariadenie o zmrazení finančných prostriedkov, lebo sa domnieval, že jeho prijatím boli porušené základné práva dotknutých osôb, pričom ponechal jeho účinky počas obdobia, ktoré nemôže prekročiť tri mesiace, aby sa umožnilo napraviť zistené porušenia.

V nadväznosti na rozsudok Súdneho dvora Komisia informovala žalobcu o svojom zámere zachovať jeho zápis v nariadení (ES) č. 881/2002³¹ na základe zhrnutia dôvodov predložených výborom pre sankcie Bezpečnostnej rady pre zápis žalobcu na zoznam osôb, voči ktorým sa malo uplatniť zmrazenie finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov, a vyzvala ho, aby v tejto súvislosti predložil svoje pripomienky. Dňa 28. novembra 2008 Komisia prijala nové nariadenie³², prostredníctvom ktorého sa naďalej uplatňovalo zmrazenie finančných prostriedkov žalobcu.

Všeobecný súd, na ktorý sa žalobca obrátil so žalobou o neplatnosť smerujúcou proti poslednému uvedenému nariadeniu, usúdil, že na základe už citovaného rozsudku Súdneho dvora Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia je povinný zabezpečiť v prejednávanej veci úplné a striktné súdne preskúmanie zákonnosti nariadenia bez toho, aby tomuto nariadeniu umožnil požívať akúkoľvek súdnu imunitu z dôvodu, že smeruje k výkonu rezolúcií prijatých Bezpečnostnou radou Organizácie Spojených národov. Musí to tak byť aspoň dovtedy, kým konania o preskúmaní vykonávané výborom pre sankcie zjavne neposkytnú záruky účinnej súdnej ochrany. Toto preskúmanie sa musí nepriamo týkať meritórnych posúdení vykonaných samotným výborom pre sankcie, ako aj dôkazov, z ktorých tieto posúdenia vychádzajú. Je o to opodstatnenejšie, že predmetné opatrenia sa citeľne a trvalo dotýkajú základných práv žalobcu, ktorý dnes už asi desať rokov podlieha režimu zmrazujúceho na neurčitý čas všetky jeho finančné prostriedky. Všeobecný súd v tejto súvislosti spresňuje, že v meradle ľudského života znamená desať rokov značnú dobu a že to, či sa dotknuté opatrenia majú kvalifikovať ako preventívne alebo represívne, ochranné alebo konfiškujúce, civilné alebo trestné, sa naďalej javí ako otvorené.

V rámci tohto úplného preskúmania a pri uplatnení kritérií, ktoré vysvetlil Európsky súd pre ľudské práva vo svojom rozsudku A. a i. v. Spojené kráľovstvo³³, Všeobecný súd konštatoval, že právo žalobcu na obhajobu bolo „rešpektované“ len čisto formálne a zdanlivo. Komisia náležite nezohľadnila názor vyjadrený žalobcom a nedala mu žiadny, ani len minimálny, prístup k dôkazom v jeho neprospech, a to bez akéhokoľvek zváženia jeho záujmov s ohľadom na nevyhnutnosť chrániť dôvernú dotknutých informácií. Za týchto okolností sa niektoré informácie a vážne tvrdenia uvedené v zhrnutí dôvodov javia ako zjavne nedostatočné, aby žalobcovi umožnili účinne vyvrátiť obvinenia, ktoré sa ho týkajú.

²⁹ C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351.

³⁰ T-315/01, Zb. s. II-3649.

³¹ Nariadenie Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001 (Ú. v. ES L 139, s. 9; Mim. vyd. 18/001, s. 294).

³² Nariadenie Komisie (ES) č. 1190/2008 z 28. novembra 2008, ktorým sa stoprvýkrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002 (Ú. v. EÚ L 322, s. 25).

³³ Rozsudok z 19. februára 2009 (zatiaľ neuverejnený v Zbierke rozsudkov a rozhodnutí).

Všeobecný súd tak rozhodol, že nariadenie bolo prijaté pri porušení práva žalobcu na obhajobu. Okrem toho vzhľadom na to, že vôbec nemal skutočný prístup k informáciám a dôkazom uvádzaným v jeho neprospech, žalobca tiež nemohol brániť svoje práva vo vzťahu k týmto skutočnostiam za uspokojivých podmienok pred súdom Únie, takže sa tiež musí konštatovať porušenie práva na účinné súdne preskúmanie. Napokon Všeobecný súd konštatoval, že vzhľadom na všeobecný rozsah a pretrvávajúce opatrení zmrazenia finančných prostriedkov nariadenie takisto zakladá neodôvodnené obmedzenie práva vlastníť majetok.

Po druhé, pokiaľ ide o vnútroštátne rozhodnutia, ktoré môžu predstavovať základ opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov prijatého Radou, Všeobecný súd v rozsudku z 9. septembra 2010, *Al-Aqsa/Rada* (T-348/07, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), spresnil podmienky, pri ktorých splnení rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia, ktoré bolo prijaté v rámci konania smerujúceho k predbežnému pozastaveniu účinkov vnútroštátneho opatrenia o zmrazení finančných prostriedkov (*Sanctieregeling*), je „rozhodnutím“ prijatým príslušným orgánom v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931/SZBP³⁴ a článku 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001³⁵.

Všeobecný súd v tejto súvislosti uvádza, že *Sanctieregeling* ani rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia nepredstavujú rozhodnutie o „začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania za teroristický čin“ v pravom zmysle slova a ani sa netýkajú „odsúdenia“ žalobkyne v presnom trestnom význame tohto slova. Vzhľadom na jeho obsah, rozsah a kontext je však rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia, posudzované spoločne so *Sanctieregeling*, „rozhodnutím“ prijatým príslušným orgánom v zmysle citovaných ustanovení spoločnej pozície 2001/931 a nariadenia č. 2580/2001, ktoré nevyžadujú, aby vnútroštátne „rozhodnutie“ bolo súčasťou trestného konania *stricto sensu*.

Navyše vnútroštátne rozhodnutie o „začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania“ musí byť na účely platného použitia Radou vydané v rámci vnútroštátneho konania, ktorého cieľom je priamo a hlavne zaviesť opatrenie preventívneho alebo represívneho charakteru voči dotknutej osobe v rámci boja proti terorizmu. Na rozdiel od rozhodnutia vnútroštátneho súdneho orgánu, ktorý rozhoduje len vo vedľajšom alebo v incidenčnom konaní o prípadnej účasti dotknutej osoby na takejto činnosti, Všeobecný súd sa domnieva, že rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia, na ktoré sa v prejednávanej veci odvoláva Rada, je prijaté dostatočne priamym spôsobom v rámci vnútroštátneho konania týkajúceho sa predovšetkým uloženia sankčného opatrenia hospodárskej povahy dotknutej osobe, teda zmrazenia jej finančných prostriedkov uskutočneného samotným *Sanctieregeling* z dôvodu jej účasti na teroristickej činnosti.

Takisto sa však kládla otázka, či predmetné rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia mohlo byť naďalej základom pre rozhodnutie Rady, hoci *Sanctieregeling* bolo zrušené vnútroštátnymi orgánmi po tom, ako bol zamietnutý návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Všeobecný súd konštatoval, že v tomto prípade nejde o takúto situáciu. Sudca rozhodujúci o nariadení predbežného opatrenia totiž týmto rozhodnutím jednoducho odmietol predbežne pozastaviť účinky *Sanctieregeling*. *Sanctieregeling* pritom prestal definitívne vyvolávať akýkoľvek právny účinok okamihom svojho zrušenia. V dôsledku toho musí to isté platiť pre právne účinky rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia, keďže toto rozhodnutie obsahuje len predbežné posúdenie bez toho, aby bolo dotknuté konanie, v ktorom sa bude rozhodovať vo veci samej. S celkovou štruktúrou

³⁴ Spoločná pozícia Rady 2001/931/SZBP z 27. decembra 2001 o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 93; Mim. vyd. 18/001, s. 217).

³⁵ Nariadenie Rady (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, s. 70; Mim. vyd. 18/001, s. 207).

nariadenia č. 2580/2001, ktorá sa vyznačuje prevahou, ktorú musia mať prvky vnútroštátneho konania pri posúdení Rady, by okrem toho bolo nezlučiteľné, aby Sanctieregeling, ktoré už nevyvoláva nijaký účinok v holandskom právnom poriadku, naďalej vyvolávalo nepriamo a natrvalo právne účinky v právnom poriadku Spoločenstva, a to prostredníctvom rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia. Rada tak pri pravidelnom preskúvaní prekročila medze svojej voľnej úvahy, keď s konečnou platnosťou ponecháva žalobkyňu v spornom zozname len z dôvodu, že rozhodnutie sudcu rozhodujúceho o nariadení predbežného opatrenia nebolo v holandskom súdnictve spochybnené v súdnom odvolacom konaní o predbežnom opatrení alebo v súdnom konaní vo veci samej, zatiaľ čo správne rozhodnutie, v súvislosti s ktorým bol sudca požiadaný o pozastavenie jeho účinkov, bolo medzitým jeho autorom zrušené.

Prístup k dokumentom inštitúcií

Konanie o prístup k dokumentom Komisie upravené najmä článkami 6 až 8 nariadenia č. 1049/2001 prebieha v dvoch etapách. Najprv musí žiadateľ zaslať Komisii prvú žiadosť o prístup k dokumentom. Potom môže žiadateľ v prípade úplného alebo čiastočného zamietnutia podať opakovanú žiadosť generálnemu tajomníkovi Komisie. Iba opatrenie prijaté generálnym tajomníkom môže preto vyvolať právne účinky, ktoré majú vplyv na záujmy žalobcu, a preto byť predmetom žaloby o neplatnosť.

V rozsudku z 19. januára 2010, Co-Frutta/Komisia (T-355/04 a T-446/04, Zb. s. II-1)³⁶, Všeobecný súd opísal dôsledky uplynutia lehoty pätnástich pracovných dní, ktorú je možné predĺžiť a v rámci ktorej inštitúcia musí odpovedať na opakovanú žiadosť. Podľa Všeobecného súdu táto lehota uvedená v článku 8 ods. 1 a 2 nariadenia č. 1049/2001 je záväzná. Uplynutie tejto lehoty však nespôsobuje, že by bola inštitúcia zbavená právomoci prijať rozhodnutie. Žiadna právna zásada nespôsobuje, že by správny orgán stratil svoju právomoc odpovedať na žiadosť, a to aj mimo lehôt stanovených na tento účel. Mechanizmus zamietajúceho implicitného rozhodnutia bol stanovený s cieľom zníženia rizika, že správny orgán sa rozhodne neodpovedať na žiadosť o prístup k dokumentom a unikne akejkolvek súdnej kontrole, a nie preto, aby sa všetky oneskorené rozhodnutia stali protiprávnymi. Naopak, správny orgán má v zásade povinnosť poskytnúť, hoci neskoro, odôvodnenú odpoveď na každú žiadosť subjektu. Takéto riešenie je v súlade s funkciou mechanizmu zamietavého implicitného rozhodnutia, ktorej účelom je umožniť subjektom napadnúť nečinnosť správneho orgánu s cieľom získania jeho odôvodnenej odpovede.

Rovnako inštitúcia, ktorá dostala žiadosť o prístup k dokumentu pochádzajúcemu z členského štátu, a uvedený členský štát musia po tom, ako bola táto žiadosť oznámená touto inštitúciou uvedenému členskému štátu, začať bez meškania lojálny dialóg týkajúci sa prípadného uplatnenia výnimiek stanovených v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001. Musia pritom dbať na potrebu umožniť uvedenej inštitúcii zaujať stanovisko v lehote, v ktorej je podľa článkov 7 a 8 tohto nariadenia jej povinnosťou rozhodnúť o tejto žiadosti o prístup. Prekročenie lehôt stanovených článkom 8 nariadenia č. 1049/2001 však automaticky nespôsobuje zrušenie rozhodnutia prijatého po uplynutí lehoty. Zrušenie rozhodnutia len z dôvodu prekročenia lehôt stanovených nariadením č. 1049/2001 by spôsobilo jedine opätovné začatie správneho konania o prístup k dokumentom. V každom prípade náhrada prípadnej škody vyplývajúcej z oneskorenia odpovede zo strany Komisie môže byť požadovaná prostredníctvom žaloby o náhradu škody.

³⁶ Pozri tiež rozsudok Všeobecného súdu z 10. decembra 2010, Ryanair/Komisia, T-494/08 až T-500/08 a T-509/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

Navyše v rozsudku z 10. decembra 2010, *Ryanair/Komisia* (T-494/08 až T-500/08 a T-509/08, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd vyvodil dôsledky z rozsudku Súdneho dvora z 29. júna 2010, *Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau*³⁷.

Všeobecný súd tak pripomenul, že podľa tohto rozsudku na účely výkladu výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 týkajúcej sa ochrany cieľov vyšetrovania treba prihliadnuť na skutočnosť, že iné dotknuté osoby v konaniach o preskúmaní štátnej pomoci než dotknutý členský štát nemajú právo nahliadať do dokumentov založených v administratívnom spise Komisie, čiže uznať existenciu všeobecnej domnienky, podľa ktorej sprístupnenie dokumentov založených v administratívnom spise v zásade porušuje ochranu cieľov vyšetrovania.

Komisia môže teda podľa článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001 zamietnuť prístup k všetkým dokumentom súvisiacim s konaním o preskúmaní štátnej pomoci, a to bez toho, aby predtým vykonala konkrétne a individuálne preskúmanie týchto dokumentov. Táto všeobecná domnienka nevylučuje právo uvedených dotknutých osôb preukázať, že na daný dokument, ktorého sprístupnenie sa požaduje, sa uvedená domnienka nevzťahuje alebo že existuje prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci sprístupnenie uvedeného dokumentu podľa článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001.

V tomto prípade, keďže žalobkyňa neuviedla žiadne tvrdenie, ktorým by preukázala, že sa na predmetné dokumenty nevzťahuje všeobecná domnienka, Všeobecný súd zamietol žalobu.

Podobnou problematikou sa zaoberal Všeobecný súd v rozsudku z 9. júna 2010, *Éditions Jacob/Komisia* (T-237/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke). V tomto prípade však dokumenty, o ktorých sprístupnenie sa žiadalo, súviseli s konaním týkajúcim sa koncentrácie podnikov, ktoré bolo ku dňu podania žiadosti o prístup už ukončené. V tejto súvislosti Všeobecný súd rozhodol, že výnimka týkajúca sa ochrany cieľov inšpekcií, vyšetrovania a kontroly sa uplatní len vtedy, ak sprístupnenie predmetných dokumentov môže ohroziť dovriešenie týchto úkonov. Na jednotlivé úkony uskutočnené v rámci vyšetrovania sa môže naďalej nepochybne vzťahovať táto výnimka, pokiaľ vyšetrovanie alebo inšpekcia pokračujú, a to aj vtedy, ak konkrétne vyšetrovanie alebo inšpekcia, ktoré viedli k správe, ku ktorej sa žiada o prístup, sa skončili. Pripustiť, ako tvrdí Komisia, že na dokumenty vyžadované v tomto prípade sa vzťahuje uvedená výnimka až dovtedy, kým nie sú rozhodnutia, ktorými sa ukončí konanie, konečné, teda pokiaľ Všeobecný súd, prípadne Súdny dvor nezamietol žalobu podanú proti týmto rozhodnutiam, alebo v prípade zrušenia, pokiaľ Komisia neprijala jedno alebo viacero nových rozhodnutí, by však znamenalo podmieniť prístup k uvedeným dokumentom neistou, budúcou a prípadne v čase vzdialenou udalosťou. Z toho vyplýva, že na dokumenty sa viac v prípade prijatia rozhodnutia o zamietnutí prístupu nevzťahuje pôsobnosť výnimky týkajúcej sa ochrany cieľov vyšetrovania. To, že Komisia vykonala konkrétne a individuálne preskúmanie požadovaných dokumentov, aj keby sa na ne táto výnimka vzťahovala, v každom prípade vôbec nevplyva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Všeobecný súd okrem iného spresnil, že povinnosť zachovávať služobné tajomstvo vyplývajúca z článku 17 nariadenia č. 139/2004 a článku 287 ES nemá taký rozsah, aby bola dôvodom odmietnutia všeobecného a abstraktného prístupu k dokumentom predloženým v rámci oznámenia o koncentrácii. Posúdenie dôverného charakteru informácie tak vyžaduje vyváženie jednak legítimných záujmov, ktoré bránia jej prezradeniu, a jednak všeobecného záujmu, ktorý vyžaduje, aby činnosti inštitúcií prebiehali čo najotvorenejšie. Vykonaním konkrétneho a individuálneho preskúmania požadovaných dokumentov je Komisia schopná v úplnom súlade s nariadením č. 1049/2001 zabezpečiť potrebný účinok ustanovení uplatniteľných v oblasti koncentrácie. Všeobecný súd

³⁷ C-139/07 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

predovšetkým dodal, že sa nemožno domnievať, že v oblasti koncentrácie sa na korešpondenciu medzi Komisiou a dotknutými účastníkmi zjavne vzťahuje výnimka týkajúca sa ochrany obchodných záujmov a že Komisia má povinnosť sa o tom uistiť prostredníctvom konkrétneho a účinného preskúmania každého dokumentu.

Štatút poslancov Európskeho parlamentu

1. Výsady a imunity

Vec Gollnisch/Parlament (rozsudok z 19. marca 2010, T-42/06, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) má svoj základ vo vyjadreniach pána Gollnisha, v tom čase člena Európskeho parlamentu, na tlačovej konferencii, ktoré by mohli byť trestným činom. Po začatí vyšetrovania vo Francúzsku za spochybňovanie zločinov proti ľudskosti a v nadväznosti na žiadosť pána Romagnoliho, takisto člena Európskeho parlamentu, sa predseda Parlamentu obrátil na výbor pre právne záležitosti so žiadosťou o ochranu imunity žalobcu v súlade s postupom podľa článku 6 ods. 3 Rokovacieho poriadku Parlamentu³⁸. Po preskúmaní tejto žiadosti a na základe návrhov uvedeného výboru v tomto zmysle Parlament zamietol žiadosť o imunitu rozhodnutím z 13. decembra 2005 na základe toho, že podľa článku 9 Protokolu o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev³⁹ sa imunita členov Parlamentu vzťahuje na vyjadrené názory alebo hlasovania pri výkone ich úloh, čo nebol tento prípad.

V konaní o návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pánovi Gollnischovi z dôvodu tohto rozhodnutia Všeobecný súd rozhodol, že hoci výsady a imunity, ktoré uvedený protokol priznáva, majú funkčný charakter, keďže ich účelom je vyhnúť sa tomu, aby vznikla prekážka činnosti a nezávislosti Spoločenstiev, nič to nemení na skutočnosti, že tento protokol vytvára subjektívne právo dotknutých osôb, ktorého dodržiavanie je zabezpečené systémom opravných prostriedkov upravených Zmluvou.

Navyše odkázaním na článok 10 prvý odsek písm. a) Protokolu o výsadách a imunitách pán Romagnoli uviedol, že imunita, ktorú požíval pán Gollnisch, bola imunitou upravenou ustanoveniami francúzskej ústavy, ktorá stanovuje, že zhromaždenie, ktorého je poslanec členom, môže požiadať o zastavenie stíhania. Podľa tohto článku Protokolu o výsadách a imunitách členovia Parlamentu totiž požívajú v priebehu zasadnutia na území ich vlastného štátu imunitu priznanú členom ich parlamentu. Z toho vyplýva, že Parlament rozhodoval o žiadosti na zastavenie prebiehajúceho trestného stíhania proti pánovi Gollnischovi vo Francúzsku, a nie o žiadosti o ochranu imunity na základe článku 9 Protokolu o výsadách a imunitách. Hoci Parlament disponuje širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o smerovanie, ktoré zamýšľa priznať rozhodnutiu o takej žiadosti, akou je žiadosť podaná v predmetnej veci, nič to nemení na skutočnosti, že otázka, či také rozhodnutie malo byť prijaté na základe článku 9 alebo na základe článku 10 prvého odseku písm. a) Protokolu o výsadách a imunitách, nepatrí do voľnej úvahy Parlamentu. Všeobecný súd konštatoval, že Parlament neprijal rozhodnutie o prípadnom zastavení trestného stíhania, hoci článok 10 Protokolu o výsadách a imunitách odkazuje na vnútroštátne práva na účely určenia rozsahu a pôsobnosti imunity, ktorú požívajú poslanci na vnútroštátnom území, a že článok 26 ods. 3 francúzskej ústavy stanovuje zastavenie trestného stíhania počas trvania poslaneckého mandátu. V tomto prípade sa žalobca teda mohol v rámci svojej žaloby o náhradu škody domáhať protiprávneho odmietnutia Parlamentu vyjadriť sa na základe článku 10 prvého odseku písm. a) Protokolu o výsadách a imunitách.

³⁸ Ú. v. EÚ L 44, 2005, s. 1.

³⁹ Protokol o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev z 8. apríla 1965 (Ú. v. ES 152, 1967, s. 13).

Žaloba o náhradu škody z dôvodu ujmy spočívajúcej v zasiahnutí do cti sa však zamieta z dôvodu neexistencie priamej príčinnej súvislosti medzi ujmovou a konštatovanou protiprávnosťou. Vzhľadom na širokú mieru voľnej úvahy Parlamentu, ak by tento orgán vychádzal z článku 10 prvého odseku písm. a) Protokolu o výsadách a imunitách, mohol tak účinne prijať rozhodnutie žiadať o zastavenie stíhania, ako aj rozhodnutie oň nepožiadať. Protiprávnosť napadnutého rozhodnutia tak nemôže predstavovať priamu a určujúcu príčinu zasiahnutia do cti, na ktorú poukazuje žalobca.

2. Výdavky a príspevky

Vo veci Martin/Parlament (rozsudok zo 16. decembra 2010, T-276/07, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), bol na Všeobecný súd podaný návrh na zrušenie rozhodnutia generálneho tajomníka Parlamentu, v ktorom rozhodol o tom, že vyplatenie sumy 163 381,54 eura páňovi Martinovi, členovi Parlamentu, z titulu príspevku na sekretársku výpomoc bolo bezdôvodné, a oznámil mu, že pristúpi k jej vymáhaniu.

V záujme transparentnosti Parlament prijal pravidlá o úhrade výdavkov a príspevkov poslancov Európskeho parlamentu (FID), ktorých článok 14 stanovuje, že členovia Parlamentu podajú žiadosť o priznanie príspevku na sekretársku výpomoc, ktorá obsahuje najmä meno, adresu, štátnu príslušnosť, krajinu, miesto a dátum narodenia asistenta, ako aj jeho podpis, ktorým potvrdzuje správnosť týchto údajov. Všeobecný súd konštatoval, že postupom času došlo k sprísneniu týchto požiadaviek, najmä stanovením povinnosti priložiť k žiadosti kópiu zmluvy uzatvorenej medzi členom Parlamentu a jeho asistentom, ako aj oznámiť akékoľvek zmeny týkajúce sa žiadosti o priznanie príspevku. Všeobecný súd takisto uvádza, že každý člen Parlamentu dostane pri svojom nástupe do funkcie kópiu pravidiel FID a písomne potvrdí ich prevzatie. Napokon člen Parlamentu prijme formálny záväzok vyplácať príspevok na sekretársku výpomoc vymenovanému asistentovi od okamihu začatia jeho činnosti, pričom zoznam vyhlásených parlamentných asistentov je takisto prístupný verejnosti.

Z týchto skutočností Všeobecný súd vyvodil, že podmienky článku 14 pravidiel FID, najmä pokiaľ ide o údaje, ktoré musí žiadosť člena Parlamentu o priznanie príspevku obsahovať a ktoré sa týkajú asistenta alebo asistentov, ktorých zamestnáva, sú podstatnými náležitosťami. V tomto prípade Všeobecný súd uviedol, že žalobca Parlamentu neoznámil niektorých konečných príjemcov platieb a že Parlament nedostal oznámenie o vypovedaní niektorých zmlúv. Okrem toho žalobca na jednej strane nevrátil prostriedky, ktoré zostali na konci roku nevyužité, a na druhej strane prostriedky vyplácané na niektorých asistentov použil na účely platieb pre iné osoby. V tomto prípade žalobca porušil pravidlá FID, a nemohol sa teda v rámci svojej žaloby o neplatnosť odvolávať na bezpodmienečné právo na využívanie prostriedkov, ktoré mu boli poskytnuté.

Navyše Všeobecný súd zdôraznil, že článok 71 ods. 3 nariadenia o rozpočtových pravidlách (ES, Euratom) č. 1605/2002⁴⁰ stanovuje Parlamentu bezpodmienečnú povinnosť vybrať späť neoprávnene vyplatené sumy. Táto povinnosť rovnako platí pre generálneho tajomníka podľa článku 27 ods. 3 pravidiel FID.

⁴⁰ Nariadenie Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74).

II. Konania o náhradu škody

1. Kvalifikácia zmluvnej alebo mimozmluvnej povahy sporu

V rozsudku zo 16. decembra 2010, *Systran a Systran Luxembourg/Komisia* (T-19/07, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd pripomenul, že jeho právomoc rozhodovať o žalobe o náhradu škody sa líši podľa toho, či má namietaná zodpovednosť zmluvnú, alebo mimozmluvnú povahu. V oblasti zmluvnej zodpovednosti má Všeobecný súd právomoc rozhodovať len v prípade existencie arbitrážnej doložky v zmysle článku 238 ES. V prípade jej neexistencie Všeobecný súd nemôže na základe článku 235 ES rozhodovať o žalobe o náhradu škody, ktorá má zmluvný pôvod. V opačnom prípade by Všeobecný súd rozšíril svoju súdnu právomoc nad rámec sporov, ktorých riešenie mu taxatívnym spôsobom vyhradzuje článok 240 ES, pretože toto ustanovenie zveruje všeobecnú právomoc rozhodovať o sporoch, ktorých účastníkom je Spoločenstvo, vnútroštátnym súdom. Naopak, v oblasti mimozmluvnej zodpovednosti má právomoc rozhodovať Súdny dvor, a to aj bez toho, aby strany sporu museli predtým preukázať svoju dohodu. Právomoc Súdneho dvora totiž vyplýva priamo z článku 235 ES a článku 288 druhého odseku ES.

Pri určovaní svojej právomoci podľa článku 235 ES musí Všeobecný súd s pomocou jednotlivých relevantných prvkov spisu preskúmať, či návrh na náhradu škody predložený žalobcami spočíva objektívnym a globálnym spôsobom na povinnostiach, ktoré majú zmluvnú alebo mimozmluvnú povahu. Tieto prvky možno vyvodit' najmä z preskúmania tvrdení účastníkov konania, zo skutočností spôsobujúcej škodu, ktorej náhrada sa požaduje, a z obsahu zmluvných alebo mimozmluvných ustanovení, na ktoré sa pri riešení spornej otázky poukazovalo. V tomto rámci je právomoc Všeobecného súdu vo vzťahu k všeobecnému právu osobitnou právomocou, a musí byť preto vykladaná zužujúco, takže Všeobecný súd môže rozhodovať len o návrhoch, ktoré sú založené na zmluvách alebo ktoré majú zo zmluvnými povinnosťami priamy vzťah.

V dotknutej veci tak Všeobecný súd musel posúdiť obsah jednotlivých zmlúv uzavretých medzi skupinou Systran a Komisiou. Toto posúdenie patrí do rámca preskúmania právomoci, ktorej neexistencia je prekážkou konania z dôvodu verejného záujmu a nemôže mať za následok zmenu povahy sporu tým, že mu dá zmluvný základ.

Všeobecný súd podrobne preskúmal tvrdenia účastníkov konania a dospel k záveru, že dotknutý spor nemá zmluvnú povahu. Išlo totiž o preskúmanie údajne chybné a škodlivej povahy sprístupnenia informácií chránených vlastníckym právom alebo know-how tretej osobe zo strany Komisie, a to bez výslovného povolenia majiteľa týchto informácií, z hľadiska všeobecných zásad spoločných pre právne poriadky členských štátov a uplatniteľných v tejto oblasti, a nie z hľadiska zmluvných ustanovení.

2. Príčinná súvislosť

V rozsudku z 20. januára 2010, *Sungro a i./Rada a Komisia* (T-252/07, T-271/07 a T-272/07, Zb. s. II-55), Všeobecný súd zamietol žaloby o náhradu škody podané žalobcami smerujúce k získaniu náhrady škody, ktorú im spôsobil systém štátnej pomoci v odvetví bavlny, zrušený rozsudkom Súdneho dvora zo 7. septembra 2006, *Španielsko/Rada* (C-310/04, Zb. s. I-7285). Všeobecný súd v tejto súvislosti vychádzal z úvahy, že na vymedzenie škody pripísanej zavinenému konaniu zo strany inštitúcie Spoločenstva je potrebné zohľadniť účinky porušenia povinnosti, ktoré zakladá zodpovednosť, a nie účinky aktu, z ktorého porušenie vychádza, pokiaľ inštitúcia mohla alebo mala prijať akt s rovnakým účinkom bez porušenia právnej normy. Inými slovami, analýza príčinnej súvislosti nemôže vychádzať z nesprávneho predpokladu, podľa ktorého by v prípade neexistencie proti-právneho aktu inštitúcia nekonala alebo by prijala akt v opačnom znení – čo by mohlo rovnako

predstavovať protiprávne konanie –, ale musí vychádzať z porovnania medzi situáciou spôsobenou dotknutej tretej osobe zavineným konaním a situáciou, ktorá by pre ňu vyplynula zo správania inštitúcie rešpektujúceho právnu normu.

3. Dostatočne závažné porušenie normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom

Na vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie sa vyžaduje, aby žalobca preukázal dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom⁴¹.

V rámci návrhu na náhradu škody smerujúcemu k náhrade škôd údajne spôsobených žalobcovi rozhodnutím Komisie, ktorým sa na základe článku 15a druhej smernice 75/319/EHS⁴² nariadilo zrušenie povolenia na uvedenie humánnych liekov, ktoré obsahujú amfepramón, na trh, Všeobecný súd v rozsudku z 3. marca 2010, *Artegodan/Komisia* (T-429/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, vec v odvolacom konaní), pripomenul, že cieľom požiadavky dostatočne závažného porušenia je zabrániť tomu, aby bol výkon právomocí vo všeobecnom záujme príslušnou inštitúciou narušený hrozbou povinnosti nahradiť škodu, ktorú údajne utrpeli dotknuté podniky.

Všeobecný súd okrem toho upresnil, že za predpokladu, že miera voľnej úvahy dotknutej inštitúcie je výrazne obmedzená, či dokonca neexistuje, nemožno hovoriť o nijakej automatickej väzbe medzi neexistenciou priestoru na voľnú úvahu dotknutej inštitúcie a kvalifikáciou pochybenia ako dostatočne závažného porušenia práva Spoločenstva. Rozsah voľnej úvahy dotknutého správneho orgánu je nepochybne rozhodujúcim prvkom, ale nemožno ho považovať za výlučné kritérium. Súd Spoločenstva totiž musí vziať do úvahy komplexnosť situácie, ktorá sa má vyriešiť, ťažkosti pri uplatňovaní alebo výklade textov, stupeň jasnosti a presnosti porušenej normy a neospravedliteľný charakter pochybenia, ku ktorému došlo. Z toho vyplýva, že záver o vzniku zodpovednosti Únie umožňuje vyvodiť len také zistenie pochybenia, ktorého by sa za podobných okolností primerane prezieravý a starostlivý správny orgán nedopustil.

V tejto veci Všeobecný súd poukázal na to, že v rámci uplatnenia smernice 65/65/EHS⁴³ je orgán, ktorý je príslušný na prijatie rozhodnutia o pozastavení platnosti alebo zrušení povolenia na uvedenie na trh, povinný rešpektovať všeobecnú zásadu prednosti ochrany verejného zdravia konkretizovanej v hmotnoprávných ustanoveniach uvedenej smernice. Podľa tejto zásady má príslušný orgán povinnosť po prvé zohľadniť výhradne okolnosti týkajúce sa ochrany zdravia, po druhé opätovne prehodnotiť pomer medzi pozitívnymi účinkami a rizikami lieku, ak z nových informácií vyplývajú pochybnosti o jeho účinnosti alebo bezpečnosti, a po tretie uplatniť dôkazný režim, ktorý je v súlade so zásadou obozretnosti. V tejto veci sa teda žalobca v rámci svojej žaloby o náhradu škody nemohol odvolávať na porušenie článku 11 smernice 65/65. Ťažkosti spojené so systematickým výkladom podmienok zrušenia alebo pozastavenia platnosti povolenia na uvedenie lieku na trh by totiž vzhľadom na celkový systém Spoločenstva týkajúci sa predchádzajúceho povolenia liekov a na neexistenciu precedensu mohli vysvetliť nesprávne právne posúdenie, ktorého sa Komisia dopustila. Okrem toho Všeobecný súd zdôraznil, že v prípade, že sa v rámci uplatniteľných usmernení nezistil vývoj rozhodujúceho vedeckého kritéria, pokiaľ ide o povolenie na uvedenie humánnych liekov, ktoré obsahujú amfepramón, na trh, Komisia musela prijať svoje rozhodnutie na základe komplexného posúdenia za sebou nasledujúcich prípravných vedeckých správ vypracovaných

⁴¹ Rozsudok Súdneho dvora zo 4. júla 2000, *Bergaderm a Goupil/Komisia*, C-352/98 P, Zb. s. I-5291, body 42 a 43.

⁴² Druhá smernica Rady 75/319/EHS z 20. mája 1975 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa zvláštnych liečiv (Ú. v. ES L 147, s. 13).

⁴³ Smernica Rady 65/65/EHS z 26. januára 1965 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa zvláštnych liečiv (Ú. v. ES 22, s. 369).

v rámci postupu posúdenia, ktorý vyústil do prijatia konečného stanoviska o amfepramóne, ako aj usmernení uvedených v tomto konečnom stanovisku. Za týchto okolností Všeobecný súd dospel k záveru, že porušenie práva Spoločenstva nebolo dostatočne závažné.

Rovnako je potrebné poukázať na to, že pokiaľ ide o podmienku, podľa ktorej sa údajné porušenie musí týkať právnej normy, ktorej cieľom je priznanie práv jednotlivcom, Všeobecný súd konštatoval, že cieľom relevantných ustanovení smernice 75/319, ktoré vymedzujú jednotlivé oblasti pôsobnosti Komisie a členských štátov, nie je priznávať práva jednotlivcom. Tieto ustanovenia sa totiž špecificky zameriavajú na organizáciu rozdelenia právomocí medzi vnútroštátnymi orgánmi a Komisiou, pokiaľ ide o postup vzájomného uznávania národných povolení na uvedenie lieku na trh. V tejto veci sa teda žalobca nemohol v rámci svojej žaloby o náhradu škody odvolávať na okolnosť, že rozhodnutie Komisie nemá nijaký právny základ z dôvodu nedostatku právomoci Spoločenstva, a na skutočnosť, že sa mu najmä z tohto dôvodu podarilo dosiahnuť jeho zrušenie.

4. Porušenie autorských práv a know-how

Už citovaný rozsudok Systran a Systran Luxembourg/Komisia poukázal na nový vývoj, pokiaľ ide o spory v oblasti náhrady škody a dodržiavania autorských práv a know-how, a týkal sa komplexného sporu medzi spoločnosťou Systran a Komisiou vyplývajúceho z verejného obstarávania zameraného na údržbu a lingvistické posilnenie systému automatického prekladu Komisie.

Spoločnosť Systran Luxembourg uskutočnila na účely osobitných potrieb Komisie v období od 22. decembra 1997 do 15. marca 2002 pod názvom EC-Systran Unix úpravu svojho programu na automatický preklad Systran Unix. Komisia vyhlásila 4. októbra 2003 verejné obstarávanie týkajúce sa údržby a lingvistického posilnenia jej systému automatického prekladu. Služby, ktorých poskytnutie Komisia zverila úspešnému uchádzačovi a na ktoré bolo verejné obstarávanie zamerané, sa vzťahovali najmä na „zlepšenie, úpravu a doplnenie lingvistických postupov“, „osobitné zlepšenie programov na analýzu, prenos a syntézu“, ako aj „aktualizáciu systému“.

Po uvedenom verejnom obstarávaní sa na Komisiu obrátila spoločnosť Systran, teda materská spoločnosť spoločnosti Systran Luxembourg, a uviedla, že plánované práce podľa nej môžu porušiť jej práva duševného vlastníctva. Komisia bola so spoločnosťou Systran viackrát v kontakte a následne usúdila, že táto spoločnosť nepredložila nijaké „písomné dôkazy“ potvrdzujúce práva, ktorých by sa táto spoločnosť v súvislosti s automatickým systémom prekladu Komisie EC-Systran Unix mohla dovolávať. Komisia následne usúdila, že spoločnosť Systran nebola oprávnená namietat proti prácam realizovaným spoločnosťou, ktorá bola vo verejnom obstarávaní úspešná, a preto zadala zákazku, ktorá bola predmetom uvedeného verejného obstarávania.

Keďže podľa spoločností Systran a Systran Luxembourg Komisia nezákonne sprístupnila tretej osobe ich know-how a v súvislosti s realizáciou neautorizovaných úprav verzie programu EC-Systran Unix zo strany úspešného uchádzača sa dopustila porušenia, uvedené spoločnosti podali proti Komisii žalobu o náhradu škody. Všeobecný súd pri tejto príležitosti konštatoval, že Komisia sa tým, že si prívlastnila právo realizovať práce, ktoré museli zahŕňať úpravu prvkov vzťahujúcich sa na verziu Systran Unix programu Systran, a to bez toho, aby predtým získala súhlas skupiny Systran, dopustila nezákonného konania, pričom porušila všeobecné zásady spoločné pre právne poriadky členských štátov, ktoré sa v oblasti autorských práv a know-how uplatňujú. Toto pochybenie predstavuje dostatočne závažné porušenie autorských práv a know-how, ktorých majiteľkou je v súvislosti s verziou Systran Unix programu Systran skupina Systran, a môže spôsobiť vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie.

Keďže pochybenie Komisie bolo dokázané, Všeobecný súd konštatoval, že uvádzané ujmy, konkrétne najmä obchodná ujma vyplývajúca zo straty potenciálnych zákazníkov a zo skomplikovania

diskusii s aktuálnymi zákazníkmi spoločnosti Systran, ako aj finančná škoda vyplývajúca zo straty hospodárskej príťažlivosti spoločnosti pre investorov a napokon zníženie hodnoty jej nehmotných aktív, vyplývajú priamo z porušenia autorských práv a know-how spoločnosti Systran zo strany Komisie.

Všeobecný súd stanovil náhradu škody spôsobenej spoločnosti Systran na 12 001 000 eur, a to vrátane poplatkov, ktoré by bolo potrebné uhradiť v prípade, že by Komisia požiadala o povolenie použiť práva duševného vlastníctva spoločnosti Systran na uskutočnenie prác uvedených v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania, ďalej vplyvu, ktorý mohlo mať konanie Komisie na obrat spoločnosti Systran, a napokon náhrady nemajetkovej ujmy. Je rovnako potrebné poukázať na to, že Všeobecný súd výnimočne upresnil, že zverejnenie tlačového oznámenia tiež umožňuje nepeňažnú náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej poškodením dobrej povesti spoločnosti Systran z dôvodu nezákonného konania Komisie.

III. Odvolania

V roku 2010 bolo podaných 24 odvolaní proti rozhodnutiam Súdu pre verejnú službu, pričom odvolacia komora Všeobecného súdu rozhodla v 37 veciach. Dve z nich si zaslúžia osobitnú pozornosť.

Po prvé v rozsudku z 8. júla 2010, Komisia/Putterie-De-Beukelaer (T-160/08 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd v prvom rade pripomenul, že nedostatok právomoci autora aktu spôsobujúceho ujmu predstavuje dôvod týkajúci sa verejného poriadku, ktorý má súd Únie v prípade potreby preskúmať aj *ex officio*, a v druhom rade uviedol, že nedodržanie procesných pravidiel týkajúcich sa prijatia aktu spôsobujúceho ujmu predstavuje porušenie podstatných formálnych náležitostí, ktoré môže byť preskúmané súdom Únie aj *ex officio*. Odmietnutie preskúmať interné odvolanie, stanovené procesnými pravidlami uplatniteľnými na prijatie aktu spôsobujúceho ujmu, tak predstavuje porušenie podstatných formálnych náležitostí, a môže byť preto uplatnené *ex officio* Súdom pre verejnú službu.

Po druhé je potrebné zdôrazniť, že Súdny dvor prvýkrát vrátil vec na preskúmanie Všeobecnému súdu po preskúmaní rozsudku vyhláseného na základe odvolania. Vo svojom rozsudku z 8. júla 2010, M/EMA (T-12/08 P-RENV-RX, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Všeobecný súd konštatoval, že odvolací súd môže za určitých podmienok meritórne rozhodnúť o žalobe aj napriek tomu, že konanie na prvom stupni bolo obmedzené na námietku neprípustnosti, ktorej daný prvostupňový súd vyhovel. K tomu dôjde napríklad vtedy, ak zo zrušenia napadnutého rozsudku alebo uzniesenia nevyhnutne vyplýva určité riešenie, pokiaľ ide o meritum predmetnej žaloby, alebo vtedy, ak meritórne preskúmanie žaloby o neplatnosť spočíva na tvrdeniach, ktoré účastníci konania uviedli v rámci odvolania v nadväznosti na odôvodnenie prvostupňového súdu. Ak také osobitné okolnosti neexistujú, stav konania nedovoľuje rozhodnúť vo veci v zmysle článku 61 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 13 ods. 1 prílohy uvedeného štatútu. Odvolací súd teda musí vrátiť vec na súd prvého stupňa, aby ten rozhodol o návrhoch týkajúcich sa merita žaloby. Všeobecný súd tak sám vrátil vec Súdu pre verejnú službu.

IV. Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia

Predsedom Všeobecného súdu bolo v tomto roku predložených 41 návrhov na nariadenie predbežného opatrenia, čo predstavuje výrazné zvýšenie v porovnaní s počtom návrhov (24) podaných v roku 2009. V roku 2010 sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení rozhodol v 38 veciach v porovnaní s 20 vecami v roku 2009.

V uzneseniach z 15. januára a 25. novembra 2010, United Phosphorus/Komisia (T-95/09 R II a T-95/09 R III, neuverejnené v Zbierke), predseda Všeobecného súdu vyhovel dvom návrhom na predĺženie opatrenia na odklad výkonu rozhodnutia, ktorým sa zakazuje uvádzanie aktívnej látky na ochranu rastlín na trh. Uznesením z 28. apríla 2009, United Phosphorus/Komisia (T-95/09 R, neuverejnené v Zbierke), predseda Všeobecného súdu uznal naliehavosť a za rozhodujúcu považoval skutočnosť, že po prijatí tohto rozhodnutia žalobkyňa iniciovala novovytvorené skrátené administratívne konanie zamerané na hodnotenie, v rámci ktorého sa jej šanca na úspech javila vyššia ako v rámci konania vedúceho k rozhodnutiu o zákaze, a že toto skrátené konanie mohlo byť ukončené len niekoľko mesiacov po dátume stanovenom na stiahnutie dotknutej aktívnej látky z trhu. Predseda Všeobecného súdu z toho vyvodil, že by bolo nerozumné ponechať v platnosti zákaz uvádzania na trh týkajúci sa látky, pri ktorej je pravdepodobné, že jej uvádzanie na trh bude len o niekoľko mesiacov opätovne povolené. Predseda Všeobecného súdu preto uznal existenciu *fumus boni iuris* a konštatoval, že výsledok zváženia záujmov je v prospech žalobkyne, a následne rozhodol o odklade výkonu rozhodnutia do 7. mája 2010.

Keďže sa zistilo, že skrátené konanie nebude do 7. mája 2010 ukončené a že skutočností, na základe ktorých bolo prijaté pôvodné rozhodnutie o odklade výkonu, sa nezmenili, žalobkyňa bolo uznesením z 15. januára 2011 priznané predĺženie priznaného odkladu do 30. novembra 2010. Na začiatku novembra 2010 žalobkyňa podala novú žiadosť o predĺženie, pričom vychádzala z toho, že skrátené konanie zamerané na hodnotenie jej prinesie pozitívny výsledok. Komisia totiž začala konanie o povolení dotknutej látky, pričom smernica, ktorá toto povolenie upravuje, mala nadobudnúť účinnosť 1. januára 2011. Za týchto okolností predseda Všeobecného súdu uznesením z 25. novembra 2010 predĺžil odklad rozhodnutia o zákaze do 31. decembra 2011 v rozsahu, v akom toto rozhodnutie odmieta povolenie dotknutej aktívnej látky. Pokiaľ ide o výrobky na ochranu rastlín obsahujúcich túto látku, predseda Všeobecného súdu pripomenul, že z rozhodnutia o zákaze vyplýva pre členské štáty povinnosť odobrať takýmto výrobkom povolenia a že odklad priznaný v predchádzajúcich uzneseniach sa týkal aj odobratia povolení uvedených výrobkov. Pritom aj po nadobudnutí platnosti povolenia dotknutej látky žalobkyňa musí na príslušné vnútroštátne orgány podať nové žiadosti o povolenie jej výrobkov na ochranu rastlín s obsahom uvedenej látky, lebo uvedené výrobky musia byť pred udelením národných povolení stiahnuté z trhu. V tejto súvislosti predseda Všeobecného súdu konštatoval, že nová smernica o povolení neobsahuje nijaké ustanovenie, ktoré by rušilo rozhodnutie o zákaze, takže toto rozhodnutie v prípade neexistencie predĺženia už priznaného odkladu nariaďuje odobratie povolení výrobkov, ktoré sa v súčasnosti na žalobkyňu vzťahujú. Nová smernica okrem toho neobsahuje nijaké ustanovenie zohľadňujúce odklad priznaný uzneseniami z 28. apríla 2009 a 15. januára 2010, ktorého cieľom je zabrániť prerušeniu v uvádzaní dotknutých výrobkov na ochranu rastlín na trh a s cieľom zabezpečiť primeranú prechodnú fázu medzi rozhodnutím o zákaze a implementáciou novej smernice. Predseda Všeobecného súdu preto v súvislosti s odobratím povolení týkajúcich sa výrobkov na ochranu rastlín, ktoré obsahujú dotknutú aktívnu látku, priznaný odklad predĺžil do 31. decembra 2011, pričom zdôraznil, že toto opatrenie zohľadňuje neškodnosť uvedenej látky, ktorá bola potvrdená na konci skráteného konania zameraného na hodnotenie.

Pokiaľ ide o návrhy na nariadenie predbežného opatrenia založené na údajnej neschopnosti žalobcov zaplatiť pokuty uložené Komisiou za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, predseda Všeobecného súdu v uznesení zo 7. mája 2010, Almamet/Komisia (T-410/09 R, neuverejnené v Zbierke), potvrdil judikatúru, podľa ktorej žalobca musí predložiť konkrétne údaje opierajúce sa o podrobné a úradne potvrdené dokumenty, z ktorých vyplýva verný a všeobecný obraz jeho finančnej situácie a ktoré umožňujú sudcovi rozhodujúcemu o nariadení predbežných opatrení posúdiť presné dôsledky, ktoré by tento účastník konania musel pravdepodobne znášať v prípade, ak by navrhované predbežné opatrenia neboli prijaté. Na základe tejto judikatúry považoval predseda Všeobecného súdu skutočnosť, že žalobkyňa poukázala na výhradne ústne odmietnutie banky,

ktorú kontaktovala s cieľom získať bankovú záruku, za nedostatočnú. Predseda Všeobecného súdu doplnil, že aj keď judikatúra týkajúca sa zohľadnenia skupiny spoločností bola často uplatnená v súvislosti s majoritným akcionárom, odôvodnenie, ktoré je jej základom, nevylučuje, že za istých okolností môže byť relevantná aj vo vzťahu k minoritnému akcionárovi, keďže záujmy niektorých minoritných akcionárov môžu vzhľadom na štruktúru akcionárov tiež odôvodniť zohľadnenie ich finančných zdrojov. Keďže v tejto veci sú akcionármi žalujúcej spoločnosti dvaja hlavní akcionári, ktorí vlastnia 50 %, resp. 30 % jej základného imania, táto spoločnosť mala sudcovi rozhodujúcemu o nariadení predbežných opatrení oznámiť presné informácie o minoritnom akcionárovi, ktorý vlastní 30 % akcií⁴⁴.

Okrem toho prvý návrh na nariadenie predbežného opatrenia podaný v rámci nariadenia (ES) č. 1907/2006⁴⁵ vyvolal otázku príčinnej súvislosti medzi údajnou škodou a opatrením, ktorého odklad sa navrhoval. V uznesení z 26. marca 2010, SNF/ECHA (T-1/10 R, neuverejnené v Zbierke), predseda Všeobecného súdu zamietol návrh na odklad výkonu zápisu chemickej látky do „zoznamu látok vzbudzujúcich veľké obavy“ z dôvodu, že nijaké ustanovenie nariadenia č. 1907/2006 neodôvodňuje zákaz alebo obmedzenie výroby, uvádzania na trh alebo používania tejto látky len na základe jej zápisu do zoznamu. Pokiaľ ide o obavu, že uvedený zoznam bude priemyslom a spotrebiteľmi vnímaný ako „čierna listina“ látok, ktorým je potrebné sa vyhnúť, predseda Všeobecného súdu dospel k záveru, že ak neexistuje nijaké automatické prepojenie medzi zápisom látky do sporného zoznamu a jej postupným nahrádzaním inými látkami, nemožno prípadné negatívne reakcie zákazníkov žalobkyne považovať za dôsledky, ktoré hospodársky subjekt primerane mohol očakávať len na základe označenia látky za látku vzbudzujúcu veľké obavy. Predseda Všeobecného súdu usúdil, že v prípade, že tieto negatívne reakcie možno vysvetliť zmenou politiky dotknutých hospodárskych subjektov, ktorá je založená na zvýšenej citlivosti v súvislosti s nebezpečnými látkami, išlo by o autonómnu voľbu týchto subjektov, ktorá by predstavovala rozhodujúcu príčinu uvádzanej škody.

Pokiaľ ide o verejné obstarávanie, je potrebné spomenúť uznesenie z 31. augusta 2010, Babcock Noell/Entreprise commune Fusion for Energy (T-299/10 R, neuverejnené v Zbierke), ktoré bolo vyhlásené vo veci týkajúcej sa medzinárodného projektu výstavby a využitia medzinárodného pokusného termojadrového reaktora (ITER) určeného na preukázanie vedeckej a technickej realizovateľnosti získavania energie z jadrovej fúzie. V rámci tohto projektu bol vytvorený spoločný európsky podnik pre ITER, ktorého úlohou bolo prispieť k rýchlej realizácii projektu získavania energie z jadrovej fúzie. S týmto cieľom spoločný podnik pristúpil k verejnému obstarávaniu prác, tovaru a služieb. Pokiaľ ide o verejné obstarávanie zamerané na zadanie zákazky na dodávku balení ITER prstencovo vinutých budiacich cievok, žalobkyňa – spoločnosť vyvíjajúca činnosť v oblasti jadrových technológií – predložila ponuku, ktorá bola zamietnutá z dôvodu nesúladu so súťažnými

⁴⁴ V tomto kontexte je potrebné spomenúť aj ďalšiu vec, na ktorú sa vzťahuje dôverné zaobchádzanie vzhľadom na nebezpečenstvo urýchlenia konkurzu žalobcu v prípade odhalenia jeho citlivej finančnej situácie a ktorá sa týka návrhu na oslobodenie od povinnosti uloženej Komisiou, a to zriadiť bankovú záruku ako podmienku nevymáhať okamžite pokutu, ktorá bola žalobcovi uložená. Keďže žalobca už začal v prospech Komisie splácať pokutu na základe splátkového kalendára, predseda Všeobecného súdu prijal uznesenie o odklade na základe článku 105 ods. 2 rokovacieho poriadku, po ktorom nasledoval výsluch s cieľom podporiť účastníkov konania v snahe dosiahnuť súdny zmier. Snahy účastníkov konania boli napokon úspešné a vec týkajúca sa nariadenia predbežného opatrenia bola vymazaná z registra.

⁴⁵ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 z 18. decembra 2006 o registrácii, hodnotení, autorizácii a obmedzovaní chemických látok (REACH) a o zriadení Európskej chemickej agentúry, o zmene a doplnení smernice 1999/45/ES a o zrušení nariadenia Rady (EHS) č. 793/93 a nariadenia Komisie (ES) č. 1488/94, smernice Rady 76/769/EHS a smerníc Komisie 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Ú. v. EÚ L 396, s. 1).

podkladmi. Žalobkyňa podala žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia o zamietnutí a rozhodnutia o zadaní zákazky inému podniku, pričom k tejto žalobe pripojila návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý bol vzhľadom na to, že nijaká z podmienok na prijatie predbežného opatrenia nebola splnená, zamietnutý.

Čo sa týka podmienky naliehavosti, sudca rozhodujúci o nariadení predbežného opatrenia neuznal údajné poškodenie dobrej povesti žalobkyne, lebo účasť vo verejnom obstarávaní nutne nesie riziká pre všetkých účastníkov a odmietnutie ponuky uchádzača podľa pravidiel verejného obstarávania samo osebe nemá za následok spôsobenie ujmy. V prípade nezákonného zamietnutia ponuky spoločnosti existuje o to menej dôvodov sa domnievať, že jej hrozí vážne a nenapraviteľné poškodenie jej dobrej povesti, keďže toto nezákonné zamietnutie nemá spojitosť s jej schopnosťami a rozsudok o zrušení umožní prípadné poškodenie dobrej povesti odstrániť. Okrem toho, pokiaľ ide o zváženie záujmov, sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení uviedol, že záujem žalobkyne spočívajúci v možnosti spomenúť na účely reklamy dotknutú zákazku musí ustúpiť všeobecnému záujmu Únie vrátane jej občanov na rýchlej realizácii projektu ITER, ktorého zásadný politicko-ekonomický význam zjavne vyplýva z cieľa tohto projektu, teda z využitia fúzie ako energetického zdroja, ktorý je potenciálne neobmedzený, istý, pretrvávajúci, šetrný k životnému prostrediu a ekonomicky konkurencieschopný, a z ktorého môže Únia získať významné výhody⁴⁶.

Napokon je potrebné zdôrazniť právny, hospodársky a sociálno-kultúrny dosah uznesení z 30. apríla, 19. augusta, 19. októbra a 25. októbra 2010, ktoré vydal predseda Všeobecného súdu vo veci Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada [v uvedenom poradí ide o veci T-18/10 R, T-18/10 R II, T-18/10 R II INTP a T-18/10 R II (vec v odvolacom konaní), neuverejnené v Zbierke]. Tieto uznesenia majú svoj základ v nariadení (ES) č. 1007/2009⁴⁷, ktoré v záujme dobrých životných podmienok zvierat a s cieľom určiť zosúladené pravidlá na obchodovanie s výrobkami z tuleňov zakázalo od 20. augusta 2010 uvádzanie takýchto výrobkov na trh s výnimkou výrobkov pochádzajúcich z lovu tradične vykonávaného komunitami Inuitov na účely obživy. Táto výnimka je odôvodnená hospodárskymi a sociálnymi záujmami komunit Inuitov, ktoré sa zaoberajú lovom tuleňov, pričom tento lov je integrálnou súčasťou kultúry a identity týchto komunit. Pokiaľ ide o povolenie v prospech komunit Inuitov, malo byť zavedené na základe vykonávacieho nariadenia Komisie.

V januári 2010 viacerí lovci a traperi tuleňov, spracovatelia výrobkov z tuleňov a obchodné spoločnosti činné v oblasti uvádzania takýchto výrobkov na trh alebo v oblasti ich používania na lekárske účely podali žalobu o neplatnosť nariadenia č. 1007/2009 a vo februári 2010 návrh na odklad výkonu tohto nariadenia. Uznesením z 30. apríla 2010 predseda Všeobecného súdu tento návrh zamietol. Usúdil, že prípustnosť hlavnej žaloby nemožno vylúčiť a že dôvody neplatnosti, na ktoré poukazujú žalobcovia, sa zdajú dostatočne relevantné a vážne, aby predstavovali *fumus boni juris*, následne však dospel k záveru o neexistencii naliehavosti, pričom poukázal najmä na to, že Komisia ešte neprijala vykonávacie nariadenie smerujúce k zavedeniu povolenia pre komunity Inuitov.

V júli 2001 žalobcovia podali nový návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý bol založený na novej skutočnosti, a to zverejnení návrhu vykonávacieho nariadenia Komisie. Tvrdili, že budúce vykonávacie nariadenie, ktoré malo nadobudnúť účinnosť 20. augusta 2010, je úplne neprimerané

⁴⁶ V oblasti verejného obstarávania je ešte potrebné uviesť uznesenia o zamietnutí z 15. októbra 2010, Nexans France/Entreprise commune Fusion for Energy (T-415/10 R, zatiaľ neuverejnené v Zbierke); z 26. marca 2010, Sviluppo Globale/Komisia (T-6/10 R, zatiaľ neuverejnené v Zbierke); z 5. februára 2010, De Post/Komisia (T-514/09 R, zatiaľ neuverejnené v Zbierke), a z 20. januára 2010, Agriconsulting Europe/Komisia (T-443/09 R, zatiaľ neuverejnené v Zbierke).

⁴⁷ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1007/2009 zo 16. septembra 2009 o obchodovaní s výrobkami z tuleňov (Ú. v. EÚ L 286, s. 36).

a celkom by odstránilo praktický účinok povolenia v prospech komunit Inuitov. Uznesením z 19. augusta 2010 predseda Všeobecného súdu tomuto novému návrhu na základe článku 105 ods. 2 rokovacieho poriadku vyhovel a odložil výkon nariadenia č. 1007/2009 v rozsahu, v akom vo vzťahu k žalobcom obmedzovalo uvádzanie výrobkov z tuleňov na trh, a to až do prijatia uznesenia, ktorým sa konanie o nariadení predbežného opatrenia ukončí.

Uznesením z 25. októbra 2010 predseda Všeobecného súdu ukončil konanie o nariadení predbežného opatrenia z dôvodu neexistencie naliehavosti, pričom v júli 2010 bol podaný nový návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Predovšetkým, keďže medzi žalobcami nebol nijaký subjekt verejného práva, nemohli sa odvolávať na všeobecné hospodárske, sociálne a kultúrne záujmy Inuitov, ale každý z nich mal preukázať, že nariadenie č. 1007/2009 mu mohlo na individuálnej úrovni spôsobiť vážnu a nenapraviteľnú ujmu v prípade, že by bol návrh zamietnutý. Žalobcovia však takéto dôkazy nepredložili. Pokiaľ ide o lovcov a traperov tuleňov alebo spracovateľov výrobkov z nich, neuviedli presnú výšku svojich príjmov pochádzajúcich z lovu a iných činností ani veľkosť ich osobného majetku a nepredložili nijaké potvrdenie od príslušného orgánu, ktoré by potvrdzovalo ich právo na sociálnu pomoc, podporu v nezamestnanosti alebo inú formu príspevku, aj keď sami predniesli správu poukazujúcu na režim podpôr zameraný na lov tuleňov existujúci v Grónsku a v Kanade, teda v ich krajinách pôvodu. Pokiaľ ide o obchodné spoločnosti, ktoré sú činné v tomto sektore, nepredložili nijaký číselný dôkaz, ktorý by umožnil posúdiť závažnosť údajnej ujmy v súvislosti s veľkosťou a obratom každej jednotlivcej spoločnosti.

Napokon, pokiaľ ide o vykonávacie nariadenie Komisie, žalobcovia nepreukázali nemožnosť vytvoriť systém vysledovateľnosti, ktorý nariadenie vyžaduje a ktorý mal umožniť identifikáciu výrobkov z tuleňov pochádzajúcich z lovu Inuitmi. Naopak, správa, ktorú žalobcovia sami predniesli, uvádzala systémy vysledovateľnosti, ktoré už boli v Grónsku skutočne uplatňované (používanie štítku s čiarovým kódom a textom „Lov tradične vykonávaný komunitami Inuitov na účely obživy“). Žalobcovia neuviedli dôvody, pre ktoré by nebolo možné tieto grónske systémy vysledovateľnosti upraviť na základe požiadaviek vykonávacieho nariadenia.

B – Zloženie Všeobecného súdu

(Protokolárny poriadok k 18. novembru 2010)

Prvý rad zľava doprava:

Predsedia komôr A. Dittrich, S. Papasavvas, O. Czúcz a J. Azizi, predseda Všeobecného súdu M. Jaeger, predseda komory N. J. Forwood, predsedníčka komory I. Pelikánová, predsedovia komôr E. Moavero Milanesi a L. Truchot.

Druhý rad zľava doprava:

Sudca N. Wahl, sudkyne K. Jürimäe a I. Wiszniewska-Białecka, sudca F. Dehousse, sudkyne M. E. Martins Ribeiro a E. Cremona, sudca V. Vadapalas, sudkyňa I. Labucka, sudca M. Prek.

Tretí rad zľava doprava:

Sudcovia D. Gratsias, J. Schwarcz, K. O'Higgins, S. Soldevila Fragoso, V. M. Ciucă, S. Frimodt Nielsen, H. Kanninen a M. Van der Woude, tajomník E. Coulon.

1. Členovia Všeobecného súdu

(podľa poradia nástupu do funkcie)

Marc Jaeger

narodený v roku 1954; diplom z práva získal na Univerzite Roberta Schumana v Štrasburgu; štúdium na Collège d'Europe; do zoznamu advokátov Luxemburskej advokátskej komory bol zapísaný v roku 1981; pracovník ministerstva spravodlivosti vyslaný na generálnu prokuratúru v Luxembursku (1983); sudca Okresného súdu v Luxemburgu (1984); referendár na Súdnom dvore Európskych spoločností (1986 – 1996); predseda Univerzitného centra v Luxemburgu (IUIL); sudca Všeobecného súdu od 11. júla 1996; predseda Všeobecného súdu od 17. septembra 2007.

Josef Azizi

narodený v roku 1948; doktor práv a držiteľ vysokoškolského diplomu v odbore sociálnych a ekonomických vied na Viedenskej univerzite; poverený vedením prednášok a vyučovaním na Viedenskej univerzite ekonomických vied, na Právnickej fakulte Viedenskej univerzity a na niekoľkých ďalších univerzitách; čestný profesor Právnickej fakulty Viedenskej univerzity; ministerský radca a vedúci odboru úradu spolkového kancelára; člen Riadiaceho výboru pre právnu spoluprácu s Radou Európy (CDCJ); splnomocnenec *ad litem* pred Ústavným súdom v súdnych konaniach týkajúcich sa kontroly súladu spolkových zákonov s ústavou; koordinátor zodpovedný za harmonizáciu rakúskeho spolkového práva s právom Spoločenstva; sudca Všeobecného súdu od 18. januára 1995.

Arjen W. H. Meij

narodený v roku 1944; poradca na Najvyššom súde Holandska (1996), poradca a podpredseda College van Beroep voor het bedrijfsleven (správny súd obchodu a priemyslu) (1986); dočasný poradca na odvolacom súde pre sociálne zabezpečenie a súdnej komisii pre colné sadzby; referendár na Súdnom dvore Európskych spoločností (1980); vyučujúci európskeho práva na Právnickej fakulte Groningenskej univerzity a výskumný asistent na University of Michigan Law School; člen medzinárodného sekretariátu Amsterdamskej obchodnej komory (1970); sudca Všeobecného súdu od 17. septembra 1998 do 13. septembra 2010.

Mihalis Vilaras

narodený v roku 1950; advokát (1974 – 1980); národný expert na právnom oddelení Komisie Európskych spoločností, potom hlavný referent na Generálnom riaditeľstve V (pre zamestnanosť, priemyselné vzťahy a sociálne veci); audítor, hlavný radca na Conseil d'État a od roku 1999 poradca; pridružený člen Osobitného najvyššieho súdu Grécka; člen Ústredného výboru pre vypracovanie návrhov zákonov Grécka (1996 – 1998); riaditeľ právneho oddelenia pri generálnom sekretariáte gréckej vlády; sudca Všeobecného súdu od 17. septembra 1998 do 25. októbra 2010.

Nicholas James Forwood

narodený v roku 1948; diplomy z mechanických vied a práva získal na Cambridgeskej univerzite (BA v roku 1969, MA v roku 1973); v roku 1970 zapísaný ako barrister v Anglicku, potom výkon povolania barristra v Londýne (1971 – 1999) a advokátskeho povolania v Bruseli (1979 – 1999); v roku 1981 zapísaný ako barrister v Írsku, v roku 1987 vymenovaný za Queen's Counsel; v roku 1998 bencher of Middle Temple; zástupca Bar of England and Wales v Rade advokátskych komôr Európskej únie (CCBE) a predseda stálej delegácie CCBE pri Súdnom dvore (1995 – 1999); člen úradu World Trade Law Association a European Maritime Law Organization (1993 – 2002); sudca Všeobecného súdu od 15. decembra 1999.

Maria Eugénia Martins de Nazaré Ribeiro

narodená v roku 1956; štúdium v Lisabone, Bruseli a Štrasburgu; advogada v Portugalsku a Bruseli, výskumná pracovníčka na Inštitúte európskych štúdií Slobodnej univerzity v Bruseli; referendárka v kancelárii portugalského sudcu Súdneho dvora Moitinha de Almeida (1986 – 2000), potom predsedu Súdu prvého stupňa Boa Vesterdorfa (2000 – 2003); sudkyňa Všeobecného súdu od 31. marca 2003.

Franklin Dehousse

narodený v roku 1959; právnické vzdelanie ukončil na Univerzite v Liège (1981); ašpirant (Národný fond vedeckého výskumu, 1985 – 1989); právny poradca v Komore zástupcov (1981 – 1990); doktor práv (Štrasburská univerzita, 1990); profesor (Univerzita v Liège, Štrasburská univerzita, Collège d'Europe, Institut royal supérieur de Défense, Univerzita Montesquieu v Bordeaux, Collège Michel Servet Parížskych univerzít; Facultés universitaires Notre-Dame de la Paix v Namure); osobitný zástupca ministra zahraničných vecí (1995 – 1999); riaditeľ európskych štúdií na Institut royal des relations internationales (1998 – 2003); prísediaci na Conseil d'État (2001 – 2003); poradca pri Európskej komisii (1990 – 2003); člen Observatoire Internet (2001 – 2003); sudca Všeobecného súdu od 7. októbra 2003.

Ena Cremona

narodená v roku 1936; diplom z jazykov získala na Maltskej kráľovskej univerzite (1955); doktorka práv na Maltskej kráľovskej univerzite (1958); advokátka zapísaná v Maltskej advokátskej komore od roku 1959; právna poradkyňa Národnej rady žien (1964 – 1979); členka Komisie verejnej služby (1987 – 1989); členka správnej rady Lombard Bank (Malta) Ltd zastupujúca štát ako akcionára (1987 – 1993); členka volebnej komisie od roku 1993; členka poroty pre doktorandské práce na Právnickej fakulte Maltskej kráľovskej univerzity; členka Európskej komisie proti rasizmu a intolerancii (ECRI) (2003 – 2004); sudkyňa Všeobecného súdu od 12. mája 2004.

Ottó Czúcz

narodený v roku 1946; doktor práv na univerzite v Szegede (1971); radca na ministerstve práce (1971 – 1974); vyučujúci a profesor (1974 – 1989); dekan právnickej fakulty (1989 – 1990), prorektor (1992 – 1997) univerzity v Szegede; advokát; člen predsedníctva Národnej dôchodkovej poisťovne; viceprezident Európskeho inštitútu sociálneho zabezpečenia (1998 – 2002); člen vedeckej rady Medzinárodnej asociácie sociálneho zabezpečenia; sudca Ústavného súdu (1998 – 2004); sudca Všeobecného súdu od 12. mája 2004.

Irena Wiszniewska-Białecka

narodená v roku 1947; diplom z práva získala na Varšavskej univerzite (1965 – 1969); výskumná pracovníčka (asistentka, docentka, profesorka) na Inštitúte právnych vied Poľskej akadémie vied (1969 – 2004); hosťujúca výskumná pracovníčka v Inštitúte Maxa Plancka pre zahraničné a medzinárodné patentové právo, autorské právo a právo hospodárskej súťaže v Mníchove (štipendium Nadácie AvH – 1985/1986); advokátka (1992 – 2000); sudkyňa Najvyššieho správneho súdu (2001 – 2004); sudkyňa Všeobecného súdu od 12. mája 2004.

Irena Pelikánová

narodená v roku 1949; doktorka práv, asistentka hospodárskeho práva (pred rokom 1989), potom doktorka vied, profesorka obchodného práva (od roku 1993) na Právnickej fakulte Karlovej univerzity v Prahe; členka riadiaceho orgánu Komisie cenných papierov (1999 – 2002); advokátka; členka Legislatívnej rady českej vlády (1998 – 2004); sudkyňa Všeobecného súdu od 12. mája 2004.

Vilenas Vadapalas

narodený v roku 1954; doktor práv (Moskovská univerzita); habilitovaný doktor práv (Varšavská univerzita); profesor na Vilniusej univerzite pôsobiaci v odbore medzinárodného práva (od roku 1981), ľudských práv (od roku 1991) a práva Spoločenstva (od roku 2000); poradca vlády pre zahraničné veci (1991 – 1993); člen koordinačnej skupiny delegácie pre vyjednávanie o pristúpení k Európskej únii; generálny riaditeľ odboru európskeho práva na úrade vlády (1997 – 2004); profesor európskeho práva na Vilniusej univerzite a vedúci katedry Jeana Monneta; predseda Litovskej asociácie štúdií o Európskej únii; spravodajca parlamentnej pracovnej skupiny pre ústavnú reformu týkajúcu sa pristúpenia Litvy; člen Medzinárodnej komisie právnikov (apríl 2003); sudca Všeobecného súdu od 12. mája 2004.

Küllike Jürimäe

narodená v roku 1962; diplom z práva získala na Tartuskej univerzite (1981 – 1986); asistentka prokurátora v Talline (1986 – 1991), diplom na Estónskej škole diplomacie (1991 – 1992); právna poradkyňa (1991 – 1993) a generálna radkyňa obchodnej a priemyselnej komory (1992 – 1993); sudkyňa Odvolacieho súdu v Talline (1993 – 2004); European Master ľudských práv a demokratizácie, univerzity v Padova a Nottinghame (2002 – 2003); sudkyňa Všeobecného súdu od 12. mája 2004.

Ingrida Labucka

narodená v roku 1963; diplom z práva získala na Lotyšskej univerzite (1986); inšpektorka ministerstva vnútra pre región Kirov a mesto Riga (1986 – 1989); sudkyňa Súdu prvého stupňa v Rige (1990 – 1994); advokátka (1994 – 1998 a júl 1999 – máj 2000); ministerka spravodlivosti (november 1998 – júl 1999 a máj 2000 – október 2002); členka Medzinárodného rozhodcovského súdu v Haagu (2001 – 2004); parlamentná poslankyňa (2002 – 2004); sudkyňa Všeobecného súdu od 12. mája 2004.

Savvas S. Pappasavvas

narodený v roku 1969; štúdium na univerzite v Aténach (Ptychion v roku 1991); postgraduálne štúdium na univerzite Paris II (DEA z verejného práva v roku 1992) a na univerzite Aix-Marseille III (doktorát práv v roku 1995); zapísaný do Cyperskej advokátskej komory; člen Nikózjskej advokátskej komory od roku 1993; lektor na Cyperskej univerzite (1997 – 2002), docent ústavného práva od septembra 2002; výskumný pracovník Európskeho centra verejného práva (2001 – 2002); sudca Všeobecného súdu od 12. mája 2004.

Enzo Moavero Milanesi

narodený roku 1954; doktor práv (univerzita La Sapienza v Ríme); špecializoval sa na právo Spoločenstva (Collège d'Europe v Bruggách); zapísaný do zoznamu advokátov, výkon advokátskeho povolania (1978 – 1983); lektor práva Spoločenstva na univerzitách La Sapienza v Ríme (1993 – 1996), Luiss v Ríme (1993 – 1996 a 2002 – 2006) a Bocconi v Miláne (1996 – 2000); poradca predsedu talianskej vlády pre otázky Spoločenstva (1993 – 1995); úradník Európskej komisie – právny poradca a neskôr vedúci kancelárie podpredsedu (1989 – 1992), vedúci kancelárie komisára zodpovedného za vnútorný trh (1995 – 1999) a hospodársku súťaž (1999), riaditeľ Generálneho riaditeľstva pre hospodársku súťaž (2000 – 2002), zástupca generálneho tajomníka Európskej komisie (2002 – 2005), generálny riaditeľ Úradu európskych politických poradcov (BEPA) Európskej komisie (2006); sudca Všeobecného súdu od 3. mája 2006.

Nils Wahl

narodený v roku 1961; diplom z práva na Štokholmskej univerzite (1987); doktor práv na Štokholmskej univerzite (1995); docent a vedúci katedry Jeana Monneta pre európske právo (1995); profesor európskeho práva na Štokholmskej univerzite (2001); advokátsky koncipient (1987 – 1989); správny riaditeľ vzdelávacej nadácie (1993 – 2004); predseda švédskeho združenia pre štúdie práva Spoločenstva (Nätverket för europarättslig forskning, 2001 – 2006); člen Rady pre otázky hospodárskej súťaže (Rådet för konkurrensfrågor, 2001 – 2006); sudca Odvolacieho súdu pre Skåne a Blekinge (Hovrätten över Skåne och Blekinge, 2005); sudca Všeobecného súdu od 7. októbra 2006.

Miro Prek

narodený v roku 1965; diplom z práva (1989); člen advokátskej komory (1994); rôzne úlohy a funkcie vo verejnej správe, predovšetkým poverený legislatívou na úrade vlády (zástupca štátneho tajomníka a zástupca riaditeľa, riaditeľ odboru európskeho a porovnávacieho práva) a na úrade pre európske záležitosti (zástupca štátneho tajomníka); člen vyjednávacieho tímu pre dohodu o pridružení (1994 – 1996) a pre pristúpenie k Európskej únii (1998 – 2003), zodpovedný za právne záležitosti; advokát; vedúci projektu prispôsobovania sa európskej legislatíve a projektu európskej integrácie predovšetkým na západnom Balkáne; riaditeľ sekcie na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev (2004 – 2006); sudca Všeobecného súdu od 7. októbra 2006.

Teodor Čipev

narodený v roku 1940; štúdium práva na Univerzite Sv. Klimenta Ochridského v Sofii (1961); doktor práv (1977); advokát (1963 – 1964); právny poradca v štátnom podniku pre medzinárodnú cestnú prepravu (1964 – 1973); výskumný pracovník v Ústave práva Bulharskej akadémie vied (1973 – 1988); lektor občianskeho procesného práva na Právnickej fakulte Univerzity Sv. Klimenta Ochridského v Sofii (1988 – 1991); rozhodca rozhodcovského súdu obchodnej a priemyselnej komory (1988 – 2006); sudca Ústavného súdu (1991 – 1994); hosťujúci profesor na Univerzite Paisia Hilendarského v Plovdive (február 2001 – 2006); minister spravodlivosti (1994 – 1995); lektor občianskeho procesného práva na Novej bulharskej univerzite v Sofii (1995 – 2006); sudca Všeobecného súdu od 12. januára 2007 do 29. júna 2010.

Valeriu M. Ciucă

narodený v roku 1960; diplom z práva (1984), doktor práv (1997) na Univerzite Alexandrua Ioana Cuza v Iași; sudca Súdu prvého stupňa v Suceave (1984 – 1989); vojenský sudca Vojenského súdu v Iași (1989 – 1990); profesor na Univerzite Alexandrua Ioana Cuza v Iași (1990 – 2006); štipendium na špecializačné štúdium v oblasti súkromného práva na univerzite v Rennes (1991 – 1992); docent na Univerzite Petreho Andreia v Iași (1999 – 2002); hosťujúci profesor na Université du Littoral Côte d'Opale (LAB. RII) (2006); sudca Všeobecného súdu od 12. januára 2007 do 26. novembra 2010.

Alfred Dittich

narodený v roku 1950; štúdium práva na Univerzite Erlangen-Norimberg (1970 – 1975); Rechtsreferendar na Vyššom oblastnom súde v Norimbergu (1975 – 1978); úradník spolkového ministerstva hospodárstva (1978 – 1982); úradník na Stálom zastúpení Spolkovej republiky Nemecko pri Európskych spoločenstvách (1982); úradník spolkového ministerstva hospodárstva poverený záležitosťami práva Spoločenstva a hospodárskej súťaže (1983 – 1992); vedúci odboru práva Európskej únie (1992 – 2007) na ministerstve spravodlivosti; vedúci nemeckej delegácie pracovnej skupiny pre Súdny dvor Rady; splnomocnený zástupca spolkovej vlády v mnohých veciach prebiehajúcich na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev; sudca Všeobecného súdu od 17. septembra 2007.

Santiago Soldevila Frago

narodený v roku 1960; diplom z práva získal na Universidad Autónoma v Barcelone (1983); sudca (1985); od roku 1992 sudca v správnych senátoch Najvyššieho súdu autonómnej oblasti Kanárske ostrovy v Santa Cruz de Tenerife (1992 a 1993) a Audiencia Nacional v Madride (máj 1998 – august 2007) s rozhodovacou praxou najmä v daňovej oblasti (DPH), žaloby proti všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným ministerstvom hospodárstva a proti jeho rozhodnutiam v oblasti štátnej pomoci a zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej správy, žaloby proti rozhodnutiam ústredných regulačných orgánov v bankovej, burzovej a energetickej oblasti a v oblasti poisťovníctva a ochrany hospodárskej súťaže; sudca Ústavného súdu (1993 – 1998); sudca Všeobecného súdu od 17. septembra 2007.

Laurent Truchot

narodený v roku 1962; diplom získal na Inštitúte politických vied v Paríži (1984); bývalý študent na Národnej sudcovskej škole (1986 – 1988); sudca Súdu prvého stupňa v Marseille (január 1988 – január 1990); sudca na sťaži na riaditeľstve pre občianske veci a pečať ministerstva spravodlivosti (január 1990 – jún 1992); zástupca vedúceho úradu, neskôr vedúci úradu Generálneho riaditeľstva pre hospodársku súťaž, spotrebu a potláčanie podvodov ministerstva hospodárstva, financií a priemyslu (jún 1992 – september 1994); technický poradca Garde des Sceaux, ministra spravodlivosti (september 1994 – máj 1995); sudca Súdu prvého stupňa v Nîmes (máj 1995 – máj 1996); referendár na Súdnom dvore v kabinete generálneho advokáta Légera (máj 1996 – december 2001); súdny poradca na Kasačnom súde (december 2001 – august 2007); sudca Všeobecného súdu od 17. septembra 2007.

Sten Frimodt Nielsen

narodený v roku 1963; právnické vzdelanie na Kodanskej univerzite (1988); úradník na ministerstve zahraničných vecí (1988 – 1991); lektor medzinárodného a európskeho práva na Kodanskej univerzite (1988 – 1991); veľvyslanecký tajomník na stálom zastúpení Dánska pri OSN v New Yorku (1991 – 1994); úradník právneho oddelenia ministerstva zahraničných vecí (1994 – 1995); hostujúci profesor na Kodanskej univerzite (1995); poradca, neskôr hlavný poradca na úrade predsedu vlády (1995 – 1998); ministerský poradca na Stálom zastúpení Dánska pri Európskej únii (1998 – 2001); osobitný poradca na úrade predsedu vlády pre právne otázky (2001 – 2002); vedúci odboru a právny poradca na úrade predsedu vlády (marec 2002 – júl 2004); štátny tajomník a právny poradca na úrade predsedu vlády (august 2004 – august 2007); sudca Všeobecného súdu od 17. septembra 2007.

Kevin O'Higgins

narodený v roku 1946; štúdium na Crescent College Limerick, Clongowes Wood College, University College Dublin (bakalársky titul a diplom z európskeho práva) a na Kings Inns; v roku 1968 zapísaný do Írskej advokátskej komory; barrister (1968 – 1982); Senior Counsel (Inner Bar of Ireland, 1982 – 1986); sudca Circuit court (1986 – 1997); sudca Najvyššieho súdu Írska (1997 – 2008); bencher of Kings Inns; zástupca Írska v Poradnom výbore európskych sudcov (2000 – 2008); sudca Všeobecného súdu od 15. septembra 2008.

Heikki Kanninen

narodený v roku 1952; diplom na Vysokej škole obchodu v Helsinkách a na Právnickej fakulte Helsinskej univerzity; referendár na Najvyššom správnom súde Fínska; generálny tajomník výboru pre reformu právnej ochrany vo verejnej správe; hlavný radca Najvyššieho správneho súdu; generálny tajomník výboru pre reformu správneho sporového konania, poradca riaditeľstva pre legislatívu ministerstva spravodlivosti; zástupca tajomníka Súdneho dvora EZVO; referendár na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev; sudca Najvyššieho správneho súdu (1998 – 2005); člen odvolacej komisie pre utečencov; podpredseda výboru pre rozvoj fínskych súdnych inštitúcií; sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005 do 6. októbra 2009; sudca Všeobecného súdu od 7. októbra 2009.

Juraj Schwarcz

narodený v roku 1952; doktor práv (Univerzita Komenského v Bratislave, 1979); podnikový právnik (1975 – 1990); tajomník poverený obchodným registrom pri Mestskom súde v Košiciach (1991); sudca Mestského súdu v Košiciach (január – október 1992); sudca a predseda senátu Krajského súdu v Košiciach (november 1992 – 2009); sudca pridelený na Najvyšší súd Slovenskej republiky, obchodný senát (október 2004 – september 2005); predseda obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Košiciach (október 2005 – september 2009); externý člen Katedry obchodného a hospodárskeho práva Univerzity P. J. Šafárika v Košiciach (1997 – 2009); externý člen pedagogického zboru Justičnej akadémie (2005 – 2009); sudca Všeobecného súdu od 7. októbra 2009.

Marc van der Woude

narodený v roku 1960; štúdium práva na Groningenskej univerzite (1983); štúdium na Collège d'Europe (1983 – 1984); asistent na Collège d'Europe (1984 – 1986); prednášajúci na Leidenskej univerzite (1986 – 1987); referent Generálneho riaditeľstva pre hospodársku súťaž Komisie Európskych spoločenstiev (1987 – 1989); referendár na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev (1989 – 1992); koordinátor politik Generálneho riaditeľstva pre hospodársku súťaž Komisie Európskych spoločenstiev (1992 – 1993); člen právneho servisu Komisie Európskych spoločenstiev (1993 – 1995); od roku 1995 advokát v Bruselskej advokátskej komore; profesor na Erazmovej univerzite v Rotterdame od roku 2000; autor mnohých publikácií; sudca Všeobecného súdu od 13. septembra 2010.

Dimitrios Gratsias

narodený v roku 1957; diplom z práva získal na univerzite v Aténach (1980); diplôme d'études approfondies z verejného práva získal na univerzite Paris I (1981); certifikát Univerzitného centra pre štúdiá komunitárneho a európskeho práva univerzity Paris I (1982); referent gréckej štátnej rady (1985 – 1992); odborný referent gréckej štátnej rady (1992 – 2005); referendár na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev (1994 – 1996); pridružený člen Špeciálneho najvyššieho súdu Grécka (1998 a 1999); radca gréckej štátnej rady (2005); člen Špeciálneho súdu príslušného pre disciplinárne konania sudcov (2006); člen Vyššej rady správneho súdnictva (2008); kontrolór pre správne súdnictvo (2009 – 2010); sudca Všeobecného súdu od 25. októbra 2010.

Andrei Popescu

narodený v roku 1948; štúdium práva na Bukureštskej univerzite (1971); postgraduálne štúdium medzinárodného pracovného práva a európskeho sociálneho práva na Ženevskej univerzite (1973 – 1974); doktor práv na Bukureštskej univerzite (1980); asistent stážista (1971 – 1973), asistent (1974 – 1985), neskôr lektor pracovného práva na Bukureštskej univerzite (1985 – 1990); hlavný výskumník na Inštitúte vedeckého výskumu v oblasti práce a sociálnej ochrany (1990 – 1991); zástupca generálneho riaditeľa (1991 – 1992), neskôr riaditeľ (1992 – 1996) na ministerstve práce a sociálnej ochrany; prednášateľ (1997), neskôr profesor v Národnej škole politických a správnych štúdií v Bukurešti (2000); štátny tajomník ministerstva pre európsku integráciu (2001 – 2005); vedúci odboru Legislatívnej rady Rumunska (1996 – 2001 a 2005 – 2009); splnomocnený zástupca rumunskej vlády pred súdmi Európskej únie (2009 – 2010); sudca Všeobecného súdu od 26. novembra 2010.

Emmanuel Coulon

narodený v roku 1968; štúdium práva na univerzite Panthéon-Assas v Paríži; štúdium manažmentu na univerzite Paris-Dauphine; Collège d'Europe (1992); vstupná skúška do miestneho vzdelávacieho centra advokátskej profesie v Paríži; advokátska licencia Bruselskej advokátskej komory; výkon profesie advokáta v Bruseli; úspešný uchádzač vo verejnom výberovom konaní Komisie Európskych spoločností; referendár na Súde prvého stupňa (kancelária predsedu Saggia, 1996 – 1998; kancelária predsedu Vesterdorfa, 1998 – 2002); vedúci kancelárie predsedu Súdu prvého stupňa (2003 – 2005); tajomník Všeobecného súdu od 6. októbra 2005.

2. Zmeny v zložení Všeobecného súdu v roku 2010

Slávnostné zasadnutie z 13. septembra 2010

Rozhodnutiami z 23. júna a z 8. júla 2010 zástupcovia vlád členských štátov obnovili na obdobie od 1. septembra 2010 do 31. augusta 2016 mandáty sudcov Všeobecného súdu Marca Jaegera, Josefa Aziziho, Eugénie Martinsovej de Nazaréovej Ribeirovej, Otta Czúcza, Ireny Wyszniowskej-Białeckej, Franklina Dehoussea, Külliky Jürimäeovej, Savvasa S. Papasavvasa, Stena Frimodta Nielsena, Heikkiho Kanninena a Juraja Schwarcza.

Za sudcu Všeobecného súdu bol rozhodnutím zástupcov vlád členských štátov z 8. júla 2010 na obdobie od 1. septembra 2010 do 31. augusta 2016 vymenovaný Marc van der Woude namiesto Arjena W. H. Meija.

Slávnostné zasadnutie z 25. októbra 2010

Za sudcu Všeobecného súdu Európskej únie bol rozhodnutím zástupcov vlád členských štátov z 21. októbra 2010 na obdobie od 25. októbra 2010 do 31. augusta 2016 vymenovaný Dimitrios Gratsias namiesto Mihalisa Vilarasa.

Slávnostné zasadnutie z 26. novembra 2010

Za sudcu Všeobecného súdu Európskej únie bol rozhodnutím zástupcov vlád členských štátov z 18. novembra 2010 na obdobie od 26. novembra 2010 do 31. augusta 2016 vymenovaný Andrei Popescu namiesto Valeria M. Ciucă.

3. Protokolárne poriadky

od 1. januára 2010 do 14. septembra 2010

M. JAEGER, predseda Všeobecného súdu
J. AZIZI, predseda komory
A. W. H. MEIJ, predseda komory
M. VILARAS, predseda komory
N. J. FORWOOD, predseda komory
M. E. MARTINS RIBEIRO, predsedníčka komory
O. CZÚCZ, predseda komory
I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, predsedníčka komory
I. PELIKÁNOVÁ, predsedníčka komory
F. DEHOUSSE, sudca
E. CREMONA, sudkyňa
V. VADAPALAS, sudca
K. JÜRIMÄE, sudkyňa
I. LABUCKA, sudkyňa
S. PAPASAVVAS, sudca
E. MOAVERO MILANESI, sudca
N. WAHL, sudca
M. PREK, sudca
T. ČIPEV, sudca
V. M. CIUCĂ, sudca
A. DITTRICH, sudca
S. SOLDEVILA FRAGOSO, sudca
L. TRUCHOT, sudca
S. FRIMODT NIELSEN, sudca
K. O'HIGGINS, sudca
H. KANNINEN, sudca
J. SCHWARCZ, sudca

E. COULON, tajomník

od 15. septembra 2010 do 24. októbra 2010

M. JAEGER, predseda Všeobecného súdu
J. AZIZI, predseda komory
N. J. FORWOOD, predseda komory
O. CZÚCZ, predseda komory
I. PELIKÁNOVÁ, predsedníčka komory
S. PAPASAVVAS, predseda komory
E. MOAVERO MILANESI, predseda komory
A. DITTRICH, predseda komory
L. TRUCHOT, predseda komory
M. VILARAS, sudca
M. E. MARTINS RIBEIRO, sudkyňa
F. DEHOUSSE, sudca
E. CREMONA, sudkyňa
I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, sudkyňa
V. VADAPALAS, sudca
K. JÜRIMÄE, sudkyňa
I. LABUCKA, sudkyňa
N. WAHL, sudca
M. PREK, sudca
V. M. CIUCĂ, sudca
S. SOLDEVILA FRAGOSO, sudca
S. FRIMODT NIELSEN, sudca
K. O'HIGGINS, sudca
H. KANNINEN, sudca
J. SCHWARCZ, sudca
M. VAN DER WOUDE, sudca

E. COULON, tajomník

od 25. októbra 2010 do 25. novembra 2010

M. JAEGER, predseda Všeobecného súdu
J. AZIZI, predseda komory
N. J. FORWOOD, predseda komory
O. CZÚCZ, predseda komory
I. PELIKÁNOVÁ, predsedníčka komory
S. PAPASAVVAS, predseda komory
E. MOAVERO MILANESI, predseda komory
A. DITTRICH, predseda komory
L. TRUCHOT, predseda komory
M. E. MARTINS RIBEIRO, sudkyňa
F. DEHOUSSE, sudca
E. CREMONA, sudkyňa
I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, sudkyňa
V. VADAPALAS, sudca
K. JÜRIMÄE, sudkyňa
I. LABUCKA, sudkyňa
N. WAHL, sudca
M. PREK, sudca
V. M. CIUCĂ, sudca
S. SOLDEVILA FRAGOSO, sudca
S. FRIMODT NIELSEN, sudca
K. O'HIGGINS, sudca
H. KANNINEN, sudca
J. SCHWARCZ, sudca
M. VAN DER WOUDE, sudca
D. GRATSIAS, sudca

E. COULON, tajomník

od 26. novembra 2010 do 31. decembra 2010

M. JAEGER, predseda Všeobecného súdu
J. AZIZI, predseda komory
N. J. FORWOOD, predseda komory
O. CZÚCZ, predseda komory
I. PELIKÁNOVÁ, predsedníčka komory
S. PAPASAVVAS, predseda komory
E. MOAVERO MILANESI, predseda komory
A. DITTRICH, predseda komory
L. TRUCHOT, predseda komory
M. E. MARTINS RIBEIRO, sudkyňa
F. DEHOUSSE, sudca
E. CREMONA, sudkyňa
I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, sudkyňa
V. VADAPALAS, sudca
K. JÜRIMÄE, sudkyňa
I. LABUCKA, sudkyňa
N. WAHL, sudca
M. PREK, sudca
S. SOLDEVILA FRAGOSO, sudca
S. FRIMODT NIELSEN, sudca
K. O'HIGGINS, sudca
H. KANNINEN, sudca
J. SCHWARCZ, sudca
M. VAN DER WOUDE, sudca
D. GRATSIAS, sudca
A. POPESCU, sudca

E. COULON, tajomník

4. Bývalí členovia Všeobecného súdu

Edward David Alexander Ogilvy (1989 – 1992)
Christos Yeraris (1989 – 1992)
José Luis da Cruz Vilaça (1989 – 1995), predseda od roku 1989 do roku 1995
Jacques Biancarelli (1989 – 1995)
Donal Patrick Michael Barrington (1989 – 1996)
Romain Alphonse Schintgen (1989 – 1996)
Heinrich Kirschner (1989 – 1997)
Antonio Saggio (1989 – 1998), predseda od roku 1995 do roku 1998
Cornelis Paulus Briët (1989 – 1998)
Koen Lenaerts (1989 – 2003)
Bo Vesterdorf (1989 – 2007), predseda od roku 1998 do roku 2007
Rafael García-Valdecasas y Fernández (1989 – 2007)
Andreas Kalogeropoulos (1992 – 1998)
Christopher William Bellamy (1992 – 1999)
André Potocki (1995 – 2001)
Rui Manuel Gens de Moura Ramos (1995 – 2003)
Pernilla Lindh (1995 – 2006)
Virpi Tiili (1995 – 2009)
John D. Cooke (1996 – 2008)
Jörg Pirrung (1997 – 2007)
Paolo Mengozzi (1998 – 2006)
Arjen W. H. Meij (1998 – 2010)
Mihalis Vilaras (1998 – 2010)
Hubert Legal (2001 – 2007)
Verica Trstenjak (2004 – 2006)
Daniel Šváby (2004 – 2009)
Teodor Čipev (2007 – 2010)
Valeriu M. Ciucă (2007 – 2010)

Predsedovia

José Luis da Cruz Vilaça (1989 – 1995)
Antonio Saggio (1995 – 1998)
Bo Vesterdorf (1998 – 2007)

Tajomník

Hans Jung (1989 – 2005)

C – Súdne štatistiky Všeobecného súdu

Činnosť Všeobecného súdu vo všeobecnosti

1. Začaté, skončené, prebiehajúce konania (2006 – 2010)

Začaté konania

2. Charakteristika konaní (2006 – 2010)
3. Charakteristika žalôb (2006 – 2010)
4. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006 – 2010)

Skončené konania

5. Charakteristika konaní (2006 – 2010)
6. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2010)
7. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006 – 2010) (rozsudky a uznesenia)
8. Rozhodovacie zloženie (2006 – 2010)
9. Dĺžka trvania konaní v mesiacoch (2006 – 2010) (rozsudky a uznesenia)

Prebiehajúce konania k 31. decembru

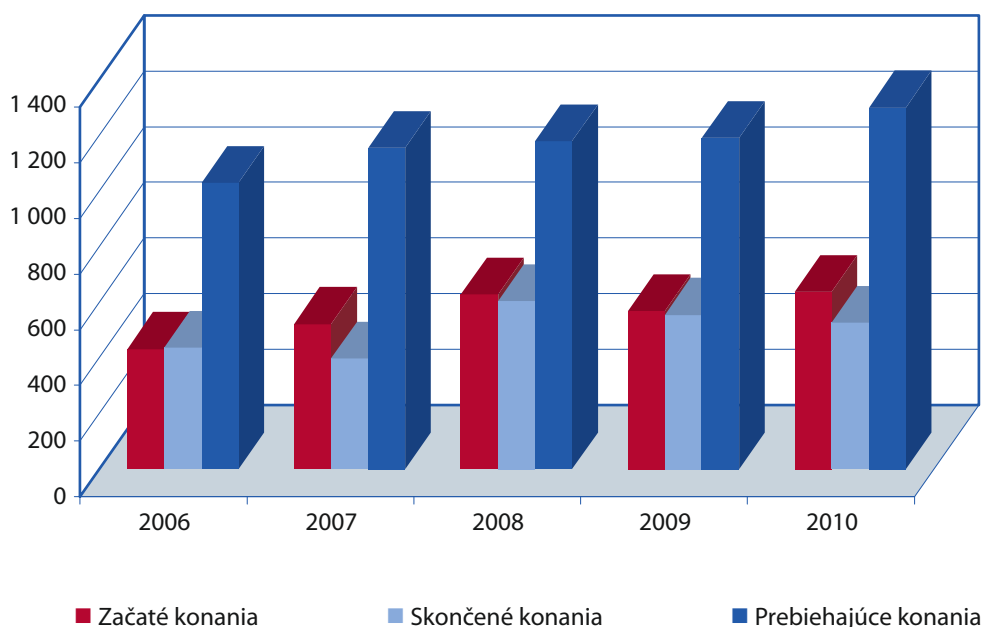
10. Charakteristika konaní (2006 – 2010)
11. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006 – 2010)
12. Rozhodovacie zloženie (2006 – 2010)

Rôzne

13. Konania o nariadení predbežného opatrenia (2006 – 2010)
14. Skrátené súdne konania (2006 – 2010)
15. Rozhodnutia Všeobecného súdu, proti ktorým bolo podané odvolanie na Súdny dvor (1989 – 2010)
16. Rozdelenie odvolaní podaných na Súdny dvor podľa povahy konania (2006 – 2010)
17. Výsledky odvolaní podaných na Súdny dvor (2010) (rozsudky a uznesenia)
18. Výsledky odvolaní podaných na Súdny dvor (2006 – 2010) (rozsudky a uznesenia)
19. Celkový vývoj (1989 – 2010) (začaté, skončené, prebiehajúce konania)

1. Činnosť Všeobecného súdu vo všeobecnosti

Začaté, skončené, prebiehajúce konania (2006 – 2010)¹

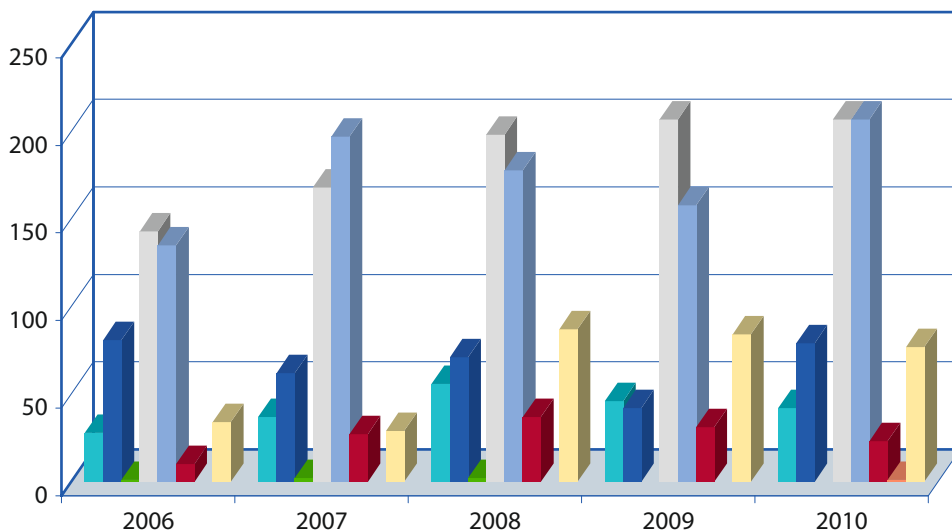

	2006	2007	2008	2009	2010
Začaté konania	432	522	629	568	636
Skončené konania	436	397	605	555	527
Prebiehajúce konania	1 029	1 154	1 178	1 191	1 300

¹ Pokiaľ nie je uvedené inak, táto tabuľka a tabuľky na nasledujúcich stranách zohľadňujú osobitné konania.

Za „osobitné konania“ sa považujú: návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie (článok 41 Štatútu Súdneho dvora, článok 122 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu); návrh tretej osoby na zmenu rozsudku (článok 42 Štatútu Súdneho dvora, článok 123 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu); obnova konania (článok 44 Štatútu Súdneho dvora, článok 125 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu); výklad rozsudku (článok 43 Štatútu Súdneho dvora, článok 129 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu); určenie výšky trov konania (článok 92 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu); právna pomoc (článok 96 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu) a oprava rozsudku (článok 84 Všeobecného súdu).

2. Začaté konania – Charakteristika konaní (2006 – 2010)

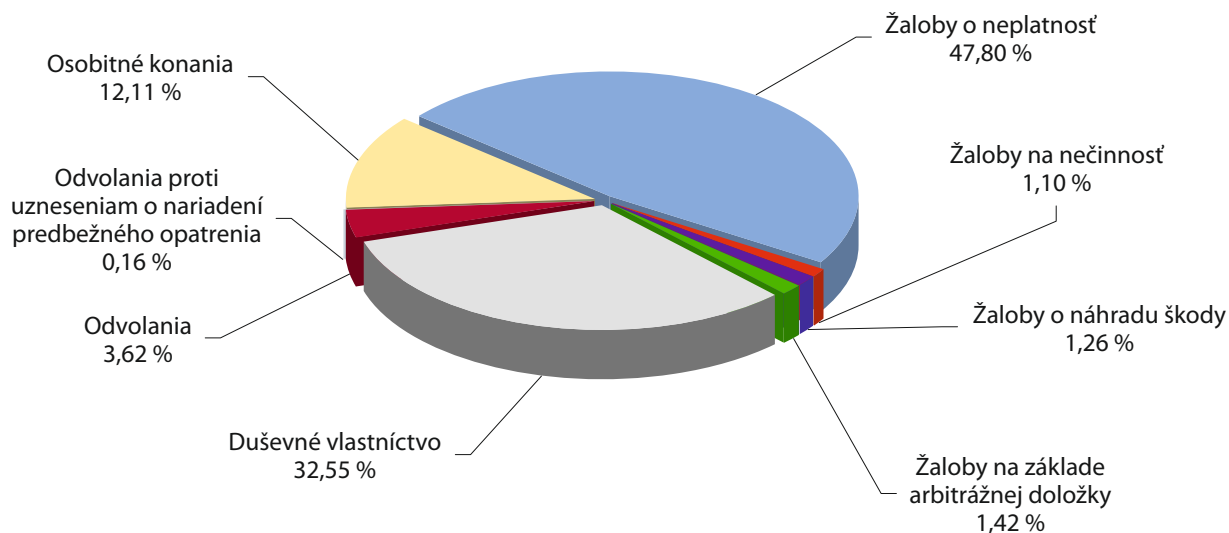

■ Štátna pomoc ■ Hospodárska súťaž ■ Verejná služba ■ Duševné vlastníctvo
 ■ Iné žaloby ■ Odvolania ■ Odvolania proti uzneseniam o nariadení predbežného opatrenia ■ Osobitné konania

	2006	2007	2008	2009	2010
Štátna pomoc	28	37	56	46	42
Hospodárska súťaž	81	62	71	42	79
Verejná služba	1	2	2		
Duševné vlastníctvo	143	168	198	207	207
Iné žaloby	135	197	178	158	207
Odvolania	10	27	37	31	23
Odvolania proti uzneseniam o nariadení predbežného opatrenia					1
Osobitné konania	34	29	87	84	77
Spolu	432	522	629	568	636

3. Začaté konania – Charakteristika žalôb (2006 – 2010)

Rozdelenie v roku 2010

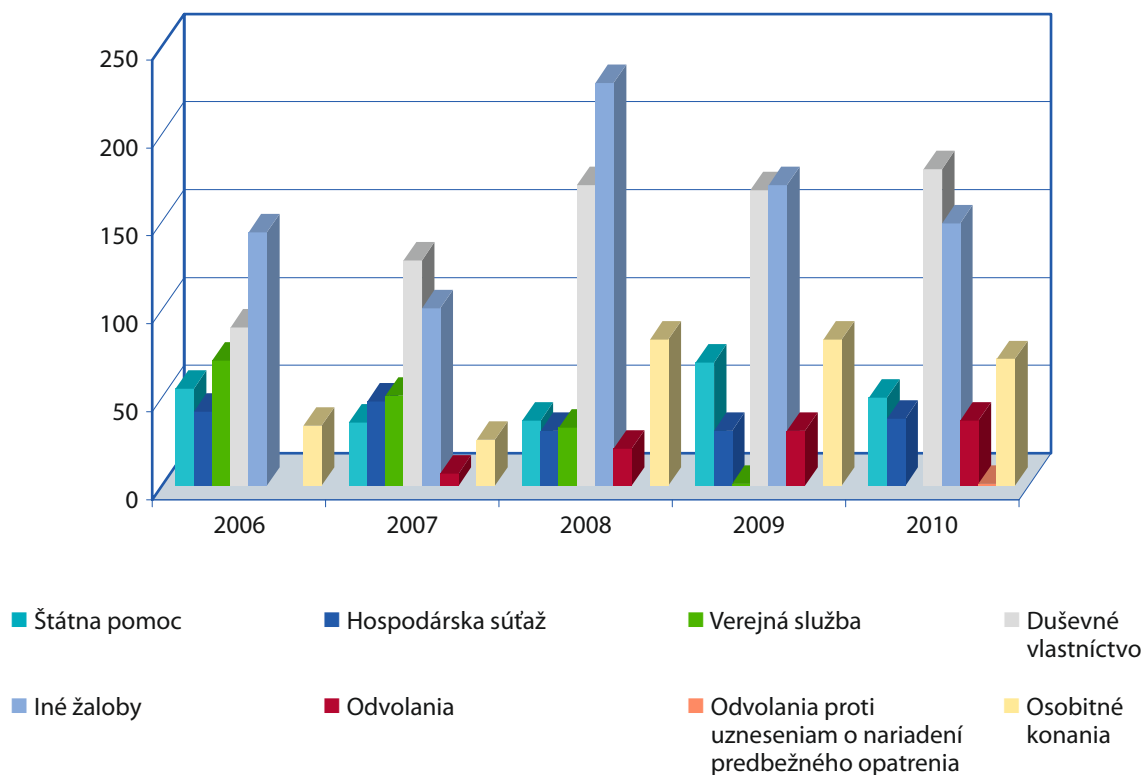
	2006	2007	2008	2009	2010
Žaloby o neplatnosť	223	251	269	214	304
Žaloby na nečinnosť	4	12	9	7	7
Žaloby o náhradu škody	9	27	15	13	8
Žaloby na základe arbitrážnej doložky	8	6	12	12	9
Duševné vlastníctvo	143	168	198	207	207
Verejná služba	1	2	2		
Odvolania	10	27	37	31	23
Odvolania proti uzneseniam o nariadení predbežného opatrenia					1
Osobitné konania	34	29	87	84	77
Spolu	432	522	629	568	636

4. *Začaté konania – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006 – 2010)*¹

	2006	2007	2008	2009	2010
Aproximácia právnych predpisov		1			
Arbitrážna doložka	8	6	12	12	9
Colná únia a spoločný colný sadzobník	2	5	1	5	4
Dane	1	2			1
Doprava	1	4	1		1
Duševné a priemyslené vlastníctvo	145	168	198	207	207
Energia				2	
Finančné predpisy (rozpočet, finančný rámec, vlastné zdroje, boj proti podvodom)	1	1		1	
Hospodárska a menová politika	2				4
Hospodárska súťaž	81	62	71	42	79
Hospodárska, sociálna a územná súdržnosť	16	17	6	6	24
Inštitucionálne právo	12	19	23	32	17
Kultúra	1	1		1	
Obchodná politika	18	9	10	8	9
Obmedzujúce opatrenia (Vonkajšia činnosť)	5	12	7	7	21
Ochrana spotrebiteľa			2		
Podnikové právo	1			1	
Politika rybárstva		5	23	1	19
Poľnohospodárstvo	26	46	14	19	24
Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti		3	3	2	
Prístup k dokumentom	4	11	22	15	19
Pristúpenie nových štátov				1	
Registrácia, hodnotenie, autorizácia a obmedzovanie chemických látok (nariadenie REACH)					8
Sloboda usadiť sa			1		
Slobodné poskytovanie služieb	1		3	4	1
Sociálna politika	2	5	6	2	4
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika					1
Štátna pomoc	28	37	55	46	42
Verejné obstarávanie	14	11	31	19	15
Verejné zdravie	1	1	2	2	4
Voľný pohyb osôb	4	4	1	1	1
Voľný pohyb tovaru	1	1	1	1	
Vonkajšia činnosť Európskej únie	2	1	2	5	1
Všeobecné a odborné vzdelávanie, mládež a šport		1			
Výskum, technologický rozvoj a kozmický priestor		4		6	3
Životné prostredie	9	27	7	4	15
Spolu Zmluva ES/ZFEÚ	386	464	502	452	533
Spolu Zmluva UO			1		
Spolu Zmluva AE	1				1
Služobný poriadok úradníkov	11	29	39	32	25
Osobitné konania	34	29	87	84	77
SPOLU CELKOVO	432	522	629	568	636

¹ Nadobudnutie platnosti Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) 1. decembra 2009 si vyžiadalo zmenu kvalifikovania oblastí, ktorých sa konania týkajú. Údaje za obdobie 2006 – 2009 boli v dôsledku toho zodpovedajúcim spôsobom upravené.

5. Skončené konania – Charakteristika konaní (2006 – 2010)

	2006	2007	2008	2009	2010
Štátna pomoc	55	36	37	70	50
Hospodárska súťaž	42	48	31	31	38
Verejná služba	71	51	33	1	
Duševné vlastníctvo	90	128	171	168	180
Iné žaloby	144	101	229	171	149
Odvolania		7	21	31	37
Odvolania proti uzneseniam o nariadení predbežného opatrenia					1
Osobitné konania	34	26	83	83	72
Spolu	436	397	605	555	527

6. Skončené konania – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2010)¹

	Rozsudky	Uznesenia	Spolu
Arbitrážna doložka	10	2	12
Colná únia a spoločný colný sadzobník	1	3	4
Dane		1	1
Doprava	1	1	2
Duševné a priemyslené vlastníctvo	132	48	180
Energia		2	2
Hospodárska a menová politika		2	2
Hospodárska súťaž	26	12	38
Hospodárska, sociálna a územná súdržnosť	1	1	2
Inštitucionálne právo	9	17	26
Obchodná politika	8		8
Obmedzujúce opatrenia (Vonkajšia činnosť)	8	2	10
Ochrana spotrebiteľa		2	2
Podnikové právo		1	1
Poľnohospodárstvo	9	7	16
Prístup k dokumentom	14	7	21
Slobodné poskytovanie služieb		2	2
Sociálna politika	1	5	6
Štátna pomoc	28	22	50
Verejné obstarávanie	10	6	16
Verejné zdravie	2		2
Vonkajšia činnosť Európskej únie	1	3	4
Všeobecné a odborné vzdelávanie, mládež a šport	1		1
Výskum, technologický rozvoj a kozmický priestor	2	1	3
Životné prostredie	2	4	6
Spolu Zmluva ES/ZFEÚ	266	151	417
Služobný poriadok úradníkov	22	16	38
Osobitné konania		72	72
SPOLU CELKOVO	288	239	527

¹ Nadobudnutie platnosti Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) 1. decembra 2009 si vyžiadalo zmenu kvalifikovania oblastí, ktorých sa konania týkajú. Údaje za obdobie 2006 – 2009 boli v dôsledku toho zodpovedajúcim spôsobom upravené.

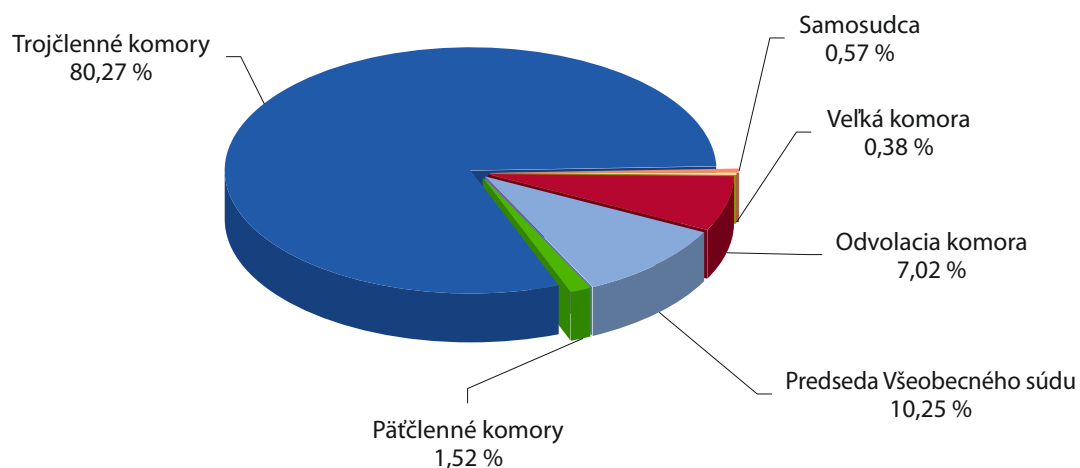
7. Skončené konania – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006 – 2010)¹ (rozsudky a uznesenia)

	2006	2007	2008	2009	2010
Aproximácia právnych predpisov		1	1		
Arbitrážna doložka	5	10	9	10	12
Colná únia a spoločný colný sadzobník	2	3	6	10	4
Dane	1		2		1
Doprava	2	1	3		2
Duševné a priemyslené vlastníctvo	91	129	171	169	180
Energia					2
Finančné predpisy (rozpočet, finančný rámec, vlastné zdroje, boj proti podvodom)	4		2	2	
Hospodárska a menová politika	1	1	1		2
Hospodárska súťaž	42	38	31	31	38
Hospodárska, sociálna a územná súdržnosť	6	5	42	3	2
Inštitucionálne právo	8	10	22	20	26
Kultúra			1	2	
Obchodná politika	13	4	12	6	8
Obmedzujúce opatrenia (Vonkajšia činnosť)	4	3	6	8	10
Ochrana spotrebiteľa					2
Podnikové právo	1	1			1
Politika rybníctva	24	4	4	17	
Poľnohospodárstvo	27	13	48	46	16
Pridruženie zámorských krajín a území	2				
Priemyselná politika		1			
Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti		2	1	3	
Prístup k dokumentom	7	7	15	6	21
Pristúpenie nových štátov	1			1	
Sloboda usadiť sa			1		
Slobodné poskytovanie služieb	2	1		2	2
Sociálna politika	5	4	2	6	6
Štátna pomoc	54	36	37	70	50
Verejné obstarávanie	4	7	26	12	16
Verejné zdravie	3	2	1	1	2
Voľný pohyb osôb	4	4	2	1	
Voľný pohyb tovaru			2	3	
Vonkajšia činnosť Európskej únie	5	4	2		4
Všeobecné a odborné vzdelávanie, mládež a šport					1
Výskum, technologický rozvoj a kozmický priestor	1	1	1	1	3
Životné prostredie	11	10	17	9	6
Spolu Zmluva ES/ZFEÚ	330	302	468	439	417
Spolu Zmluva UO	1	10			
Spolu Zmluva AE		1		1	
Služobný poriadok úradníkov	71	58	54	32	38
Osobitné konania	34	26	83	83	72
SPOLU CELKOVO	436	397	605	555	527

¹ Nadobudnutie platnosti Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) 1. decembra 2009 si vyžiadalo zmenu kvalifikovania oblastí, ktorých sa konania týkajú. Údaje za obdobie 2006 – 2009 boli v dôsledku toho zodpovedajúcim spôsobom upravené.

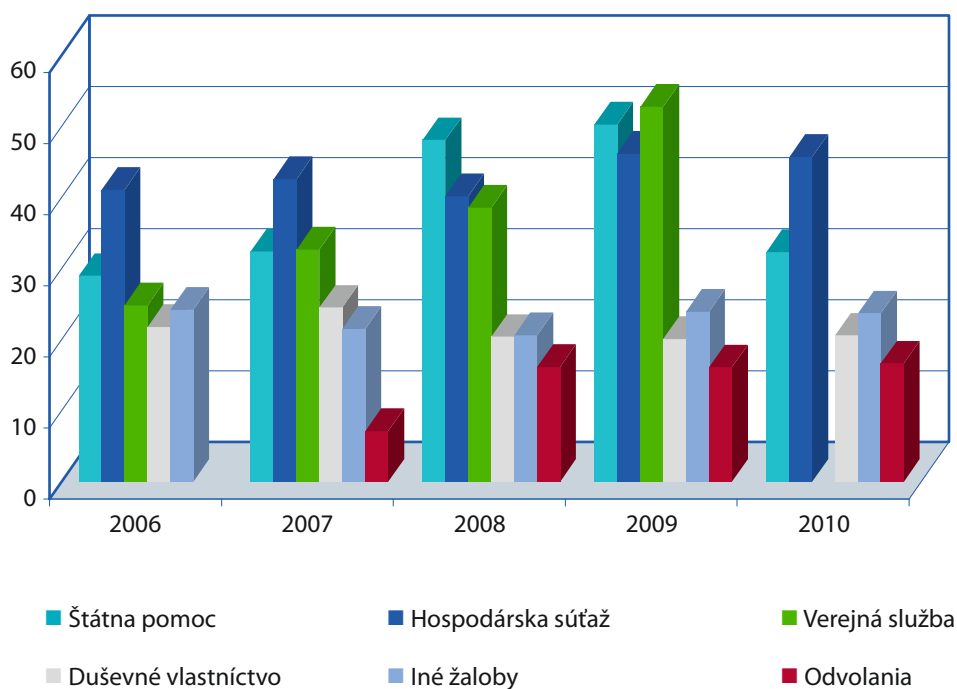
8. Skončené konania – Rozhodovacie zloženie (2006 – 2010)

Rozdelenie v roku 2010

	2006			2007			2008			2009			2010		
	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu
Veľká komora				2		2								2	2
Odvolacia komora				3	4	7	16	10	26	20	11	31	22	15	37
Predseda Všeobecného súdu		19	19		16	16		52	52		50	50		54	54
Päťčlenné komory	22	33	55	44	8	52	15	2	17	27	2	29	8		8
Trojčlenné komory	198	157	355	196	122	318	228	282	510	245	200	445	255	168	423
Samosudca	7		7	2		2							3		3
Spolu	227	209	436	247	150	397	259	346	605	292	263	555	288	239	527

9. Skončené konania – Dĺžka trvania konaní v mesiacoch (2006 – 2010)¹ (rozsudky a uznesenia)

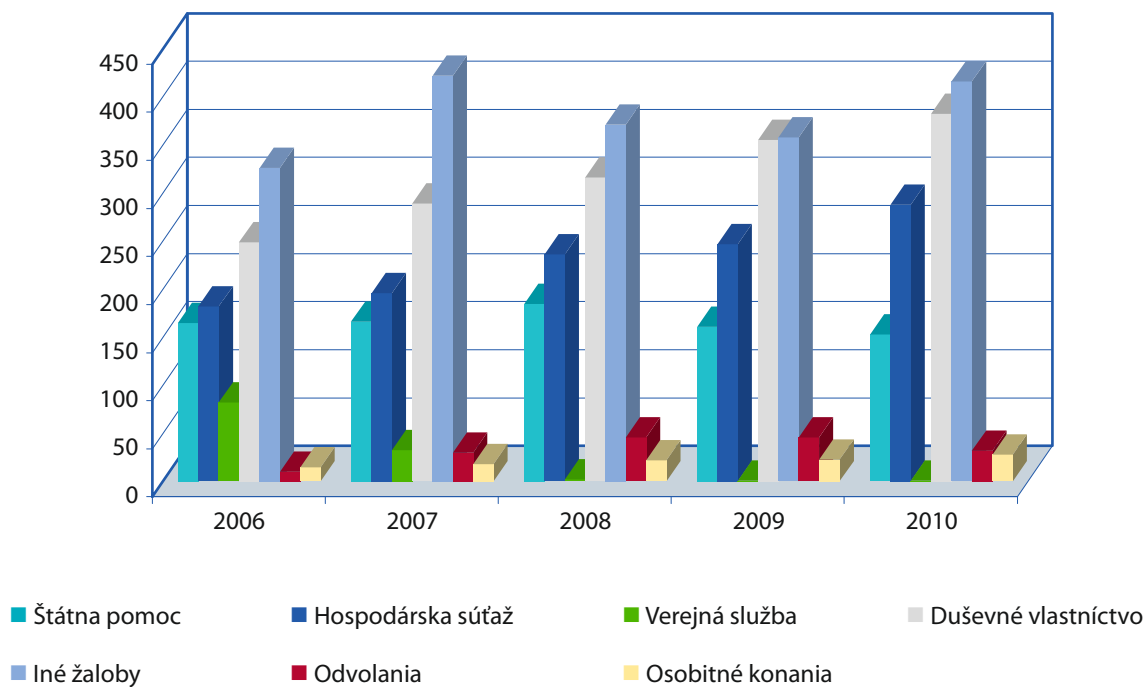

	2006	2007	2008	2009	2010
Štátna pomoc	29,0	32,4	48,1	50,3	32,4
Hospodárska súťaž	41,1	42,6	40,2	46,2	45,7
Verejná služba	24,8	32,7	38,6	52,8	
Duševné vlastníctvo	21,8	24,5	20,4	20,1	20,6
Iné žaloby	24,2	21,5	20,6	23,9	23,7
Odvolania		7,1	16,1	16,1	16,6

¹ Výpočet priemernej dĺžky trvania konaní nezohľadňuje: veci, v ktorých bolo rozhodnuté medzitýmnym rozsudkom; osobitné konania; odvolania proti uzneseniam o nariadení predbežného opatrenia; veci postúpené Súdnym dvorom v nadväznosti na zmenu rozdelenia právomocí medzi Súdnym dvorom a Všeobecným súdom; veci postúpené Všeobecným súdom v nadväznosti na začatie činnosti Súdu pre verejnú službu.

Dĺžka trvania konaní je vyjadrená v mesiacoch a v desatinách mesiaca.

10. Prebiehajúce konania k 31. decembru – Charakteristika konaní (2006 – 2010)

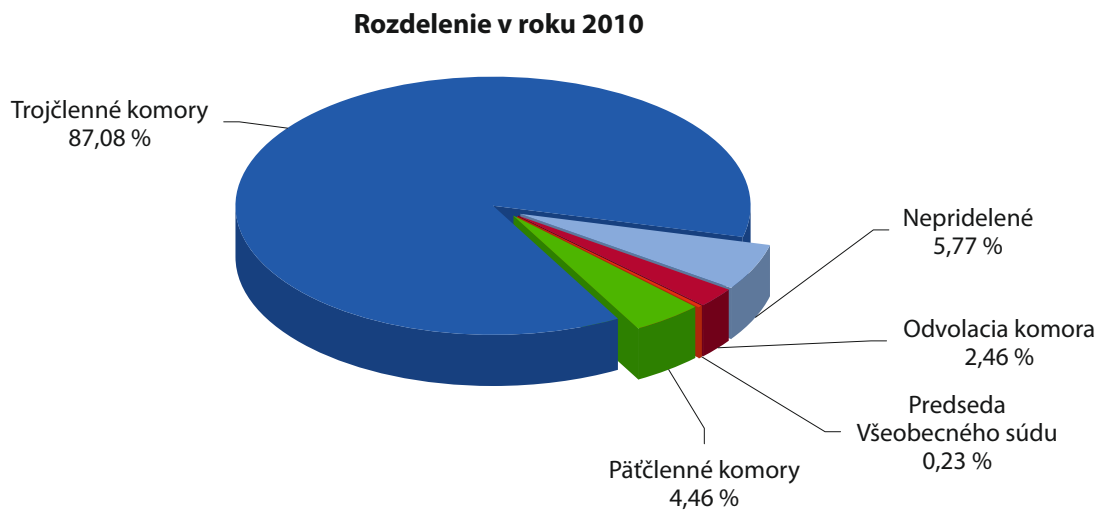
	2006	2007	2008	2009	2010
Štátna pomoc	165	166	185	161	153
Hospodárska súťaž	182	196	236	247	288
Verejná služba	82	33	2	1	1
Duševné vlastníctvo	249	289	316	355	382
Iné žaloby	326	422	371	358	416
Odvolania	10	30	46	46	32
Osobitné konania	15	18	22	23	28
Spolu	1 029	1 154	1 178	1 191	1 300

11. *Prebiehajúce konania k 31. decembru – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006 – 2010)*¹

	2006	2007	2008	2009	2010
Aproximácia právnych predpisov	1	1			
Arbitrážna doložka	21	17	20	22	19
Colná únia a spoločný colný sadzobník	14	16	11	6	6
Dane		2			
Doprava	1	4	2	2	1
Duševné a priemyslené vlastníctvo	251	290	317	355	382
Energia				2	
Finančné predpisy (rozpočet, finančný rámec, vlastné zdroje, boj proti podvodom)	4	5	3	2	2
Hospodárska a menová politika	2	1			2
Hospodárska súťaž	172	196	236	247	288
Hospodárska, sociálna a územná súdržnosť	37	49	13	16	38
Inštitucionálne právo	19	28	29	41	32
Kultúra	1	2	1		
Obchodná politika	28	33	31	33	34
Obmedzujúce opatrenia (Vonkajšia činnosť)	9	18	19	18	29
Ochrana spotrebiteľa	1	1	3	3	1
Podnikové právo	1			1	
Politika rybníctva	4	5	24	8	27
Poľnohospodárstvo	85	118	84	57	65
Priemyselná politika	1				
Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti		1	3	2	2
Prístup k dokumentom	24	28	35	44	42
Registrácia, hodnotenie, autorizácia a obmedzovanie chemických látok (nariadenie REACH)					8
Slobodné poskytovanie služieb	1		3	5	4
Sociálna politika	5	6	10	6	4
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika					1
Štátna pomoc	165	166	184	160	152
Verejné obstarávanie	25	29	34	41	40
Verejné zdravie	3	2	3	4	6
Voľný pohyb osôb	3	3	2	2	3
Voľný pohyb tovaru	2	3	2		
Vonkajšia činnosť Európskej únie	6	3	3	8	5
Všeobecné a odborné vzdelávanie, mládež a šport		1	1	1	
Výskum, technologický rozvoj a kozmický priestor	1	4	3	8	8
Životné prostredie	23	40	30	25	34
Spolu Zmluva ES/ZFEÚ	910	1 072	1 106	1 119	1 235
Spolu Zmluva UO	10		1	1	1
Spolu Zmluva AE	2	1	1		1
Služobný poriadok úradníkov	92	63	48	48	35
Osobitné konania	15	18	22	23	28
SPOLU CELKOVO	1 029	1 154	1 178	1 191	1 300

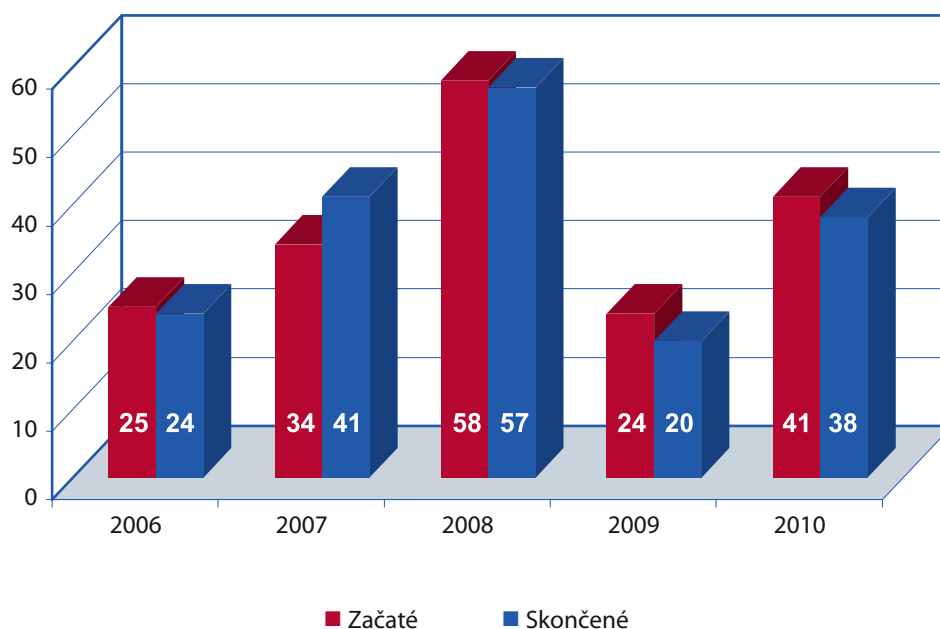
¹ Nadobudnutie platnosti Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) 1. decembra 2009 si vyžiadalo zmenu kvalifikovania oblastí, ktorých sa konania týkajú. Údaje za obdobie 2006 – 2009 boli v dôsledku toho zodpovedajúcim spôsobom upravené.

12. *Prebiehajúce konania k 31. decembru – Rozhodovacie zloženie (2006 – 2010)*

	2006	2007	2008	2009	2010
Veľká komora	2				
Odvolacia komora	10	30	46	46	32
Predseda Všeobecného súdu	1				3
Pätčlenné komory	117	75	67	49	58
Trojčlenné komory	825	971	975	1 019	1 132
Samosudca	2			2	
Nepridelené	72	78	90	75	75
Spolu	1 029	1 154	1 178	1 191	1 300

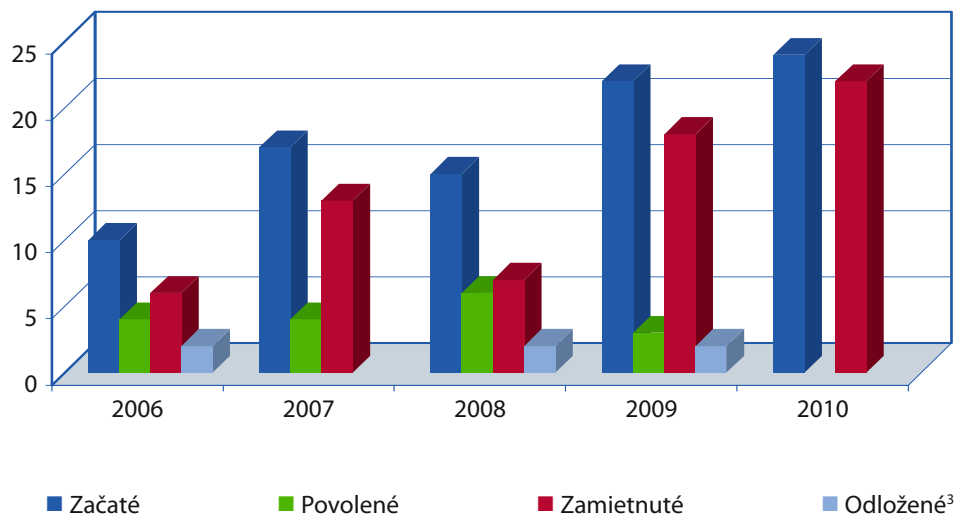
13. Rôzne – Konania o nariadení predbežného opatrenia (2006 – 2010)

Rozdelenie v roku 2010

	Začaté konania o nariadení predbežného opatrenia	Skončené konania o nariadení predbežného opatrenia	Výsledok rozhodnutia		
			Zamietnutie	Schválenie	Výmaz/Zastavenie konania
Arbitrážna doložka	1	2	2		
Colná únia a spoločný colný sadzobník		1	1		
Hospodárska súťaž	8	4	3		1
Hospodárska, sociálna a územná súdržnosť	2	2	2		
Inštitucionálne právo	8	8	6		2
Poľnohospodárstvo	3	4	1	2	1
Registrácia, hodnotenie, autorizácia a obmedzovanie chemických látok (nariadenie REACH)	1	1	1		
Služobný poriadok úradníkov	2	2		1	1
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	1	1	1		
Štátna pomoc	7	2	2		
Verejné obstarávanie	3	5	5		
Vonkajšia činnosť Európskej únie	1	1	1		
Výskum, technologický rozvoj a kozmický priestor	2	2	2		
Životné prostredie	2	3	3		
Spolu	41	38	30	3	5

14. Rôzne – Skrátené súdne konania (2006 – 2010)^{1 2}

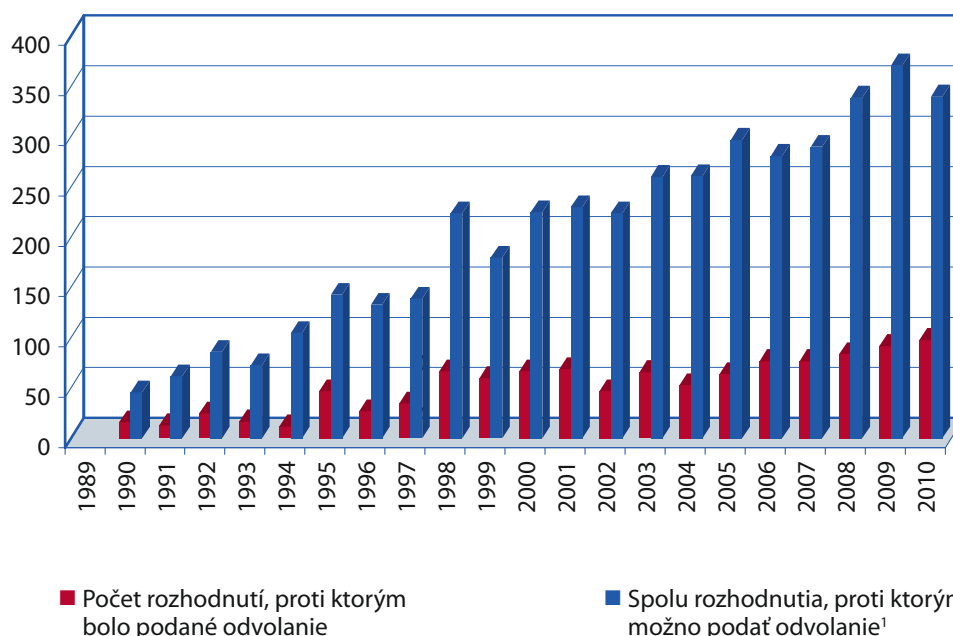
	2006			2007			2008			2009			2010		
	Výsledok roz- hodnutia			Výsledok roz- hodnutia			Výsledok roz- hodnutia			Výsledok roz- hodnutia			Výsledok roz- hodnutia		
	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Začaté	Povolené	Zamietnuté
Arbitrážna doložka							1		1						
Finančné predpisy (rozpočet, finančný rámec, vlastné zdroje, boj proti podvodom)				2											
Hospodárska súťaž	4	2	2	1	1		1	1		2	2		3	3	
Hospodárska, sociálna a územná súdržnosť												1	1		
Inštitucionálne právo							1		1	1	1				
Konanie										1	1				
Obchodná politika				2	1		1			2	2				
Obmedzujúce opatrenia (Vonkajšia činnosť)				3	2	1	4	4		5	1	2	1	10	10
Poľnohospodárstvo	3	1	3			1	1			2	3				
Pristup k dokumentom				1	1		2	2		4	4				
Slobodné poskytovanie služieb										1	1				
Služobný poriadok úradníkov							1			1					
Štátna pomoc	1			1	2		1	1					7	5	
Verejné obstarávanie				2	1		3	1	3	2	2		2	2	
Verejné zdravie										1	1				
Vonkajšia činnosť Európskej únie													1	1	
Životné prostredie	2	1	1	7	1	6				1		1			
Spolu	10	4	6	2	17	4	13	15	6	7	2	22	3	18	2

¹ Prejednanie a rozhodnutie vecí v skrátanom súdnom konaní na Všeobecnom súde možno povoliť na základe článku 76a rokovacieho poriadku. Toto ustanovenie sa uplatňuje od 1. februára 2001.

² Nadobudnutie platnosti Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) 1. decembra 2009 si vyžiadalo zmenu kvalifikovania oblastí, ktorých sa konania týkajú. Údaje za obdobie 2006 – 2009 boli v dôsledku toho zodpovedajúcim spôsobom upravené.

³ Do kategórie „odložené“ patria tieto prípady: späťvzatie návrhu; späťvzatie a prípady, keď je o žalobe rozhodnuté uznesením ešte predtým, než je rozhodnuté o návrhu na prejednanie a rozhodnutie vecí v skrátanom súdnom konaní.

15. Rôzne – Rozhodnutia Všeobecného súdu, proti ktorým bolo podané odvolanie na Súdny dvor (1989 – 2010)

	Počet rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie	Spolu rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie ¹	Percentuálny podiel rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie
1989			
1990	16	46	35 %
1991	13	62	21 %
1992	25	86	29 %
1993	17	73	23 %
1994	12	105	11 %
1995	47	143	33 %
1996	27	133	20 %
1997	35	139	25 %
1998	67	224	30 %
1999	60	180	33 %
2000	67	225	30 %
2001	69	230	30 %
2002	47	224	21 %
2003	66	260	25 %
2004	53	261	20 %
2005	64	297	22 %
2006	77	281	27 %
2007	77	290	27 %
2008	84	339	25 %
2009	92	371	25 %
2010	98	340	29 %

¹ Spolu rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie – rozsudky, uznesenia o nariadení predbežného opatrenia a o zamietnutí vstupu vedľajšieho účastníka do konania a všetky uznesenia, ktorými sa konanie končí, iné než uznesenia o výmaze či postúpení, v prípade ktorých lehota na podanie odvolania uplynula alebo bolo podané odvolanie.

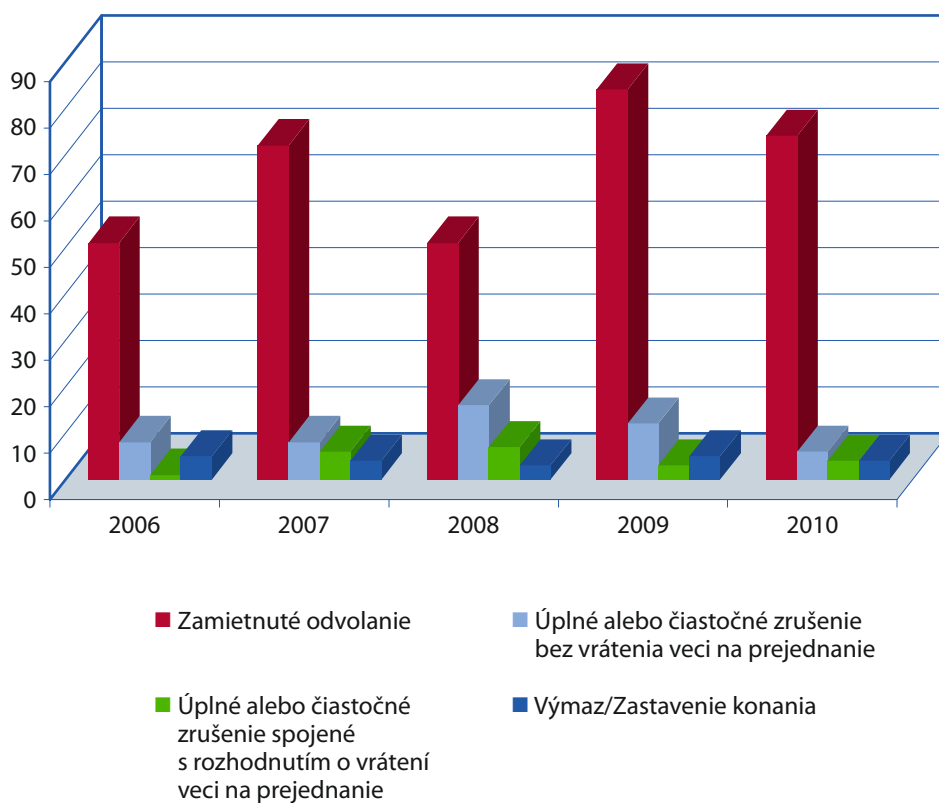
16. Rôzne – Rozdelenie odvolaní podaných na Súdny dvor podľa povahy konania (2006 – 2010)

	2006			2007			2008			2009			2010		
	Odvolania	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolania v %	Odvolania	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolania v %	Odvolania	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolania v %	Odvolania	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolania v %	Odvolania	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolania v %
Štátna pomoc	5	21	24 %	11	30	37 %	4	19	21 %	23	51	45 %	17	35	49 %
Hospodárska súťaž	14	41	34 %	13	33	39 %	7	26	27 %	11	45	24 %	15	33	45 %
Verejná služba	13	62	21 %	10	53	19 %	9	31	29 %	1	3	33 %			
Duševné vlastníctvo	18	62	29 %	14	64	22 %	24	105	23 %	25	153	16 %	32	140	23 %
Iné žaloby	27	95	28 %	29	110	26 %	40	158	25 %	32	119	27 %	34	132	26 %
Spolu	77	281	27 %	77	290	27 %	84	339	25 %	92	371	25 %	98	340	29 %

17. Rôzne – Výsledky odvolaní podaných na Súdny dvor (2010) (rozsudky a uznesenia)

	Zamietnuté odvolanie	Úplné alebo čiastočné zrušenie bez vrátenia vecí na prejednanie	Úplné alebo čiastočné zrušenie spojené s rozhodnutím o vrátení vecí na prejednanie	Výmaz/Zastavenie konania	Spolu
Colná únia a spoločný colný sadzobník	2				2
Duševné a priemyslené vlastníctvo	23	1	1	3	28
Hospodárska a menová politika	1				1
Hospodárska súťaž	8	3			11
Inštitucionálne právo	20	2	1		23
Obchodná politika	1				1
Politika rybárstva	1				1
Poľnohospodárstvo	2				2
Regionálna politika	2				2
Služobný poriadok úradníkov	3				3
Sociálna politika	1				1
Štátna pomoc	7		2		9
Voľný pohyb osôb	1				1
Voľný pohyb tovaru	1				1
Všeobecné a odborné vzdelávanie, mládež a šport				1	1
Životné prostredie a spotrebitelia	1				1
Spolu	74	6	4	4	88

18. Rôzne – Výsledky odvolaní podaných na Súdny dvor (2006 – 2010) (rozsudky a uznesenia)

	2006	2007	2008	2009	2010
Zamietnuté odvolanie	51	72	51	84	74
Úplné alebo čiastočné zrušenie bez vrátenia veci na prejednanie	8	8	16	12	6
Úplné alebo čiastočné zrušenie spojené s rozhodnutím o vrátení veci na prejednanie	1	6	7	3	4
Výmaz/Zastavenie konania	5	4	3	5	4
Spolu	65	90	77	104	88

19. Rôzne – Celkový vývoj (1989 – 2010)

Začaté, skončené, prebiehajúce konania

	Začaté konania ¹	Skončené konania ²	Prebiehajúce konania k 31. decembru
1989	169	1	168
1990	59	82	145
1991	95	67	173
1992	123	125	171
1993	596	106	661
1994	409	442	628
1995	253	265	616
1996	229	186	659
1997	644	186	1 117
1998	238	348	1 007
1999	384	659	732
2000	398	343	787
2001	345	340	792
2002	411	331	872
2003	466	339	999
2004	536	361	1 174
2005	469	610	1 033
2006	432	436	1 029
2007	522	397	1 154
2008	629	605	1 178
2009	568	555	1 191
2010	636	527	1 300
Spolu	8 611	7 311	

¹ 1989: Súdny dvor postúpil 153 vecí novozriadenému Súdu prvého stupňa.

1993: Súdny dvor postúpil 451 vecí z dôvodu prvého rozšírenia právomocí Súdu prvého stupňa.

1994: Súdny dvor postúpil 14 vecí z dôvodu druhého rozšírenia právomocí Súdu prvého stupňa.

2004 – 2005: Súdny dvor postúpil 25 vecí z dôvodu tretieho rozšírenia právomocí Súdu prvého stupňa.

² 2005 – 2006: Súd prvého stupňa postúpil 118 vecí novozriadenému Súdu pre verejnú službu.

Kapitola III

Súd pre verejnú službu Európskej únie

A – Činnosť Súdu pre verejnú službu v roku 2010

Predkladateľ: predseda Súdu pre verejnú službu Paul Mahoney

1. Zo súdnych štatistík Súdu pre verejnú službu vyplýva, že počet začatých vecí v roku 2010 (139) výrazne stúpol v porovnaní s počtom žalôb podaných v roku 2009 (113) a 2008 (111).

Počet skončených vecí (129) je však nižší ako v minulom roku (155).

Počet prebiehajúcich vecí² teda v porovnaní s minulým rokom mierne stúpol (185 k 31. decembru 2010 oproti 175 k 31. decembru 2009). Predĺžila sa aj priemerná dĺžka trvania konania (18,1 mesiaca v roku 2010 oproti 15,1 mesiaca v roku 2009³)⁴.

Proti 24 rozhodnutiam Súdu pre verejnú službu bolo podané odvolanie na Všeobecný súd Európskej únie. Desať rozhodnutí Súdu pre verejnú službu Všeobecný súd Európskej únie úplne alebo čiastočne zrušil, šesť vecí vrátil Súdu pre verejnú službu na ďalšie konanie.

Dvanásť vecí sa skončilo zmierom, čo je najvyšší počet od zriadenia Súdu pre verejnú službu⁵. Zdá sa, že štatistiky z tohto roka svedčia o väčšom záujme riešiť spory týmto spôsobom.

2. Pokiaľ ide o procesné nástroje, treba poznamenať, že tento rok Súd pre verejnú službu po prvýkrát využil možnosť, ktorú mu poskytuje jeho rokovací poriadok⁶, aby vo veci rozhodoval samosudca⁷.

3. Napokon rok 2010 bol rokom piateho výročia vzniku Súdu pre verejnú službu a pri tej príležitosti sa konalo kolokvium⁸ za účasti sudcov, vysokoškolských profesorov a advokátov, ktorí sa

¹ Tohtoročné vyššie percento vecí skončených rozsudkom v porovnaní s percentom vecí skončených uznesením v rámci ľahších konaní nepochybne prispelo k zníženiu počtu skončených vecí. Okrem toho treba zohľadniť skutočnosť, že z dôvodu pretrvávajúcej absencie jedného zo siedmich sudcov nebol Súd pre verejnú službu plne obsadený.

² Teraz ešte prebieha 15 vecí začatých na návrh 327 úradníkov a zamestnancov proti svojim príslušným inštitúciám, smerujúcich k zrušeniu ich výplatných listín s úpravou odmeny za obdobie od 1. júla do 31. decembra 2009, ako aj ich výplatných listín vystavených od 1. januára 2010 z dôvodu, že v týchto listinách sa uplatňuje zvýšenie odmeny na základe sadzby vo výške 1,85 % namiesto sadzby vo výške 3,7 %, ktorá by vyplývala z uplatnenia článku 65 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“) a jeho prílohy XI. Tieto veci sú úzko spojené s vecou Komisia/Rada (rozsudok z 24. novembra 2010, C-40/10), v ktorej Súdny dvor zrušil nariadenie Rady (EÚ, Euratom) č. 1296/2009 z 23. decembra 2009, ktorým sa s účinnosťou od 1. júla 2009 upravujú odmeny a dôchodky úradníkov a ostatných zamestnancov Európskej únie, ako aj opravné koeficienty, ktoré sa vzťahujú na tieto odmeny a dôchodky.

³ Údaj nezahŕňa dobu prípadného prerušenia.

⁴ Toto predĺženie dĺžky trvania konania treba dať nepochybne do súvislosti aj s vyšším percentom vecí skončených rozsudkom v porovnaní s vecami skončenými uzneseniami.

⁵ Možno uviesť, že po prvý raz sa spor skončil zmierom medzi účastníkmi konania v rámci konania o nariadení predbežného opatrenia v súvislosti s otázkou uplatnenia navrhovaného predbežného opatrenia (vec De Roos-Le Large/Komisia, F-50/10 R).

⁶ Článok 14 rokovacieho poriadku.

⁷ Táto možnosť sa využila vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 14. decembra 2010, Marcuccio/Komisia, F-1/10.

⁸ Dokumenty z kolokvia budú uverejnené počas roka 2011 v *Revue universelle des droits de l'homme* (RUDH), Éditions N.P. Engel. Príhovory sú už teraz prístupné na internetovej stránke Curia.

špecializujú na oblasť európskej a medzinárodnej verejnej služby, úradníkov európskych inštitúcií a zástupcov profesijných a odborových združení a organizácií. Výmena názorov a skúseností na tomto kolokviu nepochybne prispieje k rozvoju úvah Súdu pre verejnú službu, najmä v rámci jeho zámeru upraviť svoj rokovací poriadok so zreteľom na skúsenosti nadobudnuté od svojho zriadenia. V rámci osláv piateho výročia Súdu pre verejnú službu sa uskutočnil aj deň otvorených dverí vyhradený pre zamestnancov inštitúcie.

4. V nasledujúcej časti sa budeme venovať najvýznamnejším rozhodnutiam Súdu pre verejnú službu týkajúcim sa procesných otázok a rozhodnutí vo veci samej. Nebola zaznamenaná nijaká dôležitá zmena, pokiaľ ide o konania o nariadení predbežných opatrení⁹, o otázky trov konania a súdnych výdavkov, ako aj o právnu pomoc, preto sa časti tradične venované uvedeným oblastiam v tejto výročnej správe neobjavia.

I. Procesné hľadiská

Podmienky prípustnosti

1. Konanie pred podaním žaloby: Pravidlo zhody medzi sťažnosťou a žalobou

V rozsudku z 1. júla 2010, Mandt/Parlament (F-45/07*)¹⁰, Súd pre verejnú službu zmiernil pravidlo zhody medzi predchádzajúcou sťažnosťou a žalobou, keď rozhodol, že pravidlo zhody je porušené iba v prípade, ak žaloba v súdnom konaní mení predmet sťažnosti alebo jej dôvod, pričom pojem dôvod sa má vykladať široko. Pokiaľ ide o návrhy na neplatnosť, treba pod dôvodom sporu v zásade rozumieť spochybnenie vnútornej zákonnosti napadnutého aktu žalobcom alebo alternatívne spochybnenie jeho vonkajšej zákonnosti. V dôsledku toho, s výhradou námietok nezákonnosti (ktoré majú výsostne právnu povahu a neprávnicki ich môžu len ťažko rozpoznať), ako aj dôvodov verejného poriadku, ak žalobca, ktorý vo svojej sťažnosti spochybňuje iba formálnu platnosť aktu spôsobujúceho mu ujmu, uvedie v žalobe vecné žalobné dôvody, alebo naopak, ak žalobca po tom, ako vo svojej sťažnosti spochybňoval iba vecnú stránku aktu spôsobujúceho mu ujmu, podá žalobu obsahujúcu žalobné dôvody týkajúce sa formálnej platnosti tohto aktu, ide o zmenu dôvodu sporu a následne o neprípustnosť pre nedodržanie pravidla zhody.

Je potrebné uviesť, že Súd pre verejnú službu v rozsudku z 23. novembra 2010, Bartha/Komisia (F-50/08*), po prvýkrát vyhlásil žalobný dôvod za prípustný na základe už citovaného rozsudku Mandt/Parlament.

2. Pojem akt spôsobujúci ujmu

V rozsudku z 13. januára 2010, A a G/Komisia (spojené veci F-124/05 a F-96/06*), Súd pre verejnú službu podľa rozsudku Súdu prvého stupňa z 15. októbra 2008, Mote/Parlament, T-345/05, ktorý sa týkal zbavenia člena európskeho parlamentu imunity proti právomoci súdov, rozhodol, že roz-

⁹ Predseda Súdu pre verejnú službu v tomto roku prijal štyri uznesenia o predbežných opatreniach (uznesenie z 23. februára 2010, Papathanasiou/ÚHVT, F-99/09 R; uznesenie zo 14. júla 2010, Bermejo Garde/EHSV, F-41/10 R; uznesenie z 10. septembra 2010, Esders/Komisia, F-62/10 R, a uznesenie z 15. decembra 2010, Böhmcke/EIB, F-95/10 R a F-105/10 R). V týchto štyroch veciach boli návrhy na nariadenie predbežného opatrenia zamietnuté.

¹⁰ Rozsudky označené hviezdičkou sa prekladajú do všetkých úradných jazykov Európskej únie s výnimkou írčiny.

hodnotenie zbavujúce úradníka imunity proti právomoci súdov predstavuje akt, ktorý mu spôsobuje ujmu. V tejto veci však už nebolo prípustné uplatňovať nezákonnosť rozhodnutia, ktoré ho zbavuje imunity proti právomoci súdov, v rámci žaloby o náhradu škody, ktorú podal, pretože uvedené rozhodnutie nenapadol v lehotách stanovených v článkoch 90 a 91 služobného poriadku.

Rozsudkom z 23. novembra 2010, Gheysens/Rada (F-8/10*), Súd pre verejnú službu rozhodol, že rozhodnutie zamietajúce obnoviť zmluvu na dobu určitú je akt spôsobujúci ujmu, ktorý musí byť odôvodnený v súlade s článkom 25 služobného poriadku, pokiaľ sa od predmetnej zmluvy odlišuje, čo je najmä v prípade, ak je rozhodnutie založené na nových skutočnostiach alebo predstavuje stanovisko administratívy vydané na žiadosť dotknutého zamestnanca a týka sa možnosti obnovenia uvedeného v zmluve.

3. Záujem na konaní

V rozsudku z 5. mája 2010, Bouillez a i./Rada (F-53/08*), Súd pre verejnú službu potvrdil, že úradníci, ktorí boli spôsobilí na povýšenie do určitej platovej triedy, majú v zásade osobný záujem na napadnutí nielen rozhodnutí o ich nepovýšení, ale aj rozhodnutí povyšujúcich do tejto platovej triedy iných úradníkov.

4. Lehoty

V rozsudku z 30. septembra 2010, Lebedef a Jones/Komisia (F-29/09*), týkajúcom sa sporu o zákonnosť ustanovenia článku 3 ods. 5 prvého pododseku prílohy XI služobného poriadku, podľa ktorého sa nijaký opravný koeficient neuplatňuje ani pre Belgicko (referenčná krajina na určenie výšky životných nákladov), ani pre Luxembursko, Súd pre verejnú službu najskôr pripomenul judikatúru, podľa ktorej úradník, ktorý v lehotách na podanie sťažnosti a žaloby nenapadol výplatnú listinu, kde sa po prvý raz prejavilo uplatnenie všeobecne záväzného aktu o stanovení peňažných nárokov, po uplynutí týchto lehôt nemôže účinne napadnúť neskoršie výplatné listiny odvolávaním sa na tú istú nezákonnosť už v prvej výplatnej listine. V tejto veci však Súd pre verejnú službu konštatoval, že žalobcovia v podstate kritizujú skutočnosť, že Komisia trvá na uplatňovaní článku 3 ods. 5 prvého pododseku prílohy XI služobného poriadku bez toho, aby vypracovala štúdiu o prípadných disproporciách v kúpnej sile medzi Bruselom a Luxemburgom, hoci žalobcovia poukazujú na vznik nových ekonomických okolností, ktoré už neodôvodňujú uplatňovanie tohto ustanovenia so zreteľom najmä na zásadu rovnosti zaobchádzania. Ďalej Súd pre verejnú službu pripomenul procesné ťažkosti, ktorým by bol vystavený jednotlivец, pokiaľ by chcel podať žalobu na nečinnosť na základe článku 265 ZFEÚ proti inštitúcii s cieľom dosiahnuť zrušenie ustanovenia nariadenia prijatého normotvorcom Únie. Za týchto podmienok Súd pre verejnú službu rozhodol, že ak by sa na základe uplatnenia uvedenej judikatúry vylúčila možnosť úradníka napadnúť svoju výplatnú listinu z dôvodu zmeny okolností, akými sú zmeny ekonomických podmienok, tak, že pri tejto príležitosti vznesie námietku nezákonnosti voči ustanoveniu služobného poriadku, ktoré sa v čase jeho prijatia javilo ako odôvodnené a podľa dotknutého úradníka sa stalo nezákonným na základe tejto zmeny okolností, viedlo by to prakticky k nemožnosti uplatniť žalobu na zabezpečenie dodržiavania zásady rovnosti zaobchádzania uznanú právom Únie a neprimerane by to zasahovalo do práva na účinnú súdnu ochranu.

V uznesení zo 16. decembra 2010, AG/Parlament (F-25/10), Súd pre verejnú službu rozhodol, že pokiaľ ide o doručovanie rozhodnutia doporučeným listom, v prípade, keď adresát tohto listu nie je prítomný v mieste svojho bydliska v okamihu doručovania pošty a ďalej nepodnikne nijaké kroky alebo si nevyzdvihne list v bežnej odbernej lehote zásielok uložených na pošte, vychádza sa z toho, že predmetné rozhodnutie bolo adresátovi riadne doručené v deň uplynutia tejto lehoty. Pokiaľ by sa totiž pripustilo, že také správanie adresáta je prekážkou riadneho doručenia rozhodnutia dolo-

ručeným listom, boli by záruky, ktoré tento spôsob poskytuje, značne oslabené, aj keď ide o zvlášť spoľahlivý a objektívny spôsob doručovania administratívnych aktov. Adresát by mal okrem toho určitú voľnosť pri stanovení začiatku plynutia lehoty na podanie žaloby, i keď pre účastníkov konania táto lehota nie je dispozičná a musí zodpovedať požiadavkám právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti. Avšak domnienka, že adresátovi bolo rozhodnutie doručené v okamihu uplynutia bežnej odbernej lehoty zásielok uložených na pošte, nemá absolútny charakter. Jej uplatnenie je totiž podmienené dôkazom administratívy o riadnosti doručenia doporučeným listom najmä predložením oznámenia o doručení zásielky na poslednej adrese, ktorú adresát uviedol. Túto domnienku však možno vyvrátiť. Adresát môže predovšetkým preukázať, že najmä pre chorobu alebo z dôvodu vyššej moci nezávislej od jeho vôle mu bolo zabránené riadne sa oboznámiť s oznámením o doručení zásielky.

Dôverné dokumenty

Vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 15. apríla 2010, Matos Martins/Komisia (F-2/07), Súd pre verejnú službu konštatoval, že určité dokumenty, ktorých predloženie žiadal žalobca opatrením na zabezpečenie priebehu konania, majú voči nemu dôverný charakter a prístup k uvedeným dokumentom je vymedzený pre advokáta dotknutej osoby s vylúčením žalobcu ako osoby, a nazeranie do nich prebieha v priestoroch kancelárie, pričom nie je dovolené robiť si z nich kópie.

Dvomi uzneseniami zo 17. marca 2010 a z 20. mája 2010 vydanými vo veci Missir Mamachi di Lusingano/Komisia (F-50/09)¹¹ Súd pre verejnú službu nariadil žalovanej predložiť určité dokumenty kvalifikované ako „vyhradené pre Európsku úniu“ a spresnil bezpečnostné opatrenia, ktorým prístup k týmto dokumentom podlieha, a najmä zdôraznil, že ani žalobca, ani jeho advokát nemajú právo do nich nazeráť. Predovšetkým spresnil, že ak by riešenie sporu chcel založiť na predmetných dokumentoch, musel by sa v tejto veci zaoberať spôsobmi uplatnenia zásady kontradiktórnosti konania a ustanoveniami článku 44 ods. 1 rokovacieho poriadku, keďže táto zásada a ustanovenia naznačujú, že žalobca má k uvedeným dokumentom aspoň čiastočný prístup¹².

Vzatie žalobného dôvodu do úvahy ex offico

V jedenástich rozsudkoch z 29. júna 2010¹³ Súd pre verejnú službu pripomenul, že dodržiavanie práva na obranu predstavuje podstatnú náležitosť, ktorej porušenie sa môže skúmať *ex offico*, a z dôvodu porušenia tejto zásady v prejednávanej veci zrušil rozhodnutia Európskeho policajného úradu (Europol), ktorými sa žalobcom odmietlo uzatvoriť zmluvu na dobu neurčitú.

¹¹ Rozhodnutie, ktorým sa končí konanie, v tejto veci ešte nebolo vydané.

¹² Uznesenie zo 17. marca 2010, už citované.

¹³ Rozsudky vyhlásené vo veciach F-27/09, F-28/09, F-34/09, F-35/09, F-36/09, F-37/09, F-38/09, F-39/09, F-41/09, F-42/09, F-44/09.

II. O veci samej

Všeobecné zásady

1. Mimozmluvná zodpovednosť inštitúcií

V rozsudku Nanopoulos/Komisia (rozsudok z 11. mája 2010, F-30/08*, proti ktorému bolo podané odvolanie na Všeobecný súd Európskej únie) Súd pre verejnú službu pripomenul, že mimozmluvná zodpovednosť inštitúcií, pokiaľ sa uplatňuje na základe ustanovení článku 236 ES (zmenený a doplnený Lisabonskou zmluvou, teraz článok 270 ZFEÚ), môže vzniknúť z dôvodu samotnej protiprávnosti aktu spôsobujúceho ujmu (alebo konania, ktoré nemá charakter rozhodnutia), a to bez toho, aby si bolo potrebné klásť v tomto ohľade otázku, či ide o dostatočne závažné porušenie právnej normy priznávajúcej práva jednotlivcom. Súd pre verejnú službu spresnil, že táto judikatúra nevyklučuje, aby súd posúdil rozsah voľnej úvahy administratívy v dotknutej oblasti; naopak, toto kritérium je podstatným parametrom pri preskúmaní zákonnosti predmetného rozhodnutia alebo konania, pričom kontrola zákonnosti vykonávaná súdom a jej intenzita závisia od väčšej či menšej miery voľnej úvahy, ktorou administratíva disponuje podľa uplatniteľného práva, a požiadaviek riadneho výkonu, ktoré si sama stanovila.

V rozsudku z 9. marca 2010, N/Parlament (F-26/09), Súd pre verejnú službu pripomenul, že zrušenie aktu napadnutého úradníkom predstavuje samo osebe primerané a v zásade dostatočné odškodnenie za akúkoľvek nemajetkovú ujmu, ktorú mohol úradník utpieť, a ďalej spresnil podmienky, za ktorých súd Únie pripustil určité výnimky z tohto pravidla. Spresnil, že zrušenie nezákonného aktu administratívy nemôže predstavovať úplnú náhradu utrpenej nemajetkovej ujmy po prvé, ak tento akt obsahuje výslovne negatívne posúdenie schopností žalobcu, ktoré ho mohli raniť, po druhé, ak je nezákonnosť aktu obzvlášť závažná, a po tretie, ak zrušenie nemá potrebný účinok.

2. Základné práva a všeobecné zásady práva verejnej služby

a) Základné právo na nedotknuteľnosť obydlia

V rozsudku z 9. júna 2010, Marcuccio/Komisia (F-56/09), Súd pre verejnú službu pripomenul, že základné právo na nedotknuteľnosť súkromného obydlia fyzických osôb je zakotvené v právnom poriadku Únie ako všeobecná zásada, ktorá je spoločnou zásadou právnych poriadkov členských štátov, a okrem toho Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „EDĽP“), na ktorý odkazuje článok 6 ods. 2 Zmluvy o EÚ, v článku 8 ods. 1 stanovuje, že „každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie“. V tejto veci Súd pre verejnú službu konštatoval, že keď administratíva vstúpila do služobného bytu žalobcu bez dodržania formálnych náležitostí, porušila tým právo dotknutej osoby na rešpektovanie jej majetku, obydlia a súkromného života a že taký nesprávny služobný postup môže založiť zodpovednosť žalovanej.

b) Prezumpcia neviny

Vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 23. novembra 2010, Wenig/Komisia (F-75/09), Súd pre verejnú službu rozhodoval o žalobnom dôvode, ktorým žalobca tvrdil, že Komisia odmietnutím vyhovieť jeho žiadosti o pomoc porušila zásadu prezumpcie neviny, pretože také odmietnutie implicitne znamenalo, že sa podľa Komisie skutočne dopustil určitých skutkov uvedených v časopisec-kom článku. Súd pre verejnú službu najskôr pripomenul, že zásada prezumpcie neviny zakotvená v článku 6 ods. 2 EDĽP sa v trestnej oblasti neobmedzuje iba na procesnú záruku, ale jej význam je širší a vyžaduje, aby nijaký zástupca štátu nevyhlásil, že osoba je vinná zo spáchania trestného

činu, dokiaľ jeho vinu nepreukáže súd. V tejto veci potom rozhodol, že Komisia neurobila nijaké vyhlásenie, z ktorého by bolo možné sa domnievať, že z jej pohľadu sa žalobca dopustil alebo mohol dopustiť trestného činu; dotknutá osoba teda nemôže dôvodne tvrdiť, že Komisia porušila zásadu prezumpcie nevinu už tým, že mu odmietla poskytnúť pomoc.

c) Povinnosť starostlivosti

V rozsudku z 28. októbra 2010, U/Parlament (F-92/09*), Súd pre verejnú službu spresnil, že povinnosť starostlivosti ukladá administratíve v prípade, keď existuje pochybnosť o pôvode zdravotných problémov, ktorým čelí úradník pri výkone zverených úloh, konať so všetkou starostlivosťou, aby tieto pochybnosti odstránila predtým, ako prijme rozhodnutie o prepustení uvedeného úradníka. Navyše povinnosti vyplývajúce administratíve z uloženej povinnosti starostlivosti sú podstatne väčšie v osobitnej situácii úradníka, v prípade ktorého existujú pochybnosti týkajúce sa duševného zdravia a v dôsledku toho jeho schopnosti primeraným spôsobom obrániť si vlastné záujmy.

3. Uplatňovanie medzinárodného súkromného práva inštitúciou Únie

V už citovanom rozsudku Mandt/Parlament Súd pre verejnú službu spresnil, že pokiaľ ide o uplatňovanie ustanovenia odkazujúceho na osobný stav inštitúciou, administratíva nemá povinnosť určiť uplatniteľné právo a/alebo príslušný právny poriadok iba na základe pravidiel medzinárodného súkromného práva, ale môže sa na určenie hraničného ukazovateľa obmedziť na existenciu „veľmi úzkej“ súvislosti so sporom.

V tejto veci si dve osoby ako pozostalí manželia tej istej zosnulej úradníčky uplatňovali nárok na pozostalostný dôchodok podľa článku 79 služobného poriadku; v tejto situácii Parlament rozhodol o rozdelení uvedeného dôchodku medzi oboch žiadateľov. Po odmietnutí žaloby, ktorú podal jeden zo žiadateľov, ako neprípustnej (uznesenie z 23. mája 2008, Braun-Neumann/Parlament, F-79/07) Súd pre verejnú službu zamietol žalobu vo veci samej podanú druhým žiadateľom, pričom zamietol najmä žalobný dôvod smerujúci k popretiu postavenia prvého žiadateľa ako takisto pozostalého manžela (Súd pre verejnú službu v tejto súvislosti uviedol, že táto osoba sa považuje za pozostalého manžela podľa práva a právneho poriadku krajiny, s ktorou má veľmi úzku súvislosť táto osoba aj spor ako celok), ako aj ďalší žalobný dôvod, podľa ktorého má v prípade existencie dvoch pozostalých manželov mať každý z nich právo na plný pozostalostný dôchodok. Súd pre verejnú službu teda usúdil, že sa Parlament vzhľadom na legislatívnu medzeru, s ktorou bol konfrontovaný, nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď prijal uvedené riešenie.

Práva a povinnosti úradníka

1. Povinnosť poskytnúť pomoc

V už citovanom rozsudku Wenig/Komisia sa rozhodlo, že administratíva v rámci trestného konania nemá povinnosť poskytnúť pomoc úradníkovi, ktorý je so zreteľom na konkrétne a relevantné skutočnosti podozrivý zo závažného porušenia svojich pracovných povinností a voči ktorému možno z tohto dôvodu začať disciplinárne konanie, aj keby toto porušenie povinností nastalo v dôsledku nezákonného konania tretích osôb.

2. Prístup úradníka k dokumentom, ktoré sa ho týkajú

V už citovanom rozsudku A a G/Komisia Súd pre verejnú službu spresnil súvislosť medzi ustanoveniami článku 26 služobného poriadku, ktoré sa týkajú práva na prístup úradníka k svojmu osobnému spisu, ustanoveniami týkajúcimi sa prístupu úradníka k svojej zdravotnej dokumen-

tácii, ustanoveniami, ako sú upravené v spoločných pravidlách poistenia úradníkov pre prípad úrazu a choroby z povolania, a ustanoveniami nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

Služobný postup úradníka

1. Výberové konanie

V rozsudku z 15. júna 2010, Pachtitis/Komisia (F-35/08*, proti ktorému bolo podané odvolanie na Všeobecný súd Európskej únie), Súd pre verejnú službu zrušil rozhodnutie Európskeho úradu pre výber pracovníkov (EPSO) vylučujúce žalobcu zo zoznamu uchádzačov, ktorí dosiahli najlepšie známky vo vstupných testoch verejného výberového konania, pre nedostatok právomoci EPSO na prijatie takého rozhodnutia. Súd pre verejnú službu totiž rozhodol, že keďže nedošlo k zmene služobného poriadku, ktorá by výslovne priznávala EPSO úlohy prislúchajúce až doteraz výberovej komisii výberového konania, nemá EPSO právomoc takéto úlohy vykonávať, a najmä nie úlohy, ktoré sa, pokiaľ ide o prijímanie úradníkov, týkajú určovania obsahu skúšok a ich opravy vrátane skúšok vo forme testov s otázkami s možnosťou výberu z viacerých odpovedí, aj keď boli tieto testy prezentované ako „vstupné“ testy uchádzačov na písomné skúšky a ústnu skúšku výberového konania.

V už citovanom rozsudku Bartha/Komisia poskytol Súd pre verejnú službu viacero spresnení v súvislosti s ustanovením článku 3 piateho odseku prílohy III služobného poriadku, podľa ktorého vo výberovej komisii zloženej z viac než štyroch členov musia byť obe pohlavia zastúpené aspoň dvoma členmi. Spresnil najmä, že toto pravidlo sa má overiť pri zostavovaní výberovej komisie, ako vyplýva zo zoznamu uverejneného inštitúciou alebo inštitúciami, ktoré organizujú výberové konanie, a že je potrebné vziať do úvahy iba riadnych členov výberovej komisie.

2. Postupy povýšenia

V už citovanom rozsudku Bouillez a i./Rada sa spresnilo, že z ustanovení článku 45 ods. 1 služobného poriadku vyplýva, že úroveň povinností vykonávaných úradníkmi prichádzajúcimi do úvahy na povýšenie predstavuje jednu z troch relevantných skutočností, ktorú má administratíva zohľadniť pri porovnávanom hodnotení zásluh týchto úradníkov. Výraz „v prípade potreby“ uvedený v článku 45 ods. 1 štvrtej vete služobného poriadku jednoducho znamená, že aj keď sa v zásade predpokladá, že zamestnanci v rovnakej platovej triede zastávajú funkcie s rovnocennými povinnosťami, pokiaľ to predsa len v konkrétnom prípade neplatí, musí sa táto okolnosť pri povyšovaní zohľadniť.

Súd pre verejnú službu, ktorý v tejto veci rozhodol o dôvodnosti žalobného dôvodu založeného na porušení článku 45 ods. 1 služobného poriadku, najskôr pripomenul, že súd Únie pripustil, že pokiaľ má z aktu, ktorý má byť zrušený, prospech tretia osoba, čo platí v prípade zápisu do zoznamu úspešných uchádzačov, rozhodnutia o povýšení alebo rozhodnutia o vymenovaní na obsadzované pracovné miesto, je úlohou súdu vopred preskúmať, či zrušenie nie je neprimeranou sankciou za nezákonnosť, ku ktorej došlo. Súd pre verejnú službu ďalej pripomenul, že v oblasti povyšovania súd Únie preskúma vec z prípadu na prípad. V prvom rade vezme do úvahy povahu protiprávnosti, ku ktorej došlo. Ďalej vykoná súd zvaženie záujmov. Pri zvažení záujmov súd najprv prihliada na záujem, ktorí majú žalobcovia na tom, aby boli zákonne a úplne obnovené ich práva, potom na záujmy nezákonne povýšených úradníkov a napokon záujem služby.

V rozsudku z 15. decembra 2010, Almeida Campos a i./Rada (F-14/09), Súd pre verejnú službu rozhodol, že menovací orgán nebol oprávnený preskúmať oddelene zásluhy úradníkov rovnakej platovej triedy podľa toho, či na základe starého služobného poriadku patrili do kategórie A alebo

kategórie LA v rámci jazykovej služby, keďže normotvorca rozhodol, že jedni aj druhí patria podľa nového služobného poriadku do jednej funkčnej skupiny riadiacich pracovníkov.

Pracovné podmienky úradníka

V rozsudku z 30. novembra 2010, Taillard/Parlament (F-97/09), Súd pre verejnú službu spresnil, že vzhľadom na to, že choroby môžu mať svoj vývoj, nedá sa tvrdiť, že výsledky jedného vyšetrenia so záverom, že úradník je schopný vykonávať prácu, zostávajú platné aj v prípade, keď tento úradník neskôr predloží nové lekárske potvrdenie. Pokiaľ ide o riziko zneužívania postupu lekárskeho vyšetrenia prostredníctvom postupného predkladania lekárskeho potvrdení týkajúcich sa tej istej choroby, Súd pre verejnú službu usúdil, že pokiaľ to bude nevyhnutné, najmä v prípade existencie znakov zneužívania zo strany úradníka môže dotknutá inštitúcia začať príslušné disciplinárne konanie.

Funkčné pozitívky a dávky sociálneho zabezpečenia úradníkov

1. Odmeňovanie

V rozsudku zo 14. októbra 2010, W/Komisia (F-86/09*), Súd pre verejnú službu rozhodoval o návrhu na zrušenie rozhodnutia Komisie, ktorým sa zamestnancovi odmietlo vyplácanie príspevku na domácnosť z dôvodu, že on a jeho nemanželský partner rovnakého pohlavia ako pár nespĺňali podmienky stanovené v článku 1 ods. 2 písm. c) bode iv) prílohy VII služobného poriadku, pretože mali možnosť uzatvoriť civilné manželstvo v Belgicku. Žalobca, ktorý má dve štátne príslušnosti, belgickú a marockú, však voči administratíve namietal, že vzhľadom na jeho marockú štátnu príslušnosť je takéto manželstvo nemožné, keďže uzatvorením manželstva s osobou rovnakého pohlavia by sa vystavil nebezpečenstvu trestného stíhania v Maroku na základe článku 489 marockého trestného zákona, ktorý postihuje homosexualitu. Súd pre verejnú službu na základe judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva rozhodol, že pravidlá služobného poriadku, podľa ktorých sa právo na príspevok na domácnosť vzťahuje aj na úradníkov zaregistrovaných ako stáli nemanželskí partneri, treba vykladať tak, aby sa zaručilo, že toto právo nie je len teoretické, ale sa prejaví konkrétne a účinne. V prejednávanej veci Súd pre verejnú službu konštatoval, že vnútroštátne ustanovenie, akým je článok 489 marockého trestného zákona, ktoré postihuje homosexuálne konanie bez rozlišovania miesta, kde k nemu došlo, predstavuje riziko, ktorým sa uzavretie manželstva, a teda aj právo na príspevok na domácnosť stávajú teoretickými. V dôsledku toho zrušil rozhodnutie žalovanej, ktorým žalobcovi uvedený príspevok odmietla vyplácať.

2. Sociálne zabezpečenie

V rozsudku z 1. júla 2010, Füller-Tomlinson/Parlament (F-97/08, proti ktorému bolo podané odvolanie na Všeobecný súd Európskej únie), Súd pre verejnú službu zamietol námietku vznesenú žalobkyňou, na základe ktorej tvrdila, že európska hodnotiacia mierka telesného a duševného postihnutia, ktorá je súčasťou Spoločných pravidiel poistenia úradníkov Európskych spoločenstiev pre prípad úrazu a choroby z povolania s účinnosťou od 1. januára 2006, je nezákonná.

V rozsudku zo 14. septembra 2010, AE/Komisia (F-79/09), Súd pre verejnú službu, ktorému bola predložená žaloba o určenie zodpovednosti z dôvodu neprimeranej dĺžky trvania konania na uznanie choroby za chorobu z povolania, pripomenul, že Komisia ako inštitúcia nesie zodpovednosť za upozornenie členov lekárskej komisie, aby si plnili povinnosti s náležitou starostlivosťou.

V rozsudku z 23. novembra 2010, Marcuccio/Komisia (F-65/09), Súd pre verejnú službu zamietol námietku nezákonnosti namierenú proti kritériám definície vážnej choroby v zmysle článku 72 služobného poriadku, a to nepriaznivej životnej prognózy, chronickému vývoju, potrebe náročných

diagnostických alebo terapeutických opatrení a vzniku alebo riziku vzniku závažného postihnutia. V tomto rozsudku Súd pre verejnú službu tiež spresnil, že pojem duševná choroba v zmysle článku 72 služobného poriadku sa môže vzťahovať len na choroby, ktoré objektívne dosiahli určitú závažnosť, a nie na každú psychologickú alebo psychiatrickú poruchu bez ohľadu na ich závažnosť.

V rozsudku z 1. decembra 2010, *Gagalis/Rada* (F-89/09), sa spresnilo, že tak článok 73 ods. 3 služobného poriadku, ako aj článok 9 ods. 1 tretí pododsek pravidiel pre prípad úrazu sa majú vykladať v tom zmysle, že stanovujú len doplnkovú náhradu nákladov vynaložených na výkony pokryté článkom 72 služobného poriadku po uhradení časti nákladov spadajúcich do systému zdravotného poistenia. Systém úrazového poistenia je len doplnkový, čiže neupravuje nijakú náhradu nákladov vynaložených na výkony nepokryté systémom zdravotného poistenia, s výnimkou tých, ktoré sú ustanovené v odseku 2 uvedeného článku 9 a ktoré preto neboli hrazené zdravotným poistením.

Disciplinárne opatrenia

V už citovanom rozsudku *A a G/Komisia* sa spresnilo, že okolnosť, že disciplinárne konanie bolo skončené bez uloženia disciplinárnej sankcie dotknutému úradníkovi, nemôže európskemu súdu brániť vo výkone preskúmavania zákonnosti rozhodnutia o začatí disciplinárneho konania voči tejto osobe. Na účely ochrany práv dotknutého úradníka sa musí menovací orgán považovať za orgán vykonávajúci svoje právomoci protiprávnym spôsobom nielen v prípade dôkazu zneužitia právomoci, ale aj v prípade neexistencie dostatočne presných a relevantných dôkazov preukazujúcich, že dotknutá osoba sa dopustila disciplinárneho previnenia. Okrem toho bola v tom istom rozsudku opäť potvrdená zásada, podľa ktorej má disciplinárne konanie prebehnúť v primeranej lehote. Povinnosť náležitej starostlivosti prislúchajúca disciplinárnej komisii sa týka tak začatia disciplinárneho konania, ako aj jeho vedenia.

Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie

1. Prepustenie zamestnanca, s ktorým bola uzatvorená zmluva na neurčitú dobu

V rozsudkoch z 9. decembra 2010, *Schuerings/ETF* (F-87/08) a *Vandeuren/ETF* (F-88/08), Súd pre verejnú službu po spresnení, že umožniť zamestnávateľovi ukončiť pracovný pomer na dobu neurčitú bez platného dôvodu by bolo v rozpore so stabilitou, ktorá je charakteristická pre zmluvy na dobu neurčitú, ako aj so samotnou podstatou tohto druhu zmluvy, rozhodol, že zníženie rozsahu činností agentúry možno považovať za platný dôvod prepustenia, avšak pod podmienkou, že uvedená agentúra nemá k dispozícii pracovné miesto, na ktoré by mohla dotknutého zamestnanca preložiť. Pri preskúmaní, či je možné zamestnanca preložiť na iné pracovné miesto, ktoré už existuje alebo sa vytvorí, musí administratíva zvážiť záujem služby, ktorý vyžaduje prijatie osoby s najlepšimi schopnosťami na obsadenie pracovného miesta, a záujmy zamestnanca, ktorý má byť prepustený. Na to musí v rámci svojej miery voľnej úvahy zohľadniť rôzne kritériá, medzi ktoré patria požiadavky na pracovné miesto so zreteľom na kvalifikáciu a schopnosti zamestnanca, okolnosť, či pracovná zmluva dotknutého zamestnanca spresňuje, že bol prijatý na určité pracovné miesto, jeho hodnotiace správy, ako aj jeho vek, odpracované roky v službe a zostávajúci počet rokov platenia príspevkov na uplatnenie si nároku na dôchodok.

2. Prepustenie zamestnanca na konci skúšobnej doby

V rozsudku z 24. februára 2010, *Menghi/ENISA* (F-2/09), poskytol Súd pre verejnú službu v súvislosti s prepustením dočasného zamestnanca na konci skúšobnej doby niekoľko spresnení týkajúcich sa rozhodnutia o prepustení. Po prvé uviedol, že nie každé rozhodnutie spôsobujúce ujmu zamestnancovi a vydané v súvislosti s morálnym obťažovaním je protiprávne na základe toho, že bolo

preukázané obťažovanie, ktoré zamestnanec utrpel. Ešte musí existovať zjavná súvislosť medzi predmetným obťažovaním a dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Po druhé Súd pre verejnú službu uviedol, že voči rozhodnutiu o prepustení nie je možné účinne tvrdiť porušenie ustanovení článku 24 služobného poriadku týkajúce sa povinnosti poskytnúť pomoc. Túto povinnosť môžu porušiť iba administratívne rozhodnutia, ktoré s povinnosťou poskytnúť pomoc obsahovo súvisia, teda rozhodnutia o odmietnutí žiadosti o poskytnutie pomoci alebo za určitých výnimočných okolností odmietnutie poskytnúť bezprostredne pomoc zamestnancovi. Predmet rozhodnutia o prepustení totiž nespadá do pôsobnosti článku 24 služobného poriadku a v dôsledku toho nemá súvislosť s povinnosťou poskytnúť pomoc stanovenou v tomto článku. Napokon Súd pre verejnú službu rozhodol, že ustanovenia článku 22a ods. 3 služobného poriadku, podľa ktorých úradník oznamujúci informáciu o skutočnosti, ktorá vedie k predpokladu nezákonnej činnosti, alebo o správaní, ktoré môže predstavovať vážne porušenie povinností úradníkov Únie, „nesmie byť vystavený zaujatému zaobchádzaniu zo strany inštitúcie [úradníkovi nesmie byť spôsobená nijaká ujma zo strany inštitúcie – *neoficiálny preklad*]...“, ak konal odôvodnene a čestne“, neposkytujú úradníkovi oznamujúcemu na základe článku 22a ods. 1 služobného poriadku informácie o skutočnostiach, ktoré vedú k predpokladu nezákonnej činnosti, ochranu pred akýmkoľvek rozhodnutím, ktoré mu môže spôsobiť ujmu, ale iba proti rozhodnutiam, ktoré boli prijaté z dôvodu tohto oznámenia.

B – Zloženie Súdu pre verejnú službu

(Protokolárny poriadok k 31. decembru 2010)

Zľava doprava:

sudcovia S. Van Raepenbusch a H. Kreppel, predseda komory H. Tagaras, predseda Súdu pre verejnú službu P. Mahoney, predseda komory S. Gervasoni, sudkyne I. Boruta a M. I. Rofes i Pujol, tajomníčka W. Hakenberg.

1. Členovia Súdu pre verejnú službu

(podľa dátumu nástupu do funkcie)

Paul J. Mahoney

narodený v roku 1946; štúdiá práva (Master of Arts na Oxfordskej univerzite, 1967; Master of Laws na University College London, 1969); vyučujúci na University College London (1967 – 1973); barrister (Londýn 1972 – 1974); referent, hlavný referent na Európskom súde pre ľudské práva (1974 – 1990); hosťujúci profesor práva na Saskatchewanskej univerzite v Saskatoone, Kanada (1988); vedúci personálneho oddelenia Rady Európy (1990 – 1993); vedúci sekcie (1993 – 1995), zástupca tajomníka (1995 – 2001), tajomník Európskeho súdu pre ľudské práva (2001 – september 2005); predseda Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Horstpeter Kreppel

narodený v roku 1945; univerzitné štúdiá v Berlíne, Mníchove, vo Frankfurte nad Mohanom (1966 – 1972); prvá štátna skúška (1972); justičný čakatel' vo Frankfurte nad Mohanom (1972 – 1973 a 1974 – 1975); Collège d'Europe v Bruggách (1973 – 1974); druhá štátna skúška (Frankfurt nad Mohanom 1976); zamestnanec Spolkového úradu práce a advokát (1976); sudca pracovnoprávneho súdu (spolková krajina Hesensko 1977 – 1993); vyučujúci na Fachhochschule für Sozialarbeit vo Frankfurte nad Mohanom a na Verwaltungsfachhochschule vo Wiesbadene (1979 – 1990); národný expert v právnom servise Komisie Európskych spoločenstiev (1993 – 1996 a 2001 – 2005); ataše pre sociálne záležitosti na zastupiteľskom úrade Spolkovej republiky Nemecko v Madride (1996 – 2001); sudca Pracovnoprávneho súdu vo Frankfurte nad Mohanom (február – september 2005); sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Irena Boruta

narodená v roku 1950; diplom z práva na Vroclavskej univerzite (1972), doktorka práv (Lodž 1982); advokátka zapísaná v advokátskej komore Poľskej republiky (od roku 1977); hosťujúca vedecká pracovníčka (univerzita Paris X, 1987 – 1988; univerzita v Nantes, 1993 – 1994); expertka v Solidarite (1995 – 2000); profesorka pracovného práva a európskeho práva sociálneho zabezpečenia na Lodžskej univerzite (1997 – 1998 a 2001 – 2005), profesorka na Vyššej obchodnej škole vo Varšave (2002), profesorka pracovného práva a práva sociálneho zabezpečenia na Univerzite kardinála Stefana Wyszyńskiego vo Varšave (2002 – 2005); štátna tajomníčka ministra práce a sociálnych vecí (1998 – 2001); členka rokovacieho výboru pre pristúpenie Poľskej republiky k Európskej únii (1998 – 2001); zástupkyňa poľskej vlády v Medzinárodnej organizácii práce (1998 – 2001); autorka viacerých publikácií o pracovnom práve a európskom práve sociálneho zabezpečenia; sudkyňa Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Haris Tagaras

narodený v roku 1955; skončené právnické vzdelanie (univerzita v Solúne, 1977); osobitný diplom z európskeho práva (Inštitút európskych štúdií Slobodnej univerzity v Bruseli, 1980); doktor práv (univerzita v Solúne, 1984); právnik prekladateľ v Rade Európskych spoločností (1980 – 1982); vedecký pracovník v stredisku medzinárodného a európskeho hospodárskeho práva v Solúne (1982 – 1984); úradník na Súdnom dvore Európskych spoločností a v Komisii Európskych spoločností (1986 – 1990); profesor práva Spoločenstva, medzinárodného súkromného práva a ľudských práv na univerzite Panteion v Aténach (od roku 1990); externý spolupracovník pre európske záležitosti na ministerstve spravodlivosti a člen Stáleho výboru pre Luganský dohovor (1991 – 2004); člen Národnej komisie pre hospodársku súťaž (1999 – 2005); člen Národnej komisie pre telekomunikácie a pošty (2000 – 2002); člen advokátskej komory v Solúne, advokát pred Kasačným súdom; zakladajúci člen Únie európskych advokátov (UAE); pridružený člen Medzinárodnej akadémie porovnávacieho práva; sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Sean Van Raepenbusch

narodený v roku 1956; skončené právnické vzdelanie (Slobodná univerzita v Bruseli, 1979); osobitný diplom z medzinárodného práva (Brusel 1980); doktor práv (1989); zodpovedný pracovník za právne oddelenie Société anonyme du canal et des installations maritimes v Bruseli (1979 – 1984); úradník Komisie Európskych spoločností (Generálne riaditeľstvo pre sociálne záležitosti, 1984 – 1988); člen právneho servisu Komisie Európskych spoločností (1988 – 1994); súdny referendár na Súdnom dvore Európskych spoločností (1994 – 2005); vyučujúci v univerzitnom stredisku v Charleroi (medzinárodné a európske právo sociálneho zabezpečenia, 1989 – 1991), na univerzite v Mons-Hainaut (európske právo, 1991 – 1997), na Univerzite v Liège (právo európskej verejnej služby, 1989 – 1991; inštitucionálne právo Európskej únie, 1995 – 2005; európske právo sociálneho zabezpečenia, 2004 – 2005); autor viacerých publikácií v oblasti európskeho práva sociálneho zabezpečenia a ústavného práva Európskej únie; sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Stéphane Gervasoni

narodený v roku 1967; diplom získal na Inštitúte politických vied v Grenobli (1988) a na École nationale d'administration (1993); člen Conseil d'État (spravodajca na oddelení súdnych sporov, 1993 – 1997, na oddelení pre sociálne záležitosti, 1996 – 1997); hlavný radca (1996 – 2008); štátny radca (od roku 2008); docent na Inštitúte politických vied v Paríži (1993 – 1995); prokurátor (commissaire du gouvernement) pred osobitnou dôchodkovou kasačnou komisiou (1994 – 1996); právny poradca ministerstva pre verejnú službu a mesta Paríž (1995 – 1997); generálny tajomník na prefektúre departementu Yonne, podprefekt okresu Auxerre (1997 – 1999); generálny tajomník prefektúry departementu Savojsko, podprefekt okresu Chambéry (1999 – 2001); súdny referendár na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev (september 2001 – september 2005); riadny člen odvolacej komisie NATO (2001 – 2005); sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Maria Isabel Rofes i Pujol

narodená v roku 1956; štúdium práva (licenciatura en derecho, Barcelonská univerzita, 1981); špecializácia na medzinárodný obchod (Mexiko 1983); štúdium európskej integrácie (obchodná komora v Barcelone, 1985) a práva Spoločenstva (Escola d'Administració Pública de Catalunya, 1986); úradníčka v Generalitat de Catalunya (členka právneho oddelenia ministerstva priemyslu a energetiky, apríl 1984 – august 1986); členka advokátskej komory v Barcelone (1985 – 1987); riadiaca pracovníčka, neskôr hlavná riadiaca pracovníčka oddelenia výskumu a dokumentácie Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (1986 – 1994); referendárka na Súdnom dvore (kabinet generálneho advokáta Ruiza-Jaraba Colomera, január 1995 – apríl 2004; kabinet sudcu Löhmsa, máj 2004 – august 2009); vyučujúca v oblasti sporového konania Spoločenstva na právnickej fakulte (Universitat Autònoma de Barcelona, 1993 – 2000); autorka mnohých publikácií a prednášok v oblasti európskeho sociálneho práva; členka odvolacieho senátu Úradu spoločenstva pre odrody rastlín (2006 – 2009); sudkyňa Súdu pre verejnú službu od 7. októbra 2009.

Waltraud Hakenberg

narodená v roku 1955; štúdium práva v Regensburgu a Ženeve (1974 – 1979); prvá štátna skúška (1979); postgraduálne štúdium práva Spoločenstva na Collège d'Europe v Bruggách (1979 – 1980); justičná čakatelka v Regensburgu (1980 – 1983); doktorka práv (1982); druhá štátna skúška (1983); advokátka v Mníchove a Paríži (1983 – 1989); úradníčka Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (1990 – 2005); súdna referendárka na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev (kabinet sudcu Janna, 1995 – 2005); vyučovanie na viacerých univerzitách v Nemecku, Rakúsku, vo Švajčiarsku a v Rusku; čestná profesorka na Sárskej univerzite (od roku 1999); členka rôznych výborov, združení a právnych komisií; autorka početných publikácií v oblasti práva a sporov Spoločenstva; tajomníčka Súdu pre verejnú službu od 30. novembra 2005.

2. Zmeny v zložení Súdu pre verejnú službu v roku 2010

V roku 2010 nedošlo v zložení Súdu pre verejnú službu k nijakej zmene.

3. Protokolárny poriadok

od 1. januára 2010 do 31. decembra 2010

P. MAHONEY, predseda Súdu pre verejnú službu

H. TAGARAS, predseda komory

S. GERVASONI, predseda komory

H. KREPPEL, sudca

I. BORUTA, sudkyňa

S. VAN RAEPENBUSCH, sudca

M. I. ROFES i PUJOL, sudkyňa

W. HAKENBERG, tajomníčka

4. Bývalý člen Súdu pre verejnú službu

Heikki Kanninen (2005 – 2009)

C – Súdne štatistiky Súdu pre verejnú službu

Činnosť Súdu pre verejnú službu vo všeobecnosti

1. Začaté, skončené, prebiehajúce konania (2006 – 2010)

Začaté konania

2. Veci podľa hlavných žalovaných inštitúcií (2006 – 2010)
3. Jazyk konania (2006 – 2010)

Skončené konania

4. Rozsudky a uznesenia – Rozhodovacie zloženie (2010)
5. Výsledok rozhodnutia (2010)
6. Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia (2006 – 2010)
7. Dĺžka trvania konaní v mesiacoch (2010)

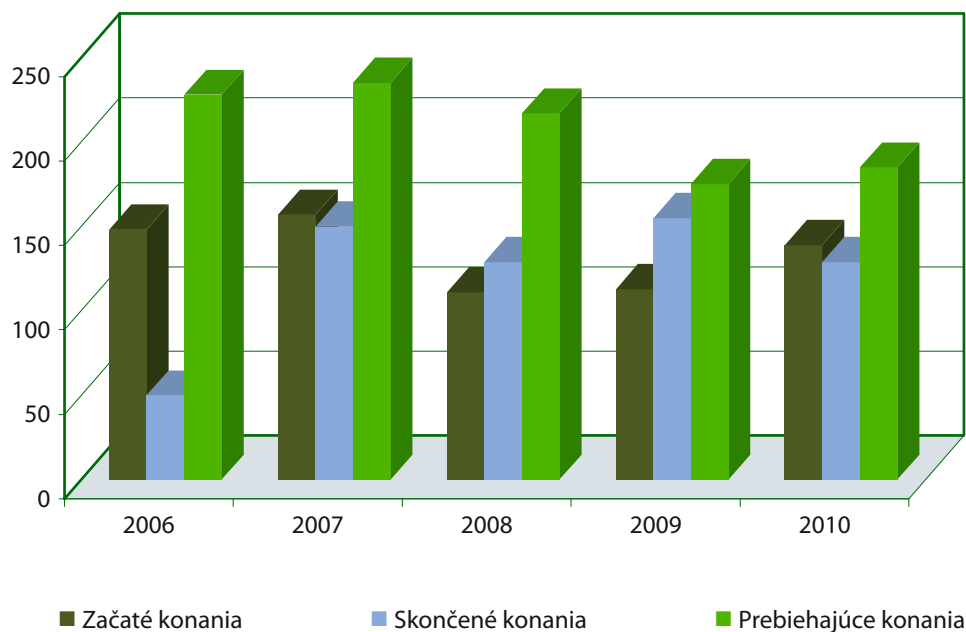
Prebiehajúce konania k 31. decembru

8. Rozhodovacie zloženie (2006 – 2010)
9. Počet žalobcov (2010)

Rôzne

10. Rozhodnutia Súdu pre verejnú službu, proti ktorým bolo podané odvolanie na Všeobecný súd (2006 – 2010)
11. Výsledky odvolaní podaných na Všeobecný súd (2006 – 2010)

1. Činnosť Súdu pre verejnú službu vo všeobecnosti Začaté, skončené, prebiehajúce konania (2006 – 2010)

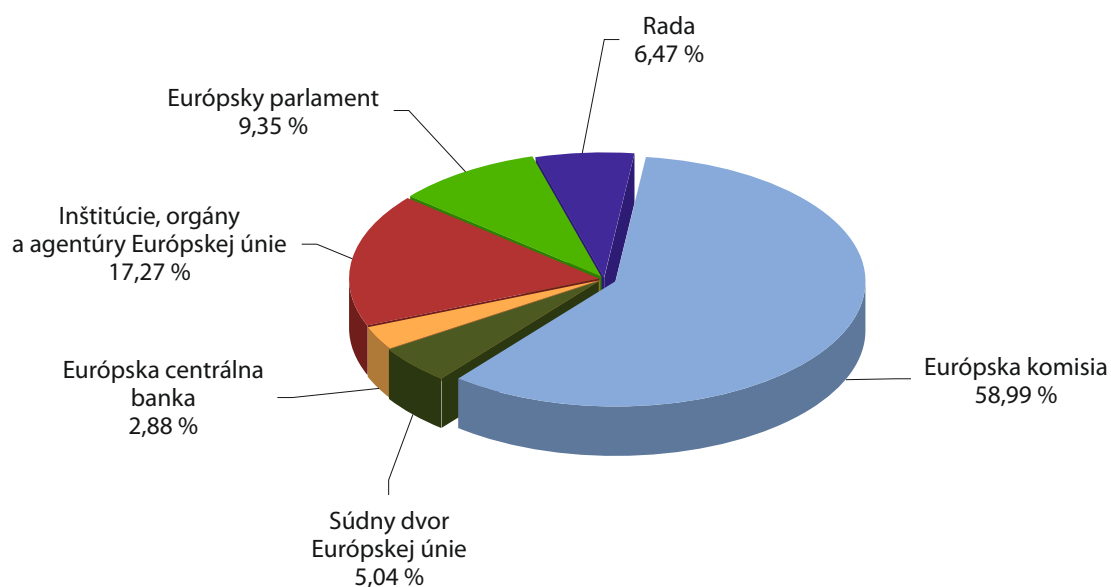
	2006	2007	2008	2009	2010
Začaté konania	148	157	111	113	139
Skončené konania	50	150	129	155	129
Prebiehajúce konania	228	235	217	175	185 ¹

Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

¹ Z toho 14 prerušených konaní.

2. *Začaté konania – Veci podľa hlavných žalovaných inštitúcií (2006 – 2010)*

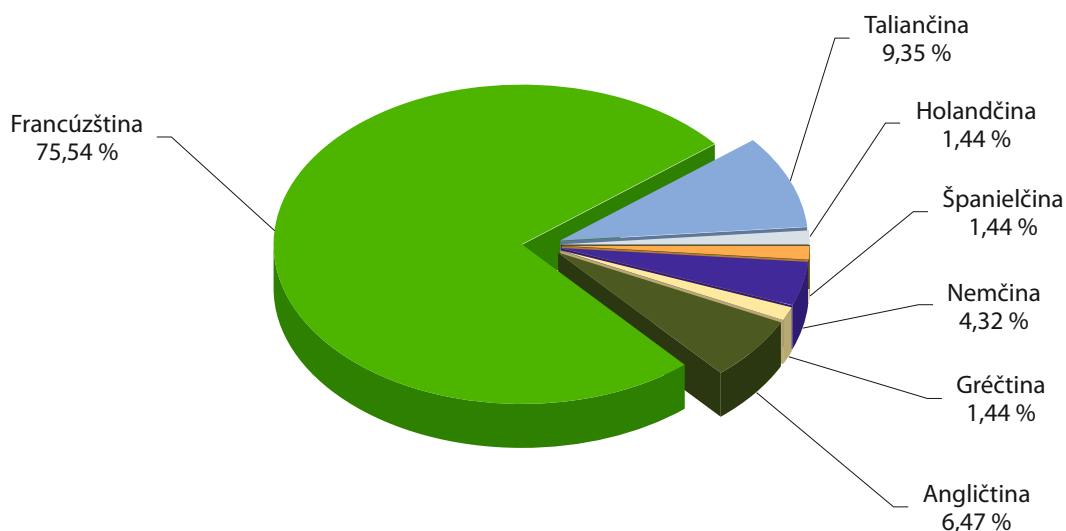
Percentuálny podiel počtu začatých konaní (2010)

	2006	2007	2008	2009	2010
Európsky parlament	7,48 %	15,29 %	14,41 %	8,85 %	9,35 %
Rada	5,44 %	4,46 %	4,50 %	11,50 %	6,47 %
Európska komisia	72,79 %	63,69 %	54,95 %	47,79 %	58,99 %
Súdny dvor Európskej únie	4,08 %	3,82 %		2,65 %	5,04 %
Európska centrálna banka		1,27 %	2,70 %	4,42 %	2,88 %
Európsky dvor audítorov	2,72 %	2,55 %	5,41 %	0,88 %	
Inštitúcie, orgány a agentúry Európskej únie	7,48 %	8,92 %	18,02 %	23,89 %	17,27 %
Spolu	100 %	100 %	100 %	100 %	100 %

3. *Začaté konania* – Jazyk konania (2006 – 2010)

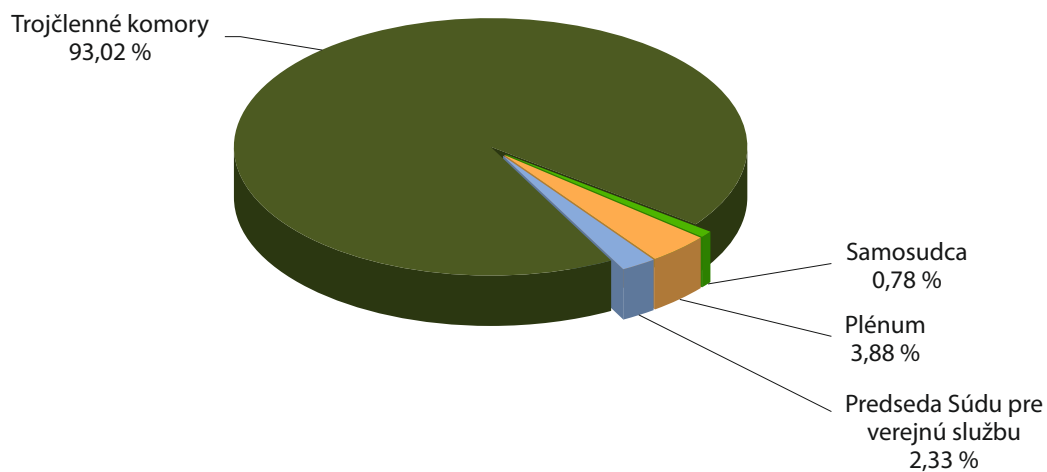
Rozdelenie v roku 2010

Jazyk konania	2006	2007	2008	2009	2010
Bulharčina		2			
Španielčina	1	2	1	1	2
Čeština				1	
Nemčina	2	17	10	9	6
Gréčtina	3	2	3	3	2
Angličtina	8	8	5	8	9
Francúzština	113	101	73	63	105
Taliančina	10	17	6	13	13
Litovčina		2	2		
Maďarčina	2	1	1		
Holandčina	7	4	8	15	2
Poľština			1		
Portugalčina			1		
Rumunčina		1			
Slovinčina	1				
Fínčina	1				
Spolu	148	157	111	113	139

Jazyk konania predstavuje jazyk, v ktorom bola podaná žaloba, a nie materinský jazyk alebo štátnu príslušnosť žalobcu.

4. Skončené konania – Rozsudky a uznesenia – Rozhodovacie zloženie (2010)

	Rozsudky	Uznesenia o výmaze po urovnaní sporu zmierom ¹	Iné uznesenia, ktorými sa konanie končí	Spolu
Plénum	4	1		5
Predseda Súdu pre verejnú službu			3	3
Trojčlenné komory	84	11	25	120
Samosudca	1			1
Spolu	89	12	28	129

¹ Počas roka 2010 sa Súd pre verejnú službu bez úspechu pokúsil o urovnania sporu zmierom v 12 ďalších veciach.

5. Skončené konania – Výsledok rozhodnutia (2010)

	Rozsudky			Uznesenia				Spolu
	Žaloby, ktorým sa vyhovel v celom rozsahu	Žaloby, ktorým sa čiastočne vyhovel	Žaloby zamietnuté v celom rozsahu, zastavenie konania	Žaloby/Návrhy [zjavne] nepri- pustné alebo nedôvodné	Urovnania sporu zmierom z podnetu Súdu pre verejnú službu	Výmazy z iného dôvodu, zasta- venie konania alebo postúpenie	Návrhy, ktorým sa vyhovel v plnom rozsahu alebo čiastočne (osobitné konania)	
Pridelenie/Zmena miesta pridelenia		1	1	1				3
Výberové konania	3	2	6					11
Pracovné podmienky/Dovolenka	1	1	1		1			4
Hodnotenie/Povýšenie	1	3	5		3	8		20
Starobné dôchodky a invalidné dôchodky			3		1			4
Disciplinárne konania		2						2
Prijímanie do zamestnania/ Vymenovanie/Zaradenie do platovej triedy	2	1	16	1	2	5		27
Odmena a príspevky	2		3		2			7
Výpoveď podaná zamestnancom	11	4	7	2	1			25
Sociálne zabezpečenie/Choroba z povolania/Pracovné úrazy		2	4	1	1	1		9
Iné		5	2	5	1	2	2	17
Spolu	20	21	48	10	12	16	2	129

6. Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia (2006 – 2010)

Skončené konania o nariadení predbežného opatrenia		Výsledok rozhodnutia		
		Úplné alebo čiastočné pripustenie	Zamietnutie	Výmaz
2006	2		2	
2007	4		4	
2008	4		4	
2009	1	1		
2010	6		4	2
Spolu	17	1	14	2

7. Skončené konania – Dĺžka trvania konaní v mesiacoch (2010)

Rozsudky		Celková dĺžka trvania konania	Dĺžka trvania konania bez prípadnej doby, počas ktorej je konanie prerušené
		Priemerná dĺžka trvania konaní	Priemerná dĺžka trvania konaní
Konania začaté na Súde pre verejnú službu	81	21,4	19,7
Konania pôvodne začaté na Súde prvého stupňa ¹	8	62,4	34,9
Spolu	89	25,1	21

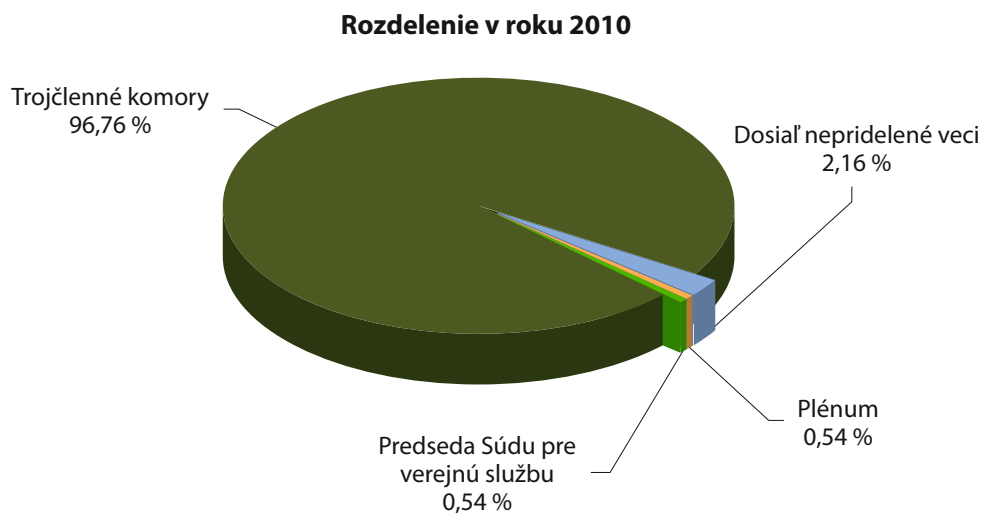
Uznesenia		Celková dĺžka trvania konania	Dĺžka trvania konania bez prípadnej doby, počas ktorej je konanie prerušené
		Priemerná dĺžka trvania konaní	Priemerná dĺžka trvania konaní
Konania začaté na Súde pre verejnú službu	37	17,1	10,1
Konania pôvodne začaté na Súde prvého stupňa ¹	3	66,5	28,9
Spolu	40	20,8	11,5

SPOLU CELKOVO	129	23,8	18,1
----------------------	------------	-------------	-------------

Dĺžka trvania konaní je vyjadrená v mesiacoch a v desatinách mesiaca.

¹ Po začatí činnosti Súdu pre verejnú službu mu Súd prvého stupňa postúpil 118 vecí.

8. *Prebiehajúce konania k 31. decembru – Rozhodovacie zloženie (2006 – 2010)*

	2006	2007	2008	2009	2010
Plénum	2	3	5	6	1
Predseda Súdu pre verejnú službu	4	3	2	1	1
Trojčlenné komory	212	206	199	160	179
Samosudca					
Dosiaľ nepridelené veci	10	23	11	8	4
Spolu	228	235	217	175	185

9. Prebiehajúce konania k 31. decembru – Počet žalobcov (2010)

Prebiehajúce konania s najväčším počtom žalobcov

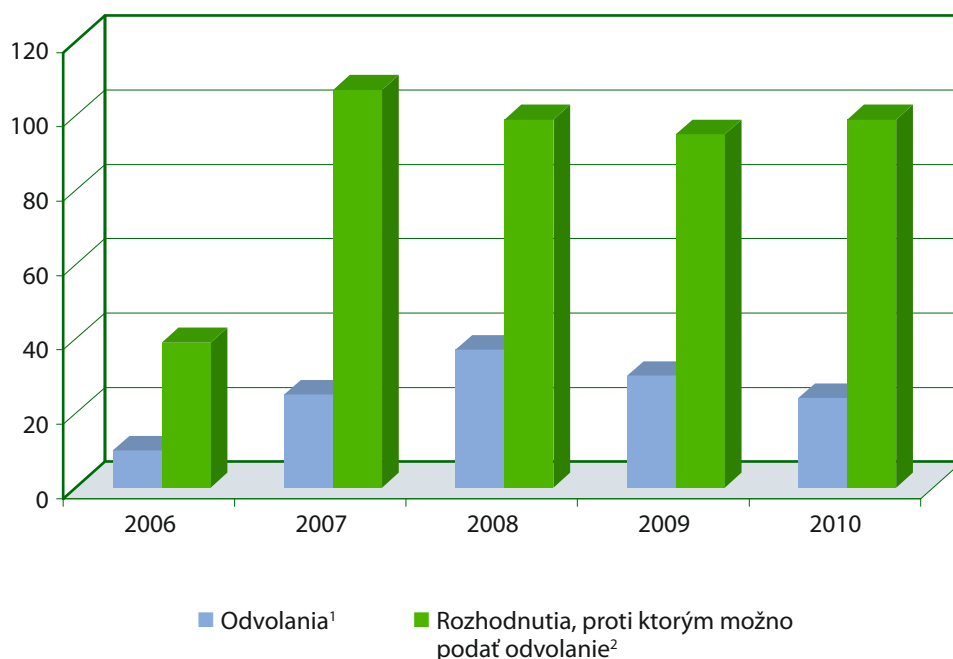
Počet žalobcov	Oblasti
327 (15 vecí)	Služobný poriadok – Odmena – Každoročná úprava odmien a dôchodkov úradníkov a ostatných zamestnancov – Článok 65 a príloha XI služobného poriadku – Nariadenie Rady (EÚ, Euratom) č. 1296/2009 z 23. decembra 2009
169	Služobný poriadok – Zamestnanci ECB – Reforma dôchodkového režimu
35	Služobný poriadok – EIB – Dôchodky – Reforma z roku 2008
26 (3 veci)	Služobný poriadok – Preradenie – Kandidáti zapísaní na zoznam úspešných uchádzačov vnútorného výberového konania pred nadobudnutím účinnosti nového služobného poriadku – Zaradenie do platovej triedy na základe menej výhodných podmienok – Prechodné ustanovenia prílohy XIII služobného poriadku – Strata bodov na povýšenie
18	Služobný poriadok – Odmena – Zmluvný zamestnanec pridelený do bezpečnostného oddelenia alebo na výkon koordinačných opatrení v prípadoch núdzového stavu a krízy – Príspevok pre pracovníkov za pravidelnú pracovnú pohotovosť – Článok 56b služobného poriadku
16 (2 veci)	Služobný poriadok – Zmluvný zamestnanec – Ustanovenie o skončení zmluvy v prípade, že zamestnanec nie je zapísaný na zoznam úspešných uchádzačov výberového konania – Výpoveď podaná zamestnancom
14	Služobný poriadok – Vymenovanie – Zamestnanci firmy poskytujúcej strážnu službu – Žiadosť o priznanie postavenia zamestnanca
13	Služobný poriadok – Pomocný zamestnanec – Dočasný zamestnanec – Podmienky prijatia – Doba trvania zmluvy

Výraz „služobný poriadok“ označuje Služobný poriadok úradníkov Európskej únie a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie.

Celkový počet žalobcov vo všetkých prebiehajúcich konaniach

	Celkový počet žalobcov	Celkový počet prebiehajúcich konaní
2006	1 652	228
2007	1 267	235
2008	1 161	217
2009	461	175
2010	812	185

10. Rôzne – Rozhodnutia Súdu pre verejnú službu, proti ktorým bolo podané odvolanie na Všeobecný súd (2006 – 2010)

	Odvolania ¹	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie ²	Percentuálny podiel rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie ³	Percentuálny podiel odvolaní, vrátane urovnaní sporu zmierom ⁴
2006	10	39	25,64 %	22,22 %
2007	25	107	23,36 %	21,93 %
2008	37	99	37,37 %	34,91 %
2009	30	95	31,58 %	30,93 %
2010	24	99	24,24 %	21,62 %

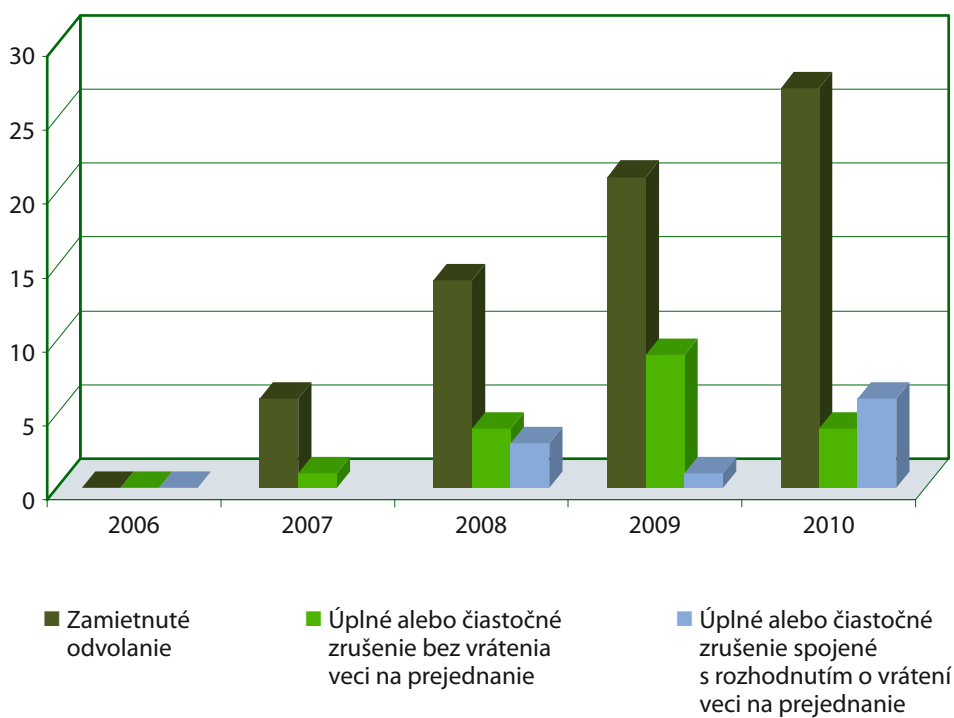
¹ Rozhodnutia, proti ktorým podali odvolanie viacerí účastníci konania, sa počítajú len jedenkrát. V roku 2007 sa to týkalo dvoch rozhodnutí, proti každému z nich boli podané dve odvolania.

² Rozsudky, uznesenia vyhlasujúce žalobu za neprípustnú, zjavne neprípustnú alebo zjavne nedôvodnú, uznesenia o nariadení predbežného opatrenia, zastavení konania, zamietnutí vedľajšieho účastníctva, ktoré boli vyhlásené alebo vydané počas sledovaného roka.

³ Toto percentuálne vyjadrenie nemusí v danom roku zodpovedať rozhodnutiam, proti ktorým môže byť podané odvolanie, ktoré boli vydané v sledovanom roku, vzhľadom na to, že lehota na podanie odvolania môže spadať do dvoch kalendárnych rokov.

⁴ Súd pre verejnú službu sa usiluje v súlade s výzvou normotvorcu podporovať urovnávanie sporu zmierom. Každý rok je takto ukončený určitý počet vecí. V týchto veciach nedochádza k vydaniu „rozhodnutí, proti ktorým je možné podať odvolanie“, na základe ktorých sa zvyčajne stanovuje „percentuálny podiel odvolaní“ vo výročnej správe, najmä pokiaľ ide o Súdny dvor a Všeobecný súd. Pritom vzhľadom na to, že „percentuálny podiel“ možno považovať za ukazovateľ „miery spochybňovania“ rozhodnutí daného súdu, by tento podiel odzrkadľoval situáciu lepšie, keby sa pri jeho výpočte zohľadnili nielen rozhodnutia, proti ktorým je možné podať odvolanie, ale aj tie, proti ktorým ho nie je možné podať práve preto, že nimi bol urovnaný spor zmierom. V tomto stĺpci je uvedený výsledok tohto výpočtu.

11. Rôzne – Výsledky odvolaní podaných na Všeobecný súd (2006 – 2010)

	2006	2007	2008	2009	2010
Zamietnuté odvolanie		6	14	21	27
Úplné alebo čiastočné zrušenie bez vrátenia veci na prejednanie		1	4	9	4
Úplné alebo čiastočné zrušenie spojené s rozhodnutím o vrátení veci na prejednanie			3	1	6
Spolu		7	21	31	37

Kapitola IV

Pracovné stretnutia a návštevy

A – Oficiálne návštevy a udalosti na Súdnom dvore, Všeobecnom súde a Súde pre verejnú službu

Súdny dvor

25. – 26. januára	Delegácia Judiciary of England and Wales, Scotland and Northern Ireland
29. januára	Delegácia skupiny pre Súdny dvor španielskeho predsedníctva Rady
7. – 9. februára	Delegácia Najvyššieho súdu Spojených štátov amerických a profesorov zo SMU Dedman School of Law
23. februára	Delegácia Výboru pre právne veci Európskeho parlamentu
2. marca	M. Šefčovič, podpredseda Európskej komisie
9. marca	A. Merkel, kancelárka Spolkovej republiky Nemecko
22. – 23. marca	Seminár pre sudcov z členských štátov (Belgicko, Bulharsko, Dánsko, Nemecko, Estónsko, Grécko, Cyprus, Írsko, Lotyšsko, Litva, Luxembursko, Holandsko, Poľsko, Portugalsko a Spojené kráľovstvo)
19. apríla	C. Kart, veľvyslanec Tureckej republiky v Luxemburskom veľkovevodstve
19. – 21. apríla	Delegácia Ústavného súdu Slovinskej republiky
26. apríla	Stretnutie splnomocnených zástupcov členských štátov a inštitúcií Európskej únie
26. – 28. apríla	Delegácie Súdneho dvora Západoafrickej hospodárskej a menovej únie (UEMOA), Súdneho dvora Hospodárskeho a menového spoločenstva strednej Afriky (CEMAC) a Súdneho dvora Hospodárskeho spoločenstva západoafrických štátov (CEDEAO)
4. mája	Delegácia Výboru pre občianske slobody, spravodlivosť a vnútorné veci Európskeho parlamentu
17. – 18. mája	Delegácia Ústavného súdu Tureckej republiky
31. mája	P. Étienne, stály zástupca Francúzskej republiky pri Európskej únii
3. júna	J.-M. Bockel, štátny tajomník pre spravodlivosť Francúzskej republiky
7. – 8. júna	Sympóziu a valné zhromaždenie Združenia štátnych rád a najvyšších správnych súdov Európskej únie
9. júna	H. Trüpel, spravodajkyňa rozpočtového výboru Európskeho parlamentu
14. júna	A. Ronchi, minister pre európske záležitosti Talianskej republiky
20. – 22. júna	Delegácia Hoge Raad Holandského kráľovstva
28. – 29. júna	Delegácia Najvyššieho súdu Bývalej juhoslovanskej republiky Macedónsko
1. – 2. júla	Delegácia Najvyššieho súdu Chorvátskej republiky
6. – 7. septembra	4. Luxemburger Expertenforum zur Entwicklung des Unionsrechts s účasťou Sabine Leutheusserovej-Scharrnerbergerovej, ministerky spravodlivosti Spolkovej republiky Nemecko
20. – 22. septembra	Delegácia Najvyššej súdnej rady a Národnej justičnej akadémie Rumunska
7. októbra	T. de Maizièr, minister vnútra Spolkovej republiky Nemecko
7. októbra	L. Barfoed, minister spravodlivosti Dánskeho kráľovstva
7. októbra	K. Jäger, veľvyslanec Lichtenštajnského kniežatstva v Belgickom kráľovstve a pri Európskej únii

12. októbra	Stála delegácia Rady európskych advokátskych komôr (CCBE)
25. októbra	M. Radović, minister spravodlivosti Čiernej Hory, a A. A. Pejović, veľvyslanec Čiernej Hory pri Európskej únii
8. novembra	L. Mosar, predseda Poslaneckej snemovne Luxemburského veľkovojsvodstva, a členovia právneho výboru Poslaneckej snemovne Luxemburského veľkovojsvodstva
8. – 9. novembra	Delegácia EU Select Committee of the House of Lords
10. novembra	A. Pipan, veľvyslankyňa Slovinskej republiky v Belgickom kráľovstve a Luxemburskom veľkovojsvodstve
15. novembra	Seminár pre sudcov členských štátov (Česko, Španielsko, Francúzsko, Taliansko, Maďarsko, Malta, Rakúsko, Rumunsko, Slovinsko, Slovensko, Fínsko a Švédsko)
18. novembra	Delegácia sudcov Saudskoarabského kráľovstva, ktorej predsedá princ dr. Bandar bin Salman bin Mohammed Al Saud, poradca kráľa, predseda saudskoarabského zboru rozhodcov
23. novembra	M. Manevski, minister spravodlivosti Bývalej juhoslovanskej republiky Macedónsko, a veľvyslanec Nikola Poposki, vedúci zastúpenia Bývalej juhoslovanskej republiky Macedónsko pri Európskej únii
24. – 25. novembra	K. Prost, mediátorka Výboru 1267 Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov
2. decembra	J.-U. Hahn, podpredseda vlády a minister spravodlivosti, integrácie a európskych záležitostí spolkovej krajiny Hesensko (Nemecko)

Všeobecný súd

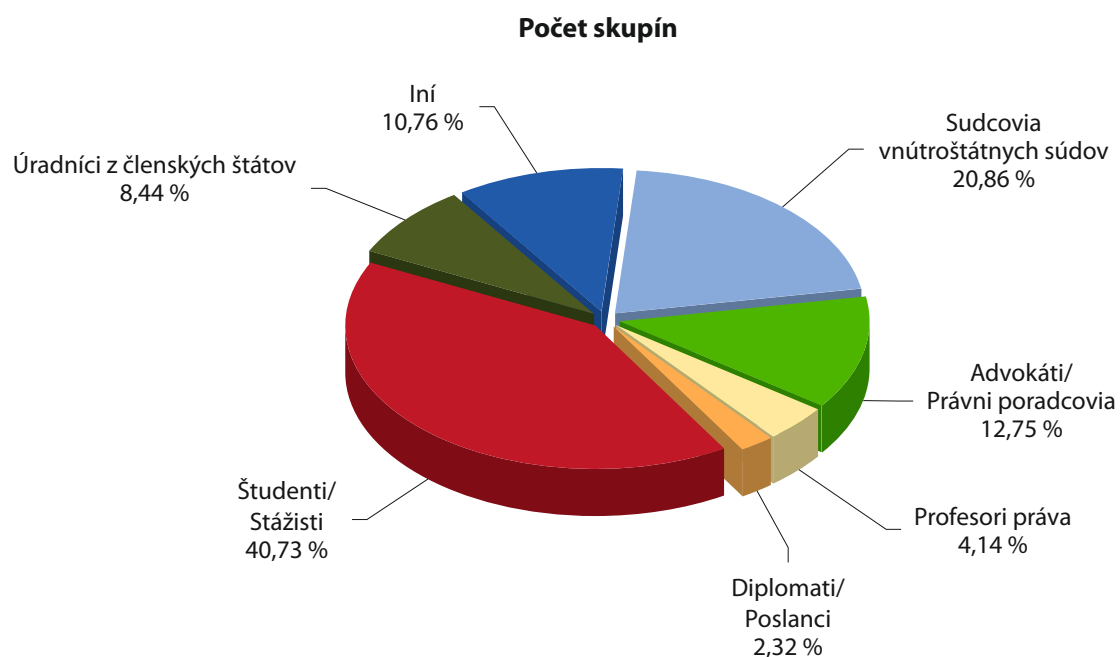
29. januára	Návšteva delegácie skupiny pre Súdny dvor španielskeho predsedníctva Rady
7. – 9. februára	Návšteva delegácie Najvyššieho súdu Spojených štátov amerických a univerzitných profesorov
23. februára	Návšteva delegácie Výboru pre právne veci Európskeho parlamentu
16. marca	Návšteva delegácie Comisión nacional de la Competencia (Španielsko)
26. apríla	Stretnutie splnomocnených zástupcov členských štátov a inštitúcií Európskej únie
12. októbra	Návšteva delegácie Council of Bars and Law Societies of Europe (CCBE)
27. októbra	Návšteva N. Diamandourosa, európskeho ombudsmana
28. októbra	Návšteva členov troch súdov vo Villa Vauban
8. novembra	Návšteva predsedu Poslaneckej snemovne Luxemburského veľkovojsvodstva a členov právneho výboru Poslaneckej snemovne Luxemburského veľkovojsvodstva
8. – 9. novembra	Návšteva delegácie EU Select Committee of the House of Lords (Spojené kráľovstvo)
24. – 25. novembra	Návšteva K. Prostovej, mediátorky Výboru 1267 Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov
2. decembra	Návšteva J.-U. Hahna, podpredsedu vlády a ministra spravodlivosti, integrácie a európskych záležitostí spolkovej krajiny Hesensko (Nemecko)

Súd pre verejnú službu

25. marca	Návšteva M. de Solaovej Domingovej, mediátorky Európskej komisie
20. apríla	Návšteva A. Schneebalga, advokáta a mediátora
30. septembra	Návšteva A. Zacka, predsedu Správneho súdu Ázijskej rozvojovej banky
1. októbra	Sympóziu pri príležitosti 5. výročia Súdu pre verejnú službu
26. októbra	Návšteva N. Diamandourosa, európskeho ombudsmana

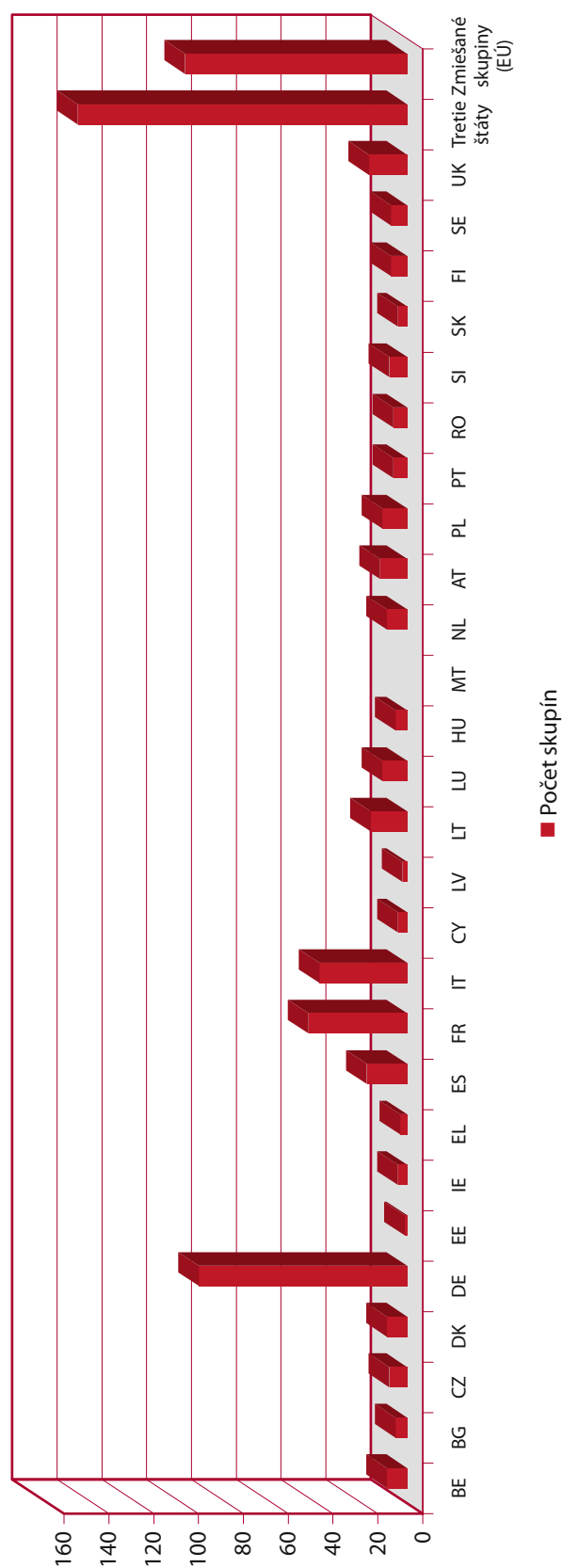
B – Študijné návštevy (2010)

1. Rozdelenie podľa druhov skupín

	Sudcovia vnútroštátnych súdov	Advokáti/Právni poradcovia	Profesori práva	Diplomati/Poslanci	Študenti/Stážisti	Úradníci z členských štátov	Iní	Spolu
Počet skupín	126	77	25	14	246	51	65	604

2. Študijné návštevy – Rozdelenie podľa členských štátov (2010)

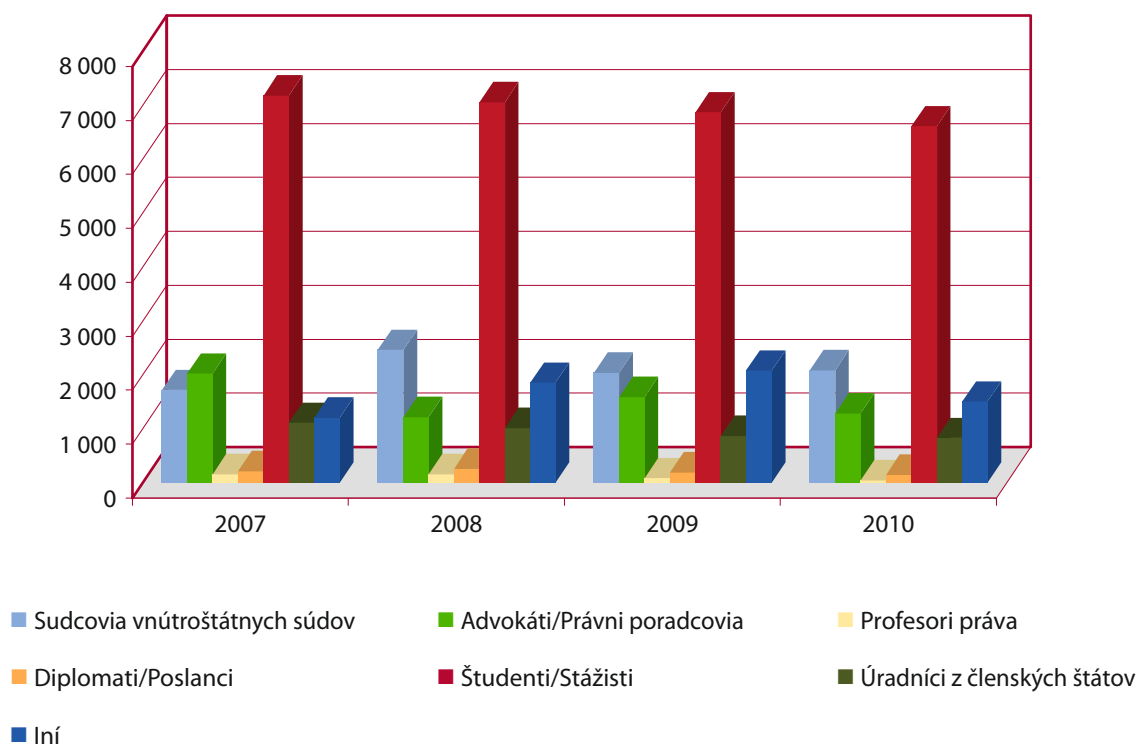
	Počet návštevníkov							Počet skupín
	Sudcovia vnútroštátnych súdov	Advokáti/Právni poradcovia	Profesori práva	Diplomati/Poslanci	Študenti/Stážisti	Úradníci z členských štátov	Iní	
BE	10				208	25	32	275
BG	59	35						94
CZ	15	24			84			123
DK	5	24			100	21	29	179
DE	291	260		56	795	166	606	2 174
EE		40						40
IE	16				48			64
EL	12				35			47
ES	97	71	19		128		51	366
FR	176	65			534	12	143	930
IT		23	10		597			630
CY	8				16			24
LV		11						11
LT			11		5			16
LU	23				63	49	102	237
HU	78		6		39			123
MT								0
NL	32	57			39	23	25	176
AT		16			144		79	239
PL	62	94			21		35	212
PT	135				2			137
RO	16						4	20
SI					93	5		98
SK	42				12			54
FI	11			27	60		40	138
SE	93	13				27	12	145
UK	58	35	1		109			203
Tretie štáty	368	81		56	1 414	95	175	2 189
Zmiešané skupiny (EÚ)	480	439		7	2 061	407	174	3 568
Spolu	2 087	1 288	47	146	6 607	830	1 507	12 512
								604

3. Študijné návštevy – Sudcovia vnútroštátnych súdov (2010)

Stáž

BE	8	DK	4	IE	4	FR	16	LV	2	HU	8	AT	6	RO	8	FI	4
BG	3	DE	17	EL	7	IT	19	LT	4	MT	1	PL	16	SI	2	SE	5
CZ	8	EE	2	ES	12	CY	2	LU	2	NL	7	PT	8	SK	4	UK	11
Spolu										190							

4. Vývoj počtu a druhu návštevníkov (2007 – 2010)

Počet návštevníkov

	Sudcovia vnútroštátnych súdov	Advokáti/Právni poradcovia	Profesori práva	Diplomati/Poslanci	Študenti/Stážisti	Úradníci z členských štátov	Iní	Spolu
2007	1 719	2 025	157	213	7 178	1 111	1 206	13 609
2008	2 463	1 219	156	262	7 053	1 016	1 854	14 023
2009	2 037	1 586	84	193	6 867	870	2 078	13 715
2010	2 087	1 288	47	146	6 607	830	1 507	12 512

C – Slávnostné zasadnutia

1. februára	Pietne zhromaždenie na uctenie si pamiatky generálneho advokáta Dámasa Ruiza-Jaraba Colomera
8. marca	Pietne zhromaždenie na uctenie si pamiatky lorda Slynna z Hadley, K. Bahlmanna a M. Dieza de Velasca, bývalých členov Súdneho dvora
15. marca	Pietne zhromaždenie na uctenie si pamiatky bývalého tajomníka Súdu prvého stupňa H. Junga
3. mája	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti slávnostného prijímania záväzkov predsedu a členov Európskej komisie za účasti ich kráľovských výsostí veľkovojvodu a veľkovojvodkyne a J. Buzka, predsedu Európskeho parlamentu
10. júna	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti skončenia výkonu funkcie a odchodu sudcu C. W. A. Timmermansa, ako aj pri príležitosti nástupu S. Prechalovej do funkcie na miesto sudkyne Súdneho dvora
28. júna	Slávnostné zasadnutie, na ktorom noví členovia Európskeho dvora audítorov slávnostne prijali svoje záväzky
13. septembra	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti skončenia výkonu funkcie a odchodu sudcu A. W. H. Meija, ako aj pri príležitosti nástupu M. van der Wouda do funkcie na miesto sudcu Všeobecného súdu
6. októbra	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti skončenia výkonu funkcie a odchodu sudcu P. Kūrisa a nástupu E. Jarašiūnasa do funkcie na miesto sudcu Súdneho dvora, ako aj skončenia výkonu funkcie a odchodu tajomníka Súdneho dvora R. Grassa a nástupu A. Calota Escobara do funkcie na miesto tajomníka Súdneho dvora
25. októbra	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti slávnostného prijímania záväzku C. Ashtonovej, podpredsedníčky Európskej komisie, vysokej predstaviteľky Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku, a N. Diamandourou, európskeho ombudsmana, ako aj pri príležitosti skončenia výkonu funkcie a odchodu sudcu M. Vilarasa a nástupu D. Gratsiasa do funkcie na miesto sudcu Všeobecného súdu
26. novembra	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti skončenia výkonu funkcie a odchodu sudcu V. M. Ciucăho, ako aj pri príležitosti nástupu A. Popescua do funkcie na miesto sudcu Všeobecného súdu

D – Návštevy a účasť na oficiálnych podujatiach

Súdny dvor

4. januára	Zastúpenie Súdneho dvora na novoročnej recepcii usporiadanej Cour de cassation v Bruseli
11. januára	Zastúpenie Súdneho dvora na novoročnej recepcii usporiadanej Conseil d'État v Bruseli
14. januára	Zastúpenie Súdneho dvora na oslavách usporiadaných pri príležitosti 90. výročia Najvyššieho súdu Estónskej republiky v Tartu
18. januára	Zastúpenie Súdneho dvora na slávnostnom zasadnutí pri príležitosti začatia súdneho roka Cour d'appel de Paris
29. januára	Účasť delegácie Súdneho dvora na seminári s názvom „La Convention vous appartient“ a na slávnostnom zasadnutí Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu
29. januára	Zastúpenie Súdneho dvora na ceremoniáli pri príležitosti začatia nového súdneho roka Corte Suprema di Cassazione v Ríme
4. – 6. februára	Návšteva delegácie Súdneho dvora na Tribunal fédéral de la Confédération suisse v Lausanne
8. februára	Zastúpenie Súdneho dvora na oficiálnej oslave usporiadanej v Helsinkách pri príležitosti 15. výročia pristúpenia Fínskej republiky k Európskej únii na základe pozvania Eikku Kosonena, vedúceho Zastúpenia Európskej komisie vo Fínsku
9. februára	Zastúpenie Súdneho dvora na „Rechtspolitischen Neujahrsempfang“ v Berlíne na základe pozvania Sabine Leutheusserovej-Schnarrenbergovej, ministerky spravodlivosti Spolkovej republiky Nemecko
12. februára	Prijatie delegácie Súdneho dvora na veľkovojskavom dvore pri príležitosti Nového roka
7. – 11. marca	Zastúpenie Súdneho dvora na 10. kongrese Medzinárodnej asociácie najvyšších správnych súdov v Sydney
15. marca	Účasť predsedu Súdneho dvora na prednáške Jeana-Paula Costu, predsedu Európskeho súdu pre ľudské práva, usporiadanej Európskym výborom pre sociálne práva v Štrasburgu
18. marca	Zastúpenie Súdneho dvora na prednáške „Inštitucionálne aspekty pristúpenia Európskej únie k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“, ktorú v Bruseli usporiadal Výbor pre ústavné veci Európskeho parlamentu
19. marca	Účasť predsedu Súdneho dvora na sympóziu Siete predsedov najvyšších súdov Európskej únie v Dubline na tému „Praktické aspekty nezávislosti súdov“
14. apríla	Zastúpenie Súdneho dvora na plenárnom zasadnutí Ústavného súdu vo Varšave
17. – 18. apríla	Zastúpenie Súdneho dvora na smútočnom obrade usporiadanom vo Varšave pri príležitosti pohrebu prezidenta Poľskej republiky Lecha Kaczyńskiego
23. apríla	Zastúpenie Súdneho dvora na výročnej konferencii EELA (European Employment Lawyers Association) v Luxemburgu

8. – 10. mája	Účasť predsedu Súdneho dvora a zastúpenie Súdneho dvora na návšteve v Prahe a Brne na základe pozvánky predsedníčky Najvyššieho súdu Českej republiky Ivy Brožovej
9. mája	Zastúpenie Súdneho dvora na oslave 60. výročia Schumanovej deklarácie v sídle Európskeho parlamentu v Štrasburgu
19. – 22. mája	Zastúpenie Súdneho dvora na medzinárodnej konferencii „Global Environmental Governance“, ktorú usporiadala ICEF (International Court of the Environmental Foundation) v Ríme
3. – 4. júna	Zastúpenie Súdneho dvora na zasadnutí Valného zhromaždenia Európskej siete súdnych rád v Londýne na tému „Smerom k jednej európskej súdnej kultúre“
6. – 8. júna	Zastúpenie Súdneho dvora na sympóziu „Predchádzanie omeškaniám v správnom súdnictve“ a na zasadnutí správnej rady a valného zhromaždenia Združenia štátnych rád a najvyšších správnych súdov Európskej únie v Luxemburgu
10. júna	Zastúpenie Súdneho dvora počas osláv usporiadaných pri príležitosti 25. výročia Ústavného súdu Poľskej republiky vo Varšave
23. júna	Luxemburský štátny sviatok, slávnostné Te Deum a recepcia na veľkovevodskom dvore
1. júla	Zastúpenie Súdneho dvora na pohrebe bývalého prezidenta Litovskej republiky A. Brazauskasa vo Vilniuse
24. júla	Recepcia usporiadaná pod záštitou prezidenta Helénskej republiky v Aténach pri príležitosti 36. výročia obnovenia republiky
16. augusta	Zastúpenie Súdneho dvora na pohrebe bývalého prezidenta Maltskej republiky G. de Marca v La Vallette
17. septembra	Zastúpenie Súdneho dvora na konferencii REGLEG („Access of regions with legislative powers to the European Court of Justice“) v Zaragoze
26. – 27. septembra	Oficiálna návšteva delegácie Súdneho dvora na Bundesverfassungsgericht v Karlsruhe
1. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora na Opening of the Legal Year na základe pozvania Lorda Chancellora v Londýne
1. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora na „Jubiläum – 90-jähriges Bestehen der Bundesverfassung Österreichs“ vo Viedni
3. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora na oslavách usporiadaných v rámci „Tag der Deutschen Einheit“ v Brémach
21. – 23. októbra	Oficiálna návšteva najvyšších súdov Slovenskej republiky na základe pozvania predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Štefana Harabina a stretnutie so zástupcami parlamentu a vlády v Bratislave
22. – 23. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora na konferencii „Criminal Justice in Europe: Challenges, Principles and Perspectives“ v Luxemburgu, ktorú usporiadala Medzinárodný univerzitný inštitút v Luxemburgu
3. – 6. novembra	Účasť na 24. kongrese FIDE v Madride
18. novembra	Zastúpenie Súdneho dvora na slávnostnom zasadnutí usporiadanom pri príležitosti 130. výročia Najvyššieho kasačného súdu Bulharskej republiky v Sofii

18. novembra	Zastúpenie Súdneho dvora na „Conference for the 25 th anniversary of the EIA Directive“ usporiadanej Európskou komisiou (GR pre životné prostredie) v Leuvene
18. novembra	Zastúpenie Súdneho dvora na slávnostnom zasadnutí pri príležitosti nástupu Roberta Bievera do funkcie na miesto generálneho prokurátora Najvyššieho súdu Luxemburska
22. novembra	Zastúpenie Súdneho dvora na zasadnutí správnej rady Združenia štátnych rád a najvyšších správnych súdov Európskej únie v Bruseli
25. novembra	Zastúpenie Súdneho dvora na mimoriadnom akademickom zasadnutí pri príležitosti 40. výročia Fondation du Mérite Européen v Luxemburgu

Všeobecný súd

1. januára	Zastúpenie Všeobecného súdu na tradičnej novoročnej recepcii usporiadanej pod záštitou prezidenta Maltskej republiky v La Valette
14. januára	Zastúpenie Všeobecného súdu pri príležitosti 90. výročia Najvyššieho súdu Estónskej republiky v Tartu
9. februára	Zastúpenie Všeobecného súdu na recepcii „Rechtspolitischen Neujahrsempfang“ usporiadanej ministerkou spravodlivosti Spolkovej republiky Nemecko v Berlíne
12. februára	Zastúpenie Všeobecného súdu počas prijímania delegácie Súdneho dvora na veľkovojskopskom dvore pri príležitosti Nového roka
9. apríla	Zastúpenie Všeobecného súdu na slávnostnom kongrese sudcov, ktorú vo Vilniuse usporiadala predsedníčka Rady sudcov Litovskej republiky pri príležitosti 20. výročia obnovenia litovského štátu a 15. výročia obnovenia Odvolacieho súdu Litovskej republiky a krajských súdov
16. – 18. apríla	Zastúpenie Všeobecného súdu na štátnom smútočnom obrade na uctievanie si pamiatky prezidenta Poľskej republiky Lecha Kaczyńskiego a jeho manželky
12. mája	Účasť na „Día Europeo de la Competencia“, ktorý usporiadala Comisión Nacional de la Competencia v Madride
1. júna	Zastúpenie Všeobecného súdu na recepcii usporiadanej v Ríme pod záštitou prezidenta Talianskej republiky pri príležitosti štátneho sviatku
23. júna	Zastúpenie Všeobecného súdu na oslave luxemburského štátneho sviatku, slávnostnom Te Deum a recepcii na veľkovojskopskom dvore
24. júla	Zastúpenie Všeobecného súdu na recepcii v Aténach usporiadanej pod záštitou prezidenta Helénskej republiky pri príležitosti 36. výročia obnovenia republiky
16. – 19. septembra	Účasť na „Seminar for the EU and US judiciary“ pod záštitou sudcu Najvyššieho súdu Spojených štátov amerických Antonina Scaliu a sudcu A. Borga Bartheta, ktorý usporiadal bostonský výskumný inštitút „Mentor group“ v Berlíne
1. októbra	Zastúpenie Všeobecného súdu na oslave 90. výročia Ústavy Rakúskej republiky
1. októbra	Zastúpenie Všeobecného súdu na ceremonii začatia nového súdneho roka vo Westminsterском opátstve v Londýne
3. októbra	Zastúpenie Všeobecného súdu na recepcii prezidenta Spolkovej republiky Nemecko pri príležitosti štátneho sviatku

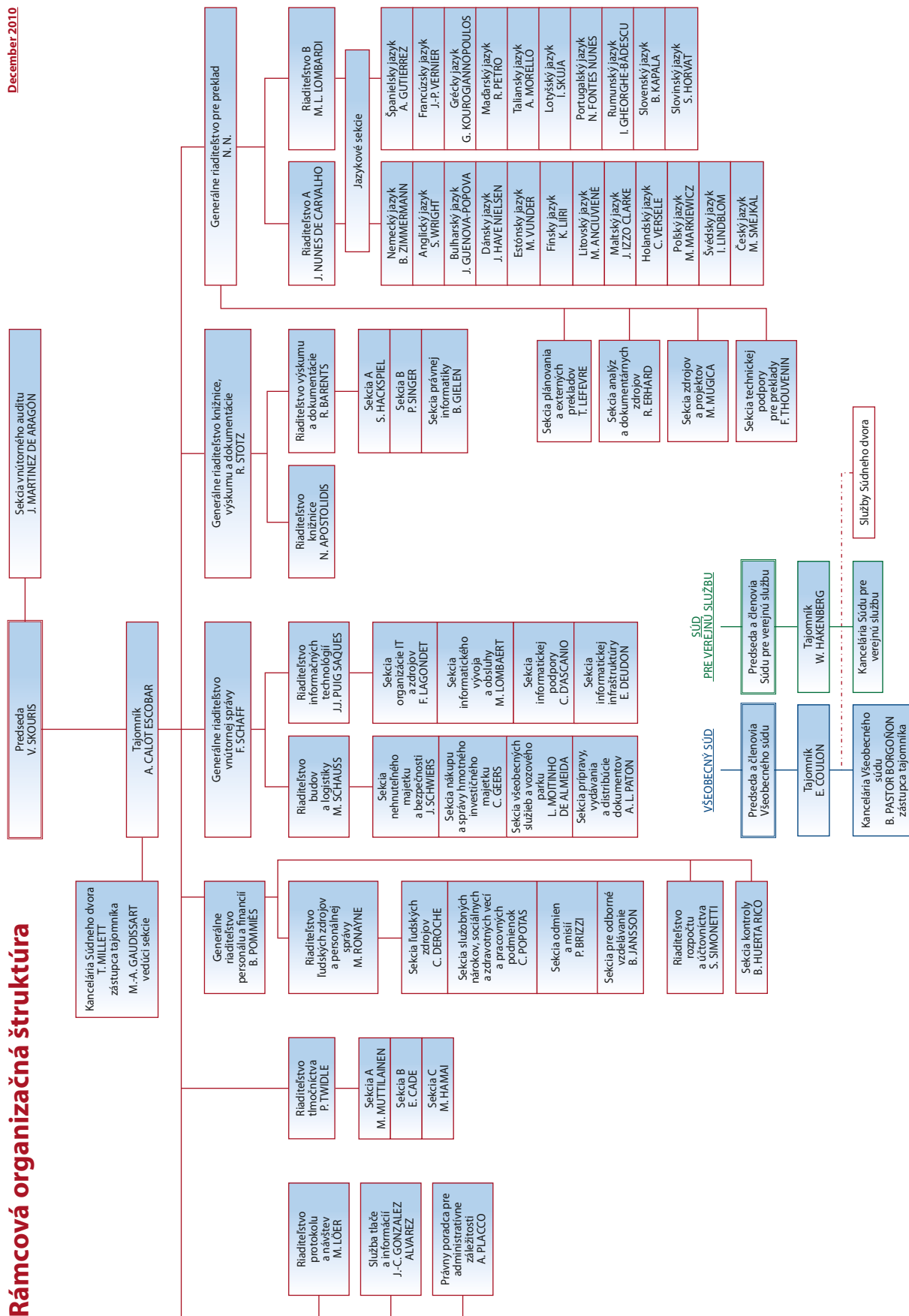
22. – 23. októbra	Zastúpenie Všeobecného súdu na konferencii „Criminal Justice in Europe: Challenges, Principles and Perspectives“ v Luxemburgu, ktorú usporiadal Medzinárodný univerzitný inštitút v Luxemburgu
28. – 29. októbra	Zastúpenie Všeobecného súdu na slávnostnom uvedení R. Grassa do funkcie na miesto sudcu Cour de cassation za prítomnosti prvého predsedu Cour de cassation v Paríži
3. – 6. novembra	Zastúpenie Všeobecného súdu na 24. kongrese FIDE v Madride
25. novembra	Zastúpenie Všeobecného súdu na mimoriadnom akademickom zasadnutí v Luxemburgu pri príležitosti 40. výročia Fondation du Mérite Européen
6. decembra	Zastúpenie Všeobecného súdu na oficiálnej recepcii usporiadanej pod záštitou prezidentky Fínskej republiky a jej manžela pri príležitosti osláv nezávislosti Fínskej republiky

Súd pre verejnú službu

23. marca	Účasť tajomníčky W. Hakenbergovej na sympóziu usporiadanom vo Washingtone pri príležitosti 30. výročia Správneho súdu Svetovej banky
15. decembra	Stretnutie sudcov H. Tagarasa a H. Kreppela so sudcami Správneho tribunálu Organizácie Spojených národov v Ženeve
16. decembra	Návšteva sudcu H. Kreppela na Správnom tribunáli Medzinárodnej organizácie práce v Ženeve

Rámcová organizačná štruktúra

Súdny dvor Európskej únie

**Výročná správa 2010 – Prehľad činností Súdneho dvora, Všeobecného súdu
a Súdu pre verejnú službu Európskej únie**

Luxemburg: Úrad pre vydávanie publikácií Európskej únie

2011 – 244 p. – 21 x 29,7 cm

Katalógové číslo: QD-AG-11-001-SK-C

ISBN 978-92-829-1052-8

doi:10.2862/52364

ISSN 1831-8568

■ Úrad pre publikácie

ISBN 978-928291052-8

9 789282 910528

AKO ZÍSKAŤ PUBLIKÁCIE EÚ

Bezplatné publikácie:

- prostredníctvom webovej stránky EU Bookshop (<http://bookshop.europa.eu>);
- na zastúpeniach alebo delegáciách Európskej komisie.
Ich kontaktné údaje nájdete na <http://ec.europa.eu> alebo si ich môžete vyžiadať faxom na číslo +352 2929-42758.

Platené publikácie:

- prostredníctvom webovej stránky EU Bookshop (<http://bookshop.europa.eu>).

Predplatné (napr. ročné série Úradného vestníka EÚ, zbierky rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie):

- prostredníctvom obchodných distribútorov Úradu pre vydávanie publikácií EÚ (http://publications.europa.eu/others/agents/index_sk.htm).

